PRĂBUȘIREA IMPERIULUI GROAZEI

PRAXIS

„Această carte are tot ce îi trebuie: acțiune, aventură... romance, suspans... O poveste captivantă." – BATON ROUGE ADVOCATE

WALTER JON WILLIAMS

Walter Jon Williams

PRĂBUŞIREA IMPERIULUI GROAZEI

Praxis

Traducere din limba engleză de
Cristina şi Ştefan Ghidoveanu

Pentru Kathy Hedges

Şi, cu mulţumiri speciale, lui Geoffrey Landis, pentru fizica găurilor de vierme, lui Steve Howe pentru informaţii privind folosirea antimateriei şi lui Tracy Clark pentru că mi-a verificat matematica.

Datorez mulţumiri de asemenea lui Daniel Abraham, Melinda Snodgrass, Sage Walker, Terry England, Yvonne Coats, S.M. Stirling, George R.R. Martin, Sally Gwylan, Emiliy Mah, Trent Zelazny, John Miller, Terry Boren, şi în special lui Caitlin Blasdell, fără de care... etc.

Cuprins

Prolog
Unu
Doi
Trei
Patru
Cinci
Şase
Şapte
Opt
Nouă
Zece
Unsprezece
Doisprezece
Treisprezece
Paisprezece
Cincisprezece
Şaisprezece
O notă despre calendar

Tot ceea ce este important este cunoscut.

PRAXIS, *Preambul*

Prolog

Creatura shaa era ultima de felul ei. Zăcea pe o canapea în Marele Refugiu, uriaşa clădire acoperită de o cupolă făurită din marele platou de granit al Oraşului Înalt – acel edificiu masiv din care pornise cândva rasa shaa la cucerirea imperiului său, din care consiliile lor domniseră peste destinele a miliarde de fiinţe şi unde – acum – veneau să moară.

Acel shaa era numit Prevestirea Victoriei – se născuse în primele zile ale Praxisului, când shaa se apucaseră să facă planuri de cuceriri, dar nu le începuseră încă, iar în decursul lungii sale vieţi, asistase personal la gloria şi triumfurile care urmaseră. Alte rase căzuseră, una câte una, sub jugul shaa, şi asupra acestora shaa şi pairii lor impuseseră uniformitatea stăpânirii lor.

În ceea ce-l priveşte pe Prevestirea Victoriei, acesta nu mai părăsise Marele Refugiu de secole. Era înconjurat în permanenţă de îngrijitori şi de funcţionari, membri ai raselor supuse care aduceau rapoarte şi cereri, care îi transmiteau ordinele către marginile cele mai îndepărtate ale stăpânirilor sale. Servitorii îl spălau şi îl îmbrăcau pe shaa, întreţineau imensa reţea de computere la care îi fuseseră conectaţi nervii şi aduceau cele mai bune mâncăruri pentru a-i potoli apetitul din ce în ce mai slab. Deşi nu era niciodată singur, nici măcar pentru o clipă, ultimul shaa era torturat de săgeţile amare ale singurătăţii.

Nu mai rămăsese nimeni care să înţeleagă. Nimeni cu care să-şi împărtăşească amintirile gloriei.

Amintirile acelor prime zile erau nestinse. Shaa îşi amintea cu o limpezime de cristal înfrigurarea care ardea printre semenii săi, impulsul de a-i subjuga pe toţi ceilalţi, de a subjuga universul însuşi, adevărului perfect al Praxisului. Îşi aducea aminte de splendoarea primelor victorii, de felul în care primitivii naxizi fuseseră aduşi în serviciul rasei shaa, apoi cum alţii căzuseră – tereştrii, torminelii, lai-own şi alţii.

Şi totuşi, cu fiecare cucerire veniseră şi aşteptări împuţinate, o uşoară scădere a înflăcărării care ardea în shaa. Fiecare rasă trebuia să fie ridicată până la cunoaşterea datoriei sale, cultivată cu o grijă extraordinară, ca arborii crescuţi din răsaduri, arbori ale căror crengi trebuiau să fie legate şi răsucite şi modelate astfel încât să obţină perfecţiunea şi unirea cu Praxisul. Şi, la fel ca arborii, rasele menite să-i slujească trebuiau tunse, tunse cu gloanţe şi bice şi cuţite de jupuit, cu marele foc distrugător al bombelor cu antimaterie, cu pustiirea lentă a radiaţiei şi cu decăderea şi mai lentă, inexorabilă, a foametei. Munca fusese uriaşă, povara enormă, iar rezultatul nesigur.

Măcar dacă shaa ar fi avut mai mult timp! Dacă măcar ar mai fi avut câteva mii de ani în care să-şi cultive grădina perfecţiunii, Prevestirea Victoriei ar fi putut muri cu siguranţa că îndatorirea lui

glorioasă avea să fie îndeplinită.

Dar shaa nu avuseseră timpul necesar. Cei mai bătrâni se stinseră primii, cu amintirile ştergându-se – nu amintirile vechi, care rămâneau limpezi, ci amintirile mai noi, care, neputând să le înlăture pe cele vechi, nu reuşeau să-şi găsească un loc în mintea lor.

Shaa deveniră incapabili să-şi amintească înflorirea propriului lor vis. Pierdură nu trecutul, ci prezentul.

Căutară ajutoare artificiale – memorii masive de computer care puteau fi conectate la propriul lor sistem nervos şi le puteau înregistra viaţa în cele mai mici detalii. Dar, cu timpul, accesarea acestor memorii deveni obositoare şi, până la urmă, un chin dureros, care nu mai merita efortul.

Astfel încât, pas cu pas, marea constelaţie a rasei shaa începu să pâlpâie şi să se stingă. Shaa nu se temeau să provoace moartea, nici nu se temeau să moară ei înşişi. Trişti, cunoscând faptul că deveniseră o povară apăsând asupra propriului lor vis, aleseră să moară, şi când mureau, mureau cu solemnitate.

Iar acum, Prevestirea Victoriei zăcea pe canapeaua lui, printre maşinile mari prin care îşi căuta amintirile, şi ştia că în curând avea să vină vremea când va renunţa la responsabilităţile sale.

Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să îndrume rasele mai tinere pe căile potrivite. La vremea lui, împărţise atât mari bogăţii, cât şi pedepse îngrozitoare. Crease un sistem prin care Praxisul putea fi menţinut după moartea sa şi astfel se putea păstra stabil imperiul.

Cea mai mare speranţă a lui era că, după ce murea, nimic nu avea să se schimbe.

Absolut nimic. Şi niciodată.

Unu

– Desigur, după moartea Marelui Maestru, mă voi sinucide.

Locotenentul Gareth Martinez, încercând să ţină pasul alături de mult mai înaltul comandant de flotă Enderby, simţi că se împiedică la auzul acestor cuvinte.

– *My lord?*

Îşi sili picioarele să evite poticnirea, să păşească încă o dată lângă umărul stâng al lui Enderby. Tocurile le răsunară din nou la unison pe materialul lustruit, sclipitor, adus de pe asteroizi, din care era făcută podeaua Comandamentului.

– M-am oferit voluntar, reluă Enderby pe tonul său prozaic, sec. Familia mea are nevoie de un reprezentant pe rug, iar eu sunt candidatul cel mai potrivit. Sunt la apogeul carierei, copiii mei sunt bine situaţi, iar soţia mi-a acordat divorţul.

Îl privi pe Martinez pe sub sprâncenele albe, drepte.

– Moartea mea va asigura faptul că numele meu şi cel al familiei vor fi cinstite pe vecie.

Şi îi va ajuta pe toţi să uite de micul scandal financiar în care a fost amestecată soţia ta, se gândi Martinez. Era păcat că nevasta lui Enderby nu putea reprezenta jertfa familiei în locul comandantului de flotă.

Păcat în special pentru Martinez…

– O să-mi fie dor de dumneavoastră, *my lord.*

– Am vorbit despre tine cu căpitanul Tarafah, continuă Enderby. A fost de acord să te ia la bord pe *Corona,* ca ofiţer de comunicaţii.

– Mulţumesc, *my lord,* răspunse Martinez şi încercă să nu-şi lase vocea să reflecte disperarea care-i vibra îngheţată în oase.

Familia Martinez făcea parte dintre pairi, clanurile pe care Marii Maeştri – shaa – le puseseră deasupra întregii creaţii. Deşi toţi pairii erau egali în ochii shaa, vederile pairilor înşişi se dovedeau mai puţin olimpiene. Nu era suficient doar să fii pair. Trebuia să fii din *categoria potrivită* de pair.

Iar Martinez făcea parte, cu siguranţă, din categoria nepotrivită. Deşi aproape atotputernici pe îndepărtata lor lume de baştină, Laredo, cei din clanul Martinez erau nişte nimeni-de-provincie pentru pairii din casta superioară, ale căror palate împodobeau Oraşul Înalt de pe Zanshaa. Gradaţiile subtile de rang percepute de pairi nu aveau niciun statut în faţa legii, dar greutatea lor se simţea pretutindeni în societate. Naşterea lui Martinez îl îndreptăţea la un loc la academia militară a pairilor, urmat de o funcţie, dar asta era tot.

În şase ani de serviciu, avansase până la gradul de locotenent. Până aici ajunsese tatăl lui în doisprezece ani, înainte ca Marcus Martinez să demisioneze, frustrat, şi să se întoarcă pe Laredo ca să se

dedice activităţii de a face bani pe scară mare.

Fiul lui ştia că are nevoie de un patron puternic, care să-l ajute să avanseze în ierarhia de serviciu. Iar Gareth Martinez credea că găsise un asemenea patron în comandantul de flotă Enderby, ce părea impresionat de capacităţile sale şi era dispus să-i treacă mereu cu vederea căminul obscur şi jalnicul accent provincial pe care, oricât încercase, nu reuşise să-l piardă.

Ce să faci când ofiţerul tău superior îşi anunţă intenţia de a se sinucide? se întrebă Martinez. Să încerci să-l convingi să se răzgândească?

– Tarafah e un bun ofiţer, îl asigură Enderby. O să aibă grijă de tine.

Tarafah e doar căpitan-locotenent, se gândi Martinez. Aşa încât, chiar dacă Tarafah ajungea la concluzia că este cel mai sclipitor ofiţer pe care-l întâlnise vreodată – iar şansele ca *asta* să se întâmple nu erau prea mari – n-ar fi fost în măsură să-i acorde o avansare la gradul următor. Nu putea decât să-l recomande unui superior, iar acest superior ar fi fost patronul unui alt grup de clienţi, ale căror nevoi, Martinez ştia, ar fi contat mai mult decât ale lui.

Sunt în rahat până-n gât, conchise. În afară de cazul în care putea să-l facă să-şi schimbe intenţiile în legătură cu propria distrugere.

– *My lord,* începu el, şi fu întrerupt când un alt ofiţer, comandantul senior de escadrilă Elkizer, se apropie, împreună cu anturajul său.

Elkizer şi echipa sa erau naxizi, membri ai primei specii cucerite de shaa, iar Martinez îşi înăbuşi iritarea în timp ce aceştia traversau grăbiţi podeaua lustruită, îndreptându-se spre Enderby. Nu numai că întrerupeau o discuţie vitală pentru cariera lui Martinez, dar naxizii erau o specie care-l făcuse întotdeauna să nu se simtă în largul lui.

Poate că era felul în care se mişcau. Aveau şase membre, patru picioare şi încă o pereche mai sus, care putea fi folosită fie ca mâini, fie pe post de picioare. Păreau să aibă numai două viteze: *pe loc şi foarte, foarte repede.* Când se deplasau, cele patru picioare erau în mişcare continuă, călcând solul, indiferent de teren sau chiar de rezultat. Picioarele le aruncau trupul înainte cât de repede puteau, iar când voiau să meargă cu o viteză deosebit de mare, îşi coborau corpul ca de centaur la nivelul solului şi foloseau şi cele două membre din faţă, şerpuind dintr-o parte în alta într-o mişcare fluidă, ca de bici, şi care, sincer, îi dădea fiori lui Martinez.

Trupurile naxizilor erau acoperite cu solzi negri, mărgelaţi, împodobiţi cu un desen roşu, schimbător. Modelele stacojii care se modificau rapid erau folosite pentru comunicarea dintre ei, un limbaj pe care alte specii îl socoteau dificil sau imposibil de descifrat. Pentru a nu împiedica această comunicare, ofiţerii naxizi purtau uniforme dintr-o ţesătură-cameleon, duplicând fidel tiparele care licăreau

dedesubt.

Pe lumea lor de origine, în stare primitivă, naxizii umblaseră în grupuri conduse de o personalitate dominantă – şi încă făceau astfel. Chiar şi fără însemne ale gradului, îţi puteai da seama după limbajul trupului şi după comportament care dintre naxizi erau dominanţi şi care subordonaţi. Naxizii de rang înalt erau imposibil de aroganţi, iar castele inferioare incredibil de docile.

Comandantul de escadrilă Elkizer păşi către comandantul de flotă Enderby şi se opri brusc, cu partea de sus a corpului dată pe spate, dezgolindu-şi gâtul pentru lovitura ucigaşă.

Ucide-mă dacă aşa doreşti, my lord: acesta era idealul de subordonare al Serviciului.

Anturajul lui Elkizer – Martinez prefera să folosească pentru ei cuvântul cu sens colectiv – îşi imită superiorul. În poziţie de drepţi, îi ajungeau lui Enderby până la bărbie, având corpul de mărimea unui câine foarte mare.

– Pe loc repaus, domnilor, începu Enderby cu amabilitate, apoi intră într-o discuţie cu Elkizer despre faptul dacă unul dintre crucişătoarele sale urma să iasă de la docuri la timp pentru moartea Marelui Maestru – şi pentru sinuciderea lui Enderby, desigur.

Acest lucru era complicat de împrejurarea că nimeni nu ştia când avea să se petreacă moartea Marelui Maestru, deşi cu toţii erau destul de siguri că avea să vină curând.

– Nu lăsa nimic nefăcut, îi spuse Enderby lui Martinez după ce reptilele cu sânge cald îşi văzură de drum. Nu te deranjează să munceşti puţin în plus ca să mă ajuţi cu pregătirile?

– Sigur că nu, *my lord.*

Ceea ce, la naiba, însemna că trebuia să-şi amâne întâlnirea cu aspirantul Amanda Taen.

– Nu cunoaştem ziua, spuse Enderby, dar trebuie să fim pregătiţi când soseşte.

Martinez simţi un nor umed şi dens de întuneric apăsându-i craniul.

– Da, *my lord,* răspunse el.

* * *

Biroul lui Enderby avea un miros slab, aromat, semănând oarecum cu vanilia. Ocupa colţul de sud-est al Comandamentului, cu o fereastră curbată care alcătuia doi dintre pereţi. Priveliştea magnifică includea întinderea nesfârşită, deprimantă, a Oraşului de Jos, iar deasupra, inelul accelerator de pe Zanshaa – arcul subţire de argint strălucitor, luminat de soare, care traversa cerul verde-albăstrui şi înconjura întreaga planetă.

Dar Enderby fusese întotdeauna indiferent la privelişte. Biroul lui era aşezat cu spatele la fereastra uriaşă, către interiorul Comandamentului, şi dincolo de asta, către Marele Refugiu al

Maeştrilor, aproape gol, acolo unde se manifesta datoria lui.

Martinez trebuia să-şi înăbuşe admiraţia pentru privelişte, atunci când se afla împreună cu comandantul de flotă. Enderby avea un talent deosebit în a-şi impune să fie indiferent la toate, în afară de treburile din acel moment, dar atenţia lui Martinez era mai uşor de abătut. Ar fi putut visa la fereastră toată ziua.

În calitate de ofiţer pentru comunicaţii al comandantului de flotă, supraveghea mesajele dintre Enderby şi numeroasa lui echipă de comandă, care includea zecile de nave aparţinând flotei locale; instalaţiile militare de la sol de pe Zanshaa şi de pretutindeni din sistem; Serviciul paramilitar al Antimateriei, care întreţinea inelul accelerator; instalaţiile, bazele de antrenament, docurile şi depozitele de pe inelul propriu-zis; ascensoarele care duceau personalul şi mărfurile de la suprafaţa planetei până la inel şi înapoi; comunicaţiile cu Comitetul de Control al Flotei, superiorii lui Enderby; şi dirijarea reţelei complicate de comunicaţii care lega toate acestea laolaltă.

În ciuda dimensiunilor şi complexităţii îndatoririlor sale, Martinez avea de obicei la dispoziţie timp din belşug. Flota locală lucra conform unei rutine bine rodate, stabilite de-a lungul miilor de ani de stăpânire de către shaa. Cele mai multe dintre mesajele ajunse la el aveau de-a face cu probleme care nu prea cereau atenţia lui Enderby: rapoarte de rutină asupra situaţiei, informaţii despre stocuri şi rechiziţii, despre întreţinere şi despre personalul intrat la academiile de instruire sau care le absolvea. Pe toate acestea, Martinez le îndosaria fără măcar să le trimită pe ecranele comandantului de flotă. Pentru atenţia lui Enderby erau marcate comunicaţiile din partea prietenilor şi a clienţilor, rapoartele privind victimele accidentelor – care aveau întotdeauna drept rezultat o notă personală de condoleanţe din partea comandantului de flotă – şi, încă şi mai important, apeluri la sentinţele impuse în cazul încălcărilor disciplinei sau al activităţilor criminale. Enderby acorda întotdeauna multă atenţie acestor cazuri, şi câteodată trimitea o serie de întrebări dureros de tăioase ofiţerului acuzator, ceea ce ducea deseori la renunţarea la acuzaţii.

Martinez se simţea uşurat ori de câte ori se întâmpla acest lucru. Văzuse destule decizii ale justiţiei Serviciului ca să ştie cât era de dură, şi cât de leneş putea fi ofiţerul investigator. Şi mai ştia că, dacă ar fi fost vreodată supus pedepselor draconice ale legii, ar fi vrut să aibă pe cineva ca Enderby, care să revadă cazul.

De-a lungul timpului petrecut ca aghiotant al comandantului de flotă, nu se petrecuse niciodată nimic asemănător cu o urgenţă adevărată, sau care să tulbure curgerea ordonată a rutinei. Procedurile erau atât de bine reglate... Dar ritmul tihnit al muncii sale obişnuite nu însemna nimic în comparaţie cu afacerile personale asupra cărora se concentra Enderby în acel moment. Chiar dacă

Martinez lucrase cu Enderby aproape zilnic, vreme de luni de zile, nu avea nici cea mai mică idee despre cât de complexă era viaţa comandantului de flotă.

Enderby avea o mie de amănunte pe care trebuia să le rezolve – legate testamentare în favoarea prietenilor, copiilor, rudelor, persoanelor care depindeau de el şi subordonaţilor. Era colosal de bogat, un fapt de care Martinez nu-şi prea dăduse seama. Deşi comandantul de flotă stătea într-o locuinţă modestă la Comandament, era proprietarul unui palat în Oraşul Înalt, pe care-l închisese, după cum se părea, după divorţ. Acesta era lăsat ca moştenire fiicei sale mai mari, care deţinea un post important în Ministerul Pescuitului, deşi apartamente mai erau lăsate şi celorlalţi copii, pe timpul vieţii lor. Trebuia să se ocupe de asemenea de alte proprietăţi de pe Zanshaa şi din alte părţi, de conţinutul conturilor din bănci, ca şi de acţiuni, obligaţiuni şi o mulţime ameţitoare de instrumente financiare complexe.

Martinez stătea la o masă în biroul lui Enderby şi prelucra aceste moşteniri, laolaltă cu traficul normal de semnale. În acest trafic, reuşi să introducă un element personal, o cerere către aspirantul Taen, implorând o amânare a întâlnirii.

Secretarul lui Enderby, un sublocotenent mai în vârstă pe nume Gupta, care-i fusese alături ani de zile, era şi el foarte ocupat, având grijă de alte aspecte ale unei vieţi lungi, bogate, complexe, care acum se îndrepta spre o încheiere.

Cu ocazia retragerii, comandanţilor de flotă le era permis să recomande un anumit număr de avansări. Dar dacă exista vreo listă, ea nu traversase biroul lui Martinez, iar acesta avea destulă minte încât să nu-l întrebe pe Gupta dacă nu cumva ajunsese pe al lui.

Şi-ar fi dorit însă foarte mult să ştie dacă numele său se afla pe acea listă.

În cursul zilei, ajunse la Martinez un mesaj personal. Nu de la aspirantul Taen, din nefericire, ci chiar de la sora lui, Vipsania. Îl privi alene de pe ecranul de pe birou şi-şi aruncă părul pe spate, cu un gest studiat.

– Avem o petrecere la începutul lunii viitoare…

Tonul ei era încă şi mai moale, dacă era posibil, decât ultima oară când o auzise.

– Am fi încântate să vii, Gareth dragule, dar îmi închipui că o să fii prea ocupat.

Martinez nu trimise niciun răspuns. Îşi cunoştea sora destul de bine ca să-şi dea seama că tocmai auzise un ordin de a fi prea ocupat pentru a participa la petrecere – „Gareth dragule” era un indiciu care nu-i putea scăpa.

Vipsania şi celelalte două surori Martinez, Walpurga şi Sempronia,

apăruseră pe Zanshaa doar la câteva luni după ce el îşi începuse serviciul. Închiriaseră jumătate din vechiul palat Shelley şi pătrunseseră în societatea de pe Zanshaa. Se presupunea că Sempronia urma cursurile universităţii, iar celelalte aveau grijă de ea, dar dacă exista vreun fel de educaţie, aceasta nu părea să fie din manuale.

Amintirile mai vechi ale lui Martinez despre cele trei surori ale lui fuseseră despre copii – copii enervanţi, inteligenţi, complici la pozne, sâcâitori, de acord, totuşi copii. Formidabilele tinere care îşi ţineau curtea acum la palatul Shelley păreau nu numai mature, dar fără vârstă – ca nişte nimfe împodobind o fântână – păreau eterne, aflate, în mod straniu, în afara timpului.

Ar fi fost de aşteptat să aibă nevoie de ajutorul lui Martinez ca să se stabilească în capitală, dar veniseră cu scrisori de prezentare şi nu avuseseră nevoie de el câtuşi de puţin. De fapt, voiau ca el să stea deoparte. Îşi pierduseră accentul de pe Laredo cândva, în timp ce crescuseră, iar felul lui de a vorbi amintea în permanenţă de originea lor comună provincială, una care le-ar fi putut stânjeni în faţa noilor prieteni mondeni.

Câteodată, Martinez se întreba dacă nu-i displăceau surorile lui. Dar ce le păsa nimfelor de la fântână dacă erau plăcute sau nu? Ele pur şi simplu *erau.*

La ora la care Enderby îşi termină treaba, soarele apusese şi inelul accelerator argintiu al planetei Zanshaa, pe jumătate eclipsat de umbra planetei, era vizibil acum doar ca o constelaţie de lumini arcuindu-se peste cerul nopţii. Păsări nocturne vânau insecte dincolo de fereastra curbată. Sudoarea acră se adunase sub braţele lui Martinez şi sub gulerul tunicii de la uniforma verde-închis. Îl durea noada. Voia să facă un duş şi s-o pună pe aspirantul Taen să-i maseze umerii cu degetele ei lungi, hotărâte.

Comandantul de flotă Enderby semnă exemplarele printate ale documentelor rămase şi îşi puse amprenta pe ele. Martinez şi Gupta jucară rolul de martori pentru documente, acolo unde era necesar. Apoi Enderby opri ecranele şi se ridică de pe scaun, rotindu-şi umerii şi întinzându-se discret, potrivit cu demnitatea funcţiei sale.

– Mulţumesc, domnilor, rosti el, apoi se uită la Martinez. Locotenent Martinez, vrei să ai grijă ca invitaţiile pentru comandanţii de navă să fie expediate?

Lui Martinez i se strânse inima. „Invitaţiile” – nu din categoria celor pe care vreun comandant ar îndrăzni s-o refuze – erau la o întâlnire privind dispoziţiile date flotei în ziua morţii Marelui Maestru şi, potrivit cutumelor militare, asemenea solicitări trebuiau înmânate personal.

– Da, *my lord,* răspunse el. O să le duc sus, pe inel, de îndată ce reuşesc să le scot la imprimantă.

Ochii blajini, căprui, ai comandantului de flotă se întoarseră spre el.

– Nu-i nevoie să te duci chiar tu, îi zise. Trimite pe unul dintre cadeţii de serviciu.

Un strop de compasiune, cel puţin.

– Mulţumesc, lord comandant.

Sublocotenentul Gupta primi mulţumirile lui Enderby, salută încordat şi ieşi. Martinez aşeză hârtie specială, groasă, în imprimantă – fuseseră folosiţi copaci adevăraţi la fabricarea ei – şi printă invitaţiile lui Enderby. Când le termină de pus în plicuri, ridică ochii şi-l văzu pe Enderby privind lung pe fereastra mare, curbată. Nenumăratele licăriri ale Oraşului de Jos îi luminau şi-i îndulceau profilul. In privirea lui se simţea nesiguranţă, o absenţă stranie, pierdută.

Măcar de data asta, Enderby putea să stea în birou şi să contemple priveliştea. Nu-l aştepta nicio îndatorire.

Nimic nu fusese lăsat nefăcut.

Martinez se întrebă dacă un om atât de plin de succes ca Enderby avea vreun regret la capătul vieţii. Chiar acceptând faptul că făcea parte dintr-un clan din casta cea mai înaltă, se descurcase bine. Deşi poziţia lui îl ajutase la câteva avansări, nimănui nu-i era *garantat* postul de comandant de flotă. Era bogat, sporise onoarea casei sale, copiii lui erau cu toţii bine situaţi în viaţă şi reuşiseră în carieră. Adevărat, soţia era o problemă, dar investigatorii făcuseră tot ce le stătea în putinţă ca să clarifice faptul că actele ei de delapidare nu reprezentau o pată pe reputaţia comandantului de flotă.

Poate că o iubea, se gândi Martinez. Căsătoriile dintre pairi erau de obicei aranjate de către familie, dar uneori apărea şi dragostea. Poate că, într-o situaţie ca a comandantului, cineva îşi regreta iubirea, nu căsătoria.

Dar nu era momentul potrivit să speculeze asupra vieţii personale a comandantului de flotă. Martinez ştia că venise timpul să facă uz de toată iscusinţa lui, să-şi folosească tot farmecul pe care avusese intenţia să i-l arate aspirantului Taen.

Acum ori niciodată, îşi zise, adunându-şi curajul.

– *My lord?* vorbi el.

Enderby tresări surprins, apoi se întoarse spre el.

– Da, Martinez?

– Aţi spus ceva adineaori. Dar n-am auzit prea bine ce anume…

Martinez nu ştia cum să înceapă discuţia, aşa că spera să ajungă cumva la o înţelegere reciprocă potrivit căreia chiar Enderby o începuse.

– Am vorbit?

Enderby era surprins. Clătină din cap.

– Probabil nu era important.

Mintea lui Martinez se învârtea ca un titirez în timp ce încerca să

întreţină conversaţia.

– Armata este pe cale să treacă printr-o perioadă dificilă, zise el.

Enderby dădu din cap.

– Posibil. Dar am avut destul timp să ne pregătim.

– În vremurile care vor veni, o să avem nevoie de conducători ca dumneavoastră.

Pe buzele lui Enderby apăru o strâmbătură de respingere.

– Nu sunt unic.

– Permiteţi-mi să fiu de altă părere, *my lord,* replică Martinez.

Se apropie cu un pas de comandant.

– Am avut onoarea de a lucra îndeaproape cu dumneavoastră în aceste ultime luni, şi sper că nu mi-o luaţi în nume de rău dacă spun că, după părerea mea, darurile dumneavoastră sunt rar întâlnite.

Buzele lui Enderby tresăriră din nou, şi ridică o sprânceană.

– N-ai mai lucrat cu alţi comandanţi de flotă, nu-i aşa?

– Dar am lucrat cu o mulţime de *oameni, my lord.* Şi cu o mulţime de pairi. Şi…

Martinez ştia că intrase adânc în mocirlă. Parcă simţea mâlul ridicându-se până la subsuoară. Luă o gură de aer, neîndrăznind să se oprească.

– … şi am văzut cât de limitaţi sunt cei mai mulţi dintre ei. Şi că dumneavoastră, *my lord,* aveţi un orizont mult mai larg, cu atât mai valoros pentru armată şi pentru…

Martinez îngheţă când Enderby îl fixă cu o privire mânioasă.

– Lord locotenent, rosti el, vrei să fii atât de amabil să treci la chestiune?

– Chestiunea, lord comandant… – vorbi Martinez – chestiunea este…

Îşi căută curajul în adâncul fiinţei sale şi-l scoase şovăitor la lumină.

– Chestiunea este că speram să vă conving să vă mai gândiţi la problema retragerii.

Spera la o îmblânzire a privirii lui Enderby, la o emoţie bruscă, provocată de îngrijorare. Poate la o mână paternă aşezată pe umărul lui, la o întrebare şovăitoare de genul: *Chiar înseamnă atât de mult pentru tine?*

În schimb, chipul lui Enderby împietri, iar bărbatul mai în vârstă păru să se umfle, cu coloana vertebrală ca de fier devenind oarecum mai rigidă şi pieptul ridicându-i-se. Îşi scoase în faţă maxilarul de jos, dezvăluind şirul alb şi egal al dinţilor.

– Cum *îndrăzneşti* să presupui că-mi poţi pune la îndoială judecata? întrebă el.

Martinez îşi simţi palmele străpunse de ace.

– Lord comandant, răspunse el, pun la îndoială necesitatea de a

înlătura un conducător splendid într-un moment atât de critic…

– Nu-ţi dai seama că eu nu însemn *nimic?* strigă Enderby. Nimic! Nu înţelegi acest fapt elementar al Serviciului nostru? Noi… toate astea… – făcu un gest furios cu mâna către fereastră, cuprinzând tot ceea ce era dincolo de transparenţă –, milioanele din Oraşul de Jos, arcul larg al inelului de antimaterie, navele şi staţiile găurii de vierme de dincolo – totul e *gunoi!*

Vocea lui era o şoaptă imperioasă, ca şi cum emoţia copleşitoare îi paralizase în parte coardele vocale.

– *Gunoi,* în comparaţie cu adevăratul, eternul, singurul lucru care dă un înţeles vieţilor noastre mizerabile…

Enderby ridică un pumn şi, pentru o singură secundă îngrozitoare, Martinez se temu că avea să-l doboare dintr-o lovitură.

– *Pentru Praxis!* exclamă Enderby. Praxisul e tot ce contează – e tot ceea ce este adevărat – tot ceea ce e frumos!

Enderby îşi flutură din nou pumnul.

– Şi *asta* este cunoaşterea pentru care au suferit strămoşii noştri. Pentru care am fost *biciuiţi! Milioane* au trebuit să moară în agonie înainte ca Marii Maeştri să ardă adevărul Praxisului în mintea noastră. Şi dacă alte milioane – miliarde! – ar trebui să moară pentru a susţine dreptatea Praxisului, ar fi de datoria noastră să *provocăm aceste morţi!*

Martinez ar fi vrut să facă un pas înapoi ca să scape de focul pârjolitor din ochii comandantului de flotă. Cu un efort de pură voinţă, rămase cu pantofii înfipţi în covorul din birou, şi-şi ridică bărbia, arătându-şi gâtul.

Simţi saliva comandantului pe gât, în timp ce Enderby continua să răcnească.

– Trebuie să murim cu toţii! striga el. Dar singura moarte care are sens este una în serviciul Praxisului. Pentru că sunt cine sunt, *în acest moment perfect din timp,* am privilegiul de a avea parte de *o moarte onorabilă,* una care să dea un înţeles atât vieţii mele, cât şi Praxisului. Ştii cât de rar se întâmplă aşa ceva?

Făcu iar semn spre fereastră, spre milioanele invizibile de dedesubt.

– Câţi dintre *aceştia* crezi tu că vor avea o moarte care să însemne ceva? Practic niciunul!

Comandantul de flotă Enderby se apropie de Martinez.

– Iar tu vrei să mă lipseşti de o moarte semnificativă? De moartea potrivită pentru un pair? Cine eşti tu ca să faci aşa ceva, locotenent Martinez?

Instinctul reuşi să-l ajute să găsească vorbele printre norii de teamă care întunecau mintea lui Martinez. Învăţase de timpuriu că, atunci când era prins pe picior greşit, trebuia întotdeauna să

recunoască şi apoi să ceară iertare în modul cel mai fermecător cu putinţă. Sinceritatea, descoperise el, avea propriul ei soi de atracţie.

– Regret foarte mult sugestia pe care am făcut-o, lord comandant, zise el. Mă gândeam numai la dorinţele mele egoiste.

Enderby se uită încruntat la Martinez timp de câteva clipe nesfârşite, apoi făcu un pas înapoi.

– În următoarele câteva ore o să fac tot ce-mi stă în putinţă să uit până şi de simpla ta existenţă, locotenente, replică el. Ai grijă ca scrisorile alea să fie trimise.

– Da, lord comandant.

Martinez se întoarse şi porni spre uşă, împotrivindu-se impulsului puternic de a o lua la fugă. *Vezi tu dacă o să mai încerc să-ţi salvez vreodată viaţa mizerabilă,* gândi el.

Şi, oricum, la naiba cu Praxisul!

* * *

Extratereştrii shaa, Marii Maeştri, erau cei care îşi impuseseră etica absolută, Praxisul, asupra omenirii, atunci când Pământul se predase, după distrugerea cu bombe cu antimaterie a oraşelor Delhi, Los Angeles, Buenos Aires şi a altor câteva. Omenirea era a doua specie inteligentă care simţise biciul shaa. Primii fiind naxizii asemănători unor centauri cu solzi negri, care, la vremea capitulării Pământului, erau suficient de îmblânziţi pentru a forma cea mai mare parte a echipajelor navelor shaa.

Nimeni nu cunoştea originea speciei shaa, iar aceştia nu erau prea binevoitori în legătură cu asta sau cu oricare alt aspect al istoriei lor. Capitala, oraşul Zanshaa sau planeta Zanshaa, cu siguranţă nu era locul lor de baştină, şi fusese aleasă pentru poziţia convenabilă în mijlocul a opt porţi de găuri de vierme prin care shaa puteau avea acces la teritoriul pe care-l stăpâneau. „Anul” shaa, 0,84 ani tereştri, nu avea nicio legătură cu perioada de revoluţie a planetei Zanshaa în jurul stelei primare, sau cu orbita oricărei alte planete din imperiul lor. Orice referire la originea lor fusese ştearsă din consemnări la vremea în care speciilor supuse le fusese acordat accesul la ele.

O altă curiozitate era sistemul de datare shaa, care începea în „anul unu al Păcii Praxisului”, cu vreo 437 de ani înainte de apariţia lor pe cer, deasupra lumii de baştină a naxizilor. Acest lucru sugera că exista o vreme dinainte ca Praxisul să fi câştigat devoţiunea rasei lor, dar niciun shaa nu putea fi convins să confirme această bănuială. Shaa nu-l venerau nici pe acel shaa – dacă *era* un shaa – care formulase pentru prima oară Praxisul, sau nu-şi aminteau numele lui.

Shaa erau inflexibili în ideea că fiecare specie – ba chiar *universul fizic însuşi* – trebuia să se supună termenilor dictaţi de Praxis. Categorii întregi de tehnologie erau absolut interzise – inteligenţa şi autonomia maşinilor, transferul inteligenţei organice în formă

mecanică sau electromagnetică şi maşinile construite pentru a manipula materia la nivel molecular şi atomic. Manipularea genetică era şi ea interzisă – shaa preferau procesul mai lent al selecţiei naturale, cu cât mai puţin sentimental, cu atât mai bine.

Voinţa de fier din spatele acestor interdicţii era demonstrată în repetate rânduri. Cei care comiteau infracţiuni împotriva Praxisului erau pedepsiţi cu moartea, deseori oribilă şi publică, pentru că Praxisul însuşi impunea ca „toţi cei care încalcă legea fundamentală să fie pedepsiţi în proporţie mai mare decât crima lor, astfel încât virtutea publică să poată fi menţinută prin acest exemplu”. Shaa şi discipolii lor nu se sfiau de asemenea să folosească armele cele mai nocive şi mai distrugătoare pentru a-şi susţine etica. Bombe cu antimaterie distrugeau câteodată oraşe întregi pentru crimele câtorva cetăţeni şi, într-o anumită ocazie, când un mic grup de tereştri a fost descoperit folosind tehnologie genetică în speranţa de a cultiva o molimă care să-i omoare pe shaa, întreaga lor planetă a fost bombardată mortal, uriaşele explozii ridicând nori imenşi de fum şi de praf care trăseseră o cortină deasupra soarelui, condamnând supravieţuitorii la o moarte înceată, îngheţată, într-o atmosferă glacială otrăvită de radiaţii.

Tereştrii supravieţuitori, copleşiţi de modul cuprinzător în care shaa îşi distrugeau propriii supuşi, se simţiră norocoşi la culme că planeta implicată nu era Pământul.

Asemenea exemple îşi aveau efectul lor. După moartea lentă a planetei Dandaphis, interdicţiile anti-tehnologie întruchipate de Praxis nu mai fură supuse niciodată unei asemenea provocări radicale.

Alte elemente ale Praxisului erau dedicate organizării sociale, fiecare fiinţă conştientă de sine din imperiu primind un loc într-o ierarhie foarte bine definită, fiecare clan fiind mai jos în rang decât următorul, cu pairii deasupra tuturor. Celor din vârf le era acordată responsabilitatea pentru bunăstarea celor de la bază, în timp ce din partea claselor inferioare se aştepta ca acestea să-i cinstească pe pairi şi pe shaa cu obedienţa lor umilă.

O altă clauză a Praxisului interzicea fiinţelor conştiente de sine să „aducă asupra lor blestemul nemuririi” – o interdicţie curioasă, pentru că shaa erau chiar ei nemuritori. Dar unii dintre shaa, într-o rară manifestare a raţiunilor din spatele uneia dintre interdicţiile lor, recunoşteau deschis că imortalitatea lor fusese o greşeală, o eroare suficient de mare ca să-i împingă să nimicească cu glonţul, cu cuţitul de jupuit sau cu bomba cu antimaterie pe toţi ceilalţi care îndrăzneau să caute propria lor nemurire fizică.

Despre ei înşişi, shaa nu spuneau nimic. Rămânea o enigmă de ce aceste fiinţe nemuritoare, binecuvântate cu puterea absolută, începuseră să se sinucidă unul câte unul. Shaa refuzau să considere

propria lor moarte ca fiind o tragedie. „Nicio fiinţă n-ar trebui să fie nemuritoare”, era răspunsul lor invariabil la orice întrebare.

Oricare ar fi fost cauza, Marii Maeştri aleseră să moară unul câte unul, fiecare dintre ei urmat în moarte de zeci de subordonaţi loiali. Iar acum, în anul 12 481 al Păcii Praxisului, rămânea numai unul.

Iar acest ultim shaa nu era de aşteptat să mai trăiască mult.

* * *

De la un capăt la altul al holului Comandamentului, o hartă a imperiului afişa rutele găurilor de vierme care conectau Zanshaa cu stăpânirile sale. Harta nu semăna câtuşi de puţin cu sistemele stelare adevărate care înconjurau Zanshaa; găurile de vierme săreau peste toate stelele din apropiere şi, de fapt, puteau lega oricare două puncte din univers. Multe dintre sistemele stelare care apăreau pe hartă erau atât de îndepărtate de Zanshaa, încât nu se ştia unde se aflau în raport cu orice altă parte a imperiului. Iar găurile de vierme treceau peste timp, în aceeaşi măsură ca şi peste distanţe – o gaură de vierme care sărea peste opt sute de ani-lumină putea la fel de bine să sară peste opt sute de ani fie în trecut, fie în viitor, sau cu orice durată de timp în acest interval.

Dar nu exista niciun paradox când se întâmpla aşa ceva. Din cauza limitelor impuse de viteza luminii, era imposibil să ajungi la o altă stea suficient de repede ca să-i modifici istoria – în afară de cazul în care foloseşti o gaură de vierme, caz în care descoperi că shaa ajunseseră deja înaintea ta.

Realitatea copleşitoare a istoriei era aceea că nu puteai scăpa de shaa. Nu puteai scăpa de istoria care făcea din Gareth Martinez un lord provincial, obiect al condescendenţei pentru cei mai presus de el. Nu exista nicio cale de a te întoarce în timp pentru a corecta greşeala care-l făcuse pe comandantul de flotă Enderby să se înfurie pe el.

Nu exista nimic care să-l salveze de propriile-i greşeli, sau de greşelile civilizaţiei, sau chiar de istorie. Trebuia să trăiască cu toate acestea.

Martinez ţinea sub braţul stâng plicurile grele, voluminoase, care conţineau invitaţiile lui Enderby. Le mută sub braţul drept şi-şi continuă drumul spre camera de serviciu a cadeţilor. Pe drum, verifică pe ecranul de la mânecă dacă primise vreun mesaj.

Poate altă dată.

Cuvintele aspirantului Taen erau afişate pe manşeta stângă din ţesătură-cameleon a jachetei de la uniformă. Nu exista sunet sau imagine, ceea ce ar fi putut să indice dacă Amanda Taen era furioasă, dar, după toate semnele, nu-l respinsese cu totul.

Poate că aceasta era o greşeală din care îşi putea reveni.

Martinez declanşă butonul argintiu de la manşetă, care juca rol de cameră, şi trimise atât imagine, cât şi sunet ca răspuns.

– Sunt liber acum. E prea târziu să ne întâlnim? Sau, dacă e prea târziu, pot să te sun mâine şi să stabilim o nouă întâlnire.

Flori, se gândi el. Dacă nu primea curând veşti de la Amanda Taen, avea să trimită flori, împreună cu scuze scrise.

Opri ecranul, iar ţesătura-cameleon a jachetei de la uniformă reveni la obişnuitul verde-închis, exact culoarea cerului verde-albăstrui al planetei Zanshaa. În clădirea Comandamentului întâlni puţină lume la această oră târzie, în drum spre camera de serviciu a cadeţilor, iar ţăcănitul tocurilor pe podeaua de marmură stârnea ecouri pe coridoarele înalte, pustii. La uşă, îşi aranjă gulerul cu însemnele triunghiulare roşii de stat-major, îşi îndreptă spinarea şi păşi înăuntru.

Cei patru cadeţi de serviciu nu-l văzură. Aşa cum se aştepta Martinez, urmăreau o transmisie sportivă pe video-pereţii încăperii – după cum îşi aducea aminte din anii în care fusese chiar el cadet, a privi sau a practica sportul era activitatea principală, şi orice cadet care nu reuşea să devină obsedat de sport era privit ca un tocilar, ca un trăsnit.

Nici vorbă de tocilari aici. Sunetele meciului de fotbal urlau dintr-un perete, de lupte libere din altul, de curse de iahting din al treilea. Cadeţii stăteau tolăniţi pe o canapea pe care o trăseseră cu faţa la peretele care afişa cursa de iahting, şi se trântiseră pe perne cu jachetele descheiate şi cutiile de bere în mână.

Exista o problemă pusă de cadeţii care absolviseră una sau alta dintre academiile militare, dar nu căpătaseră încă experienţă în serviciu. Trebuiau găsite pentru ei sarcini astfel încât să se poată maturiza fără să aibă ocazia de a provoca daune, lor înşişi sau altora. Cadeţii ar fi trebuit să folosească cei trei ani dintre absolvire şi examenele pentru gradul de locotenent pentru a câştiga experienţă şi pentru a studia numeroasele aspecte tehnice ale profesiei lor, dar mulţi dintre ei preferau programul mai tentant format din beţii, din risipirea şi pierderea la jocuri de noroc a fondurilor disponibile. „Mondeni”, aşa erau numiţi asemenea oameni.

Martinez îşi aducea aminte foarte bine de propriile lui ispite, şi încă şi mai bine de vremurile în care cedase în faţa lor. Reuşise să susţină un oarecare grad de mondenitate – de fapt, descoperise că se pricepea la asta, şi numai un impuls interior de a fi cumva folositor îl împiedicase să se transforme într-un parazit absolut.

Cadeţii din camera de serviciu erau folosiţi ca mesageri până când se putea găsi pentru ei vreo muncă utilă. În mod normal, cineva care avea nevoie de un mesager ar fi sunat aici şi ar fi chemat un curier care să treacă să ia corespondenţa, ceea ce ar fi dat unuia dintre aceşti trântori ocazia de a-şi termina băutura, de a-şi aranja uniforma şi de a se transforma în ceva care să semene a ofiţer sprinten şi zelos,

înainte de a se prezenta în faţa autorităţii.

Martinez se opri chiar în spatele canapelei lor, fără ca nimeni să-l observe. O plăcută siguranţă de sine îi umplea mintea. Luase urma cadetului leneş până în bârlogul lui, unde se irosea şi tândălea fără niciun gând la datorie.

– *Lepădătuuuri!* tună el.

Cadeţii nu-şi primiseră până acum brevetul, şi nu trebuia să li se adreseze cu *lord,* chiar dacă erau, aproape sigur, pairi.

Cei patru cadeţi – o femeie şi trei bărbaţi – săltară de pe canapea, îşi traseră umerii spre spate şi luară poziţie de drepţi.

– *My lord!* răspunseră ei.

Martinez îi privi cu răceală. Tocmai îşi văzuse demnitatea şi norocul făcute ferfeniţă de un superior, şi simţea o nevoie foarte puternică şi foarte umană de a transmite necazul altcuiva. Nu scoase niciun cuvânt timp de câteva secunde, vrând să vadă dacă îndrăznesc să se destindă, odată ce-şi dădeau seama că aveau în faţă un simplu locotenent – şi, pe deasupra, un provincial.

Cadeţii rămaseră neclintiţi. Băieţandrul de bani gata Foote, cu părul lins în dezordine şi cu o crispare vizibilă pe chipul de obicei plin de trufie… Chatterji, cu pistruii şi cu părul ei roşu strâns la ceafă… Martinez nu-i cunoştea pe ceilalţi doi.

În cele din urmă, catadicsi să vorbească.

– Cine dintre voi este primul la rând?

– Eu sunt, *my lord.*

Cel care vorbise era unul dintre necunoscuţi, un tânăr scund, zvelt, cu pielea cafenie, care emana mirosul berii pe care şi-o împroşcase pe piept când sărise de pe canapea.

Martinez făcu un pas mai aproape, dominându-l cu statura lui. Martinez era înalt, şi dominarea era ceva ce el socotea folositor, aşa că exersase până când ajunsese s-o facă bine.

– Cum te cheamă, insectă? vru el să ştie.

– Silva, *my lord.*

Martinez întinse scrisorile.

– Astea trebuie înmânate personal pe fiecare navă amplasată pe inel. Căpitanilor, personal, sau aghiotanţilor lor. Vor fi adunate semnături de primire şi vor fi duse înapoi la biroul lordului comandant Enderby.

Privi insistent către pata de bere care împodobea jacheta descheiată a cadetului şi bluza de dedesubt.

– Eşti destul de treaz pentru această sarcină, cadet Silva?

– Da, *my lord!*

Din plămânii lui Silva se răspândi un iz de orz şi de hamei, dar acesta nu se clătină, nici măcar cu călcâiele lipite şi cu Martinez înălţându-se deasupra lui. Prin urmare, probabil că nu era atât de beat

încât să facă de ruşine propria lui persoană, pe Martinez şi echipa de comandă a lui Enderby.

– Următoarea navetă pentru liftul spaţial pleacă în jumătate de oră. Asta o să-ţi lase destul timp să faci un duş şi să te schimbi în haine potrivite înainte să mergi la nivelul de sus.

Un gând îi trecu prin cap, şi adăugă:

– Nu eşti atât de beat încât să vomiţi în ascensor, nu-i aşa, insectă?

– Nu, *my lord!*

Martinez îi întinse scrisorile.

– Ai grijă să n-o faci. Mai bine pune astea într-o geantă rezistentă la apă, pentru orice eventualitate.

– Scuzaţi-mă, *my lord,* rosti altcineva.

Cel care vorbise era Jeremy Foote, blondul înalt cu părul lins, ciufulit pe partea dreaptă. Deşi cadetul stătea drepţi, reuşea să pronunţe cuvintele cu un ton care semăna foarte mult cu tărăgăneala lui molatică obişnuită. Era o voce pe care-o folosise probabil din leagăn, o voce care emana creştere aleasă şi încredere în sine în societate, invocând imagini cu camere exclusive pentru fumat, cu baluri mascate şi cu servitori tăcuţi. O lume în care Martinez, în ciuda poziţiei sale ca pair, nu putea intra, nu în afara cazului în care implora favoruri din partea vreunui patron din casta superioară.

Martinez se întoarse spre el.

– Da, cadet Foote?

– Aş putea la fel de bine să duc eu scrisorile, *my lord,* replică el.

Martinez îl cunoştea destul de bine pe Foote ca să ştie că această aparentă generozitate masca un motiv ascuns.

– Şi de ce eşti atât de amabil cu Silva în seara asta? întrebă el.

Foote îngădui unui strop de insolenţă să-i apară într-un colţ al buzelor.

– Unchiul meu este căpitanul navei *Bombardamentul Oraşului Delhi, my lord,* răspunse el. După ce duc mesajele, putem lua micul dejun împreună.

Exact stilul lui, să-şi pomenească relaţiile, se gândi Martinez. Ei bine, să-l ia naiba, cu relaţiile lui cu tot.

Până la intervenţia lui Foote, Martinez plănuise să-i lase pe cadeţi să scape cu o prelegere scurtă despre cum să se îmbrace şi să se comporte corect în camera de serviciu. Acum, Foote îi oferise o scuză serioasă pentru a le provoca tuturor teamă şi nefericire.

– Mă tem că va trebui să păstrezi mesele tihnite de familie pentru altă dată, cadet Foote, replică Martinez. Smuci bărbia în direcţia lui Silva şi-i dădu încă o dată invitaţiile.

– Urcă la staţie, Silva, zise el. Şi dacă nu prinzi următorul ascensor, crede-mă, o să aflu.

– *My lord!*

Silva luă invitaţiile şi se îndepărtă în grabă, încheindu-se din mers la jachetă. Martinez îi cercetă pe ceilalţi trei, unul câte unul.

– Pentru voi, ceilalţi, am alte planuri, spuse el. Am să vă fac plăcerea să vă cer să vă întoarceţi şi să vă uitaţi la cursa de iahting, dacă vreţi.

Cadeţii făcură întoarceri militare corecte ca să ajungă cu faţa la ecranul de pe peretele video – în afară de Chatterji, care se clătină ameţită de băutură, în timp ce se rotea. Ecranul de perete dădea iluzia celor trei dimensiuni, cu şase iahturi aflate în competiţie, împreună cu o planetă şi sateliţii săi, afişate pe fundalul unei simulări convingătoare a vidului înstelat.

– Ecran, îi spuse Martinez peretelui. Închide sunetul.

Sporovăiala comentatorilor se întrerupse brusc.

– Închide fotbalul, continuă el. Închide luptele.

Iahturile manevrau acum în tăcere, încrucişându-se printre cei doisprezece sateliţi ai gigantei gazoase cu dungi galben-brune Vandrith, a cincea planetă din sistemul Zanshaa. Sateliţii nu erau tocmai obiectul cursei; în schimb, fiecărui vehicul i se cerea să treacă la o anumită distanţă de o serie de sateliţi artificiali amplasaţi pe orbită în jurul planetoizilor. Pentru a evita transformarea cursei într-un simplu exerciţiu matematic mai potrivit pentru a fi rezolvat de către un computer de navigaţie, sateliţii erau programaţi să-şi modifice aleator propriile orbite, silind piloţii să găsească soluţii improvizate menite să le testeze tăria de caracter, mai curând decât viteza computerelor.

Martinez păstra un oarecare interes în cursele de iahting, în parte pentru că se gândise să se apuce de asta, nu numai pentru că ar fi putut să-i înalţe poziţia într-un mod acceptabil din punct de vedere social, dar şi pentru că socotea că s-ar putea să-i placă. Căpătase cele mai mari note la simulările manevrelor de luptă şi, în calitate de cadet, se calificase pentru fulgerele de argint ale unui pilot de şalupă. Fusese câştigător constant în cursele de şalupe organizate în timpul stagiului la bordul navei *Bombardamentul Planetei Dandaphis,* iar şalupele nu erau prea deosebite de iahturile de curse – ambele erau modele dedicate unui scop precis, care constau în mare măsură din rezervoare pentru combustibil pe bază de antimaterie, din motoare şi din sisteme de susţinere a vieţii pentru un singur pilot.

Martinez ştia că *s-ar fi putut* să reuşească să-şi permită un iaht personal – avea o alocaţie generoasă de la tatăl lui, care putea fi mărită dacă dovedea tact în privinţa asta. Micile aparate erau nişte lighioane costisitoare, având nevoie de o echipă la sol şi întreţinere frecventă, şi ar fi fost obligat să intre într-un club de iahting, ceea ce presupunea taxe pipărate de andocare şi cheltuieli pentru combustibil şi întreţinere. În foarte mare măsură conta şi probabilitatea umilitoare

că nu ar fi fost luat în considerare pentru cele mai bune cluburi de iahting, cum erau acelea care – de exemplu – sponsorizau cursa transmisă acum.

Aşa că îşi amânase decizia de a deveni sau nu pilot de iaht, sperând că asocierea cu comandantul de flotă Enderby avea să servească la fel de bine scopurilor sale. Acum, când gestul lui de a încerca să-i salveze viaţa lui Enderby părea să nu fi declanşat altceva decât aversiunea acestuia, poate că venise vremea să se mai gândească la strategia legată de iahting.

Martinez se uită la ecran, îl sorbi din priviri. Cursa, deşi transmisă „în direct”, era de fapt întârziată cu douăzeci şi patru de minute, durata de care aveau nevoie semnalele de telemetrie ca să parcurgă distanţa dintre Vandrith şi Zanshaa.

– Cadet Chatterji, vorbi Martinez, poţi lămuri strategia arătată de concurentul numărul doi?

Chatterji îşi linse buzele.

– Să lămuresc, *my lord?*

Martinez oftă.

– Spune-ne doar ce face pilotul…

Aparatul concurentului numărul doi – ecranul nu afişa numele pilotului, iar Martinez nu recunoştea desenul de un stacojiu ţipător de pe aparat – tocmai se rotise la o nouă altitudine şi pornise motorul principal.

– Decelerează, *my lord,* răspunse Chatterji.

– Şi de ce face aşa ceva, Chatterji?

– M-micşorează delta-*v* ca să… ca să…

Îşi linse buzele.

– … ca să manevreze mai bine, încheie ea neconvingător.

– Şi la ce manevră ar ajuta această decelerare?

Ochii lui Chatterji cercetară cu disperare ecranul.

– Delta-*v* sporeşte numărul opţiunilor, *my lord,* zise ea – un truism pe care-l învăţase la ora de tactică şi, în mod clar, primul lucru care apucase să-i vină în minte.

– Foarte adevărat, Chatterji, încuviinţă Martinez. Sunt sigur că instructorul tău de tactică ar fi mândru să ştie că ai reţinut un minimum din cunoştinţele pe care-a încercat să ţi le îndese între urechi. Dar, continuă el cu voioşie, pilotul nostru *micşorează* delta-*v,* şi, prin urmare, îşi reduce opţiunile. Aşa că spune-mi *de ce,* cadet Chatterji. De ce?

Chatterji se concentră intens asupra ecranului, dar nu reuşi să răspundă.

– Sugerez să treci în revistă tactica de bază, cadet Chatterji, o sfătui Martinez. Stăruinţa s-ar putea să dea roade până la urmă, deşi în cazul tău mă îndoiesc. *Tu* – viermele de colo…

Se adresa cadetului al cărui nume nu-l ştia.

– Parker, *my lord.*

– Parker. Poate că *tu* o poţi lumina pe Chatterji în legătură cu tactica pilotului nostru.

– Scade delta-*v* pentru a fi capturat de gravitaţia lui V9.

Se referea la al nouălea satelit natural al lui Vandrith, cel de pe orbita cea mai apropiată de planetă fiind socotit numărul unu. Shaa nu erau prea pasionaţi pentru numirea obiectelor astronomice în feluri interesante sau poetice.

– Şi de ce intră în puţul gravitaţional al lui V9, Parker?

– Plănuieşte să se lase propulsat către satelitul artificial din apropiere de V11, lord.

– Şi numărul patru – asta înseamnă căpitanul Chee…

Recunoştea desenul în albastru şi argintiu.

– Ea de ce nu scade delta-*v?* De ce accelerează în schimb?

– Presupun…

Parker înghiţi în sec.

– Presupun că încearcă o tactică diferită.

Martinez oftă încet.

– Dar de ce, vierme, de ce? Ecranul ar trebui să-ţi spună. E *evident.*

Parker examină ecranul în zadar, apoi tonul molatic al cadetului Foote întrerupse tăcerea disperată.

– Căpitanul Chee accelerează, *my lord,* pentru că are intenţia să ocolească în întregime V9 şi să treacă printre V11 şi satelit ca să marcheze punctul. Din moment ce V11 are atmosferă, o să încerce probabil să folosească frânarea atmosferică pentru a micşora viteza şi pentru a face ca manevra să atingă satelitul în ultima clipă.

Martinez se roti spre Foote şi se răsti:

– Nu-mi aduc aminte să-ţi fi cerut părerea, cadet!

– Vă implor să mă iertaţi, *my lord,* rosti tărăgănat Foote.

Martinez îşi dădu seama, spre exasperarea lui, că Foote tocmai reuşise să devină vedeta acestei întâlniri. Martinez avusese intenţia să provoace puţină teroare justificată câtorva pierde-vară prinşi beţi în timpul serviciului, Foote schimbase cumva regulile. Cum *făcuse* asta?

În literatura de şcoală pentru copii, exista întotdeauna bătăuşul cel rău care îi chinuia pe cei mai mici, şi apoi apărea eroul, care încerca să stea între bătăuş şi victimele sale. Foote făcuse un gest ca să-l ajute pe Silva, iar acum tocmai îl salvase pe Parker.

Iar eu sunt bătăuşul, gândi Martinez. *Eu sunt superiorul hapsân care-şi tortureează subordonaţii doar ca să-şi domolească propriile sentimente patetice de insuficienţă.*

Foote, îşi dădu seama Martinez, îl aranjase la fix.

Totuşi, îşi zise, dacă trebuie să fie personajul negativ în această mică dramă, ar putea foarte bine s-o facă aşa cum trebuie.

– Parker ar trebui să înveţe că n-o să fii mereu de faţă ca să-l salvezi de propria lui prostie, îi zise el lui Foote. Dar, din moment ce ai decis să-ţi exprimi o părere, presupun că o să-mi spui dacă manevra lui Chee o să reuşească.

– N-ar trebui să reuşească, *my lord,* răspunse prompt Foote.

– N-ar trebui? replică Martinez batjocoritor. Şi de ce oare n-ar trebui?

Tonul lui Foote nu se schimbă.

– Satelitul lui V11 şi-a schimbat traiectoria, dar Chee nu l-a văzut pentru că se afla pe partea opusă a planetoidului în acel moment. Va ajunge prea târziu ca să se corecteze când o să-şi vadă greşeala.

Tonul lui Foote devenise aproape familiar.

– Desigur, căpitanul Blitsharts pare să fi ţinut seama de această posibilitate. Viteza lui nu e atât de mare, dar îşi păstrează mai multe opţiuni.

Martinez se uită la iahtul cu numărul unu şi văzu faimosul desen negru, lucios, cu dungi galben-ocru, ale lui Blitsharts. Blitsharts era un pilot celebru şi plin de succes, un monden de prim rang, cunoscut nu numai pentru victoriile sale, ci şi pentru faptul că întotdeauna concura împreună cu câinele lui, un retriever negru pe nume Orange, care avea propria lui cuşetă de acceleraţie în *cabina Alergătorului Nopţii,* lângă cea a stăpânului său. Blitsharts pretindea că lui Orange îi plăcea apăsarea suprasarcinii intense şi, cu siguranţă, câinele nu părea să se simtă cu nimic mai rău din cauza aventurilor sale.

Blitsharts avea şi o reputaţie de glumeţ. Întrebat odată de către un entuziast al iahtingului de ce îi spunea câinelui Orange, Blitsharts se uitase la el şi ridicase cu surprindere din sprâncene, deasupra ochilor căprui, blajini.

– Pentru că este *numele* lui, desigur, răspunsese el.

O, da, îşi zise Martinez, găseşti un spirit rar întâlnit prin cluburile de iahting, sigur că da.

– Crezi că Blitsharts va câştiga? întrebă Martinez.

– În această etapă, e foarte probabil.

– Presupun că Blitsharts nu e rudă cu tine, nu-i aşa? întrebă din nou Martinez.

Pentru prima oară, Foote ezită.

– Nu, *my lord,* răspunse.

– Cât de generos din partea ta, comentă Martinez, să-i pomeneşti numele în discuţie – şi fu răsplătit văzând gâtul şi urechile cadetului înroşindu-se.

Chee se năpusti în atmosfera lui V11, şi aparatul ei lăsă în urmă un şuvoi de ioni, în timp ce traversa bezna de hidrocarbon a satelitului. Văzu prea târziu schimbarea de curs a ţintei sale, îşi modifică direcţia şi arse antimateria pentru a încerca să-şi atingă scopul. Oasele

trebuie să-i fi trosnit din cauza acceleraţiei feroce la care le supusese, dar ajunse câteva secunde prea târziu.

Blitsharts, pe de altă parte, izbi atmosfera cu obişnuita lui punctualitate impecabilă, porni motoarele în direcţia satelitului şi trecu de el fără nici cel mai mic efort. Apoi continuă să accelereze, arderea propulsându-l înainte, pe lângă ţintă.

– Poate, cadet Foote, ne vei acorda favoarea unei analize a tacticii lui Blitsharts *acum,* îi ceru Martinez.

– Desigur, *my lord.* El…

Vocea lui Foote se stinse treptat.

Vehiculul lui Blitsharts se afla la capătul unei cozi imense de foc generate de anihilarea materie-antimaterie şi motoarele îl propulsau perpendicular pe planul eclipticii. Foote privea fix ecranul, nedumerit. Blitsharts părea să se îndepărteze de următoarea sa ţintă, la mare distanţă de toate celelalte ţinte.

– Blitsharts e… face…

Foote se lupta încă să-şi găsească vorbele.

– Încearcă…

– Rahat! exclamă Martinez, şi porni în goană către uşă.

Doi

Departamentul de Conducere a Operaţiunilor nu se afla în aripa terestră a Comandamentului, dar tereştrii erau de serviciu la această oră, nefiind însă niciunul conştient de vreo situaţie de urgenţă, până când Martinez nu se năpusti pe uşă. Ofiţerul de serviciu, locotenentul Ari Abacha, stătea tolănit cu picioarele pe consolă, cu o coajă de măr în formă de spirală perfectă căzându-i din cuţitul de curăţat, pe şerveţelul întins în poală, în timp ce trei tehnicieni de serviciu moţăiau peste ecranele care-i ajutau să supravegheze sistemele automate destinate dirijării traficului de rutină.

Martinez lovi picioarele lui Abacha, dându-le la o parte din drum, în timp ce se grăbea către o consolă neocupată. Spirala din coajă de măr căzu pe podea şi Abacha se aplecă s-o culeagă. Pe unul dintre ecranele sale, jucători de fotbal alergau pe un teren puternic luminat – locotenentul era un suporter înfocat al echipei Andiron, îşi aminti Martinez.

– Care-i problema, Gare? întrebă Abacha de undeva din apropierea podelei.

– Cursa de calificare Vandrith. Un iaht a scăpat de sub control.

Martinez se trânti pe un scaun proiectat pentru un extraterestru lai-own şi porni ecranele.

– Da? comentă Abacha. Al cui?

– Al lui Blitsharts.

Abacha făcu ochii mari.

– La naiba! exclamă el, şi sări de pe scaun ca să se uite peste umărul lui Martinez.

Semnalele telemetrice de la *Alergătorul Nopţii* se pierduseră, aşa încât Martinez trebuia să găsească iahtul folosind detectorii pasivi de pe inelul de acceleraţie al planetei Zanshaa. Iahtul lui Blitsharts oprise motorul principal şi începuse să se rostogolească. Din modul dezordonat în care se clătina aparatul, se părea că propulsoarele de manevră încă se aprindeau. Era posibil ca Blitsharts să încerce să recapete controlul, dar dacă era aşa, manevra nu-i reuşea. Orice impuls al propulsoarelor nu părea decât să sporească haosul.

Şi toate astea, îşi aduse aminte Martinez, se întâmplaseră cu douăzeci şi patru de minute în urmă, iar decalajul de timp creştea pe măsură ce *Alergătorul Nopţii* gonea spre sudul galactic.

Martinez ceru computerului să calculeze ce suprasarcină provocase acceleraţia asupra corpului lui Blitsharts. Maximum 7,4, descoperi el, extrem de incomod, dar căreia îi putea supravieţui, în special un pilot de iaht la apogeul condiţiei sale fizice. Blitsharts ar fi putut fi încă în viaţă.

Un comunicator bâzâi pe consola lui Abacha. Acesta se duse spre el şi făcu legătura cu ecranul de pe mâneca uniformei.

– Operaţiuni, locotenent Abacha.

Vocea se auzi din mâneca lui Abacha.

– *My lord,* aici Panjit Sesse de la Reţeaua Polisportivă de pe Zanshaa. Sunteţi la curent cu faptul că iahtul căpitanului Blitsharts, *Alergătorul Nopţii,* se rostogoleşte scăpat de sub control?

– Ne ocupăm de asta, da.

Martinez abia dacă auzea acest dialog. Le ceru computerelor să presupună unde va fi *Alergătorul Nopţii* în aproximativ jumătate de oră şi să marcheze zona cu lasere de mică energie ţintite de pe inel. Acest lucru ar fi putut uşura urmărirea aparatului de către salvatori.

Vocea reporterului continuă:

– Cine se ocupă de asta, *my lord?*

Abacha se uită din nou la ecrane, peste umărul lui Martinez.

– În acest moment, îl avem pe locotenentul Martinez.

– Doar un locotenent, *my lord?*

– Este aghiotantul comandantului senior al flotei, Enderby.

Tonul lui Abacha dădea dovadă de nerăbdare. Doi pairi se ocupau de situaţie. Asta ar trebui să fie de-ajuns pentru oricine.

Martinez solicită o listă cu toate navele aflate pe o rază de trei ore-lumină de Vandrith. Cel mai aproape de Blitsharts erau concurenţii de pe iahturi, dar aceştia păreau încă prinşi în cursa lor, şi niciunul dintre aparate nu era potrivit ca vehicul de salvare. În timp ce observaseră cu siguranţă deriva lui Blitsharts, erau probabil prea ocupaţi ca să analizeze semnificaţia traiectoriei sale, în afara faptului de a fi mulţumiţi cu un competitor mai puţin. Iar transportorul mare care adusese iahturile în preajma planetei Vandrith ar fi avut nevoie să recupereze celelalte ambarcaţiuni, înainte de a face orice altceva, şi fusese construit mai mult pentru confort decât pentru manevre şi acceleraţii brutale. În plus, era nevoie de douăzeci şi patru de minute pentru ca solicitarea lui Martinez să ajungă la ei, timp în care Blitsharts avea să-şi continue deriva spre sud.

Martinez scrută ecranul şi găsi ceea ce căuta. Căpitanul senior Kandinski de pe *Bombardamentul Oraşului Los Angeles,* unul dintre marile crucişătoare de bombardament. Tocmai terminase o revizie la şantierele de pe inel şi zbura acum, cu o acceleraţie constantă de 1,3 *g,* către poarta găurii de vierme Zanshaa 5, îndreptându-se către baza flotei a treia de pe Felarus. În următoarele 4,2 ore standard, un vehicul de salvare lansat de pe *Los Angeles* ar putea profita măcar de o parte din viteza crucişătorului pentru a accelera către *Alergătorul Nopţii.* Nu era o poziţie ideală pentru lansarea unei misiuni de salvare, dar ar trebui să meargă.

Kandinski era el însuşi într-o oarecare măsură pilot de iaht – de aceea *Los Angeles* arăta ca o navă bine lustruită, strălucitoare pe dinăuntru şi pe dinafară, cu un desen în alb şi albastru palid, pe care

Kandinski îl plătise din propriile lui buzunare adânci. Chiar şi şalupele şi rachetele crucişătorului aveau aceeaşi finisare lucioasă, albastru-deschis. Poate că va simţi o simpatie pentru Blitsharts şi pentru iahtul lui sclipitor…

Martinez întinse mâna spre consola de comunicaţii şi o conectă la ecranul de pe mânecă.

– Transmisie către *Los Angeles,* dădu el instrucţiuni. Situaţia codificării: în clar. Prioritate: extrem de urgent, personal adresată căpitanului.

– Identificare? vru să ştie sistemul automat de comunicaţii.

– Gareth Martinez, locotenent, aghiotant al lordului comandant Enderby.

O pauză de o clipă, apoi:

– Aprobat.

– Îmi poţi spune ce paşi au fost făcuţi? murmură vocea lui Sesse în urechea lui Martinez, de pe ecranul de la mâneca lui Abacha.

Martinez o ignoră.

Un alt clopoţel dinspre comunicator; altcineva care dorea să vorbească.

– Suntem foarte ocupaţi în acest moment, vorbi Abacha. La revedere.

– Nu ne poţi lăsa măcar să *ascultăm?* rosti Sesse cu frenezie.

Martinez îşi trecu pentru o clipă degetele prin părul întunecat, apoi îşi smuci gulerul, ca să se asigure că este la locul lui.

– Transmite, video şi audio, zise el.

Aştepta ca semnul portocaliu de pe mâneca lui să-l anunţe că transmisia începuse, apoi se uită la camera din nasturele mânecii şi vorbi:

– Căpitan Kandinski, sunt locotenentul Gareth Martinez din statul-major al lordului comandant Enderby. Iahtul *Alergătorul Nopţii,* având-u-l la bord pe căpitanul său, Ehrler Blitsharts, se rostogoleşte scăpat de sub control, îndreptându-se spre sud faţă de Vandrith. Nu există semnale telemetrice şi n-am avut nicio comunicare din partea căpitanului Blitsharts înainte de începutul acestei situaţii. S-ar putea să fie încă în viaţă, dar incapabil să recupereze comenzile aparatului său. Dacă situaţia vă permite, aş dori să vă cer să lansaţi o şalupă sau mai multe, într-o misiune de salvare. Vă voi trimite cele mai noi date privind cursul. Vă rog să informaţi Departamentul cât mai curând posibil despre felul în care plănuiţi să acţionaţi. Urmează datele…

Mesajul, Martinez ştia, era deja expediat către *Los Angeles* de către puternice lasere militare de comunicaţii, dar avea să dureze totuşi peste douăzeci şi patru de minute până ca semnalul deplasat spre roşu să ajungă la crucişător, şi cel puţin încă tot pe-atât la întoarcere, înainte de a afla hotărârea lui Kandinski.

Martinez adăugă la sfârşitul mesajului cursul real şi cel proiectat al lui Blitsharts, apoi încheie transmisia. Încercă să se rezeme de spătar, dar se răsuci şi aproape că se răsturnă din scaunul lai-own. Abacha vorbea cu încă un reporter, pe care îl întrerupse în mijlocul frazei.

– Primeşte numai comunicaţii militare, comandă Abacha consolei sale. Înregistrează-le pe celelalte pentru a li se răspunde mai târziu.

Abacha se întoarse spre Martinez.

– Şi acum?

Martinez se ridică de pe scaun şi-l dădu la o parte cu o lovitură de picior.

– Aşteptăm o oră sau mai mult un răspuns, în timp ce tu prinzi apeluri de la fiecare fan al lui Blitsharts de pe planetă.

Apoi îl izbi un gând.

– Oh, adăugă Martinez. Presupun că ar trebui să-l informăm pe lordul comandant Enderby.

* * *

Martinez era ocupat, încercând să analizeze felul în care se rostogolea vehiculul lui Blitsharts, astfel încât orice misiune de salvare să poată să-şi dea seama mai bine cum să-l abordeze, când Enderby ajunse la Departament. Detectoarele optice ale inelului prindeau numai reflectări ale soarelui planetei Zanshaa strălucind pe suprafaţa neagră şi lucioasă a iahtului, informaţii departe de a fi ideale pentru o analiză. Chiar şi ecranele 3D de la Operaţiuni ar fi fost prea mici pentru tipul de detalii de care era nevoie în cazul unui vehicul mic aflat atât de departe, aşa că Martinez scoase o cască din depozit şi proiectă un mediu virtual în centrii vizuali ai creierului său. Mintea îi fu inundată de o beznă infinită, pustie, care părea să se extindă ani-lumină dincolo de limitele craniului, şi construi o simulare cu ajutorul unei imagini şi al specificaţiilor aparatului, pe care le culesese, folosind codul prioritar al lui Enderby, din dosarele de la Registrul Vehiculelor. Îndată ce avu la dispoziţie modelul *Alergătorului Nopţii,* creă un soare virtual în unghiul potrivit şi cu intensitatea luminoasă potrivită, apoi puse modelul să se rostogolească de nenumărate ori, într-o serie nesfârşită de simulări, până când începu să semene cu imaginea compusă din fulgere pe care-o primea de la detectoarele optice ale inelului. Putea fi perfecţionat mai târziu, după ce începea să primească reflectările de la laserele de reglare pe care le declanşase de-a lungul traseului presupus al lui Blitsharts.

În împrejurări normale, o şalupă a flotei ar fi trebuit să se poată întâlni cu un iaht ca *Alergătorul Nopţii* fără prea mari probleme. Aparatele erau cam de aceeaşi mărime şi erau construite aproape pentru acelaşi scop: să poarte un singur pasager prin acceleraţii, deceleraţii şi schimbări de curs bruşte. În cazul lui Blitsharts, acest lucru era menit să-i permită pilotului să facă schimbările de direcţie

necesare pentru a câştiga o cursă de iahting; în cazul vehiculului flotei, trebuia să evite distrugerea suficient de mult timp pentru a-şi îndeplini misiunea.

Lui Martinez îi trecu prin cap că nimeni nu executase vreodată o asemenea întâlnire. Rotirea iahtului era extrem de complicată, ca şi cum ar fi avut scopul de a încurca pe oricine ar fi încercat să-l abordeze, şi nu-şi închipuia că Blitsharts ar fi putut rămâne prea mult în acel aparat rotitor, fără să-şi piardă cunoştinţa. Exista o singură trapă pe *Alergătorul Nopţii,* care se rostogolea continuu, într-o serie haotică de tumbe. Trapa se afla în faţă, în raport cu centrul de greutate în jurul căruia se rotea iahtul, şi nu exista nicio modalitate prin care s-ar fi putut conecta la ea un vehicul de salvare. Ar fi fost ca şi cum s-ar fi conectat la capătul unui băţ fluturat prin aer de un copil zburdalnic.

Martinez se chinuia cu problema asta, mintea învârtindu-i-se la fel de înnebunită ca şi iahtul scăpat de sub control.

Construi un model al unei şalupe standard a flotei şi încercă s-o manevreze în apropierea iahtului, doar ca s-o vadă lovită de nenumărate ori, suferind ciocniri potenţial zdrobitoare, una după alta.

Se părea că, dacă muncea cu adevărat din greu, putea să ajute la uciderea a doi piloţi, atât a lui Blitsharts, cât şi a salvatorului său!

Mirosul de măr curăţat fu cel care îl scoase din adâncurile studiului său – mărul lui Abacha, sau poate doar coaja, aruncată undeva prin preajmă şi aducându-i aminte că nu mai mâncase de la masa de prânz, cu mai mult de o jumătate de zi în urmă.

Salvă simularea şi-şi scoase casca.

– Ari, zise el, întorcându-se către consola lui Abacha. Ţi-a mai rămas ceva din mărul ăla? Sau orice altceva de mâncare?

Abia atunci îşi dădu seama că persoana pe care o simţise stând în spatele lui avea mult prea multe fireturi pe uniformă ca să fie un simplu locotenent.

– *My lord!*

Sări în picioare, smucindu-şi bărbia spre spate. Îl cuprinse o durere agonizantă între picioare, după ce stătuse cocoţat pe un scaun extraterestru timp de mai mult de o oră.

Comandantul de flotă Enderby îl privi cu blândeţe.

– Continuă, locotenente, vorbi el.

– Da, *my lord.*

Enderby se uită la ecrane, care afişaseră soluţia lui Martinez.

– O problemă dificilă, nu-i aşa?

– Mă tem că aşa este, *my lord.*

Martinez îşi încleştă dinţii pentru a-şi domoli durerea. Oricare ar fi fost tulburarea care-l stăpânise pe Enderby în timpul ultimei lor întrevederi, acum trecuse; comandantul de flotă era din nou el însuşi,

ţinându-se la curent cu ceea ce se întâmpla în departamentul lui, dar mulţumit să lase fiinţele inferioare să rezolve amănuntele. Martinez nu reuşise niciodată să se decidă dacă acesta era un rezultat al faptului că Enderby era extrem de prost sau extrem de înţelept.

– Mă tem că Blitsharts a zburat în ultima lui cursă, spuse Enderby. Cu siguranţă n-o să permit ca un vehicul al flotei să se facă bucăţi, încercând o salvare fără speranţă.

Un regret îndepărtat străbătu trăsăturile lui Enderby, apoi acesta se uită din nou spre Martinez.

– Cheamă aprovizionarea şi comandă ceva, dacă vrei. Foloseşte-te de autoritatea mea.

– Da, *my lord.*

Întinse mâna să se uite la ecranul de pe mânecă, apoi şovăi.

– Doriţi ceva, *my lord?*

– Nu, am luat cina. Mulţumesc.

Martinez îşi dădu seama că îi era o foame de lup. Comandă supă, o salată, nişte sandvişuri şi o oală cu cafea. Încercând să nu şchiopăteze, dădu la o parte scaunul lai-own şi-l înlocui cu unul proiectat pentru oameni. Cu prudenţă, se aşeză şi se uită din nou la simulările îngheţate pe ecrane.

Nările îi fremătară la mirosul de măr, şi se întoarse către locul unde Abacha stătea la consola lui, privindu-şi ecranele. Rigiditatea spinării şi gâtului lui Abacha, şi felul ostentativ în care îşi vedea de treabă arătau că era conştient de faptul că însuşi comandantul flotei locale stătea în spatele lui.

Batista lui Abacha se afla pe consola lungă dintre ei, cu spirala de coajă de măr abandonată pe ea. Fără să se gândească, Martinez întinse mâna după ea – îi intrase în reflex să păstreze curăţenia în preajma comandantului de flotă – şi căută un loc unde s-o arunce.

Ochii îi coborâră asupra batistei, asupra cojii spirale perfecte încolăcite pe suprafaţa albă, şi îngheţă.

– Lord comandant, zise el încet, cred că ştiu cum s-ar putea rezolva asta.

* * *

Femeia pe nume Caroline Sylla se luptă să scape de coşmar, de senzaţia de a fi sufocată cu o pernă, de apăsarea moale care-i umplea nările, gura, strigătul tensionat din piept amplificându-i-se, în timp ce încerca să tragă aer în plămâni…

Se trezi cu un ţipăt, cu mâinile zbătându-se să ţină la distanţă un atacator invizibil. Apoi îşi dădu seama unde se află, prinsă în chingi pe scaunul de comandă al şalupei, şi se luptă cu întunericul într-un mod mai raţional, încleştându-şi maxilarul şi muşchii gâtului pentru a forţa sângele oxigenat să urce la creier. Bezna care-i acoperea privirea se risipi îndeajuns ca să poată vedea ecranele din cabină aflate chiar în

faţa ei. Un chip complet străin o privi şi spuse:

– O să trebuiască să te *înşurubezi* pe traiectorie.

După care motorul principal porni din nou, vehiculul gemu şi panica se reaprinse înăuntrul ei, când întunericul îi inundă încă o dată mintea.

Mai târziu cu nu se ştie cât timp, se trezi icnind, încercând să-şi recapete răsuflarea, luptând cu tona de plumb care-i apăsa cutia toracică. Senzorii din costumul de presiune îi monitorizau starea: computerele de pe şalupă aveau instrucţiuni s-o ţină *în viaţă,* dar programul nu spunea nimic despre *confort.*

În bezna din faţa ochilor săi, exista o spărtură prin care se zărea o luminiţă. Sylla focaliză spărtura asupra ecranului motorului şi descoperi că şalupa se deplasa cu o acceleraţie constantă de 6,5 *g,* ceea ce, după cât se părea, computerul hotărâse că era valoarea optimă atât pentru a o ţine pe ea în viaţă, cât şi pentru a o duce către ţintă.

Întunericul i se şterse puţin din privire. Sylla gâfâia, încercând să-şi recapete răsuflarea. Simţea o nevoie presantă să urineze.

Îşi sili privirea să se mute către indicatorul de viteză. Se simţea ca şi cum ar fi trebuit să-şi mişte ochii în orbite cu o rangă. Descoperi că zbura cu 7,6 % din viteza luminii.

Păcat. Însemna că toate astea n-aveau să se termine prea curând.

Deceleraţia brutală se sfârşi în cele din urmă. Presiunea exercitată de costumul lui Sylla, moale ca o spumă dar rezistent ca oţelul, i se retrase de pe braţe şi de pe picioare, readucându-le la viaţă în timp ce sângele îi invada muşchii. Furnicăturile din spate, provocate de micile valuri care vibrau prin cuşeta de acceleraţie – pentru a împiedica sângele să se acumuleze şi totodată să prevină rănile datorate presiunii – încetară atunci când femeia începu să plutească liber în hamuri. Întunericul moale dispăru din percepţiile sale, şi reuşi să-şi umple plămânii cu aer.

Îşi verifică semnele vitale, găsind pulsul şi tensiunea mărite, dar nu la valori critice. Nu se lovise în timpul accelerării – ceea ce se întâmpla uneori chiar şi celor mai bine antrenaţi cadeţi tineri – nici nu căpătase vreun soi ciudat de murmur sau de aritmie cardiacă.

Materialele organice compozite din carcasa vehiculului trosniră şi pocniră, reacţionând la încetarea acceleraţiei necruţătoare. Sylla cercetă ecranele, apoi ridică o mână ca să trimită un mesaj atât către *Los Angeles,* cât şi către Departamentul Operaţiunilor de pe Zanshaa.

– Cadet Sylla raportează. Diagnosticele arată condiţii optime în urma decelerării.

Mulţumesc că nu m-a omorât, adăugă în sinea ei.

Îşi întinse articulaţiile în cuşeta de accelerare, forţând sângele leneş să pătrundă în muşchi. Cabina şalupei era minusculă, iar Sylla în

costumul ei de presiune ocupa cea mai mare parte a volumului disponibil. Era chiar mai puţin loc decât în mod normal, pentru că zbura într-un aparat de antrenament cu două locuri, pentru cazul în care trebuia să-l ia la bord pe Blitsharts.

Nostim. Se oferise voluntară pentru serviciul pe şalupă în mare parte pentru că însemna să petreacă mult timp singură, departe de cabinele de pe navă, unde cadeţii erau înghesuiţi laolaltă, locuind fiecare în coasta celuilalt. Ceea ce descoperea însă era faptul că până şi aici, singură în infinitatea spaţiului, nu avea destul loc să-şi întindă braţele deasupra capului.

O lumină se aprinse pe panoul de comunicaţii, semn că fuseseră înregistrate mesaje pentru ea. Observase lumina încă de când se terminase decelerarea, dar până acum nu se simţise în stare să interacţioneze cu structura de comandă. Deschise ecranul şi descoperi un flux continuu de date de la senzorii de detecţie din jurul planetei Zanshaa, care arătau aparatul rotitor al lui Blitsharts. Un alt flux consta într-o comunicare de la Departamentul Operaţiunilor, un mesaj pe care şalupa îl primise direct, urmat de o copie a aceluiaşi mesaj expediat de ofiţerul de comunicaţii de la bordul lui *Los Angeles.*

Sylla rulă mesajul înregistrat. Un tânăr cu sprâncene negre, tras la faţă, o privea din ecran. Avea pe guler însemne de stat-major, semnul favoritului unui lord comandant, şi Sylla se trezi că-l detestă de la prima vedere.

Locotenentul vorbi:

– Locotenent Martinez de la Operaţiuni, către orice pilot de salvare. Am analizat felul în care se rostogoleşte vehiculul ţintă, şi rezultatele nu arată prea promiţător…

O simulare a *Alergătorului Nopţii* umplu ecranul, iar Sylla se aplecă în faţă, studiind buclucul în care se băgase căpitanul Blitsharts.

Vocea continuă:

– Nu văd nicio altă cale de conectare la trapa aparatului, care este prea mult în faţă. În cel mai bun caz, o să te alegi cu lovituri urâte; în cel mai rău, o să muriţi tu, Blitsharts *şi* câinele lui, Orange.

Ha, ha, se gândi Sylla. Căţeluşul lordului comandant are simţul umorului. Minunat!

– Am descoperit o cale prin care te poţi cupla la iaht, dacă nu la trapă, continuă Martinez. Va trebui să reproduci fidel, cu propriul tău aparat, modul în care se rostogoleşte Blitsharts, apoi să te strecori înăuntrul mişcării sale de rotaţie pentru a-l aborda.

O şalupă apăru în simulare, învârtindu-se şi balansându-se la fel ca iahtul lui Blitsharts, apoi cele două se mişcară împreună pentru a se cupla, şalupa intrând cu grijă în conul spiralat, de forma unui vârtej, format de vârful rotitor descentrat al *Alergătorului Nopţii.*

– Va trebui să te *înşurubezi* pe traiectorie, zise Martinez, iar Sylla

simţi valul amintirii năpădind-o.

Auzise mesajul, în direct, atunci când îl primise – numai că zăcuse fără cunoştinţă în timpul celei mai mari părţi din el.

– Nu ai acces la trapă din această poziţie, continuă Martinez, dar odată ce te-ai fixat de el, poţi folosi propriile tale propulsoare de manevră ca să opreşti mişcările aparatului lui Blitsharts. Când ai adus iahtul sub control, poţi muta şalupa în faţă, ca să te cuplezi la trapa lui Blitsharts.

Sylla se încruntă văzând simularea, care arăta exact acest lucru. Părea posibil, dar experienţa îi demonstrase că o simulare nu se potrivea întotdeauna cu realitatea.

Cadrul se mută asupra lui Martinez.

– Există două probleme, zise el. Prima este că propulsoarele *Alergătorului Nopţii* încă pornesc din când în când, ceea ce ar putea face rostogolirea şi mai haotică până când ajungi tu.

O, grozav, îşi zise Sylla. Putea să facă totul perfect, şi în acel moment să intervină propulsoarele lui Blitsharts şi să provoace o ciocnire.

– A doua problemă – aici Martinez îşi trase răsuflarea – va fi să rămâi conştientă. Dacă încerci să imiţi mişcările vehiculului lui Blitsharts, te vei supune unei serii nemiloase de accelerări, urmate de o combinaţie haotică de ruliu, tangaj şi devieri. Vei fi în mare pericol de a-ţi pierde cunoştinţa.

– Oh! Grozav!

Sylla închise ochii şi-şi rezemă ceafa de căptuşeala căştii.

Cuvintele de încheiere ale lui Martinez îi răsunară în difuzoarele montate în lateral:

– Tu eşti pilotul de la faţa locului. Tu, singură, decizi dacă să încerci această manevră sau nu. Îţi spun, din partea lordului comandant al flotei locale, că niciun reproş nu-ţi va păta numele dacă hotărăşti că salvarea este prea riscantă.

Sylla deschise ochii. *Lordul comandant al flotei locale…*

Nu era ca şi cum s-ar fi făcut vreo presiune sau ceva de genul ăsta. Avea doar să evolueze – sau să demonstreze laşitate, să se sinucidă ori să o facă de oaie dincolo de orice ispăşire posibilă – în faţa individului care comanda cea mai mare secţiune a flotei, apărarea capitalei şi, desigur, propriul ei viitor personal.

Mulţumesc frumos.

De pe ecrane, imaginea lui Martinez o fixa neclintit cu privirea.

– Voi continua să-ţi trimit date noi de la senzorii noştri de aici, deşi, desigur, tot ce vei primi de la mine va fi vechi de o oră. Mă tem că nu te pot ajuta prea mult. Eşti cu adevărat pe cont propriu. Noroc!

Imaginea se stinse, înlocuită de simbolul portocaliu semnificând final de transmisie.

Pumnul lui Sylla şovăi deasupra butonului de transmisie.

– Mulţumesc pentru că mă trimiţi într-o misiune care mă pune să aleg între sinucidere sau dizgraţie. De ce nu vii s-o faci chiar tu, dacă eşti atât de deştept?

Ţinu pumnul pe loc, lovi butonul de transmisie şi vorbi:

– Cadet Caroline Sylla către locotenent Martinez, Departamentul Operaţiunilor. Am primit mesajul. Mulţumesc.

Nu ajunsese atât de departe purtându-se ca o proastă…

Sylla reuşi să rămână conştientă în timpul următoarei secvenţe lungi de decelerare, în timp ce şalupa se năpustea pe deasupra polului nord al planetei Vandrith pentru a fi aruncată spre sud, direct pe urmele lui Blitsharts. Pe Sylla o dureau maxilarele pentru că-şi ţinuse dinţii încleştaţi.

Începu să primească date de la laserele de reglare care urmăreau *Alergătorul Nopţii,* şi putu să actualizeze simularea lui Martinez referitoare la aparatul care se învârtea. În rotirea lui exista un balans suplimentar – cu siguranţă, propulsoarele de manevră ale iahtului trebuie să se fi declanşat şi adăugaseră acrobaţiei puţină complexitate în plus.

Se întrebă ce anume le putea face să pornească la întâmplare în acest fel. N-avea niciun sens. Dacă ar fi fost iniţiat un program automat de ruliu şi tangaj pentru a stabiliza aparatul, propulsoarele s-ar fi declanşat cu mai mare regularitate şi potrivit unui plan, ceea ce ar fi domolit oscilaţiile, nu le-ar fi sporit.

Ar fi putut Blitsharts să facă scurte încercări de a rezolva această problemă? Recăpătându-şi cunoştinţa pentru perioade scurte, cât să pornească un propulsor, dar atât de dezorientat încât nu făcea decât să-şi înrăutăţească situaţia?

Nici asta n-avea prea mult sens, dar era cea mai bună presupunere pe care o putea face.

Studie simularea. Mâncă nişte batoane din raţia de alimente. Trase un pui de somn. Şi, pentru că nu mai putu să reziste până la urmă presiunii din vezică, urină în costum.

Eliminarea era lucrul pe care-l ura cel mai mult când purta un costum de vid. Ştia că partea dintre picioare a costumului era bine căptuşită cu un material absorbant, ticsit de straturi hidrostatice şi de bacterii fericite şi fără minte, care aveau să transforme urina în apă demineralizată şi săruri inofensive; asta avea să o cureţe şi să o lase „mai proaspătă ca înainte” – erau chiar cuvintele folosite în manualul costumului.

Înainte de *ce?* Ar fi vrut ea să mârâie. Înainte de a fi înghesuită în acest *scutec* imens, greoi, rezistent la vid? Dar dacă Serviciul i-ar fi putut oferi o *toaletă* autentică, ar fi preferat să se ocupe singură de treaba cu împrospătarea, mulţumesc foarte mult.

Chiar înainte ca şalupa să se orienteze pentru următoarea decelerare, Sylla declanşă radarele, ca să capete o imagine mai bună a ţintei sale rotitoare. Apoi şalupa coti, îşi alinie motoarele foarte precis şi începu decelerarea.

Simţi din nou costumul strângându-i cu blândeţe braţele şi picioarele, silind sângele să urce la creier. Din nou, greutatea acceleraţiei intense îi apăsă pieptul. Simţi întunericul adunându-i-se în privire, lumina diminuându-se într-un tunel îngust, ducând doar drept înainte.

Şi simţi din nou perna apăsându-i faţa, sugrumând ţipătul pe jumătate născut.

Blitsharts, se gândi ea, ar *fi bine să fii naibii în viaţă!*

* * *

Enderby se dusese la culcare cu ore în urmă. Odată cu zorii, sosi un nou schimb – format nu din oameni, ci din lai-own, membri ai unei rase aviare nezburătoare. Erau mai înalţi decât oamenii, acoperiţi cu un păr cenuşiu înspicat cu negru, asemănător penelor, şi arătau nişte dinţi ameninţători, ca nişte cuie, în botul alungit.

Lai-own oferiseră flotei singurele bătălii spaţiale din lunga sa istorie. Toate celelalte specii de pe teritoriul stăpânit de shaa fuseseră bombardate de către forţe copleşitoare aflate în siguranţă în spaţiu, până când se supuseseră. Chiar şi cele care reuşiseră să dezvolte suficientă tehnologie pentru a ajunge în spaţiu, precum naţiunile-triburi primitive umane de pe Pământ, nu aveau o prezenţă armată suficient de puternică pentru a-i opri pe shaa, fie şi numai pentru câteva secunde.

Dar pentru nezburătorii lai-own, spaţiul era doar o extindere a mediului lor natural, tărâmul aerian prin care zburaseră strămoşii lor. Se răspândiseră prin tot sistemul lor stelar natal, şi avuseseră flota necesară pentru a-şi apăra aşezările. Dacă ar fi reuşit să descopere şi să exploateze găurile de vierme de pe orbita stelei lor, ar fi putut fi primii care să-i contacteze pe shaa, nu invers.

Aşa cum stăteau lucrurile, lai-own au dat câteva lovituri detaşamentelor shaa, atunci când cuceritorii s-au revărsat prin gaura de vierme a sistemului. Erau tacticieni naturali, creierul lor aviar fiind adaptat să funcţioneze într-un mediu tridimensional. Iar războaiele pe care le purtaseră între ei le ofereau o doctrină tactică bazată pe experienţă. Singurul lor dezavantaj erau oasele uşoare, goale pe dinăuntru, care le îngăduiseră strămoşilor lor să zboare, dar care nu ar fi rezistat acceleraţiilor brutale ale luptei spaţiale.

Shaa calculaseră să distrugă rezistenţa în câteva ore. În loc de asta, au avut nevoie de şase zile ca să nimicească ultima navă de luptă lai-own şi să proclame o cerere de capitulare. Una dintre inovaţiile lai-own care au surprins flota a fost folosirea şalupei, un

vehicul mic menit să însoţească rachetele de atac către ţintă şi să actualizeze instrucţiunile mai repede decât puteau s-o facă navele mai mari, care puteau să se ţină în umbră, la câteva minute-lumină depărtare în afara razei de contact.

Şalupele erau valoroase din punct de vedere tactic, dar puţine supravieţuiseră luptei adevărate. Totuşi, în anii care trecuseră de la războiul lai-own, cadeţii începuseră să se întreacă pentru dreptul de a purta fulgerele argintii de pilot de şalupă, şi acest lucru devenise atât un simbol al statutului, cât şi o intrare în lumea la modă, fascinantă, a iahtingului.

Era de discutat câţi dintre aceşti cadeţi ar mai fi concurat cu atâta râvnă ca să fie piloţi de şalupă, dacă s-ar fi desfăşurat cu adevărat un război. Martinez bănuia că ar fi fost relativ puţini.

Stând împreună cu aviarii la Operaţiuni, se trezi dorindu-şi ca echipajul navei *Los Angeles* să fie format din lai-own, şi nu din oameni. Un lai-own ar fi fost capabil să folosească planul lui complex de a salva *Alergătorul Nopţii* fără prea multe probleme, şi fără nici cea mai mică şansă de a-şi pierde cunoştinţa.

În schimb, o fiinţă umană necunoscută, mai mult ca sigur un cadet fără experienţă, avea să facă toată treaba. Martinez aproape că regreta că venise cu un plan – dacă n-ar fi făcut-o, pilotul de salvare n-ar fi fost în pericol.

În timpul lungii aşteptări, primi două mesaje. Primul era de pe *Los Angeles,* anunţând că, la cererea lordului comandant, o şalupă fusese lansată într-o misiune de salvare. Al doilea era chiar de pe şalupă, un anunţ scurt, doar audio, că mesajul lui fusese primit.

Cadet Caroline Sylla... Martinez auzise de numele lui Sylla, dar nu-şi putea aduce aminte unde. Văzuse un palat Sylla în Oraşul Înalt, ceea ce însemna că Sylla era o familie veche. Pairi de cel mai înalt rang. Dar nu auzise despre niciunul dintre membrii familiei, nici în guvern, nici în serviciul civil, nici în cel militar, lucru neobişnuit pentru o familie cu poziţie atât de înaltă. Se întrebă dacă această femeie cadet era ultima dintre ei.

Ezită o clipă, apoi folosi codul comandantului flotei, Enderby, ca să-i consulte dosarul. Enderby ar putea dori un raport despre pilot.

Vai de mine! Martinez, prăbuşit în scaun de oboseală, se îndreptă ca să vadă mai bine faţa lui Caroline Sylla când aceasta se materializă pe ecran. Era extraordinară – un ten palid, aproape translucid, ochi verzi de smarald, păr alb-auriu pe care-l purta lung până la guler. Poza o prinsese cu un strop de umor la colţurile buzelor, ca şi cum ar fi fost pe cale să facă o remarcă ironică faţă de fotograf. Iar aparatul o adora, era limpede – Martinez trecu imaginea în 3D şi o roti, iar Sylla nu avea nici măcar un singur unghi nefavorabil.

Sper că nu e măritată, fu primul lui gând. Al doilea fu că nu-i păsa

prea mult dacă era.

Şi apoi observă titlul care împodobea documentele oficiale. Caroline, *Lady* Sylla. De ce oare nu auzise de ea până atunci?

Răsfoi prin actele de serviciu. Nemăritată – ei, bine… Naşterea ca pair îi garantase un loc într-o academie militară, iar rapoartele venite de acolo erau amestecate – note mici în primul an, mai bune în al doilea, maxime în al treilea. După absolvire, primise rapoarte favorabile din partea superiorilor – cuvintele „inteligentă” şi „eficientă” apăreau deseori – deşi existau două comentarii privind „simţul nepotrivit al umorului”. Se oferise voluntară pentru antrenamentul pe şalupă după primul an, şi căpătase din nou note maxime ca pilot – calificativele pentru acceleraţie ridicată şi pentru mediu derutant erau bune, şi-l făcură pe Martinez să se simtă uşurat că o trimisese în această misiune.

Părea că încearcă din greu să fie un ofiţer bun, chiar excepţional. Dar Martinez se întrebă de ce. Pairii de rang superior socoteau că este un semn de proastă-creştere să munceşti atât de mult, indiferent pentru ce. Cineva care avea un palat în Oraşul Înalt ar fi trebuit să avanseze în grad fără efort.

Se gândi să verifice familia lui Sylla, şi acolo găsi răspunsul.

Amândoi părinţii lui Caroline Sylla, înalţi funcţionari în Ministerul Lucrărilor, fuseseră găsiţi vinovaţi de a fi conspirat să fure milioane de la contractanţii guvernamentali. Cu nouă ani în urmă, ei şi asociaţii lor fuseseră jupuiţi şi dezmembraţi la locul pentru execuţii publice din Oraşul de Jos. Proprietăţile le fuseseră confiscate, iar restul familiei exilată de pe Zanshaa.

Martinez scoase un fluierat lent, prelung. Palatul Sylla nu mai aparţinea familiei Sylla.

Poate că nimic nu le mai aparţinea…

* * *

Cadetul Caroline Sylla privea iahtul căpitanului Blitsharts rotindu-se şi dându-se peste cap, pe fundalul beznei catifelate şi reci. Îl lumină cu proiectoarele şi îl examină cu atenţie, în timp ce se balansa şi se învârtea. Nu părea să fie nimic în neregulă cu *Alergătorul Nopţii,* nicio stricăciune vizibilă, niciun indiciu privind motivul pentru care scăpase de sub control. Nici cea mai mică julitură pe vopseaua strălucitoare.

Indiferent ce era defect, se afla înăuntru. La naiba!

Îşi mută şalupa într-o poziţie aflată pe axa rotaţiei *Alergătorului,* linia de-a lungul căreia va trebui să se strecoare pentru a se conecta cu aparatul fugar. Izbucniră alarmele de apropiere, dar Sylla le întrerupse. Poate că alarmele aveau dreptate. Priveliştea nu arăta încurajatoare de aici, de unde privea, cu prova rotitoare a iahtului năpustindu-se către ea la fiecare bătaie a inimii. Se hotărî să dea dovadă de înţelepciune şi să ia nişte medicamente care să-i atenueze

răul provocat de mişcare. După ce se risipea adrenalina, avea să fie somnoroasă, dar era oricum preferabil decât să-i fie rău.

Sau decât să fie moartă.

Încărcă un injector medical cu medicamentul standard anti-greaţă şi-l duse la gât, deasupra arterei carotide. Şi ezită.

Secundele treceau. Când îndepărtă injectorul, mâna îi tremura.

Nu aşa.

Puse injectorul la loc în trusa medicală şi scoase doi plasturi. Îşi dădu jos casca, desprinse polimerul transparent de pe spatele plasturilor şi puse câte unul după fiecare ureche. Plasturii aveau nevoie de mult timp ca să-şi facă efectul, dar măcar nu va mai avea coşmaruri după aceea.

Gura i se uscase. Luă o înghiţitură de apă din tubul inclus în spătarul scaunului, îşi puse casca, o închise, şi întinse mâna către panoul de comunicaţii ca să-şi transmită deciziile către Departamentul Operaţiunilor.

Apoi se gândi mai bine. Era singură. O trimiseseră aici singură. Ar fi fost nevoie de jumătate de oră ca semnalul să ajungă la Operaţiuni cu viteza luminii, o oră pentru ca semnalul să se întoarcă. N-o puteau ajuta să-şi facă treaba mai mult decât o făcuseră deja.

Trebuie să te înşurubezi *pe traiectorie.* Cuvintele pluteau în mintea lui Sylla, şi ea izbucni în râs.

În regulă, locotenent Martinez, oricine-ai fi. Asta-i pentru tine.

Atinse butonul de emisie, trimiţând atât audio, cât şi video.

– Cadet Sylla către locotenent Martinez, Departamentul Operaţiunilor. Sunt pe cale să încerc întâlnirea cu *Alergătorul Nopţii.* Voi trimite semnale telemetrice pe tot timpul manevrei.

Şovăi, apoi ridică o sprânceană în direcţia camerei:

– Vă rog să ţineţi minte că nu m-am mai înşurubat niciodată în acest fel până acum.

Încheie transmisia, aranjă ca aparatele să emită continuu semnale telemetrice şi radar către inelul planetei Zanshaa, şi evită în mod ostentativ să trimită vreun fel de date dinăuntrul şalupei – semnale vizuale sau semne vitale, de la monitoarele costumului. Dacă leşina, dacă spunea sau făcea ceva stupid, îşi murdărea pantalonii sau se lăsa în voia unei crize de ţipete de groază, măcar lordul comandant Enderby n-avea să vadă.

Trase adânc în piept aerul conservat în costumul de vid. Avea din nou gura uscată.

Se hotărî să treacă pe imagini virtuale ca să vadă mai bine mediul exterior. Închisoarea strâmtă a cabinei dispăru din receptorii ei vizuali, înlocuită de imaginile precise ale monitoarelor exterioare, cu afişaje ale sistemelor critice ale navei deasupra capului şi comenzile suprapuse peste peisajul de afară. Se gândi imediat că făcuse o

greşeală. *Alergătorul Nopţii,* văzut prin hiperrealitatea lumii virtuale – cu sentimentul că toate astea se petreceau *în propriul ei cap* – era mult mai înfricoşător decât dacă s-ar fi uitat printr-o fereastră la aceeaşi imagine. Putea să *simtă* masa acelei prove îndreptându-se spre ea ca o măciucă, apropiindu-se cu fiecare bătaie a inimii, şi să perceapă reaua-voinţă pură, în felul în care părea să se *întindă* după ea…

Vino-ţi în fire, îşi zise. Se luptă cu teama care îi pulsa în vine şi inspiră de câteva ori intenţionat, vrând să-şi domolească bătăile ca de baros ale inimii. Întinse mâinile către comenzile de manevră de pe braţele scaunului. Încercă să măsoare balansul prorei *Alergătorului Nopţii.* Şi declanşă propulsoarele.

Câte un singur plan, pe rând. Manevrele erau calibrate pentru ruliu, tangaj şi rotaţie. Începu cu rotirea. Împinse maneta din pumnul stâng. Ameţeala îi pâlpâi prin urechea stângă, atunci când simţi aparatul începând să se rostogolească, dar şi-o stăpâni. Mişcarea *Alergătorului Nopţii* se modifică faţă de a ei, începu să pară mai puţin excentrică. Îşi menţinu atenţia concentrată nu asupra iahtului fugar, ci asupra ecranului de deasupra capului şi asupra indicatorului de rotaţie. Continuă să mărească treptat rotaţia vehiculului până când văzu că se potriveşte cu numărul pe care-l prevăzuse simularea pentru iahtul lui Blitsharts.

Bun. Dar asta era partea uşoară. Urechea internă se putea adapta destul de bine la rotaţia pe o singură axă, dar când începu să modifice ruliul şi tangajul, cabina – care era aşezată tot în faţa aparatului, la fel ca a lui Blitsharts – începu să se balanseze şi să se învârtă într-o serie de arce fanteziste, ca şi cum ar fi fost agăţată de un pendul dezordonat.

Sylla începu să împingă comanda tangajului cu mâna dreaptă. La început, senzaţia fu abia perceptibilă, dar pe măsură ce tangajul creştea şi prova şalupei se legăna în cercuri din ce în ce mai mari, ameţeala se accentuă. Teama îi înfioră mintea. S-ar putea să nu fie în stare să facă astea prea mult timp, probabil nu pe durata necesară ca să crească treptat tangajul şi raliul.

Fă totul dintr-odată, îşi zise. Spori ruliul din mişcare, lucrând cu amândouă mâinile. Îşi menţinu privirea concentrată cu îndârjire asupra *Alergătorului,* încercând să nu ia în seamă stelele care se învârteau sălbatic pe fundal. Mişcările complexe ale iahtului începură să se domolească în raport cu şalupa, până când *Alergătorul Nopţii* rămase în sfârşit pe loc în faţa ochilor femeii, cu prova care nu se mai năpustea asupra ei, ci stătea suspendată deasupra câmpului rotitor de stele.

Ameţeala plutea în valuri prin mintea lui Sylla, ca o maree neînduplecată. Costumul o strângea cu blândeţe de braţe şi de

picioare, forţând sângele să iasă din extremităţi. Câmpul vizual începea să i se îngusteze. Ştia că era timpul să termine cu asta.

Împinse comenzile pentru a-şi întoarce aparatul cu pupa înainte, în direcţia iahtului. Se simţea ca şi cum maţele ar fi încercat să-i urce în gât – Sylla înghiţi cu greutate şi îşi scutură lacrimile apărute brusc în ochi. Mai avea doar câteva secunde până la prindere, şi atunci ar fi putut să silească ambele aparate să se oprească.

Moment în care Sylla văzu albul înflorind în proiectoarele ce luminau scena şi o groază bruscă îi năvăli prin vine. Propulsoarele de manevră tocmai se declanşaseră – propulsoarele lui *Blitsharts.* Prova iahtului începu să oscileze. Cuprinsă de spaimă, Sylla împinse ambele manete înainte, încercând să se îndepărteze – apoi urmă o izbitură bruscă, puternică, atunci când tonele iahtului îi îmbrânciră şalupa, urmate de un huruit înfiorător şi de un scrâşnet oribil ce vibră de-a lungul carcasei. O alarmă asurzitoare îi zdruncină nervii. Vreme de câteva secunde teribile, simţi contactul prelungit până în măduva oaselor, apoi se eliberă, departe de îmbrăţişarea *Alergătorului.*

Câmpul vizual i se micşorase până aproape de zero. Se luptă cu mişcarea de pendul a vehiculului doar cu ajutorul simţurilor, înfruntând ameţeala care-i inunda mintea. Fu sigură că a stabilizat mişcarea şalupei abia când bezna începu să dispară din privire şi văzu din nou lumea virtuală cu ecranele ei.

Durerea îi înţepa sinusurile. Opri alarma de coliziune, închise ecranele virtuale pentru a aduce din nou la vedere cabina, apoi se întinse în cuşeta de acceleraţie şi inspiră de mai multe ori, tremurând, în timp ce se străduia din greu să nu vomite. Probabil că singurul lucru care-o oprea era gândul că eficienţa costumului ei era mult mai mică atunci când trebuia să prelucreze voma decât atunci când era vorba de urină.

Până la urmă, nevoia de a vomita dispăru, ca şi bătăile tunătoare ale inimii. Sylla îşi deschise casca şi-şi şterse sudoarea de pe faţă; abia atunci îşi aduse aminte că ar fi trebuit să verifice integritatea carcasei, înainte de a-şi deschide costumul către mediu.

Se duse la ecrane, declanşă programele de diagnostic ale şalupei şi nu găsi niciun semn de avarie. Controlă apoi ecranele exterioare şi găsi zgârietura lungă de pe carcasa şalupei, din locul unde aparatul lui Blitsharts se lovise de al ei, cu vopseaua albastră ce fusese odinioară mândria lui Kandinski răzuită până la carcasa din răşini de culoare deschisă.

Sylla se şterse din nou pe faţă. Mută ecranele exterioare pe *Alergătorul Nopţii,* care se îndepărta încet în timp ce încă se învârtea. Mişcarea iahtului era diferită: ciocnirea, plus propulsoarele lui Blitsharts, sporiseră complexitatea mişcării *Alergătorului.*

La naiba! Îşi şterse iar faţa şi speră că era prezentabilă pentru

video, că următorul ei mesaj nu-i va arăta lui Enderby un ofiţer junior cu ochi sălbăticiţi, cuprins de panică.

Porni panoul de comunicaţii şi-şi înţepeni bărbia, pentru a împiedica maxilarul şi vocea să-i tremure.

– Cadet Sylla către Departamentul Operaţiunilor. Acostarea a eşuat, din cauza declanşării propulsoarelor lui Blitsharts în timpul manevrei. A avut loc o ciocnire, dar integritatea carcasei nu este compromisă, iar sistemele vehiculului nu au suferit nicio avarie. Voi evalua mişcarea actuală a *Alergătorului Nopţii* şi voi încerca să descopăr dacă este posibilă o altă întâlnire.

Sylla încheie transmisia, privi *Alergătorul* învârtindu-se tot mai departe în abis, şi ajunse încet să-şi dea seama că scăpase din încurcătură. Semnalele telemetrice ale vehiculului pe care le trimisese la operaţiuni aveau să arate propulsoarele lui Blitsharts pornind şi împiedicând întâlnirea. Nu putea fi învinuită pentru că nu încerca din nou abordarea, nu cu o ţintă care se rostogolea în felul cel mai primejdios.

Misiunea eşuase, şi nu era vina ei. Tot ceea ce avea de făcut era să se uite mai bine la noul mod, şi mai complex, în care se rotea *Alergătorul Nopţii,* apoi decise că era prea periculos ca să încerce.

Iar eşecul ar fi din vina lui Blitsharts. *Niciun reproş nu-ţi va păta...* Măcar o dată, poate pentru singura dată în cariera ei de serviciu, această declaraţie ar fi chiar adevărată.

Era liberă să-şi abandoneze misiunea.

Vreme de câteva clipe nesfârşite, Sylla ascultă aerul circulând prin cabină şi se întrebă de ce nu simţea nevoia să sărbătorească.

Manevră comenzile şi-şi trimise şalupa după *Alergătorul Nopţii.* Se instală din nou de-a lungul axei de rotaţie a *Alergătorului* şi cercetă încet iahtul, în timp ce se rostogolea. Da, mişcarea era mai complexă.

Mai periculoasă.

Dacă ar încerca din nou abordarea, ar trebui s-o facă mai repede, să termine înainte de a leşina.

Ce vrei să spui cu „dacă”? se întrebă singură. Cu siguranţă n-o să meargă mai departe cu asta.

– Ecran, treci pe virtual, ordonă ea.

Spaţiul se extinse în craniul ei în timp ce imaginea cabinei se estompă. Iahtul se învârtea în vidul cu stele.

– Ecran, arată doar imaginile de pe o rază de o secundă-lumină.

Stelele şi astrul mai strălucitor care era Vandrith se stinseră. Când şalupa se rotea, dansul frenetic al stelelor îi distrăgea atenţia şi o predispunea în acelaşi timp la greaţa provocată de mişcare.

– Ecran, opreşte mişcarea. Ecran, conectează indicatorul la comenzile manuale. Ecran, indicatorul este acum pe ţintă. Ecran, ataşează un orizont artificial al ţintei din dreptul indicatorului. Ecran,

reia mişcarea. Ecran, conectează comenzile manuale la propulsoarele de manevră…

Cu aceste comenzi, Sylla îşi folosi comenzile de poziţie pentru a manevra un „indicator” virtual pe ecran, ataşând un orizont artificial – o reţea plană, deschisă, colorată într-un portocaliu artificial intens, fluorescent – învelişului aparatului lui Blitsharts. Acesta făcea acum tumbe şi piruete, odată cu deplasarea iahtului, o suprafaţă plană care dansa într-un cerc frenetic în jurul ei.

Cu alte comenzi, îngustă orizontul artificial până când rămase doar o fâşie, un covor portocaliu care ducea de-a dreptul în punctul de pe *Alergătorul Nopţii* unde îl putea agăţa cu succes.

– Ecran, comandă ea, inversează unghiul.

Instantaneu, perspectiva se mută dinspre iaht spre exterior, şi văzu doar orizontul artificial, în dansul lui nebunesc în jurul ei. Nu exista nimic în imagine care să-i abată atenţia, nicio provă masivă care să se îndrepte spre ea, s-o ameninţe. Tot ce ar fi trebuit să facă era să potrivească mişcarea propriului vehicul cu orizontul artificial, apoi din nou de-a lungul covorului portocaliu, până când întâlnea *Alergătorul.*

Şi, desigur, s-o facă fără să fie ucisă. Asta dovedindu-se partea cea mai grea.

Îşi dădu seama că se hotărâse să facă încercarea, şi se întrebă când apăruse acea hotărâre. Avea toate motivele din lume să dea înapoi – nu exista nicio justificare să creadă că Blitsharts era în viaţă – şi toate temeiurile de a se teme de rezultat.

Şi totuşi, se gândi. *Şi totuşi…*

Poate că era doar încăpăţânată.

Îşi închise casca şi declanşă comunicatorul.

– Cadet Sylla către Controlul Operaţiunilor. O să încerc încă o dată.

De îndată ce încheie transmisia, mâinile i se îndreptară spre comenzile de manevră şi – înainte de a apuca să se răzgândească – începu să declanşeze motoarele. De data asta nu pornea încet, nu creştea cu prudenţă raliul, tangajul şi rotaţia, ci se mişca în toate planurile deodată. *Nu te gândi la asta,* îşi spuse, *doar fă-o.*

Ameţeala se năpusti prin capul lui Sylla. Simţi smucitura acceleraţiei pe buze şi pe obraji, simţi costumul încleştându-i braţele şi picioarele. Îşi fixă ochii asupra dansului benzii portocalii, strălucitoare, asupra sarcinii de a face covorul portocaliu să stea pe loc.

Orizontul portocaliu se mişca acum numai în două planuri. Acidul înţepător i se ridica în gât, şi-l sili să coboare la loc, încordându-şi maxilarele şi muşchii gâtului pentru a trimite sânge la creier. Acum, orizontul se mişca într-un singur plan, legănându-se în sus şi-n jos ca vâsla unei bărci, până când opri şi acea mişcare. Stomacul îi săltă brusc în gât, şi se luptă să-l potolească.

– Ecran, inversează unghiul.

Cuvintele i se revărsau de pe buze ca o rugăciune slabă. Brusc, unghiul se inversă, şi văzu *Alergătorul Nopţii* stând pe loc în întuneric, cu covorul portocaliu strălucitor fixat în spate. Împinse ambele comenzi, şi iahtul se târî mai aproape. Putea simţi lacrimile biciuindu-i faţa în timp ce acceleraţia sălbatică a aparatului i le smulgea din ochi, şi fu recunoscătoare pentru faptul că lacrimile nu puteau să înceţoşeze ecranul virtual care-i ardea în minte.

Dar acceleraţia putea. Covorul portocaliu nu mai era la fel de strălucitor ca înainte. Vederea i se întuneca. Abia mai vedea prova neagră şi strălucitoare a *Alergătorului* în timp ce aluneca dedesubtul ei. Frână, sperând că încetinise mişcarea şalupei până când abia se mai târa şi, în timp ce vederea i se stingea, strigă:

– Ancore, lansaţi!

Atât iahtul cât şi şalupa flotei erau făcute din straturi de răşini polimerizate întărite cu traverse longitudinale de policarbon – nimic la care să poată adera o ancoră magnetică, însă de-a lungul carcasei se întindeau benzi de fier pentru de-magnetizare, încărcate electric pentru a respinge radiaţiile, şi acestea ofereau un loc bun pentru prinderea ancorelor.

Se auzi un bubuit răsunător când cele două carcase se lipiră una de alta, urmat de un ton în casca lui Sylla care-i spuse că ancorele aderaseră cu succes. Şi apoi, manevră din nou comenzile, împotrivindu-se rostogolirii nebuneşti a celor două vehicule prin pustietate.

– Ecran, întrerupe orizontul artificial! Ecran, arată planul eclipticii!

Cuvintele îi ieşiră din gură într-un strigăt înecat. Două aparate erau mai grele decât şalupa singură, şi răspundeau mai lent la comenzi. Abia reuşea să vadă planul eclipticii, chiar şi proiectat direct în centrii ei vizuali – o reţea verde care scânteia în lung şi-n lat, şi peste tot în jur…

Se luptă cu greutatea oscilantă a vehiculelor unite, apoi un nou val de groază îi urlă în nervi, când simţi altceva rezistând la eforturile ei – *propulsoarele* Alergătorului *porneau din nou. Blitsharts lupta împotriva ei.* Furia provocată de această trădare îi vuia în inimă. Continuă bătălia, împotrivindu-se mişcării haotice, străduindu-se să rămână conştientă în timp ce privirea i se întuneca… Un vaiet i se înălţă în gât, un ţipăt de frustrare şi de mânie.

Vehiculul tremura şi gemea în timp ce acceleraţia îi forţa structura. Apoi Sylla scoase un strigăt de victorie când îşi dădu seama că vederea îi revenea. Văzu planul eclipticii rotindu-se în jurul ei într-o mişcare simplă… aplică un impuls, încetinind oscilaţiile şalupei, apoi simţi un val de oboseală triumfătoare când reţeaua plană se linişti, întinsă ca un covor sub picioarele ei, de la un orizont la altul.

Iahtul lui Blitsharts declanşă un singur impuls din propulsoare, iar Sylla îl corectă cu uşurinţă, fără să simtă altceva în afară de iritare la această ultimă revoltă.

Întrerupse ecranul virtual, apoi fu nevoită să-şi scuture lacrimile şi sudoarea din ochi înainte de a se putea ocupa de carcasă. Istovită, străduindu-se să-şi recapete răsuflarea şi luptând cu stomacul revoltat care încă se clătina şi se rostogolea înăuntrul ei, apelă programele de diagnostic ale şalupei. Nicio stricăciune, nicio gaură în carcasă, antimateria adăpostită în siguranţă.

Deschise vizorul căştii şi se şterse pe faţă. Acidul îi ardea gâtul, limba, motiv pentru care luă o înghiţitură prelungă de apă.

Îşi şterse faţa din nou, întinse mâna spre panoul de comunicaţii şi începu să transmită.

– Cadet Sylla către Controlul Operaţiunilor. Abordare încheiată. Ambele nave stabilizate. În câteva clipe voi ancora la trapa *Alergătorului Nopţii* şi voi încerca să intru…

Odată ce transmisia se termină, nu se grăbi să se mişte, aşteptând ca ameţeala să înceteze să-i mai plutească prin cap şi ca stomacul să nu mai încerce să-i iasă pe gât. Apoi desprinse ancorele, rostogoli şalupa pe spate şi alunecă înainte, de-a lungul carcasei *Alergătorului Nopţii,* până când cele două trape dorsale se putură conecta.

Închise din nou casca şi atinse butonul de transmisie.

– Din nou cadet Sylla. Am ancorat cu succes la trapa *Alergătorului Nopţii.* Mă duc la bord.

Porni camera de la cască pentru a trimite tuturor celor de la Operaţiuni aceeaşi imagine pe care-o avea şi ea şi se lăsă să plutească în cabină lipsită de greutate. Atentă să nu-şi lase picioarele nefolositoare să lovească vreo comandă, se învârti, roti butonul ecranului anti-radiaţii care bloca ieşirea din spatele cabinei, apoi pluti de-a lungul tunelului care lega cabina de mica ecluză a şalupei. Odată aflată acolo, etanşă tunelul în urma ei, porni lampa căştii şi comandă trapei exterioare să se deschidă.

Trapa se dădu la o parte ascultătoare, oferindu-i o imagine a trapei dorsale, negre şi lucioase, a lui Blitsharts. Pluti către trapă, se uită la comenzi şi îi ceru să se deschidă.

Aceasta se supuse fără zgomot. Sylla se trase cu capul înainte în ecluza mică a *Alergătorului,* îşi propti picioarele pe pereţii laterali şi trase de maneta care ar fi trebuit să deschidă ecluza către interior. Aceasta refuză. Comenzile scoteau un ţiuit iritant. Se uită la ecranul de control al ecluzei şi surpriza dădu alarma în toţi nervii ei.

– S-ar putea să dureze puţin, zise ea. Înăuntru e vid total.

Trei

O greutate rece apăsa inima lui Sylla. Ştia ce va găsi înăuntru.

Opri alarma ecluzei.

– Trebuie să închid şi să depresurizez ecluza, vorbi ea către ascultătorii îndepărtaţi. Cu trapa închisă, nu veţi mai primi transmisiile mele, aşa că voi înregistra şi voi emite mai târziu.

Închise trapa iahtului în urma ei şi ascultă şuieratul aerului revărsându-se în vid, şuierat care deveni din ce în ce mai slab, până când nu mai rămase nimic în ecluză care să poarte sunetul. Sylla îşi sprijini din nou picioarele spre exterior, pe pereţii ecluzei, şi trase maneta. Trapa interioară se deschise într-o tăcere perfectă, apoi se înţepeni la jumătate.

Spre deosebire de cea a şalupei, ecluza *Alergătorului Nopţii* se deschidea direct în cabină. Cu casca proptită de rama trapei, Sylla vedea partea din spate a cuşetei de acceleraţie a lui Blitsharts, cu casca adăpostită în chingi. Mâna lui stângă plutea deasupra comenzilor propulsoarelor, gata parcă să coboare şi să declanşeze încă o manevră haotică.

Sylla îşi înclină corpul ca să scaneze cabina cu ajutorul lămpilor căştii, şi inima îi tresări cuprinsă de un şoc.

Interiorul cabinei era frumos amenajat şi proporţionat, proiectat la comandă pentru Blitsharts în persoană, făcut pentru lungimea braţului lui, pentru plăcerea ochilor lui. Culoarea principală era crem, subliniată cu dungi roşii, verzi şi galbene. Dar ceva spărsese cabina – arăta ca şi cum cineva trecuse peste ea cu un baros. Se vedeau crestături şi zgârieturi pe panourile de instrumente, pe pereţii cabinei, şi chiar unele dintre instrumentele de afişare – făcute să reziste acceleraţiilor intense– fuseseră zdrobite.

Mai rău, ecranele erau mânjite cu păr, şi cu ceva ce semăna a sânge. Sylla se întrebă îngrozită dacă nu cumva cineva îl asasinase pe Blitsharts. Îl ciopârţise cu… cu ce? Ce putea provoca o asemenea oroare?

Încercă să deschidă trapa cu forţa, şi simţi o rezistenţă din ce în ce mai mare. Ceva se desprinsese şi fusese prins în spatele ei, împiedicând-o să se mişte liber.

Sylla bâjbâi orbeşte în spatele trapei cu mâna înmănuşată. La început nu ajunse la obstacol, şi trebui să plutească în ecluză în timp ce plimba mâna pe marginea trapei. Mişcarea era dificilă şi stângace în costumul de vid, iar muşchii dureroşi erau încordaţi. Răsuflarea îi şuiera în cască, şi simţea transpiraţia gâdilându-i fruntea. În cele din urmă, descoperi problema: ceva umed, şi însângerat, şi păros, şi cât se poate de mort.

Câinele Orange. Nu că se mai putea recunoaşte că era câine; acum arăta ca o masă zdrobită de carne însângerată şi, după cât se părea,

fusese aruncat ca o rachetă prin cabină când iahtul se rostogolea, rotirea dezordonată supunând bietul animal la o serie întreagă de acceleraţii feroce.

Câinele fusese cel care lovise interiorul cabinei, zdrobind instrumentele şi mânjind compartimentul cu propriul lui sânge. Câinele lovise comenzile propulsoarelor şi declanşase tumbele dezordonate ale aparatului.

După ce-l văzuse pe Orange, Sylla nu mai avea nicio speranţă pentru Blitsharts. Îl găsi pe căpitan prins în chingi în cuşeta de acceleraţie, cu casca ridicată, deschisă către vid. Orange fusese cel care declanşase propulsoarele de manevră, nu căpitanul. Faţa lui Blitsharts, deşi mânjită de sângele câinelui, fusese protejată de rama căştii şi părea nevătămată. Avea chipul încordat şi acuzator. Era mort de ceva vreme.

Se spune că hipoxia e o modalitate bună de a muri, că, pe măsură ce creierul începe să ducă lipsă de oxigen, lasă loc euforiei, că ultimele clipe ale victime sunt extatice.

Amintirile lui Sylla erau diferite. Îşi amintea de convulsiile trupului, de zvâcnetele călcâielor, de diafragma cuprinsă de spasme, în timp ce plămânii se străduiau să respire…

Îşi amintea cum plângea pe pernă, în timp ce prietena ei se lupta pentru viaţă. Senzaţia pernei în mână, moale precum carnea. Perna trasă peste faţa prietenei sale, pentru a-i pune capăt zilelor.

* * *

Enderby îl chemă pe Martinez de la Departamentul Operaţiunilor la începutul schimbului, dar îi dădu permisiunea de a monitoriza misiunea de salvare când nu era ocupat să transmită sau să inventarieze comunicările flotei.

Şi astfel, Martinez urmărea ecranele când Sylla îşi frână aparatul ca să-şi potrivească viteza cu *Alergătorul Nopţii,* când făcu manevre de apropiere ca să vadă mai bine iahtul rotitor.

Într-un fel, spera că ea n-o să încerce. Nu voia ca planul lui să omoare pe cineva.

Şi apoi sosi mesajul, adresat lui în mod special. Sylla, cu frumuseţea ei uluitoare neştirbită de ecranul transparent care-i închidea casca, spunând:

– Nu m-am mai înşurubat niciodată în acest fel până acum.

Cu o sprânceană ridicată, şi cu un amuzament răutăcios în ochii verzi.

Martinez credea că-şi înăbuşise accesul de râs, dar îl surprinse pe Enderby aruncându-i o privire tăioasă de la birou, şi afişă o mască solemnă peste veselie.

Chipul lui Sylla se stinse de pe ecran, iar Martinez urmări semnalele telemetrice când ea începu să folosească propulsoarele,

sincronizând rotirea şalupei cu aceea a iahtului. Mâinile lui tresăreau manevrând nişte comenzi imaginare. Inima îi săltă până în gât când porniră propulsoarele *Alergătorului,* când *Alergătorul Nopţii* începu să se rostogolească peste şalupa lui Sylla, ca o balenă uriaşă năpustindu-se peste o barcă de pescuit… *Pleacă de-acolo, pleacă de-acolo,* gândea el cu furie, şi teama îi înfioră nervii când văzu ciocnirea. Îşi ţinu răsuflarea până când Sylla scăpă şi îşi stabiliză aparatul.

– O să mai încerc o dată…

Sylla arăta destul de liniştită în costumul de vid, dar de data asta nu mai exista nicio scânteie maliţioasă – îşi dăduse seama destul de bine că nu era ceva de râs. Admiraţia pentru curajul fetei se lupta în mintea lui Martinez cu disperarea provocată de nesăbuinţa ei.

Dar trebui să recunoască faptul că o făcu minunat – mai repede, de data asta. Îşi învăţase lecţia, iar vehiculul ei dansa în toate cele trei planuri deodată. Şi apoi abordarea, lupta împotriva inerţiei de rotaţie a iahtului şi, în cele din urmă, marele triumf, în care cele două aparate zburau, legate, prin splendoarea tăcută a spaţiului…

Martinez ar fi vrut să ţipe şi să danseze. Se trezi chiar că se uită la Enderby, ca pentru a-i cere permisiunea – dar lordul comandant stătea tăcut la biroul lui, uşor încruntat, absorbit de ceea ce vedea pe propriile lui ecrane. Dansul nu avea să facă parte din program.

Următoarea transmisie a lui Sylla arăta o femeie epuizată, moleşită în cuşetă, cu buclele părului auriu lipite de frunte din cauza sudorii. Martinez îşi putea închipui bătălia prin care trecuse. Dar strălucirea din ochii ei revenise, şi de data asta era o lumină de cuceritoare.

– Mă duc la bord.

Bătălia se terminase; acum rămânea numai cercetarea trofeului.

Când sosi vestea că nu era aer în cabina lui Blitsharts, inima lui Martinez se strânse numai puţin. Având la dispoziţie atâtea ore în care să se gândească la asta, ajunsese la concluzia că era puţin probabil ca pilotul de iaht să mai fie în viaţă.

Următorul raport veni după liniştea provocată de uşa ecluzei, care întrerupse transmisiile lui Sylla.

– Blitsharts şi câinele sunt morţi.

Se întorsese în cabina şalupei, plutind în apropierea camerei din cabină.

– A fost o scurgere undeva şi casca era deschisă, iar el oprise cea mai mare parte a alarmelor din cabină. Presupun că închizi o mulţime de alarme când participi la curse – alarme de apropiere, de acceleraţie – iar când s-a declanşat alarma de depresurizare, probabil a închis-o fără să observe ce era. La un moment anume, a dat drumul câinelui din cuşeta de acceleraţie, dar mă îndoiesc că mai era în deplinătatea facultăţilor mintale atunci – probabil că şi le pierduse chiar înaintea acelei lungi perioade de acceleraţie.

Păru să ridice din umeri în interiorul costumului de vid.

– După această transmisie va urma înregistrarea pe care am făcut-o la bordul *Alergătorului Nopţii.* Aici cadet Caroline Sylla. Încheierea raportului.

Martinez privea totul fascinat. Caroline Sylla care rostise aceste cuvinte nu părea să fie nici cadetul pilot maliţios, nici luptătoarea obosită, triumfătoare, ci o persoană cumva pierdută… aproape rătăcită în timp, mai bătrână şi mai tânără decât vârsta ei adevărată. Mai bătrână, pentru că părea măcinată de timp, aproape fragilă. Mai tânără, pentru că avea ceva neajutorat în privire, ca un copil rănit.

Se bizuise atât de mult pe şansa ca Blitsharts să fie în viaţă? se întrebă Martinez. Sau poate că îl *cunoscuse,* poate chiar îl iubise…

Era ispitit să reia transmisia, ca să înţeleagă mai bine de ce reacţia ei părea atât de exagerată.

– Locotenent Martinez, vorbi Enderby.

Martinez tresări.

– Lord comandant?

– Te rog, comunică-i cadetului Sylla felicitările mele pentru manevra ei reuşită. Cerea atât pricepere, cât şi curaj.

Surpriza copleşi creierul lui Martinez.

– Da, *my lord.*

– Am hotărât să-i acord Medalia de Merit – Enderby şovăi – … clasa a doua. Te rog să aduci documentele necesare pe biroul meu până la sfârşitul schimbului.

– Foarte bine, *my lord.*

Enderby privise tot timpul, îşi dădu seama Martinez. Privise transmisiile în timp ce stătea la birou, lipsit de expresie, ca de obicei.

O altă idee îi trecu prin minte lordului comandant. Enderby continuă:

– Redactează un document pentru a fi expediat Serviciului de Ştiri al Flotei, apoi trimite-mi-l să-l corectez.

– Foarte bine, *my lord.*

– Oh… şi încă ceva.

– Da, *my lord?*

– În mesajul tău, te rog să-i faci observaţie cadetului Sylla pentru natura nepotrivită a unuia dintre comentariile sale. Comunicaţiile oficiale nu trebuie folosite pentru frivolităţi.

– Foarte bine, *my lord.*

Martinez îşi dădu seama că avea să-i fie dor de bătrân când acesta va fi mort.

* * *

Enderby îi trimise acasă devreme pe Martinez şi pe Gupta, ca să se poată duce la meciul de fotbal dintre echipele de pe *Gloria Praxisului* şi *Adevărul Sublim al Praxisului,* două dintre navele uriaşe din clasa

Praxis care formau nucleul flotei locale.

Comandanţii de flotă se dovedeau deseori la fel de fanatici în legătură cu sportul ca oricare cadet. Sportul era lucrul cel mai apropiat de o luptă adevărată, de care oricine din flotă ar fi putut să aibă parte.

Martinez participase la meciuri destul de des, dar astăzi nu-şi dorea nimic mai mult decât un duş, un pat şi – dacă se gândea mai bine – o băutură care să-l ajute să-şi destindă cârceii din muşchi. În drum spre ieşirea din Comandament, se opri la clubul ofiţerilor juniori şi se întâlni cu Ari Abacha, care prindea puteri înainte de schimbul la Controlul Operaţiunilor. Abacha îi făcu semn să se apropie de bar când intră, iar Martinez îşi luă un scaun rotitor, tresărind de durerea provocată de scaunul acela inuman de la Operaţiuni.

– Îţi fac cinste?

– Mulţumesc, Ari. O să iau nişte Sellaree…

Un pahar de vin rubiniu fu aşezat în faţa lui Martinez. Era unul dintre paharele speciale ale Comandamentului, în formă de lalea, tivit cu aceeaşi ceramică albă din care fusese modelat barul, şi cu o dungă în aceeaşi nuanţă de verde pal ca şi covorul, o schemă de culoare menită să pună în valoare verdele mai închis al tunicilor ofiţerilor.

– Voiam să spun… Gare…

Vorbele lui Abacha erau neobişnuit de nesigure.

Martinez se uită la el.

– Da, Ari?

Abacha izbucni în râs.

– Nu ştiu dacă vei fi enervat de asta sau nu – de fapt, cred că e amuzant – dar se pare că eşti celebru.

Martinez ridică sprâncenele stufoase.

– Eu? Celebru?

– Mă tem că da. Îţi aduci aminte de ieri, când individul acela de la Reţeaua Polisportivă a sunat la Controlul Operaţiunilor?

Martinez îşi scărpină barba nerasă de două zile.

– Panjit şi nu-mai-ştiu-cum, nu-i aşa?

Abacha râse nervos.

– Panjit Sesse, da. Păi – lucrurile se încingeau, îţi aminteşti – şi eu mă pregăteam să-i întrerup legătura. Dar n-am întrerupt-o – a sugerat să-i transmit în continuare, şi se pare că aşa am făcut. Fără să mă gândesc la asta. A auzit totul.

– Totul… repetă Martinez, încercând să-şi aducă aminte dacă spusese ceva deosebit de stânjenitor.

– Totul, până când mi s-a terminat schimbul şi am plecat. Tot ce-am făcut a fost transmis pe Reţeaua Polisportivă.

– Iar cenzorii n-au…?

– Cenzorii par să-şi fi luat liber în noaptea asta. Poate că se uitau la

meciul de fotbal – era Lodestone contra Andiron, ştii…

Martinez tatonă cu grijă, ca o limbă care cercetează un dinte dureros.

– Eu… *noi…* n-am spus nimic care…

– O, nu.

Abacha râse.

– Nimic care să ne sâcâie. Ai fost extrem de hotărât, de fapt – i-ai trimis mesajul lui Kandinski, cerând o misiune de salvare, înainte de a-l informa măcar pe lordul comandant că exista o situaţie de urgenţă.

Râsul anemic al lui Martinez fu o imitaţie neconvingătoare a celui al lui Abacha, iar mintea lui zumzăia de calcule în timp ce râdea.

Ştia Enderby? Dacă nu, cu siguranţă avea să-i spună cineva. Desigur însă că Enderby ştia că cineva trebuie să fi cerut o misiune de salvare de la Kandinski.

Măcar dacă informatorul lui Enderby n-ar insista să-i spună, nu i-ar da un cot la meciul de fotbal ca să-i spună: „Pe legea mea, Enderby, permiţi aghiotanţilor tăi multă libertate de acţiune!”

Dar cineva trebuia s-o facă. Flota nu naviga atât de mult în vidul înstelat cât plutea într-o mare de zvonuri, o masă incoerentă de informaţii, speculaţii, bârfe, intrigi, interese şi înţelegeri. Martinez, fără să le caute intenţionat, era totuşi la curent cu un număr scandalos de secrete, dintre care unele – dacă erau adevărate – îţi îngheţau sângele în vine. Dar nu conta prea mult dacă se dovediseră adevărate sau nu, erau lucruri pe care flota le *cunoştea.* Se *ştia* că Toshueen, comandantul de flotă naxid, dezamăgit de fiul lui, îi retezase capul tânărului şi i-l mâncase; se *ştia* că Rafi, comandant de escadrilă, ordonase cadeţilor să-l lege şi să-l bată; cât despre soţia lui Enderby… ei bine, se *ştiau* o mulţime de lucruri despre soţia lui Enderby.

Era prea puţin important faptul că Martinez avea motive solide, din surse cu autoritate, să nu creadă toate aceste poveşti; flota spusese întotdeauna poveşti despre ea însăşi, iar soiul de poveşti pe care le spunea erau eterne. Exista o nevoie de poveşti în rândul flotei, şi acum apăruse una nouă, despre cum fusese făcut de râs lordul comandant Enderby de către aghiotantul său.

Martinez sperase întotdeauna că va fi subiectul uneia dintre aceste poveşti, dar aceasta nu era exact ceea ce avusese el în minte. Tocmai încerca senzaţia că avansarea lui, deja strecurându-i-se printre degete, zburase undeva departe, unde n-o mai putea atinge.

Sentimentul de amărăciune fu totuşi doar temporar. Era prea obosit ca să mai simtă altceva pentru prea multă vreme.

Îşi luă la revedere de la Abacha şi plăti un taxi până la apartamentul pe care-l deţinea în Oraşul Înalt. Îşi lăsă hainele să cadă pe podea ca să le adune ordonanţa şi se prăbuşi în pat.

* * *

Ordonanţa îl trezi la ora obişnuită, iar Martinez se târî să ia micul dejun. Locotenenţii aveau dreptul la doi servitori plătiţi de flotă – Serviciul era cât se poate de generos cu ofiţerii săi – dar Martinez nu găsise destule îndatoriri pentru mai mult de unul singur. Acesta era Khalid Alikhan, un maistru armurier cu peste treizeci de ani de serviciu, un om pe care Martinez îl salvase de la ieşirea la pensie când vechea *Criză* fusese scoasă din uz. Era înalt şi serios, cu părul cenuşiu ca oţelul şi purta mustaţa cârlionţată şi barbişonul preferate de subofiţerii şi de maiştrii militari cu vechime.

Ca servitor, Alikhan se dovedea corespunzător; deşi păstra curăţenia şi avea grijă de uniformele lui Martinez, era un bucătar mediocru şi avea atât manierele cât şi accentul grosolane. Dar asta nu conta – Martinez ştia că putea angaja oricând alţi servitori cizelaţi dacă dorea să primească musafiri. Cei treizeci de ani petrecuţi de Alikhan în calele de arme ale flotei erau cei pe care Martinez îi găsea de nepreţuit, fondul de înţelepciune şi de experienţă din flotă la care îi oferea acces ordonanţa.

Alikhan ştia mai multe poveşti ale flotei decât orice om pe care-l întâlnise Martinez vreodată.

– Sunt destul de multe mesaje, *my lord,* îi spuse Alikhan când îi turnă prima cafea a zilei. Au început să sosească ieri-dimineaţă.

Cuvintele lui Alikhan aduseră primul nor de disperare pe cerul zilei; Martinez îşi simţi capul cufundându-i-se între umeri.

– Reporteri, presupun?

– Da, *my lord.*

Alikhan îi aduse lui Martinez micul dejun, format din budincă şi crap-de-mare în saramură. Peştele gelatinos, întins pe blazonul din farfurie al lui Martinez, tremura verzui în lumina dimineţii.

– Am văzut transmisiile, *my lord,* continuă Alikhan. Când n-aţi apărut noaptea trecută, am verificat pe video să văd dac-ar putea să vă reţină vreo criză.

– A fost captivant?

Martinez îndesă în gură nişte budincă. Rareori era destul de treaz dimineaţa ca să-i pese ce gust avea micul dejun, iar acesta, din câte îşi putea da seama, avea mai mult sau mai puţin acelaşi gust cu celelalte.

– Ei bine, zise Alikhan, difuzorii chiar nu ştiau cum să comenteze, dar pentru oricine cu experienţă adevărată – prin asta el înţelegea flota – pentru oricine care ştia ce se întâmplă, a fost…

Făcu un gest afirmativ cu mâna ca o lopată.

– A fost tensionat, *my lord.* Foarte interesant.

– Să sperăm că lordul comandant nu este prea interesat, comentă Martinez cu îndârjire.

– Ar putea ajunge la concluzia că sunteţi o onoare pentru Serviciu, *my lord,* sugeră Alikhan, deşi pe un ton de îndoială.

– Ar putea, fu de acord Martinez, apoi adăugă: O decorează pe acea femeie cadet, Sylla… nu s-a spus nimic despre decorarea mea.

Peştele în saramură se prelinse pe cerul gurii lui Martinez, îl împinse pe gât cu o gură de cafea, iar Alikhan îi umplu din nou ceaşca.

– Oamenii se interesează de dumneavoastră, replică el. Asta e.

– Asta-i plăcut, presupun. Dar n-o să conteze pentru Serviciu.

– Dar aceşti oameni ar putea fi, nu ştiu… folositori?

Ceva în purtarea lui Alikhan îl făcu pe Martinez să înalţe capul.

– Ce vrei să spui?

– Păi, începu Alikhan, îmi aduc aminte de un locotenent de pe vechea *Faima,* cu numele de Salazar. A fost o problemă cu unul dintre lansatoarele de rachete în timpul unui exerciţiu – racheta s-a încins în tub, răspândea radiaţii gamma prin toată cala, ar fi putut să explodeze… Salazar era ofiţerul aflat la comandă, şi-a asumat responsabilitatea şi a scos racheta din tub – erau lansatoarele cele vechi, Mark 17, *my lord,* foarte nesigure dacă nu erau întreţinute cum trebuie, iar astea nu erau. E ceea ce a stabilit comisia de anchetă – au fost excluşi doi ofiţeri din cauza respectivului, iar un maistru armurier şi doi armurieri clasa întâi au fost degradaţi.

– Au luat lucrurile în serios, înseamnă, comentă Martinez.

Armurierii erau degradaţi destul de des, bănuia, dar dacă excluseseră din flotă doi pairi în loc să-i mute la cine ştie ce îndatorire lipsită de însemnătate, atunci infracţiunea lor trebuie să fi fost gravă.

– A stricat un exerciţiu foarte amplu al flotei, continuă Alikhan. Lordul comandant Fanaghee – ăsta-i patriarhul clanului Fanaghee care a căpătat escadrila naxidă de pe Magaria – a fost umilit în faţa comandantului senior al flotei El-kay. Şi desigur că am fi putut pierde *Faima.* Distrugerea navei *Căutarea* fusese deja pusă pe seama lansatoarelor Mark 17, şi fuseseră trimise avertismente în toată flota.

– Înţeleg, zise Martinez. Şi cum i-a mers lui Salazar?

– Păi, a fost decorat, desigur – eroul momentului. Era foarte popular. Dar ceea ce a făcut el cu celebritatea mi-a atras atenţia.

Martinez uitase de existenţa micului dejun.

– Şi ce anume a făcut?

– A dat interviuri. Şi în interviuri, a accentuat disciplina flotei sub lordul comandant Fanaghee, exemplul dătător de inspiraţie al superiorilor, priceperea instructorilor care l-au învăţat cum să mânuiască lansatoarele de rachete.

– A linguşit pe toată lumea, conchise Martinez.

– A transformat ceea ce ar fi fost o lovitură neplăcută pentru flotă în ceva care se răsfrângea favorabil asupra Serviciului. Fanaghee a

ordonat să fie promovat căpitan-locotenent, chiar dacă abia trecuse examenul de locotenent cu nouă luni în urmă.

Martinez ajunse la concluzia că exemplul lui Salazar merita cu siguranţă bine cumpănit. Se uită cu coada ochiului la Alikhan.

– Ce s-a întâmplat cu Salazar? N-am auzit niciodată de el.

– A murit, *my lord,* câteva luni mai târziu. Prea multe radiaţii gamma care au inundat cala aceea cu rachete.

Măcar în cazul lui Martinez nu existau radiaţii gamma.

– Nu pot vorbi cu reporterii fără să lămuresc lucrurile cu lordul comandant, spuse el.

– V-aş sfătui să obţineţi permisiunea, *my lord,* încuviinţă Alikhan.

– Oricum, lua-l-ar naiba pe Abacha! exclamă Martinez. E numai vina lui.

Alikhan se abţinu să comenteze.

Martinez se concentră asupra mâncării. Gustul, cugetă el, nu era rău deloc.

* * *

Enderby îi acordă lui Martinez permisiunea de a vorbi cu reporterii, liniştit probabil de faptul că cenzorii flotei aveau să aibă ultimul cuvânt în privinţa a ceea ce ajungea în final la public. Martinez găsi ocazia atunci când Enderby fu chemat la şedinţă. Gupta se duse cu el să ia notiţe, dar Martinez nu avea nimic altceva de făcut în afară de a monitoriza traficul de semnale.

Martinez vorbi cu câţiva reporteri de la staţia lui de comunicaţii din biroul lui Enderby. Le spuse că exemplul comandantului de flotă Enderby şi al altor superiori îl inspiraseră în timpul misiunii de salvare. Enderby avea grijă ca flota locală să fie instruită şi disciplinată şi la înălţime. Datorită lui Enderby, flota locală era gata pentru orice.

– Este unul dintre motivele de mândrie ale Praxisului faptul că liniile de responsabilitate sunt clar definite, zise el. Am un post şi sunt responsabil în faţa lordului comandant, aşa cum alţii sunt responsabili faţă de mine. Când îndeplinesc o sarcină, ştiu că lordul comandant mi-a încredinţat-o şi fac tot ce-mi stă în putinţă ca ea să fie realizată la nivelul aşteptărilor sale.

Reporterii ascultau şi luau notiţe cu conştiinciozitate, fie şi numai pentru că era genul de lucruri pe care cenzorii doreau să le vadă în rapoartele lor. Puseră întrebări despre trecutul lui Martinez, despre familia lui. Păreau totuşi la fel de interesaţi de cadetul Caroline Sylla şi de soarta câinelui Orange. Voiau să ştie dacă era posibil să-i ia un interviu lui Sylla.

– O să întreb, răspunse Martinez. Dar trebuie să vă aduc aminte că se află încă la o oarecare distanţă. N-o să fie tocmai un dialog scăpărător, cu răspunsurile care au nevoie de o oră ca să se întoarcă.

Trimise reporterilor atâtea informaţii despre Sylla câte socoti

potrivit ca ei să ştie, fără să pomenească nimic despre soarta nefericită a părinţilor ei. Le trimise poza, despre care era sigur că avea să le atragă interesul, dacă nu şi dorinţele.

Iar apoi, uitându-se la poză, la acel chip minunat, începu să se gândească la cadetul Sylla în persoană. Era singură acolo, la distanţă de ore întregi chiar şi de cel mai simplu mesaj, într-un vehicul micuţ, fără niciun fel de confort. Vecinul ei cel mai apropiat era un cadavru.

Oare la ce se gândea? se întrebă el. Ultimul ei mesaj, imaginea şocantă a femeii fragile, îmbătrânite în mod straniu, sugerase că gândurile nu-i erau unele tocmai liniştite.

Dacă trebuia să se gândească la ceva, hotărî el, poate că s-ar cădea să fie Gareth Martinez acel ceva.

Întinse mâna către comunicator, să-i trimită cadetului un mesaj.

* * *

Sylla stătea întinsă în întunericul cabinei, temându-se să doarmă. Reuşise să-şi îndeplinească rolul în timpul evaluării situaţiei de pe *Alergătorul Nopţii,* al întoarcerii pe propria ei şalupă prin ecluză şi al scurtului raport către Controlul Operaţiunilor. Se descurcase bine când desprinsese ancorele, mutase şalupa ca să obţină o prindere mai bună a iahtului, lansase din nou ancorele şi pornise motorul principal.

Alergătorul Nopţii, scăpat de sub control şi cu echipajul mort, fusese abordat de un vehicul al flotei. Asta făcea din el o navă salvată, proprietate a flotei. Datoria ei era să-l ducă pe Zanshaa, unde avea să fie vândut sau – foarte posibil – transformat în vehiculul personal pentru vreun comandant de rang înalt din flotă.

Sylla începu cu o accelerare foarte uşoară, în timp ce monitoriza cu atenţie ancorele magnetice, şi fu încântată să descopere că două vehicule puteau menţine o acceleraţie de 0,5 *g* înainte de a deveni vizibilă orice tensiune asupra ancorelor.

O acceleraţie de 0,5 *g* putea fi menţinută cu uşurinţă, blândă cu oasele ei lovite şi cu cârceii din muşchi, care-o dureau încă de la acceleraţiile brutale de mai devreme. Aşa că îşi proiectă cursul cu 0,5 *g* în minte şi începu accelerarea foarte, foarte lungă.

Aveau să treacă treisprezece zile şi jumătate până la jumătatea drumului, unde urma să se întoarcă şi să înceapă o decelerare de 0,5 *g* pentru încă treisprezece zile şi jumătate.

Douăzeci şi şapte de zile în total, singură, în această încăpere mică.

Odată ce totul era proiectat pe computer şi combustibilul începea să ardă, nu mai avea nimic de făcut. Atunci era momentul în care tentaculele reci, lente, de coşmar, ale memoriei începeau să-i cuprindă mintea.

Partea cea mai rea era că ştia ce se întâmplă. Ştia că trupul asfixiat al lui Blitsharts scosese la iveală amintirile de care se temea

cel mai mult, trecutul pe care încercase din răsputeri să-l îngroape, să-l îngroape adânc în temelia îngheţată, cea mai adâncă, a eului său… să-l îngroape acolo ca pe un cadavru.

Aveau să fie douăzeci şi şapte de zile până pe Zanshaa. Zile petrecute în noaptea spaţiului, singură cu un mort şi cu nişte amintiri vii. Dintre cele două, mortul era de preferat.

Sylla se gândi să ia ceva care să o ajute să doarmă, dar era îngrozită de clipa de dinainte ca medicamentul să-şi facă efectul, de bezna care-i învăluia conştiinţa în aripile sale negre, urmată de capitularea în faţa valului nopţii…

Semăna prea mult cu sufocarea.

Rulă diagnostice ale navei de nenumărate ori, fără să găsească nimic în neregulă, dar sperând că repetiţia avea s-o calmeze şi să-i dăruiască un somn fără vise. Nu ajuta la nimic, desigur. Era condamnată la amintiri.

Amintiri ale fetei pe nume Gredel.

* * *

Amintirile cele mai vechi ale lui Gredel erau despre cum se ghemuia în întuneric în timp ce violenţa se dezlănţuia de cealaltă parte a uşii subţiri. Antony ţipând la Nelda, sunetul palmelor lui pe carnea lui Nelda, trosnetul mobilei în timp ce era izbită de alte mobile sau de pereţi.

Antony era foarte brutal cu mobila.

Spre deosebire de mulţi dintre copiii pe care-i cunoştea, Gredel chiar îşi cunoscuse tatăl, iar tatăl ei nu era Antony. Îl întâlnise pe tatăl ei de două ori, când trecuse prin Fabrici pe drumul spre alte locuri. În ambele ocazii îi dăduse bani lui Nelda, iar aceasta folosise o parte dintre ei ca să-i cumpere o îngheţată la Bonifacio, în oraşul Maranic.

Nelda avea grijă de Gredel pentru că mama ei, Ava, era de obicei plecată. Când venea, Ava îi aducea de obicei bani lui Nelda, dar Nelda nu părea să aibă ceva împotrivă când Ada nu-i aducea.

Ava şi Nelda fuseseră împreună la şcoală.

– Mama ta a fost cea frumoasă, îi spunea Nelda. Toată lumea o iubea.

Se uita la Gredel şi ofta, cu mâna dezmierdând gânditoare obrazul neted al lui Gredel.

– Iar tu o să ai aceeaşi problemă. Prea mulţi oameni or să te iubească, şi niciunul pentru motive juste.

Nelda locuia în Fabrici, cu multele străzi cu clădiri de apartamente prefabricate, toate la fel, de-a lungul râului Iola din oraşul Maranic. Oamenii săraci trăiau în Fabrici, deşi cu toţii aveau măcar bani de chirie. Oamenii fără niciun ban dormeau pe stradă, până când patrula îi aduna şi-i expedia în comunele agrare care acopereau cea mai mare parte a suprafeţei de uscat a planetei Spannan – deşi patrulele nu

făceau raiduri prin Fabrici foarte des, şi unii oameni trăiau pe străzi ani de zile.

Mama lui Gredel, Ava, petrecuse un timp într-o comună agrară – nu pentru că nu avea bani, ci pentru că era amestecată în nişte afaceri ale tatălui lui Gredel. El nu fusese arestat, dar trebuise să plece din Fabrici pentru multă vreme. Nelda îi explicase lui Gredel că tatăl ei avea „relaţii” care împiedicau patrula să-l aresteze, deşi relaţiile nu funcţionaseră şi pentru Ava.

– Cineva trebuia să plătească, zicea Nelda, iar oamenii au hotărât că mama ta era aceea.

Gredel se întreba cine hotăra asemenea lucruri. Nelda spunea că totul era foarte complicat, şi ea oricum nu ştia întreaga poveste.

Nelda lucra ca electrician, ceea ce era bine plătit atunci când muncea. De obicei însă, nu avea de lucru, şi câştiga bani conectând ilegal oamenii la magistralele electrice.

Antony, bărbatul care tuna şi urla şi o bătea pe Nelda, era soţul ei. Nu stătea prea mult prin preajmă, pentru că hoinărea din oraş în oraş şi din slujbă în slujbă. Când se întorcea în Fabrici, era din cauză că nu mai avea de lucru şi avea nevoie de banii lui Nelda ca să-şi plătească băutura. Şi când bea, era mai înţelept să stai departe de ochii lui.

Când Ava se întoarse în Fabrici de la sentinţa ei de la ţară, nu părea să fi suferit foarte mult – era frumoasă, cu acelaşi păr auriu şi piele catifelată ca şi fiica ei, şi cu ochii mari, albaştri-cenuşii. Era minunat îmbrăcată – o bluză albastră, cu guler înalt care se transforma într-o reţea sclipitoare, încrustată cu pietre preţioase, pentru păr, şi o fustă care se înfăşură în jurul ei de două ori şi-i scotea în evidenţă silueta. Mâinile aveau unghii lungi, curbate, vopsite cu o nuanţă lucioasă de albastru-cenuşiu, asortat cu ochii. Parfumul pe care-l folosea o făcea pe Gredel să dorească să nu facă altceva decât să stea pe loc şi să tragă mirosul pe nări. Ava găsise deja pe cineva care să aibă grijă de ea.

O luă pe Gredel în poală, sufocând-o cu sărutări, îi spuse ce făcuse la ţară.

– Am prelucrat mâncare, explică Ava. Am copt cereale pentru naxizi şi am prelucrat terci de soia pentru tereştri. N-a fost o muncă grea. Doar plictisitoare.

Cea mai mare parte din munca la ferme era automatizată, povesti Ava. Nu era nevoie de prea mulţi oameni la ţară, motiv pentru care cea mai mare parte din zona rurală era pustie şi toţi oamenii stăteau înghesuiţi în oraşe, cei mai mulţi în locuri precum Fabricile.

Gredel îşi adora mama, dar nu avusese niciodată ocazia să locuiască împreună cu ea. Bărbaţii ce-i purtau de grijă lui Ava – şi fuseseră câţiva de-a lungul anilor, toţi cu „relaţii” de un fel sau altul – nu voiau copii prin preajmă, iar când Ava nu avea un bărbat, n-o voia

pe Gredel lângă ea pentru că asta ar fi făcut mult mai grea găsirea unuia.

Gredel se gândea că nu-i era atât de mult dor să stea cu Ava. Avea locul ei alături de Nelda, iar Antony nu era prea des prin preajmă. Nelda avea doi copii ai săi, un băiat şi o fată, şi un băiat pe nume Jacob, de care avea grijă pentru o altă prietenă. Îi plăcea să aibă copii în jur şi să fie sigură că aveau de mâncare şi haine şi că se duceau la şcoală.

Şcoala îi plăcea lui Gredel, pentru că învăţa despre locuri care nu erau Fabricile. Petrecea ore întregi la ecranul terminalului, atât acasă cât şi la şcoală, lucrând cu programe educative legate de temele din clasă, şi deseori căutând lucruri din proprie iniţiativă.

Erau şi avantaje când lucra la terminal. Dacă nu făcea zgomot, Antony n-o observa.

Odată, dădu peste o imagine a Arcului din Macedoin, cu turnurile sale triple. Fu zguduită de privelişte: arhitectura ornamentată, spectrală, a Arcului, era atât de diferită de Fabrici... Era diferită chiar şi de oraşul Maranic. Mută ecranul în proiecţie tridimensională şi se uită la el mai atent, văzând turnurile încununate de turle ascuţite care arătau ca şi cum ar fi fost făcute din gheaţă albă, şi Coloşii din Macedoin amplasaţi în nişe.

Coloşii, fu surprinsă să descopere, erau cu toţii tereştri. Ludovic al XIV-lea, citi ea, Henric al VIII-lea, M. Portius Cato, Shih Huangdi, V.I. Lenin, Alexandru, fiul lui Filip, Mao Zedong, Marcus Aurelius, Confucius... Cu toţii eroi de pe Pământ, află ea, care, înaintea venirii cuceritorilor shaa, năzuiseră să creeze ceva asemănător Praxisului, care, desigur, era cea mai perfectă formă de guvernământ posibilă.

Pământul, învăţă ea, mai era numit şi Terra, un cuvânt care însemna acelaşi lucru într-o altă limbă moartă – Pământul avusese, după cât se părea, o mulţime de limbi, ceea ce trebuie să fi fost dificil pentru oameni când voiau să vorbească între ei. Pământul, mai află, era locul de unde veniseră strămoşii ei.

Gredel căpătă o fascinaţie pentru Pământ. Ştia că nu era o planetă importantă în stăpânirea shaa, pentru că cele mai multe dintre porţile sale de găuri de vierme nu duceau către niciun loc folositor, dar existau încă miliarde de tereştri locuind acolo, sau în sistemul său stelar. Cei mai mulţi dintre ei, descoperi ea cu dezamăgire, trăiau în locuri mai asemănătoare cu Fabricile decât cu Arcul din Macedoin, dar existau încă oraşe străvechi pe Pământ, de mare frumuseţe şi măreţie. Bizanţ, Nanjing, SaSuu, Lima...

Gredel devoră tot ce putuse găsi despre Pământ. Cunoştea succesiunea dinastiilor în China, învăţă numele regilor Franţei şi putu spune diferenţa dintre un tun uşor şi unul de asediu. Învăţă chiar să vorbească cu un accent de pe Pământ, urmărind videouri cu oameni

de pe Pământ. Ava, la una dintre vizite, fu surprinsă că fetiţa ei vorbea despre membrii curţii capeţiene în aceiaşi termeni familiari cu care se referea la vecinii săi.

Prietenii începură să-i spună „Pământeanca”. Nu era menit să fie în mod special un compliment, dar lui Gredel nu-i păsa. Istoria Pământului părea cel puţin la fel de interesantă ca orice-ar fi pus la cale cineva din Fabrici.

Dar până la urmă interesul ei pentru istoria Pământului se stinse, pentru că predicţiile lui Nelda se adeveriră.

Gredel crescuse mare şi – se spunea – frumoasă. Şi, aşa cum prevăzuse Nelda, era iubită, şi numai pentru motive greşite.

* * *

– Hei, Pământeanco! Ţi-am adus să cunoşti pe cineva!

Stoney era emoţionat. De fapt, părea aproape întotdeauna emoţionat. Era unul dintre locotenenţii lui Lamey, un băiat care „deturna” mărfuri venite pe mare în portul Maranic şi le vindea apoi prin reţeaua de desfacere a lui Lamey din Fabrici. Stoney purta cizme moi de fetru şi o jachetă matlasată pufoasă, cu şiruri de clopoţei de metal micuţi, care sunau când se mişca, plus o pălărie de plastic fără bor, tare şi rotundă – hainele pe care le purtau toţi băieţii de legătură ai lui Lamey, atunci când voiau să fie observaţi.

Gredel intră în încăpere la braţul lui Lamey. O îmbrăcase într-o rochie de piele kantarană cu părul scurt, împodobită cu guler şi manşete de satin alb, bijuterii mari, zornăitoare, din ceramică albă încrustată cu aur, cizmuliţe lucioase de plastic cu suprafeţe zgrunţuroase şi tocuri înalte. Culmea modei, cel puţin din punctul de vedere al Fabricilor.

Lui Lamey îi plăcea să facă cumpărături pentru Gredel. O ducea în magazine şi îi cumpăra ceva nou de îmbrăcat de două sau trei ori în fiecare săptămână.

I se spunea Lamey[1] pentru că avusese cândva un defect care-l făcea să umble cu un uşor şchiopătat. Fusese ceva ce se rezolvase de îndată ce avusese bani, şi când Gredel îl întâlnise pentru prima oară, mergea plutind ca un prinţ, punând fiecare picior jos cu o grijă deliberată, exagerată, ca şi cum ar fi păşit pe hârtie de orez şi n-ar fi vrut s-o rupă. Lamey avea doar douăzeci şi cinci de ani după măsurătoarea shaa, dar conducea deja un grup de băieţi de legătură, şi avea relaţii proprii, care duceau până la urmă la unii dintre pairii responsabili cu conducerea unor locuri ca Fabricile. Avea milioane, totul în bani gheaţă, ascunşi în diferite locuri, trei apartamente şi vreo şase magazine mici prin care rula materialele procurate de echipele lui.

---

[1] *Lamey* – Şchiopu (în limba engleză) (n. trad.).

Avea de asemenea o prietenă de şaptesprezece ani, pe nume Pământeanca.

Lamey se oferise s-o instaleze într-un apartament, dar Gredel încă locuia cu Nelda. Nu era prea sigură de ce. Poate pentru că spera s-o protejeze pe Nelda împotriva lui Antony. Sau poate pentru că, odată mutată într-un loc cumpărat de Lamey pentru ea, ar fi trebuit să-şi petreacă tot timpul acolo, aşteptându-l să vină s-o vadă. N-ar fi putut să plece, de teamă că el ar trece pe-acolo şi ar descoperi că e plecată şi s-ar înfuria; şi nu şi-ar fi putut chema prietenii în vizită pentru că ar fi putut fi acolo când venea Lamey, şi asta l-ar fi înfuriat la fel de mult.

Acesta era felul de viaţă pe care-l dusese Ava întotdeauna, aşteptând în cine ştie ce apartament ca să apară cine ştie ce bărbat. Gredel nu voia o altfel de viaţă pentru ea însăşi. Nu avea nici cea mai mică idee cum s-o obţină, dar era foarte atentă, şi poate că într-o zi urma să afle.

Gredel mergea încă la şcoală. În fiecare după-amiază, când pleca de la cursuri, îl găsea pe Lamey în maşină, aşteptând-o – pe Lamey sau pe unul dintre băieţi, care-o ducea în locul unde o aştepta Lamey.

Mersul lui Gredel la şcoală era ceva extrem de amuzant pentru Lamey.

– Mă întâlnesc cu o şcolăriţă, râdea el, iar uneori îi aducea aminte să-şi facă lecţiile, atunci când el trebuia să plece cu băieţii săi la vreo treabă sau alta.

Nu că asta îi lăsa prea mult timp pentru lecţii. Notele ei se prăbuşiseră până în punctul în care probabil că avea să fie dată afară din şcoală înainte de absolvire.

În seara asta, în ajunul Festivalului Primăverii, Lamey o dusese pe Gredel la o petrecere în locuinţa lui Panda. Panda era un alt băiat de legătură al lui Lamey, şi lucra la partea de distribuţie. Îi arătase lui Stoney şi echipei sale o magazie plină cu vin importat de pe Cavado şi medicamente care aşteptau să fie transportate la un spital al flotei de pe inelul lui Spannan. Vinul importat se dovedise greu de vândut, în Fabrici nefiind cine ştie ce piaţă pentru ceva atât de select; dar medicamentele se mişcau repede prin reţeaua lui Panda, şi toată lumea avea chef să sărbătorească.

– Vino, Pământeanco! o îndemnă Panda, trebuie s-o cunoşti!

Un avertisment murmură prin nervii lui Gredel când îi văzu pe toţi cei de la petrecere uitându-se la ea cu ochi care scânteiau nu numai din cauza a ceea ce consumaseră mai devreme în cursul serii. Era acolo o aşteptare care nu-i plăcea lui Gredel. Aşa că lăsă braţul lui Lamey şi îşi îndreptă spatele – pentru că nu voia ca aceşti oameni să vadă că se teme – şi păşi spre locul unde o aştepta Stoney.

– Pământeanco! exclamă Stoney. Ea e Caro!

Practic, sălta de colo până colo de exaltare şi, în loc să se uite

încotro arăta Stoney, Gredel îi aruncă doar o privire lungă, rece, pentru că era atât de nesuferit când se purta aşa…

Când întoarse privirea, primul ei gând fu: *E foarte frumoasă.* Iar apoi, şocul întreg al chipului celeilalte fete o izbi din plin.

– Ah… Ha! rosti ea.

Caro o privi cu un surâs nesigur. Avea păr lung, auriu, ochi verzi şi pielea netedă ca untul, fără cusur…

– E sora ta geamănă!

Stoney aproape că striga.

– Sora ta geamănă secretă!

Gredel rămase cu gura căscată, când toţi ceilalţi izbucniră în râs, dar Caro doar se uită la ea şi întrebă:

– Chiar eşti de pe Pământ?

– Nu, răspunse Gredel. Sunt de aici.

– Ajută-mă să construiesc piramida asta.

Gredel ridică din umeri.

– De ce nu? comentă ea.

Caro purta o rochie scurtă şi o jachetă jerpelită cu catarame negre de metal, şi cizme care urcau mai sus de glezne – chestii scumpe… Stătea lângă masă, construind cu atenţie o piramidă din pahare de vin din cristal.

– Am văzut asta odată, zise ea. Torni vin numai în paharul de sus şi, când dă pe-afară, le umple pe toate celelalte. Dacă o faci cum trebuie, umpli toate paharele şi nu verşi nicio picătură.

Caro vorbea oarecum tărăgănat, ca pairii sau ca oamenii bogaţi când ţineau discursuri sau dădeau anunţuri pe video.

– O să facem o mizerie… prezise Gredel.

– Şi asta e în regulă, ridică din umeri Caro.

Când piramida fu terminată, Caro îl puse pe Stoney să înceapă să deschidă sticlele. Era vinul pe care echipa lui îl furase din magazia din portul Maranic. Avea o culoare argintie strălucitoare şi umplea paharele ca mercurul lichid.

Caro încercă să toarne cu grijă, dar, aşa cum prevăzuse Gredel, făcu o mizerie cumplită, vinul preţios bolborosind pe masă şi de pe ea pe covor. Caro părea să găsească amuzante toate astea. După o vreme, toate paharele fură pline până la buză, iar ea lăsă sticla din mână şi chemă pe toată lumea să bea. Luară paharele, ovaţionară şi sorbiră. Râsetele şi clinchetul de pahare răsunau în văzduh. Paharele erau atât de pline, încât covorul mai făcu un duş.

Caro îşi luă un pahar şi strecură altul în mâna lui Gredel, apoi luă un al doilea pahar pentru ea şi o conduse pe Gredel către canapea. Gredel sorbi cu prudenţă din vin – exista ceva subtil şi greu de definit în gust, ceva care-o făcea să se gândească la un parc în timpul primăverii, la felul în care arborii şi florile aveau o prospeţime

delicată. Nu mai gustase niciodată până acum un vin ca acesta.

Gustul era mai seducător decât ar fi vrut ea să fie orice băutură cu alcool. Nu luă o a doua înghiţitură.

– Aşadar, vorbi Caro, suntem rude?

– Nu cred, răspunse Gredel.

Caro înghiţi jumătate din conţinutul unui pahar dintr-odată.

– Tatăl tău n-a fost niciodată pe Zanshaa? Aproape că aş garanta că tatăl meu n-a fost niciodată aici.

– Am moştenit înfăţişarea de la mama, iar ea n-a fost niciodată nicăieri, replică Gredel.

Apoi, surprinsă:

– Eşti de pe Zanshaa?

Caro făcu o mică strâmbătură din buze, urmată de o ridicare din umeri.

Interpretând gestul ca pe o afirmaţie, Gredel întrebă:

– Cu ce se ocupă părinţii tăi?

– Au fost executaţi, răspunse Caro.

Gredel şovăi.

– Îmi pare rău, zise ea.

În mod evident, părinţii lui Caro avuseseră relaţii dubioase. Nu era de mirare că fiica lor stătea cu gloata asta.

– Şi mie, vorbi Caro cu un mic surâs plin de curaj, dar dădu pe gât rămăşiţele de vin din primul pahar, apoi luă o înghiţitură din al doilea. Ridică ochii spre Gredel. Poate că ai auzit de ei? Familia Sylla?

Gredel încercă să-şi aducă aminte de oricare dintre relaţiile sale cu acest nume, dar nu reuşi.

– Îmi pare rău, nu, răspunse.

– Nu-i nicio problemă, continuă Sylla. Familia Sylla era mare pe Zanshaa, dar acolo, în provincii, n-ar însemna prea mult.

Caro Sylla îşi termină al doilea pahar cu vin, luă încă două din piramidă şi le bău, apoi se întinse după cel al lui Gredel.

– O să bei ăsta?

– Nu prea beau.

– De ce nu?

Gredel şovăi.

– Nu-mi place să fiu beată.

Caro ridică din umeri.

– Asta-i frumos.

Goli paharul lui Gredel, apoi îl puse împreună cu celelalte pe bufet.

– Nu faptul că sunt beată îmi place, spuse ea, ca şi cum s-ar fi hotărât chiar atunci. Dar nici nu-mi displace. Ceea ce nu-mi place, continuă ea cu atenţie, este să stau pe loc. Să nu mă mişc. Să nu mă schimb. Mă plictisesc repede, şi nu-mi place *liniştea.*

– În acest caz, ai venit la locul potrivit, zise Gredel.

Nasul ei e mai ascuţit, gândi Gredel. Iar bărbia e diferită.

Nu seamănă cu mine, nu tocmai.

Pariez totuşi că aş arăta bine în jacheta aceea.

– Aşadar, locuieşti pe undeva pe aici? întrebă Gredel.

Caro clătină din cap.

– În oraşul Maranic.

– Aş fi vrut să locuiesc în Maranic.

Caro o privi surprinsă.

– De ce?

– Pentru că nu e… aici.

– Maranic e o văgăună. Nu e ceva ce să-ţi doreşti. Dacă e să-ţi doreşti ceva, doreşte-ţi să mergi pe Zanshaa. Sau Sandama. Sau Esley.

– Ai fost în locurile astea? întrebă Gredel.

Aproape că spera ca răspunsul să fie nu, pentru că ştia că ea n-o să ajungă niciodată în asemenea locuri, că avea să ajungă în oraşul Maranic doar dacă avea noroc.

– Am fost acolo când eram mică, răspunse Caro.

– Aş vrea să fi trăit în Bizanţ, adăugă Gredel.

Caro îi aruncă din nou o privire.

– Unde-i asta?

– Pământ. Terra…

– Terra e o văgăună, zise Caro.

– Tot mi-ar plăcea să merg acolo.

– Probabil că e mai bine decât în oraşul Maranic, conchise Caro.

Cineva programă nişte muzică de dans, iar Lamey veni să danseze cu Gredel. Cu câţiva ani în urmă, nu putea nici să meargă bine, acum însă era un bun dansator, iar lui Gredel îi plăcea să danseze cu el, reacţionând la dispoziţiile lui schimbătoare în dansurile rapide, mulându-şi trupul după al lui când ritmul încetinea.

Caro dansa şi ea cu un băiat sau cu altul, dar Gredel îşi dădu seama că nu se pricepea deloc să danseze, doar ţopăia în sus şi-n jos în timp ce partenerul evolua în jurul ei. După un timp, Lamey se duse să discute afaceri cu Ibrahim, unul dintre băieţii lui, care credea că cineva din Maranic ar fi putut distribui vinul furat, iar Gredel se trezi din nou pe canapea, alături de Caro.

– Nasul tău e altfel, observă Caro.

– Ştiu.

– Dar eşti mai drăguţă decât mine!

Era opusul a ceea ce crezuse Gredel. Oamenii îi spuneau mereu că e frumoasă, iar ea trebuia să creadă că o vedeau astfel, dar când se uita în oglindă, nu vedea nimic altceva decât o imensă colecţie de defecte.

O fată ţipă în camera cealaltă, şi se auzi un zornăit de sticlă. Dintr-

odată, dispoziţia lui Caro se schimbă total; se uită cu furie în direcţia celeilalte camere, ca şi cum ar fi urât pe toată lumea de acolo.

– E momentul să schimbăm muzica, zise ea.

Scormoni în buzunar şi scoase un injector medical. Se uită la ecran, formă un număr şi puse injectorul la gât, pe carotidă. Mici impulsuri de alarmă pulsară prin corpul lui Gredel.

– Ce ai acolo? întrebă ea.

– Ce-ţi pasă? mârâi Caro.

Ochii ei scoteau scântei verzi. Apăsă declanşatorul şi, o clipă mai târziu, furia i se stinse şi un zâmbet moleşit îi apăru pe buze.

– Acum e mai bine, zise ea. Panda are marfă adevărată, zău aşa.

– Vorbeşte-mi despre Zanshaa, îi ceru Gredel.

Caro clătină alene din cap.

– Nu. N-am decât amintiri neplăcute de acolo.

– Atunci despre Esley.

– Sigur… Ce pot să-mi aduc aminte.

Caro vorbi despre piscurile de granit negru de pe Esley, cu o spumă albă de zăpadă spulberându-se în vântul veşnic de la înălţime, şi despre yormacii păroşi care trăiau acolo, având grijă de vitele lor la fel de păroase. Descrise gheţarii revărsându-se într-o mişcare lentă, eternă, de-a lungul văilor montane, şi povesti despre păşunile înalte acoperite cu flori parfumate în formă de stea, sau despre lacurile reci, atât de limpezi încât puteai vedea totul, până la fund.

– Desigur, am fost numai la acea staţiune montană, pentru câteva săptămâni, adăugă Caro. Restul planetei ar putea fi un deşert arzător, din câte ştiu eu.

Lamey reveni ca să mai danseze şi, când Gredel se întoarse pe canapea, Caro îşi pierduse cunoştinţa, cu injectorul medical în mână. Părea totuşi să respire cum trebuie, zăcând adormită, cu un surâs nedefinit pe faţă. După o vreme, Panda trecu pe la ele şi încercă s-o pipăie, dar Gredel îl plesni peste mâini.

– Care-i problema ta? întrebă el.

– Nu-ţi face de cap cu sora mea când e leşinată, se răsti Gredel.

El izbucni în râs, nu tocmai cu amabilitate, dar se retrase.

Caro încă dormea când petrecerea se termină. Gredel îl puse pe Lamey s-o ajute s-o ducă pe Caro în maşina ei, apoi îi ceru să conducă spre oraşul Maranic, la apartamentul acesteia.

– Dacă nu se trezeşte la timp ca să ne spună unde e? se plânse Lamey.

– Orice-ar fi luat, o să-şi piardă efectul mai devreme sau mai târziu.

– Dacă se întâmplă săptămâna viitoare?

Dar demară oricum, îndreptându-se spre Maranic, în timp ce Gredel stătea cu Caro pe bancheta din spate şi încerca s-o dezmeticească. Aceasta se trezi pentru destulă vreme ca să murmure

că locuia în apartamentele Volta. Lamey se rătăci pe drum şi umblă printr-un cartier torminel. Torminelii nocturni se aflau în plin ciclu activ, iar Lamey se înfurie pentru felul în care se holbau la el cu ochii lor imenşi, în timp ce hoinărea pe străzile lor.

Lamey era furios când găsi clădirea de apartamente. Deschise uşa pentru pasageri şi practic o trase pe Caro afară din maşină, pe trotuar. Gredel ieşi cu greutate de la locul ei şi încercă să tragă unul dintre braţele lui Caro pe după umeri, ca s-o ajute să se ridice în picioare.

Un portar ieşi din clădire.

– A păţit ceva lady Sylla? vru el să ştie.

Lamey se uită surprins la el. Portarul se uită lung la Gredel, apoi la Caro, uluit de asemănare. Dar Gredel se uită la Caro. Lady Sylla? gândi ea.

Sora ei geamănă era pair.

Ah, îşi zise. *Ha!*

* * *

Atingerea rece a injectorului medical.

Apăsarea pe gât.

Urmată de şuierat...

Cadetul Sylla se zbătu să se trezească din amintirea de coşmar, smulgându-i doar cu greu ghearele îngheţate din mintea ei. O lumină fulgeră pe panoul cu instrumente, însoţită de un ton slab.

Soseşte o transmisie. Bine.

– Afişează, comandă ea.

Era locotenentul de stat-major cel tras la faţă, Martinez.

– Cadet Sylla, vorbi el. Mă întrebam dacă eşti singură.

Surpriza stârni un râs violent în gâtul lui Sylla.

Singură? Cum te poţi gândi la asta?

– Îţi trimit ceva ca să te distrezi, adăugă Martinez. Totul din colecţia mea personală. Nu ştiu ce fel de lucruri îţi plac, aşa că trimit o varietate mai mare. Dacă îmi spui ce preferi, o să încerc să-ţi fac rost.

Zâmbi.

– Distracţie plăcută.

Apoi ezită şi adăugă:

– Primesc cereri de la reporteri care vor să-ţi ia un interviu în legătură cu salvarea lui Blitsharts. Lordul comandant ne-a dat permisiunea, aşa că depinde de tine. Ai devenit celebră într-un fel, pe-aici.

Apoi se însenină din nou.

– Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva. Adică, în afară de o baie fierbinte.

Transmisia se termină. Sylla se uită la ecranul de comunicaţii şi văzu lumina clipitoare permanentă care indica faptul că zona tampon

pentru comunicaţii se umplea cu fişiere audiovizuale comprimate.

Îl văzu pe Spate în comedia trăsnită *Extrovertitul,* delectându-se cu sincronizarea excelentă, cu pura corporalitate a mişcărilor lui. Îi devoră pe Loralee Pang şi pe Far-frak din specia lai-own în melodramele *Doctorul An-ku investighează* şi *Doctorul An-ku şi craniul misterios.* O privi pe Aimee Marchant în comedia sofisticată *Exerciţii ale flotei,* despre viaţa absolut ireală la bordul unei nave de luptă, şi pe Cannonball Li în freneticul, clasicul *Vacanţă nebună,* despre care hotărî că era supraapreciat. Evită dramele *Dreptate* şi *Viaţă de păcat* – explorările sumbre ale disperării şi violenţei nu erau câtuşi de puţin ceea ce dorea să vadă în acest moment, în ciuda finalurilor fericite ordonate de cenzori.

– Mai trimite Spate, emise ea un mesaj personal către Martinez. Şi zi-le reporterilor să-şi vadă de treabă.

Martinez se dovedi un bun cunoscător al comediilor uşoare. Pe lângă alte filme cu Spate, îi trimise pe fraţii Deuce în *Băieţii sus-jos* şi pe Mary Cheung în *Cine-i pe lespede?*

În timp ce-l privea pe Spate făcându-şi faimosul dans al ciupercii în *Mingea de baseball,* Sylla simţi valul de amărăciune începând să se scurgă din ea, împins la o parte de o furtună de râs. Râse până când o crampă i se înfipse ca un pumn în stomac, până când lacrimile îi şiroiră din ochi. Simţi tristeţea retrăgându-se şi dispărând până când putu s-o stăvilească iarăşi, până când fu din nou în siguranţă, în spatele zidului său de fier.

Mulţumesc, Martinez, gândi ea. *Mulţumesc că m-ai salvat… De mine însămi.*

Patru

Fusese o petrecere la palatul Ngeni cu o noapte înainte, şi încă se strângeau podoabele. Flori aurii, mai înalte decât un om, erau coborâte din partea de sus a sălii boltite, panglici aurii şi albe erau desfăcute de pe coloanele care susţineau balcoanele lungi, şi o echipă de servitori sub îndrumarea unui daimong în livrea frecau podeaua de marmură roşu-închis. Mirosuri amestecate de parfum şi de descompunere pluteau dinspre sutele de flori ofilite, aruncate într-un container de lângă uşa din faţă.

Judecând după rămăşiţe, petrecerea fusese destul de mare, umplând sălile şi coridoarele. Dacă Martinez ar fi fost genul care să dea atenţie reportajele mondene, ar fi citit probabil descrieri entuziaste din acea dimineaţă despre decoraţiunile, despre costumele şi despre oaspeţii care umpluseră palatul cu o noapte înainte.

Poate că avea să examineze reportajele mondene, cel puţin în ceea ce priveşte studierea listei de invitaţi. Ar fi fost interesant de speculat cine se dovedise vrednic de o invitaţie şi cine nu, şi de ce.

Martinez, de exemplu, nu primise invitaţie, în ciuda faptului că era unul dintre clienţii lui Ngeni. Ngeni şi clanul lui reprezentau interesele clanului Martinez aici, în capitală.

Dar lordul Ngeni era absent. Şeful clanului Ngeni preluase funcţia de guvernator pe Paycah, lăsând treburile clanului în mâinile fiului său, lordul Pierre Ngeni. Petrecerea lui Pierre fusese cea care umpluse palatul în noaptea dinainte.

Martinez îl urmă pe majordomul palatului prin curte – plină cu şiruri ordonate de vegetaţie şi de statui mai mari decât mărimea naturală ale strămoşilor familiei Ngeni –, până în biroul lordului Pierre. Erau câţiva indivizi în sala de aşteptare, nu toţi umani, nu toţi cu înfăţişare respectabilă. Martinez nu fu lăsat să aştepte.

Măcar se bucura de o oarecare consideraţie.

Pierre Ngeni era un tânăr cu umeri laţi şi capul rotund, cu voce de bariton şi maxilarele aducând cu ale unui buldog. Ca şi tatăl lui, purta uniforma roşu-închis care îl desemna drept un convocat – un membru al Convocării, corpul care oferea administratorii de vârf ai imperiului, şi căruia îi era permis să înainteze „petiţii” către shaa (iar când o petiţie era acceptată de către shaa, îşi schimba statutul în cel de „lege”). Convocarea avea să preia responsabilitatea imperiului când ultimul dintre Marii Maeştri avea să-şi încheie, în sfârşit, viaţa.

Uniforma lordului Pierre era bine croită, dar nu reprezenta chiar ultimul strigăt al stilului. Măcar nu era un monden. Dimpotrivă, era un om serios, rezervat, care dădea întotdeauna impresia că e ocupat. Biroul lui era acoperit cu teancuri ordonate de hârtii, şi doi secretari se aflau în încăpere pentru a lua notiţe sau pentru a scrie după dictare, după cum avea nevoie.

– *My lord,* vorbi Pierre, ridicându-se din spatele biroului.
– Lord convocat...
Martinez se încordă pentru câteva clipe, în stil militar, ţinându-şi bărbia ridicată, un salut adresat poziţiei superioare a celuilalt bărbat.
– Te rog, ia loc.
Martinez se aşeză într-un scaun cu spătarul drept, proiectat în mod limpede pentru a descuraja oamenii să răpească prea mult din timpul lordului convocat. Scaunul lordului Pierre era unul mai confortabil, şi pernele oftară atunci când îi preluară greutatea. Pierre îşi înclină scaunul spre spate la un unghi generos şi-l măsură pe Martinez cu ochii săi căprui-deschis.
– Te-am văzut la ştiri, continuă el. Acea salvare la a cărei punere la cale ai ajutat – se vorbeşte frumos despre ea.
– Mulţumesc, lord Pierre.
– Păcat că nu l-ai putut aduce pe Blitsharts înapoi în viaţă, sau măcar câinele...
Zanshaa, ori cel puţin părţile terestre ale ei, etalau o tristeţe extravagantă pentru câinele Orange, mai mult decât păreau să arate pentru proprietarul lui.
Martinez ridică din umeri.
– Mă tem că n-a depins de noi.
– Bănuiesc că nu.
Urmă un moment de pauză, apoi Pierre, cu un aer de om de afaceri, se aplecă în faţă cu tot cu scaun.
– Cu ce te-aş putea ajuta în această dimineaţă?
– Speram că aţi putea să aranjaţi o altă numire pentru mine.
Lordul Pierre păru luat prin surprindere.
– Din câte îmi aduc aminte, spuse el fără grabă, tatăl meu a făcut eforturi serioase să te recomande lordului comandant Enderby.
– Şi îi sunt foarte recunoscător, *my lord.*
Pierre îl privi cu reproş.
– Dar n-a mers? Enderby nu te place?
– Ba da, din câte ştiu eu, îl asigură Martinez. Problema este că lordul comandant Enderby s-a hotărât să-l urmeze pe ultimul shaa în eternitate.
Ochii lui Pierre licăriră surprinşi.
– Ah... înţeleg.
Îşi mângâie maxilarul puternic.
– *Extrem* de neconvenabil, după tot ce-am făcut. Şi n-ai niciun indiciu dacă în petiţia lui de pe patul de moarte te va recomanda pentru avansare?
– Nu pot conta pe nicio asemenea recomandare, răspunse Martinez cu prudenţă.
Mâinile îi tresăriră pe cutele pantalonilor.

– A aranjat să preiau un post de ofiţer de comunicaţii pe *Corona.* E mai mult sau mai puţin aceeaşi treabă pe care o fac acum, dar e o navă mică cu un comandant junior şi…

– Un post mult mai puţin prestigios decât cel de aghiotant al comandantului flotei locale, comentă Pierre.

– Da.

– E ca şi cum s-ar fi dat peste cap să te retrogradeze, zise Pierre. Problema este că am foarte puţină influenţă în flotă în acest moment – strămătuşa mea a ieşit la pensie, şi nimeni din Serviciu nu ne datorează favoruri în acest moment.

Se încruntă şi coborî vocea, vorbind aproape singur:

– Dacă voiai un post în Serviciul Civil, aveam o şansă mai mare să-ţi găsesc ceva.

– Aş aprecia orice-aţi putea face, *my lord,* replică Martinez. Şi poate că… celebritatea mea recentă… ar putea ajuta la ceva.

Lordul Pierre ridică o sprânceană gândindu-se la asta, apoi întinse mâinile pe braţele scaunului, ca şi cum s-ar fi pregătit să se ridice şi să-l lase să plece atât din birou, cât şi din gândurile sale. Dar păru să se răzgândească şi se aşeză la loc pe scaun.

– Ce mai fac doamnele, surorile tale? întrebă el. Le-am văzut din când în când, din moment ce şi-au făcut prezentările aici, dar n-am avut ocazia să vorbesc cu ele.

– Fac bine, răspunse Martinez. Sunt foarte active în viaţa socială a capitalei.

– Ai planuri de căsătorie pentru ele?

Întrebarea îl luă pe nepregătite pe Martinez.

– A… nu, spuse. Niciun plan.

N-aş îndrăzni, adăugă în sinea lui.

– Am un văr, continuă lordul Pierre, căruia cred că i-ar prinde bine căsătoria. Numele lui e tot Pierre, deşi îi spunem P.J.

Martinez clipi.

– La care dintre surorile mele vă gândiţi?

Lordul Pierre ridică din umeri.

– N-are importanţă, presupun, atâta vreme cât aduce cu ea mijloace de trai. Şi presupun că lordul, tatăl tău, ar putea găsi o slujbă pentru P.J. Pe Laredo…?

Clopote de alarmă răsunară îndelung şi cu putere în mintea lui Martinez.

– Mi-aţi putea spune ceva mai mult despre P.J., ceru el.

Răspunsul lordului Pierre făcu mare caz de personalitatea voioasă şi de felul cuceritor de a fi al lordului P.J. Era un individ popular, după cât se părea, îndrăgit de toţi cei care-l cunoşteau. În urma întrebărilor atente ale lui Martinez, fu dezvăluit faptul că P.J. nu terminase universitatea şi nu intrase niciodată pe făgaşul uneia dintre cele două

cariere tradiţionale pentru pairi, serviciul civil sau cel militar. De fapt, nu avusese niciun fel de carieră.

Când acest lucru ieşi la iveală, mânia începuse să clocotească periculos în vinele lui Martinez. Lordul Pierre avea un văr monden inutil, care-şi risipise moştenirea şi/sau stânjenise pe toată lumea cu purtarea lui, iar familia Martinez trebuia să-l ia de pe capul clanului Ngeni – şi să fie recunoscătoare, probabil, pentru şansa unei căsătorii cu cineva de pe o treaptă socială superioară. Referirea la „mijloace de trai” şi la găsirea unei slujbe în provincie pentru P.J. făcea limpede faptul că se aştepta ca familia Martinez să-l întreţină pe acest personaj, odată ce devenea rudă cu ei.

Martinez ar fi vrut mult de tot să-i îndese lordului Pierre oferta între dinţii albi şi perfecţi, dar zise în schimb:

– Păi, am să vorbesc cu surorile mele, dar nu cred că se gândesc în prezent la căsătorie.

Lordul Pierre se încruntă uşor.

– Cu siguranţă nu laşi aşa ceva la latitudinea lor?

Răspunsul care-i veni în minte lui Martinez era: *Dacă ai fi fratele lor, ai lăsa şi tu.* Dar ceea ce rosti fu:

– Oricum, e alegerea tatălui meu. O să-i scriu cu toate amănuntele, dacă doriţi.

– Poate că ar trebui doar să născocim ceva ca să-l introducem pe P.J. în cercul lor. Primesc deseori oaspeţi, bănuiesc?

– Din cercul lor, replică Martinez.

Dacă lordul Pierre credea că o să-l târască pe acest individ, P.J., la una dintre petrecerile surorilor lui, se înşela foarte mult. *Nu,* gândi el, *o să trebuiască să ne inviţi aici, ceea ce până acum ai evitat să faci în mod ostentativ.*

Cutele de pe fruntea lordului Pierre se adânciră, dar indiferent ce răspuns intenţiona să dea, fu întrerupt de unul dintre secretari.

– Lord convocat, zise bărbatul, vă rog să mă iertaţi pentru întrerupere, dar tocmai am primit un semnal că a sosit un ordin potrivit căruia Convocarea trebuie să se întâlnească în această după-amiază, peste trei ore.

Atât Martinez, cât şi lordul Pierre se îndreptară în scaunele lor la auzul anunţului. Exista o singură entitate care putea *ordona* Convocării să se întâlnească, şi aceasta era Prevestirea Victoriei, ultimul dintre Marii Maeştri.

– Anulează-mi celelalte întâlniri, îi ceru lordul Pierre.

Se întoarse spre Martinez în timp ce se ridica de pe scaun.

– Te rog să mă ierţi, *my lord...*

Martinez se ridică şi el.

– Înţeleg.

Exista un singur motiv pentru a solicita Convocarea în acest

moment, şi acesta era anunţarea orei la care avea să se sinucidă Marele Maestru.

Odată ieşit din palat, Martinez porni la deal, spre Comandament. Ştia că va fi nevoie de el acolo.

* * *

– Patruzeci şi una de zile, o anunţă Martinez pe Sylla. Destul timp ca veştile să ajungă în cele mai îndepărtate colţuri ale imperiului, lăsând şi vreo douăzeci de zile pentru pregătiri.

Iar patruzeci şi unu, un număr prim, era un număr semnificativ pentru shaa, care aveau o pasiune pentru numere prime şi pentru multiplii numerelor prime. Privirea lui Martinez se întunecă.

– Patruzeci şi una de zile care-mi rămân ca să găsesc o numire mai bună decât cea cu care m-a căpătuit Enderby.

Sylla simţea amuzamentul picurându-i în minte. Văicărelile superiorilor ei îi stârneau rareori simpatia.

Măcar Martinez *avea* o numire, chiar dacă nu era una pe care şi-o dorea în mod deosebit. Ea, pe de altă parte, nu avea nicio perspectivă după ce livra iahtul lui Blitsharts şantierului de la staţia de pe inelul planetei Zanshaa. Puţinele ei cunoştinţe din flotă fuseseră lăsate în urmă pe *Los Angeles,* şi nu cunoştea pe nimeni pe Zanshaa în afară de Martinez, pe care nu-l întâlnise niciodată în persoană. Putea fi trimisă oriunde, sau nicăieri, după capriciul serviciului.

Sylla nu-i răspunse lui Martinez. Se afla încă la mai mult de cincisprezece minute-lumină de Zanshaa, şi era imposibil să aibă ceva asemănător unei conversaţii obişnuite. În schimb, transmisiile lui Martinez erau mai mult de natura unor video-scrisori, sărind de la un subiect la altul, după toane. Răspunsurile pe care le trimitea ea aveau tendinţa de a fi mult mai scurte, pentru că zilele ei dădeau naştere la foarte puţine noutăţi sau lucruri interesante.

Expresia lui Martinez se schimbă, deveni puţin şireată.

– Dacă ai cea mai mică idee despre natura scurgerii de aer de pe *Alergătorul Nopţii,* ar fi o idee bună să-mi trimiţi o urmare la raportul pe care l-ai înaintat deja. Sau, dacă te simţi puţin mai ambiţioasă, ai putea să-ţi pui costumul şi să încerci să dai de urma spărturii. Au existat deja unele contestaţii depuse în privinţa averii lui Blitsharts.

Chiar aşa? se gândi Sylla. Se trezi aplecându-se în cuşetă, cu mintea căutând deja posibilităţi.

– Se pare că Blitsharts era falit şi avea datorii mari, continuă Martinez. Se pare că paria la curse, şi nu doar la ale lui, şi nu avea foarte mult noroc, în niciun caz. Creditorii lui se pregăteau să solicite confiscarea *Alergătorului Nopţii,* şi asta ar fi putut să fie ultima lui cursă. Creditorii au înaintat o petiţie către flotă pentru a le fi predat *Alergătorul Nopţii – slabe şanse,* părea să spună chipul lui Martinez, flota nu era gata să predea intereselor private un aparat salvat de ea

–, iar compania lui de asigurări a trimis o petiţie pentru examinarea vehiculului, o petiţie pe care lordul comandant Enderby a fost încântat s-o ia în considerare. Dacă s-ar putea arăta că Blitsharts şi-a sabotat propriul aparat pentru a se sinucide, compania de asigurări n-ar trebui să plătească. Dar creditorii vor ca asigurările să plătească, astfel ca aranjamentul să treacă la ei, aşa că, în afară de cazul în care există dovezi fizice clare de un fel sau de altul, răspunsul la întrebarea despre cum a murit Blitsharts va fi decis în justiţie.

Interesant, se gândi Sylla. Ultima secvenţă îndelungată de acceleraţie *ar fi putut* fi calculată să-l scoată din raza oricărei acţiuni de salvare, iar rostogolirea dezordonată care urmase *ar fi putut* avea intenţia de a face orice abordare imposibilă. Acţiunile lui puteau fi cu siguranţă interpretate ca o încercare de a ascunde o tentativă de sinucidere.

Dar dacă Blitsharts chiar se sinucisese, cazul avea să fie dificil de dovedit. Sabotajul ar fi putut fi făcut foarte subtil: o conexiune slăbită aici sau ceva uitat desfăcut dincolo... în afară de cazul în care Blitsharts făcuse ceva bătător la ochi, cum ar fi să dea o gaură în carcasă cu un laser de mână, nu avea să existe nicio dovadă a intenţiei.

– Prietenii lui Blitsharts tună şi fulgeră în legătură cu asta, desigur, continuă Martinez. Argumentul lor central este afirmaţia că Blitsharts n-ar fi făcut niciodată intenţionat o faptă atât de crudă precum aceea de a-şi ucide câinele.

Răspunsul lui Sylla la această observaţie fu un surâs de animal de pradă. Dacă Blitsharts era suficient de egocentric – şi nu exista nimic în stare să indice că nu era – s-ar fi putut gândi la Orange ca la o simplă extensie a lui însuşi. În care caz, l-ar fi sacrificat pe Orange fără să se gândească de două ori.

Martinez făcu o scurtă pauză, apoi ridică din umeri.

– Ei bine, spuse el, poate că tu ai putea găsi ceva care să rezolve misterul.

Sylla ştia că nu se va mai duce niciodată, cu niciun chip, la bordul acelei nave a morţii, cu niciun chip, în afară de un ordin direct, şi ar opune rezistenţă chiar şi la asta. Ieşise dintr-un abis întunecat, de coşmar, şi nu avea intenţia să coboare în altul. Misterul, dacă exista vreunul, putea fi rezolvat fără ea.

Martinez trecu la alt subiect.

– Am cam rămas fără Spate de trimis, zise. Am găsit totuşi un interviu vechi, şi o să ţi-l trimit în continuarea acestei transmisii. O să anexez şi două comedii cu fraţii Deuce, una dintre ele o mică operă de artă, plus ultimul episod din *Oberon* şi cele mai recente planuri pentru funeraliile Marelui Maestru.

Chipul lui adoptă o amabilitate calmă.

– Sper că la tine e vreme frumoasă. O să transmit din nou când îmi permit îndatoririle.

Ecranul se întunecă. Sylla se gândi să-l reia, apoi se hotărî să-l salveze pentru mai târziu, dacă ajungea să se simtă destul de singură.

În afară de a monitoriza panourile de control ale motorului şi ale sistemelor de susţinere a vieţii, de exerciţiile izometrice şi de consumarea raţiilor fără gust, practic nu avea nimic de făcut şi, desigur, niciun loc în care să se ducă. Şalupa fusese proiectată pentru drumuri de câteva ore, nu de multe zile. Transmisiile lui Martinez, în medie două pe zi, reprezentau singurul contact uman de care se putea aştepta să aibă parte până în clipa când avea să ceară instrucţiuni de andocare pe inelul planetei Zanshaa.

Se întrebă de ce se ostenea atâta Martinez. Desigur, bărbaţii îi aduceau aminte în permanenţă că o socoteau atrăgătoare, dar cu siguranţă erau şi alte femei pe Zanshaa. În plus, să curtezi o femeie la distanţă de ore-lumină părea exagerat.

Poate că doar îi părea rău pentru ea, blocată aici, în mijlocul pustietăţii, având drept companie doar un cadavru mumificat de vid.

Dar, deşi Sylla îşi punea întrebări în legătură cu motivele sale, descoperi că nu-i păsa care erau. Apărea de două ori pe zi pe ecranul ei, îi aducea veşti, comentarii şi căldură umană; nu cerea nimic; şi îi trimitea lucruri cu care să se distreze şi să-şi menţină buna dispoziţie în întuneric. Era profund recunoscătoare. Se apropia chiar de punctul în care abia îi mai observa accentul.

* * *

– Aş aprecia dacă mi-ai putea trimite nişte texte, zise Sylla. Nu pot să mă uit tot timpul la distracţii pasive, oricât de plăcut ar fi. Mi-ar plăcea ceva de rumegat.

Martinez sorbi din cocktail în timp ce arunca o privire pe lista pe care-o adăugase ea la mesaj: *A cincea carte de enigme matematice a lui Kwa-Zo; Lucrările celei de-a şaptesprezecea conferinţe de pe Queeling asupra cartografierii texturale a spaţiului găurilor de vierme; Porţelanurile terestre din epoca dinaintea Cuceririi: Asia.* Nu tocmai cele mai uşoare lecturi.

Începea să creadă că Sylla era genul care muncea din greu.

– Dacă trebuie să dai bani pe texte, o să ţi-i restitui, spuse ea.

Costurile de descărcare, dacă existau, erau nesemnificative, dar era plăcut să ştii că îşi făcea scrupule în acest fel.

Martinez se uită la ecran. Sylla era întinsă în cuşeta de acceleraţie, cu casca şi jumătatea de sus a costumului de vid scoase – partea de jos fusese probabil păstrată în scopuri sanitare. Avea părul lipit de cap, bluza mototolită şi pătată de transpiraţie şi părea să aibă mare nevoie de un duş, dar altfel privirea îi era vioaie şi interesată, şi arăta mult mai bine decât stafia palidă, zguduită, pe care-o văzuse după ce

îl găsise pe Blitsharts mort în cabină.

– Mulţumesc pentru că te interesezi atât de mult de mine, continuă Sylla. Îmi plac mesajele tale şi tot ce mi-ai trimis, şi aş dori doar să-ţi pot trimite mesaje măcar la fel de interesante şi de amuzante ca ale tale. Dar – scoase un mic oftat –, mă tem că veştile de aici sunt destul de plictisitoare. Cele mai incitante evenimente ale zilei se referă la agitaţia măruntaielor, şi te scutesc de asemenea date, în afară de cazul în care ai o criză mentală neobişnuit de morbidă.

Aşadar, putea încă să glumească, observă Martinez. Dintr-un motiv oarecare, asta îl înveseli. Mai luă o înghiţitură de cocktail ca să sărbătorească.

Sylla se foi în cuşetă, mişcându-se uşor în gravitaţia redusă la jumătate a şalupei.

– Mulţumesc pentru informaţiile despre asigurătorii şi creditorii lui Blitsharts. Totuşi, n-am să mă duc să scormonesc prin *Alergătorul Nopţii* – nu vreau ca investigatorii oficiali să se plângă că un cadet prea zelos le-a dat peste cap dovezile. Îmi pare rău.

Zâmbi palid.

– Sper că mă vei ierta pentru ocazia de a transmite ceva interesant, pentru variaţie.

Martinez ridică din umeri. Ştia că, în aceeaşi situaţie, el personal ar fi umblat peste tot prin *Alergătorul Nopţii* cu o lupă şi o periuţă de dinţi ca să afle ce se întâmplase cu Blitsharts. În cel mai rău caz, ar fi descărcat tot ce putea din computerul de bord.

Oh, bine. Poate că Sylla n-avea acest gen de curiozitate.

– Mulţumesc încă o dată pentru că ai păstrat legătura cu mine, zise Sylla. O să mă străduiesc să născocesc ceva captivant pentru următoarea transmisie.

Ochii ei se mutară brusc de la cameră.

– Computer, ordonă ea. Încheie transmisia.

Simbolul de sfârşit apăru pe ecran.

Mecanismul pneumatic oftă când Martinez îşi lăsă corpul lung înapoi pe scaunul de la birou. Era în apartamentul lui, petrecându-şi în mod plăcut clipele dintre sfârşitul schimbului şi ora la care va trebui să plece la o cină programată cu surorile lui.

Se gândi să-i trimită un răspuns lui Sylla, apoi ajunse la concluzia că nu are destul timp. Îşi termină cocktailul şi era pe cale de a stinge ecranul, când acesta sună ca să anunţe sosirea unui apel. Răspunse şi se trezi privind-o drept în faţă pe aspirant Amanda Taen.

– Alo? rosti ea pe ton interogativ. M-am întors pe staţie.

Un surâs larg îi apăru pe faţă, când văzu că Martinez răspunsese personal.

El fu derutat un moment, încercând să-şi mute gândurile de la Sylla la femeia după care alergase până de curând. Aspirantul Taen

reprezenta opusul cadetului Sylla în aproape fiecare detaliu: în timp ce Sylla era blondă, cu pielea de culoare deschisă, Taen avea un păr castaniu bogat, lucios, ochi întunecaţi şi ten trandafiriu. Silueta lui Sylla – oricum, atât cât îşi putea da seama Martinez din video – era cu siguranţă feminină, dar era şi subţire; în timp ce a lui Taen era atât de luxuriantă, încât era aproape tropicală în abundenţa ei.

Taen emana un sentiment de zburdălnicie şi de înclinaţie spre distracţie care-o aureola ca un nor de feromoni. Martinez bănuia că nu e câtuşi de puţin familiarizată cu *A cincea carte de enigme matematice a lui Kwa-Zo.*

– Unde-ai fost? o întrebă.

– Întreţinerea sateliţilor. Ca de obicei.

Aspirantul Taen era ofiţer secund al unei nave mici care întreţinea, înlocuia şi repara sutele de sateliţi de comunicaţii şi de detecţie din sistemul Zanshaa. Lipsea deseori zile în şir, dar permisiile ei erau la fel de lungi, şi compensau din plin lungimea misiunilor.

– Am o obligaţie în seara asta, zise Martinez. Ce faci mâine-seară?

Surâsul lui Taen se lărgi. Avea o privire atât de directă, încât Martinez o simţi mai mult în vintre decât în minte.

– N-am niciun plan, răspunse ea. Sper că poţi să faci tu unul pentru mine.

Martinez făcu unul, regretând în acest timp că nu era Sylla cea care tocmai aterizase, cu o permisie şi timp la dispoziţie.

Oh, bine, gândi el. Flota nu lua în consideraţie preferinţele ofiţerilor juniori când îşi făcea programul. Taen era disponibilă, iar Sylla nu era, şi ar fi fost un prost să-şi refuze o plăcere doar pentru că alta se afla la un sfert de oră-lumină.

* * *

După ce vorbi cu Amanda Taen, Martinez se schimbă în haine de seară semioficiale – nimic nu era vreodată neprotocolar cu surorile sale stilate – şi luă un taxi către vechiul palat Shelley, unde fusese amenajat salonul familiei Martinez.

Pe drum, trecu pe lângă celebra statuie a Marelui Maestru Aducând Praxisul Altor Popoare, cu un shaa în mărime naturală – de două ori mai înalt decât un terestru – stând pe picioarele sale groase, cu capul în formă de provă de corabie ridicat spre orizont. Cute cenuşii de piele atârnau cu măiestrie de braţul care scotea în afară un ecran pe care fusese gravat chiar Praxisul, începând cu declaraţia mândră, oarecum rău-prevestitoare: *Tot ceea ce este important este cunoscut.* În faţa Marelui Maestru îngenuncheau reprezentanţi ai raselor supuse, cu toţii încremeniţi în poziţii de uimire şi încântare.

Martinez se uită la statuie cu ochi posomorâţi şi-şi văzu de drum.

Palatul Shelley era vechi şi uriaş, câteva clădiri legate între ele prin galerii şi pasaje construite de-a lungul secolelor în stiluri arhitecturale

succesive, demoni cornuţi din piatră fiind cocoţaţi pe acoperiş alături de sculpturi abstracte metalice lucioase, în stilul Devis. Lordul şi lady Stanley locuiau acum într-o clădire mai mică şi mai modernă, pe o stradă la modă, închiriau partea din faţă a palatului vechi surorilor Martinez şi foloseau clădirile din spate ca adăpost pentru servitori bătrâni şi pentru rude fără un ban, care erau văzuţi deseori rătăcind prin grădină ca nişte fantome străvechi, fără adăpost.

Martinez fu lăsat să intre în clădire de către o servitoare tânără, cu înfăţişare comună – nicio femeie din personalul casei nu avea voie să le eclipseze pe surorile Martinez... Fu condus în salonul dinspre sud, cel cu vedere spre Oraşul de Jos, unde le găsi pe surorile Vipsania şi Walpurga. Se ridicară în picioare, ca el să le poată săruta pe obraji.

– Un cocktail? întrebă Vipsania.

– De ce nu?

– Tocmai am făcut o carafă de pepene albastru.

– Ar fi numai bun.

Martinez îşi luă băutura – care nu era nici albastră şi nici nu conţinea pepene – şi se aşeză pe un scaun, cu faţa la surorile lui.

Vipsania purta o rochie mov, iar Walpurga una turcoaz. Altfel, surorile semănau foarte mult, având aceeaşi piele măslinie şi păr şi ochi negri ca şi Martinez. Chipul lui Vipsania era poate puţin mai ascuţit, iar maxilarul lui Walpurga ceva mai plin. Ca şi Martinez, erau înalte, şi tot la fel ca el, înălţimea consta în lungimea spinării, nu a picioarelor. Amândouă erau mai mult impunătoare decât frumoase, şi foarte inteligente.

Martinez nu reuşea să-şi închipuie cum ajunsese să fie înrudit cu oricare dintre ele.

– Avem veşti de la Roland, îi spuse Walpurga. Vine pe Zanshaa.

Roland era fratele mai mare al lui Martinez, moştenitorul prezumtiv al privilegiului feudal de care se bucura clanul Martinez pe Laredo.

– De ce? întrebă Martinez.

– Vine pentru sfârşitul Marelui Maestru.

Calcule mintale licăriră prin capul lui Martinez.

– Cu siguranţă vestea n-a ajuns încă pe Laredo.

– Nu. A luat-o înainte.

– Vrea să fie de faţă la deces? se miră Martinez.

– Vrea să fie de faţă la *început,* replică Vipsania. Vrea să înainteze o petiţie Convocării ca să deschidă Chee şi Parkhurst pentru colonizare.

Sub patronajul familiei Martinez, desigur. Asta era limpede, dar nedeclarat.

Chee şi Parkhurst erau două planete locuibile care fuseseră descoperite de Serviciul de Explorări în perioada de înflorire a explorărilor, cu o veşnicie în urmă. Din câte ştia toată lumea, se putea

ajunge la ele numai pe calea găurilor de vierme din sistemul Laredo. Amândouă fuseseră programate pentru colonizare, dar, pe măsură ce numărul Marilor Maeştri se micşorase, la fel se întâmplase şi cu ambiţiile lor. Expansiunea imperiului se oprise, iar Serviciul de Explorări se redusese la un fragment din ceea ce fusese cândva.

Ambiţia clanului Martinez fusese de multă vreme să sponsorizeze ocuparea celor două lumi aproape uitate. Faptul de a fi patronii a *trei* lumi – ei, *asta* i-ar ridica până la straturile cele mai înalte, mai rarefiate, ale nobilimii.

– Nu m-aş aştepta ca lorzii convocaţi să modifice politica Marilor Maeştri cu prea mare grabă, comentă Martinez.

Vipsania clătină din cap.

– Sunt *o mulţime* de proiecte mici rămase neterminate. Nu toate se referă la planete de colonizat, desigur, ci mai sunt întâlniri de stabilit, contracte de acordat, cesiuni de oferit, premii de înmânat, venituri de colectat sau de achitat... Dacă Roland, cu ajutorul lordului Pierre, poate găsi destui aliaţi în Convocare, cred că proiectul poate să avanseze foarte bine.

Martinez se strâmbă.

– Sper că Roland poate obţine mai multe rezultate de la lordul Pierre decât pot eu, zise el. Şi vorbind de lordul Pierre, are un văr pe nume P.J. Care...

– Gareth!

Martinez se ridică în picioare când sora lui cea mai mică, Sempronia, se năpusti în cameră. Îşi aruncă braţele în jurul lui şi-l îmbrăţişă cu înflăcărare. El îi întoarse îmbrăţişarea cu plăcere.

Genele familiei Martinez se întorseseră cu multe generaţii în urmă ca să găsească ceea ce formase tiparul lui Sempronia. Părul ondulat, castaniu-deschis, căpăta la soare o nuanţă de auriu, iar ochii căprui erau la fel, împestriţaţi cu auriu, atât părul cât şi ochii contrastând în mod spectaculos cu tenul măsliniu al familiei Martinez. Avea nasul cârn, buzele pline, picioarele lungi. Era singura dintre surori în care Martinez o mai putea recunoaşte pe fetiţa vioaie pe care o lăsase, cu ani în urmă, pe Laredo.

– Ce-am pierdut? întrebă Sempronia.

– Eram pe cale să abordez subiectul căsătoriei tale, răspunse Martinez.

Sempronia făcu ochii mari.

– Căsătoria mea?

– A uneia dintre voi, în orice caz. Nu pare să aibă importanţă care anume.

Le explică despre vărul lordului Pierre, P.J.

– Nu văd de ce ar trebui să ne căsătorim cu cineva dintr-o familie care nici măcar nu ne invită în palatul lor, conchise el, în special când

tipul o să fie o povară absolută pe umerii rudelor prin alianţă.

– Nu ştim asta în mod categoric, zise Vipsania.

O cută mică îi apăru între sprâncene. Se întoarse spre Walpurga.

– Ce ştim despre P.J.?

– E o creatură socială, răspunse Walpurga. Destul de popular, înţeleg – bine îmbrăcat, cu relaţii înalte, desigur, arătos. Aş putea s-o întreb pe Felicia despre el – e mai în măsură să ştie.

– Doar nu iei asta în serios, protestă Martinez.

Vipsania îşi întoarse spre el fruntea încruntată.

– Nu încă, spuse ea. Dar Ngeni e o familie care ne-ar putea fi de folos în problema planetelor Chee şi Parkhurst.

– Sunt patronii noştri. Ar trebui să ne fie de folos oricum.

– Şi în acest caz, ar trebui să-i facem părtaşi la toate profiturile, replică Walpurga. S-ar putea să fie mai ieftin să-l luăm pe P.J. de pe capul lor.

– Care dintre voi, întrebă Martinez, plănuieşte să se mărite cu acest neg de pe corpul politic?

– Nu eu! declară Sempronia. Eu încă sunt la şcoală!

Martinez îi zâmbi larg.

– Bravo ţie!

Vipsania se încruntă şi mai mult.

– Există şi lucruri mai rele decât căsătoria cu un bărbat extrem de popular, cu relaţii sus-puse, chiar dacă şi-a risipit fondurile.

– Atunci fă-o *tu,* zise Sempronia.

Martinez îşi ascunse un surâs; acesta era un sentiment pe care nu prea îndrăznise să-l exprime el însuşi.

Vipsania ridică din umeri.

– Poate că am s-o fac.

– Ne grăbim, replică Walpurga. N-am văzut încă niciun avantaj al acestei partide.

– Adevărat, încuviinţă Vipsania. Şi n-am de gând să mă mărit în nicio familie care nu ne invită în societatea ei.

Se întoarse spre Martinez.

– Ceea ce înseamnă, dragul meu Gareth, că o să iei legătura cu lordul Pierre şi-o să-l informezi că suntem dornice să fim prezentate vărului său, dar că, din moment ce lordul Pierre este singurul membru al familiei Ngeni pe care-l cunoaştem, va trebui să fie el cel care să facă prezentările.

– Foarte bine, răspunse Martinez.

Poate că era pepenele albastru adăugat la cocktailul pe care-l băuse deja acasă, dar nu reuşi să înlăture cu totul gândul care-i trecu prin cap după aceea. Se întoarse spre Sempronia.

– Tu va trebui să fii cea care se logodeşte, zise el. E singurul mod în care are vreun rost.

Sempronia clipi spre el, cu ochii mari plini de surprindere.

– Nu mă mărit cu el! Am zis deja că nu mă mărit!

Martinez îi zâmbi larg Semproniei peste marginea paharului de cocktail.

– N-am zis să te *măriţi,* preciză el. Am zis că tu trebuie să fii cea care *se logodeşte.*

Vipsania îl privi printre gene.

– Explică ce vrei să spui, Gareth, îi ceru ea.

– Tot rostul logodnei cu P.J. este accesul, continuă el. Accesul la cercul familiei Ngeni. Iar mijlocul cel mai bun de a prelungi accesul este o logodnă – o logodnă *lungă.*

Vipsania dădu încet din cap, gânditoare.

– Spune mai departe.

– Nu există niciun motiv pentru care tu sau Walpurga nu v-aţi putea mărita după o logodnă scurtă, mai ales dacă vine şi Roland, zise Martinez. Aşa că Sempronia va trebui să fie cea care se logodeşte cu P.J., pentru că vom putea insista că nu se poate mărita până când nu termină şcoala.

Se uită la Sempronia.

– Câţi ani ţi-au mai rămas, Proney?

– Doi, răspunse Sempronia bănuitoare.

– Cu siguranţă poţi să pici câteva cursuri şi să faci să fie trei, spuse Martinez. Iar după asta, nişte studii postuniversitare ar putea fi necesare pentru a-ţi completa cum se cuvine educaţia. Şi, desigur, avocaţii noştri ar putea lungi negocierile pentru contractul de căsătorie vreme de… ei bine, o veşnicie, presupun.

O luminiţă licări în ochii lui Vipsania.

– Şi între timp… începu ea.

– Între timp, repetă Martinez ca un ecou, avem acces la cercurile cele mai selecte din Oraşul Înalt. Roland va putea să prezinte planul lui de dezvoltare planetară conducătorilor Convocării şi, cu siguranţă, una dintre voi – adresându-se lui Vipsania şi lui Walpurga – va găsi pe cineva în acel cerc pe care să-l ia de soţ. Probabil amândouă, dacă vă cunosc eu câtuşi de puţin. Şi alegeţi pe cineva, dacă sunteţi amabile, care să-mi poată asigura o promovare sau o slujbă la statul-major, sau amândouă. Şi apoi…

Îi surâse lui Sempronia.

– Cu siguranţă, cu un asemenea bărbat cum este probabil să se dovedească a fi P.J., o să găseşti un motiv să rupi logodna. Beţie în public, un secret îngrozitor din trecut, o amantă ascunsă în dulap, un număr inacceptabil de copii din flori, *ceva.* În afară desigur de cazul, adăugă el ca şi cum abia i-ar fi venit ideea, în care chiar te îndrăgosteşti de bietul dobitoc, în care caz te împachetez chiar eu într-o ladă şi te expediez direct pe Laredo.

Urmă o clipă de tăcere, în care toate trei surorile îşi aţintiră ochii asupra lui Martinez. Vipsania dădu uşor din cap, apoi se întoarse spre Sempronia.

– Va trebui să discutăm din nou despre asta, draga mea Proney.

– Ba nu! exclamă Sempronia.

Walpurga imită gestul din cap al lui Vipsania.

– O, ba da, va trebui.

Sempronia se întoarse spre Martinez.

– Nu-mi vine să cred că mă pui să fac aşa ceva! îi reproşă ea.

– Nu te pun, replică Martinez. Dacă ar fi după mine, i-aş da un şut scurt lui P.J. de pe planetă, pentru că a îndrăznit măcar să se gândească să se însoare cu oricare dintre scumpele mele surori. Dar din moment ce Vipsania şi Walpurga insistă să ia în serios chestia asta, am crezut că e mai bine să mă străduiesc să reduc cât mai mult posibil posibilele pagube.

– Mulţumesc mult!

– Cu plăcere! răspunse vesel Martinez, şi sorbi din pepenele albastru.

Bietul P.J., se gândi el. Omul ăsta habar n-are în ce se bagă!

Se auzi soneria de la uşă, apoi începură să sosească ceilalţi oaspeţi. Printre ei, un avocat pe nume Gellimer care era foarte atent cu Vipsania, două tinere pe care Sempronia le cunoştea de la şcoală, două rude mai în vârstă ale familiei Shelley ce locuiau în partea din spate a palatului şi jucau rolul de însoţitori, prezenţa lor permiţând tinerelor doamne să primească domni. Întârziind puţin, sosi şi cineva de la trezorerie, pe nume Castro, care urmărea cursele de iahturi şi era foarte interesat de soluţia lui Martinez în problema iahtului fugar al lui Blitsharts. Martinez făcu demonstraţia rotaţiilor *Alergătorului Nopţii* apucând un cuţit de masă cu degetul mare şi cu arătătorul şi învârtindu-l într-un fel complicat. Se uită pe partea cealaltă a mesei şi descoperi ochii lui Vipsania aţintiţi asupra lui.

– O cunoşti bine pe lady Sylla? întrebă ea.

Martinez fu surprins.

– Vorbim din când în când, răspunse el. Desigur, e la un sfert de oră-lumină depărtare.

– Crezi că ar fi interesată să vină la petrecerea noastră?

Martinez fu încă şi mai surprins.

– O s-o întreb, răspunse, apoi surâse.

Surorile lui făceau rareori o asemenea sugestie folositoare.

* * *

– Mă prezinţi deja familiei tale? zise Sylla. Presupun că ar trebui să fiu măgulită.

Faţa ei arăta o plăcere obosită, dar autentică.

– Ei bine, continuă ea, de ce nu? Dacă necesităţile flotei permit, aş

fi onorată să accept.

Martinez zâmbi. Simţea o bună-dispoziţie plină de căldură pătrunzându-i în suflet, şi era dispus să accepte posibilitatea ca şi surorile lui să fie bune la ceva, până la urmă.

Ascultă restul mesajului scurt al lui Sylla, apoi verifică ora de pe ecran ca să vadă când se putea aştepta să se întoarcă lordul comandant Enderby. Nu încă – el şi cu Gupta se aflau la încă una dintre interminabilele sesiuni de planificare legate de sfârşitul Marelui Maestru, lăsându-l pe Martinez responsabil de comunicaţii cât timp erau plecaţi. Din moment ce avea timp la dispoziţie, îl sună pe lordul Pierre. În acel moment, se simţea în stare să se descurce cu zece lorzi Pierre.

– Surorile mele au fost de acord să fie prezentate vărului dumneavoastră, vorbi el.

Pentru o clipă, lordul Pierre păru nedumerit, ca şi cum nu-şi aducea aminte despre ce vorbea Martinez, apoi înţelegerea i se aprinse în ochi.

– Să-l aduc la…

Şovăi.

– Unde locuiesc surorile tale?

Martinez se prefăcu surprins. Lordul Pierre nu avea să scape atât de uşor.

– Nu-l prea puteţi aduce pe P.J. la palatul Shelley ca să fie inspectat cu sânge rece, zise el. Nu e un armăsar de prăsilă.

Cu toate că, desigur, exact asta este.

– Dumneavoastră va trebui să faceţi pe gazda, mă tem. Şi, din moment ce mă îndoiesc că ar fi prea comod pentru P.J. să le vadă pe surorile mele abătându-se asupra lui aidoma celor trei Parce, ar trebui să fim mai mult de noi şase la petrecere.

– Şase?

Lordul Pierre înălţă o sprânceană.

– Plănuieşti să participi şi tu?

– Ar trebui să fie prezent un însoţitor, nu credeţi?

O cută apăru între sprâncenele lordului Pierre.

– Ai de gând să fii chiar atât de protocolar?

– Sunt *surorile* mele, rosti Martinez pe un ton virtuos.

Toată afacerea asta cu însoţitorii era ceva ce Martinez nu înţelegea prea bine; lucrurile mergeau altfel într-o flotă unde tuburile recreaţionale erau instalate pe fiecare navă. Dar unele dintre vechile familii insistau să-şi păstreze liniile de sânge nepătate, şi nu s-ar fi căsătorit decât cu cineva având certificat de puritate.

Lordul Pierre cedă, cu o fluturare plictisită din mână.

– Foarte bine, spuse el. O să-mi verific programul şi revin.

– Mulţumesc, lord convocat.

Şi zâmbi cât mai agreabil cu putinţă.

După aceea, înregistră încă un mesaj plin de divagaţii pentru Sylla şi îl trimise împreună cu fişierele descărcate ale cărţilor *A cincea carte de enigme matematice a lui Kwa-Zo* şi *Porţelanurile terestre din epoca dinaintea Cuceririi: Asia.*

* * *

Când se întoarse în apartamentul lui, îşi găsi hainele de seară pregătite pentru el, împreună cu un buchet parfumat de flori de eskartori, şi-şi aduse aminte de întâlnirea cu Amanda Taen. Amintirea îl surprinse uşor. Fusese atât de ocupat să facă planuri pentru întâlnirea cu Caroline Sylla şi să aranjeze o logodnă falsă pentru Sempronia, că o împinsese pe Amanda în planul doi al preocupărilor lui. O nedreptate, se gândi el, prin urmare avea să-şi petreacă restul serii îndreptând lucrurile.

Îi ceru lui Alikhan să pregătească un mic bufet rece pentru mai târziu şi să pună la frigider o sticlă de vin spumant.

Alikhan, destul de obişnuit cu asemenea comenzi, încuviinţă din cap, fără un cuvânt. Martinez se bărbieri din nou, apoi se schimbă într-un costum civil cu guler şi manşete împletite şi cu benzile elastice care treceau pe sub pantofii lucioşi – accesorii care spuneau *la modă* fără să spună chiar *monden –,* după care chemă un taxi ca s-o ia pe Amanda de la cazarma aspiranţilor. Femeia purta o rochie dintr-un material maro-roşcat care folosea toate produsele secundare ale ştiinţei moderne a materialelor; îi susţinea silueta opulentă în locurile cele mai potrivite, în timp ce o strângea în alte locuri. În faţă, rochia o acoperea decent până la gât, dar nu avea spate deloc. Părul castaniu fusese fixat cu agrafe lungi, aurii, având în vârf bucăţi de rubin artificial de mărimea unor nuci – ieftine, dar etalate din belşug şi de mare efect –, în timp ce rubine şi aur îi sclipeau şi pe degete şi la gât.

Avea un zâmbet la fel de strălucitor ca şi bijuteriile.

– Nu-i prea protocolar, nu-i aşa? întrebă ea.

– Absolut deloc.

Îi puse o mână pe spatele gol şi o ajută să urce în taxi.

O duse la teatrul Penumbra să vadă o comedie, o farsă cu subiect legat de sex, din soiul care le plăcea la nebunie oamenilor, iar celorlalte rase li se părea de neînţeles. Amanda râse în toate momentele în care Martinez ar fi putut spera ca ea să râdă.

După spectacol, o duse la un restaurant din Oraşul Înalt ca să ia cina – nu unul dintre locurile de prima categorie, care aveau tendinţa de a fi prea rigide şi formale, ci un restaurant mare, zgomotos, cu galerii la etaj, cu ospătari zâmbitori şi ocupaţi, şi cu ceea ce Martinez fusese asigurat că este o mâncare excelentă. Ari Abacha bea la bar când intră Martinez, şi ridică tăcut paharul văzând-o pe Amanda. Martinez mâncă moderat, o urmări pe Amanda îndopându-se cu

friptură de bizon şi se gândi cât de plăcut era să întâlnească o fată cu o asemenea poftă de mâncare nedisimulată.

După aceea o duse la un club ca să danseze, apoi în apartamentul lui şi apoi în pat. Când îi scoase rochia, carnea ei abundentă păru să-i salte în mâini. Era la fel de agreabilă pe cât se aşteptase, un animal tânăr de sex feminin, splendid de sănătoasă şi care lua ceea ce-şi dorea atât cu generozitate, cât şi cu veselie.

Seara ar fi fost perfectă, dacă Gareth nu ar fi avut-o mereu în faţa ochilor pe Sylla, chipul şi ochii ei, vocea, şi dacă nu şi-ar fi imaginat parfumul ei, o combinaţie fantezistă de piele curată, liliac şi excitare.

* * *

Între timp, Sylla, singură în cabina sa cu miros acru, se întreba de ce Martinez nu-i trimisese obişnuitul lui mesaj de seară. Se obişnuise să-i audă vocea de două sau trei ori în fiecare zi, iar acum, că vocea nu venise, îşi dădea seama cât de mult îi lipsea.

Ajunse la concluzia că lordul comandant îl pusese să lucreze până târziu. Deschise fişierul despre porţelanurile de pe Pământ şi petrecu orele privind lung, una după alta, imaginile de vase, boluri şi ulcioare, toate străvechi şi incredibil de rare şi de preţioase. În mintea ei, atingea încântătoarele obiecte, mângâind suprafeţele lucioase, crăpate sau netede, dezmierdând cu vârfurile degetelor creaţiile de neatins ale acelor mâini nemăsurat de pricepute, necunoscute, de mult moarte…

Cinci

– E bătrân! Nu pot să-l sufăr!

Şoapta îndârjită a Semproniei şuieră în urechea lui Martinez. Se uită cu simpatie la sora lui cea mai tânără.

– Îmi pare rău, Proney.

– Mă urmăreşte continuu prin toată camera. Dacă vrea să mă atingă?

– Va trebui să suporţi. Gândeşte-te la familie.

Sempronia plecă pleoapele şi se uită la el cu furie.

– Mă gândesc la familie. Mă gândesc la tine – pentru că toată schema asta e numai din vina ta.

– A, aici erai!

P.J. Ngeni se materializă lângă cotul Semproniei, cu câte un pahar de băutură în fiecare mână.

– M-am gândit să-ţi aduc încă un cocktail.

Sempronia se întoarse spre P.J. cu un surâs strălucitor.

– Vai, mulţumesc! Ce atent din partea ta!

Lăsă din mână băutura neatinsă şi o înlocui cu alta.

Martinez se vedea nevoit să admire măiestria pe care sora lui o arăta sub presiune. Sempronia era atât de bună la a se preface că este o tânără plină de viaţă, încât uneori trebuia să-şi amintească sieşi că *era* o tânără plină de viaţă, cel puţin în cea mai mare parte a timpului. Putea să-şi dea seama de diferenţa dintre spectacol şi sinceritate doar după uşoara încordare a muşchilor din jurul ochilor.

P.J. nu părea genul căruia să-i pese prea mult dacă purtarea Semproniei era sinceră sau nu. Propria lui purtare era un soi de spectacol; în cazul lui, cel al unui cavaler atent şi curtenitor. Era un bărbat înalt, subţire, elegant, cu sprâncene arcuite, exprimând amuzament, şi cu o mică mustaţă. Îi lipseau capul în formă de ghiulea şi maxilarele late ale celor mai mulţi din familia Ngeni, iar părul începea să se retragă în creştetul craniului său alungit. Deşi bănuitor, Martinez nu descoperise nimic la care să poată obiecta, în afară de şnurul de la manşete şi de pe revere, făcut din păr uman decolorat şi împletit, o afectare tipică mondenilor.

P.J. se uită la Martinez.

– E regretabil ce s-a întâmplat cu Blitsharts, zise el. Păcat că nu l-ai putut salva…

– Eu l-am salvat, să ne-nţelegem, replică Martinez. Necazul e că până atunci era mort.

Sprâncenele lui P.J. se arcuiră şi mai mult. Bărbatul izbucni în râs.

– Blitsharts a fost un tip pe cinste, spuse el. Glumeţ. Ca şi tine. Am câştigat frumuşel pariind pe el pe vremuri…

Clătină din cap.

– În ultima vreme, nu atât de mult. N-avea noroc.

– Atunci, eşti un jucător? întrebă Sempronia, iar ochii ei întrebau în mod limpede: *De aceea ai nevoie de zestrea mea?*

P.J. ridică din umeri.

– Mai risc şi eu câte ceva, din când în când. Un bărbat trebuie s-o facă, ştii… Lumea aşteaptă asta de la el.

– Ce altceva se mai aşteaptă lumea să facă un bărbat?

Zâmbetul radios de pe chipul Semproniei, Martinez îşi dădea seama, era menit să-i mascheze licărirea răzbunătoare din ochi.

Întrebarea îl luă pe P.J. prin surprindere.

– Păi… răspunse el. Să se îmbrace bine, ştii. Să se amestece printre oameni. Să aibă lucruri drăguţe…

Sempronia îl luă de braţ.

– Trebuie să fie mai mult de-atât. Te rog, spune-mi pur şi simplu *totul!*

Martinez o urmări pe Sempronia trăgându-l după ea, cu intenţia clară de a căuta să-i afle fiecare secret depravat. P.J., decise el, avea să plătească scump pentru ambiţiile matrimoniale ale familiei sale.

În ceea ce-l privea, Martinez se distra. Lordul Pierre adăugase clanul Martinez printre invitaţii unei petreceri aflate deja în programul lui, ceea ce însemna că urma să stea la masă în curând cu oameni din afara cercului său obişnuit; în acest caz, trei convocaţi, un judecător de la Înalta Curte, comandantul Legiunii Sârguinţei pentru Metropola de pe Zanshaa, un comandant de flotă de pe lista de pensionare şi un comandant de escadrilă care nu era pe listă.

Martinez purta uniforma, ceva ce nu făcea în mod normal când ieşea în societate, iar asta contribuia la recunoaşterea lui. Căpitanul şi comandantul de escadrilă cereau amănunte despre salvarea lui Blitsharts, iar Martinez era încântat să le satisfacă dorinţa. Tocmai ajungea la descrierea felului în care folosise simularea virtuală ca să calculeze cum se rostogolea *Alergătorul Nopţii,* când sună gongul care anunţa masa.

– O să ajung la restul mai târziu, promise el.

În special la partea în care îşi exprima admiraţia pentru hotărârea lordului comandant Enderby de a-şi încheia viaţa, şi, ca din întâmplare, pomenea de faptul că, în consecinţă, avea nevoie de o slujbă.

Martinez îşi oferi braţul unei doamne convocat şi o conduse din salonul acoperit cu tapiserii către sala de ospeţe cu parchet pe jos; zeci de mii de piese din diferite esenţe de lemn îmbinate în forma portretelor unor membri proeminenţi, din trecut, ai familiei Ngeni. Lordul Pierre nu-şi făcuse decât datoria când îl aşezase pe Martinez între doamna convocat şi comandantul de flotă pensionar – o femeie scundă, cu pielea tăbăcită.

Servitori în livrea începură să pună pe masă farfurii cu supă, iar mirosul de ceapă şi roşii se răspândi în încăpere. Comandantul de flotă la pensie – era strămătuşa lordului Pierre – se întoarse spre Martinez şi îl măsură din cap până-n picioare. Fire lungi şi albe de păr i se adunau pe bărbie.

– Tu eşti acel Martinez care l-a adus înapoi pe Blitsharts, nu-i aşa?

– Da.

Întinse mâna după lingura de supă şi-şi pregăti istorisirea salvării.

– Neplăcută treabă, continuă comandantul de flotă. Aş fi preferat să n-o faci.

– *My lady?*

Comandantul de flotă se încruntă.

– Acum, tot soiul de lucruri care ar fi trebuit să rămână private vor ieşi la iveală. Lucruri care îl vor compromite pe bietul om. Ar fi trebuit să-l laşi să moară în pace.

– Nu mă îndoiesc, *my lady,* murmură Martinez.

Nu contrazici niciodată un comandant de flotă.

Privirea femeii se mută cercetător în farfurie.

– Sper că supa e bună, murmură ea. Ultima dată au ars ceapa.

Ceea ce încheie această conversaţie. Doamna convocat din partea cealaltă a lui Martinez era prinsă într-o discuţie complicată despre un articol de lege legat de protecţia ierburilor de mare purtătoare de aur de pe Hy-Oso. Martinez aruncă o privire către partea opusă a mesei, unde P.J. părea uşurat să se vadă aşezat lângă Vipsania. Lordul Pierre îi aşezase alături, fără îndoială, potrivit teoriei că, din moment ce Vipsania era cea mai în vârstă, ar fi cea mai disperată să se mărite.

Martinez se dedică supei şi gândurilor despre Sylla şi despre Amanda Taen. O văzuse pe Amanda de două ori de la prima întâlnire cu ea, cu rezultate la fel de pline de încântare ca şi prima oară. Nicio încântare nu i-o scosese totuşi din minte pe lady Sylla.

Ei bine… Avea s-o vadă în curând. Asta probabil că îi va aşeza gândurile, într-un fel sau altul.

* * *

La sfârşitul lungii perioade de decelerare, Sylla predă *Alergătorul Nopţii* remorcherelor care aveau să-l ducă în carantina flotei. Îşi îndreptă şalupa către locul de acostare desemnat şi, când cârligele de ancorare se închiseră, simţi gravitaţia inelului împingând-o spre spate, apăsând-o în cuşeta de acceleraţie cu o forţă egală cu gravitaţia normală a planetei, de două ori mai mult decât simţise în timpul călătoriei spre Zanshaa. Aşteptă până tubul de andocare se extinse şi formă un inel etanş în jurul trapei, apoi îşi scoase casca şi trase adânc aer în piept, cu uşurare. Oamenii trebuiau să poarte costumele de vid când andocau aparatele mici, şi avusese nevoie de o luptă mentală ca să-şi închidă vizorul căştii.

Odată ce-şi scoase casca, Sylla opri motoarele şalupei, scoase din computer două file mici de date şi le puse în plicuri.

Una dintre file era jurnalul călătoriei, şi fu pusă într-un plic oficial care urma să fie predat Biroului de Înregistrări al Flotei pentru a fi examinat şi luat în evidenţă. Celălalt conţinea informaţiile ei personale, comunicările de la Martinez şi toate cărţile şi filmele distractive pe care i le trimisese.

Puse datele private în mica geantă cu obiecte personale pe care o lua de obicei cu ea în şalupă, apoi sigilă geanta în buzunarul de pe coapsă al costumului de vid. Deschise uşa cu un pocnet, către compartimentul interior al ecluzei, apucă bara de susţinere de deasupra capului şi se trase din cuşetă. Ecluza era acum „jos” şi îşi dădu drumul în ea, stângace în costum; stinse luminile din compartimentul pilotului şi închise ermetic uşa în urmă.

Nu mai risipi nicio privire pentru interiorul şalupei. Se bucura s-o vadă pentru ultima oară.

Trapa se deschise cu un şuierat, iar Sylla se târî de-a lungul tubului de andocare până când ieşi în camera de serviciu, cu podea şi pereţi albi simpli, care evidenţiau cel mai bine murdăria sau contaminările. Nişte mâini se întinseră să o ajute să se ridice, şi abia când ajunse în picioare îşi dădu seama că acestea îi aparţineau lui Martinez. Purta uniforma de toate zilele şi avea pe faţă un zâmbet larg.

Ameţeala vuia în urechea internă a lui Sylla.

– *My lord,* rosti ea.

– Bine ai revenit în lume, cadet.

Mâinile lui o îndrumară în timp ce înaintă cu un pas sau doi, şi trei muncitori de la întreţinere, nepăsători şi cu chipuri lipsite de expresie, în salopete şi cu bonete sterile de unică folosinţă, se repeziră la ea şi începură să o dezbrace de costumul de vid. Martinez o scăpă de plicul oficial.

– Ăsta e jurnalul? Atunci îl iau eu.

– Ar trebui să-l duc singură.

– O să-ţi semnez un bon pentru el, zise Martinez. Trebuie predat la Serviciul de Investigaţii, nu la Înregistrările Flotei.

– Oh…

– Avocaţi înarmaţi cu hotărâri judecătoreşti s-au năpustit deja asupra *Alergătorului Nopţii.* Nu că le va servi la ceva – flota are avocaţi la fel de buni ca ai oricui altcuiva, şi sunt sigur că s-a hotărât deja care ofiţer senior o să capete noua jucărie.

Mâini eficiente deschiseră toate buzunarele costumului de vid, recuperară bunurile ei personale, câteva unelte şi o butelie micuţă de aer. Furnizorul şi reciclatorul de aer fu desprins de şezut, valvele etanşate, iar partea de sus a costumului detaşată de cea de jos. Muncitorii îi ridicară mâinile deasupra capului, apoi traseră de pe ea

jumătatea de sus a costumului.

Sylla, cu braţele ridicate, îşi dădu brusc seama că nu mirosea prea bine. Lăsă mâinile în jos când muncitorii începură să se pregătească să o dezbrace de jumătatea de jos a costumului de vid. Ridică ochii spre Martinez.

– Ai ceva împotrivă să te întorci cu spatele?

Martinez se întoarse, iar muncitorii traseră costumul şi echipamentul sanitar de pe picioarele lui Sylla. Martinez plecă ochii, în timp ce scoase un mic procesor de date de la brâu şi scrise pe el. Unul dintre muncitori întinse cadetului o pereche de pantaloni sterili, iar Sylla îi trase pe ea. Martinez apăsă un buton şi procesorul scoase o foaie, pe care el o luă şi i-o întinse peste umăr.

– Bonul tău.

– Mulţumesc.

Îl luă.

– Te poţi întoarce acum…

Martinez se răsuci. Expresia de interes politicos de pe faţa lui nu trăda în niciun fel că şi-ar fi dat seama de faptul că se uita la o femeie nespălată, cu muşchii moi, cu părul unsuros, pielea palidă şi o bluză pătată cu urme vizibile de transpiraţie, care nu mai fusese schimbată de câteva zile foarte lungi. Sylla trebui să-i admire autocontrolul.

– Ţi-am făcut rost de o cameră la reşedinţa cadeţilor de la Comandament, îi spuse el.

– Nu trebuie să locuiesc pe inel?

Sylla era impresionată.

– Mulţumesc.

– Îmi folosesc privilegiile de ofiţer de stat-major cât mai durează. Poţi să faci duş în camera ta şi să mănânci câte ceva dacă vrei, apoi avem întâlnire cu croitorul meu.

– Croitor?

– Lordul comandant Enderby o să-ţi acorde mâine o decoraţie, în decursul unei ceremonii. Nu poţi să-ţi faci apariţia cu ce porţi acum.

– Oh… Sigur.

Decoraţie? gândi ea.

– Am luat înălţimea, greutatea şi aşa mai departe din dosarul tău. Croitorul a făcut o uniformă din toate astea, dar tot o să mai ai nevoie de o ultimă ajustare.

Elasticul se strânse în jurul gleznelor lui Sylla când muncitorii de la întreţinere îngenunchează şi îi puseră nişte papuci în picioare. Costumul de vid fu dus afară, pentru verificare, curăţare, sterilizare şi depozitare. Un gând îi trecu prin minte lui Sylla.

– Nu trebuie să port uniformă de paradă, nu-i aşa?

– Uniformă de mare ţinută, nu de paradă.

– Oh, bine. Am picioarele şi gleznele umflate de la atâta stat în

cuşeta aia, şi n-aş avea niciun chef să fac exerciţii chiar acum ca să intru într-o pereche de cizme.

Apoi îşi aduse aminte.

– *Decoraţie?* întrebă ea.

– Medalia de Merit, clasa a doua. O să primeşti decoraţia împreună cu alte nouă persoane, după care va urma o recepţie şi întrebări din partea reporterilor.

O privi cu înţeles.

– Presa de iahting. Răspunde la întrebările lor complet şi cu toată libertatea, şi dacă vrei să pomeneşti meritele sclipitorului meu plan pentru succesul tău, cred că ar fi corect.

Sylla se uită la el. Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton glumeţ, dar accentuat poate mai mult decât era necesar.

– Cred că mi-ar plăcea să fac un duş acum, zise ea.

Ştia că existau întotdeauna duşuri alături de camerele sterile de serviciu, şi întregul ei corp tânjea după săpun şi apă fierbinte.

– Sigur că da. Pe aici.

O îndrumă spre vestiar şi, politicos, ţinu uşa pentru ea.

– S-ar putea să stau aici o vreme.

– Stai cât timp ai nevoie.

Zâmbi.

– Pentru că veni vorba, am aranjat o permisie pentru tine, care începe peste două zile. O să dureze până la moartea Maestrului Prevestirea Victoriei, după aceea oricum sunt anulate toate permisiile.

Martinez surâse din nou şi lăsă uşa să se închidă cu un suspin în urma ei. Sylla se întoarse şi propti uşa cu o mână, ţinând-o încă deschisă. Bărbatul se uită la ea, înălţând sprâncenele groase.

– Întotdeauna eşti atât de eficient? îl întrebă ea.

Martinez înclină capul, meditând la întrebare.

– Da, răspunse el. Da, cred că sunt.

* * *

Sylla, purtând noua uniformă şi medalia, stătea în camera de odihnă a cadeţilor de la Comandament, unde trei meciuri separate de fotbal urlau din pereţii video. Era aşezată pe un scaun din stinghii de fibre de carbon, având în mână o băutură cu aromă de lămâie, în timp ce cadetul Jeremy Foote era tolănit într-un fotoliu mai adânc, cu perne prea mari.

– Martinez? zise Foote. Te-a luat la ochi, aşa-i?

– Ochi! pufni cadetul Silva de pe canapea. Bang! S-a mai dus o virgină!

Cadetul Silva, se gândi Sylla, era extrem de beat.

– Virgină? întrebă Foote.

Se întoarse către Sylla şi ridică o sprânceană.

– Nu eşti virgină, nu-i aşa? Asta ar fi original.

– Sunt pură ca însuşi vidul, replică Sylla, şi se delectă cu expresia care traversă chipul lui Foote, în timp ce încerca să descifreze exact ce voia ea să spună.

Alesese camera de odihnă a cadeţilor pentru că era unul dintre puţinele locuri de la Comandament unde un cadet care nu era de serviciu avea permisiunea să intre. Ofiţerii superiori şi politicienii preferau, după cât se pare, să lucreze, să bea şi să mănânce fără să fie nevoiţi să aibă sub ochi ofiţerii ucenici stângaci, prost-crescuţi, plini de coşuri şi beţi.

După o scurtă şedere în prezenţa cadetului Silva, Sylla începea să creadă că aceştia aveau dreptate

– Aşadar, e ceva în neregulă cu Martinez? întrebă ea.

– Nimic, dacă eşti atrăgătoare, femeie şi amatoare de cumpărături, răspunse Foote. Are bani, un oarecare farmec şi un simţ limitat al stilului, şi sunt sigur că nu dă niciun motiv să se plângă genului lui obişnuit de parteneră. Dar cei de pe o poziţie mai înaltă în viaţă nu pot fi atât de impresionaţi…

Îi aruncă lui Sylla o privire semnificativă.

– *Tu* te-ai putea descurca mult mai bine, sunt sigur.

– Troglodit! exclamă Silva. Aşa îi spunem *noi!*

Vocea lui deveni înflăcărată.

– *Gol!* Aţi văzut asta? Punct pentru *Corona!* A sărit din mâna portarului!

– Troglodit? întrebă Sylla.

Foote zâmbi subţire şi îşi netezi părul lins de pe capul blond.

– Picioarele alea scurte ale lui. Şi braţele lungi. Ai observat? Trebuie să fie o involuţie către o formă umană primitivă.

– Dar e înalt, protestă Sylla.

– E doar spatele. Picioarele sunt scurte.

Dădu din cap.

– Îţi spun eu, are un croitor bun. Croiala jachetei ascunde asta, numai că nu poate ascunde mâinile, care atârnă aproape până la genunchi.

Comunicatorul de pe perete sună. Foote comandă pereţilor video să tacă, se ridică de pe fotoliu şi răspunse. Se întoarse apoi spre Silva.

– Un pachet la biroul flotei, Silva, anunţă el. Trebuie înmânat personal. Îl iei, te rog?

– Tu eşti primul la rând, protestă Silva.

Pe chipul lui Foote apăru iritarea.

– Du-te odată, hai, Silva!

– Scorul e strâns, doi-zero, se plânse Silva, dar se ridică, se încheie la tunică şi se îndreptă spre uşă.

– Respiraţia, Silva, îi aduse aminte Foote.

Îi aruncă lui Silva un flaconaş argintiu cu aerosoli, iar acesta îşi

pulveriză cerul gurii cu un jet mentolat. Silva îi aruncă flaconul înapoi lui Foote, care îl băgă în buzunar, iar Silva plecă.

– Ai mare grijă să faci viaţa mai uşoară prietenilor tăi beţi? întrebă Sylla când Foote îşi reluă locul.

Foote fu surprins.

– Prietenii se ajută unul pe altul, răspunse el. Cât despre băut, trebuie să faci ceva aici ca să ţii plictiseala la distanţă. În ceea ce mă priveşte, mă gândesc să mă apuc de iahting.

Un gând îl fulgeră brusc.

– De ce să nu ne apucăm amândoi? întrebă el. Ai arătat un talent real capturând *Alergătorul Nopţii.* Sunt sigur că te-ai descurca bine.

Sylla clătină din cap.

– Nu mă interesează.

– Dar de ce nu? insistă Foote. Ai obţinut fulgerele de argint – cu siguranţă trebuie să te fi gândit la iahting. Iar flota te va încuraja, pentru că asta îţi va îmbunătăţi calităţile de pilot.

Sylla simţi o oarecare uşurare în faptul că Foote nu-i controlase istoria familiei. Apartenenţa ei la clasa pairilor era destul de autentică, deşi clanul Sylla nu avea alţi membri în afară de ea însăşi. Alocaţia ei putea susţine un apartament modest în Oraşul Înalt, dar cu greu s-ar fi putut extinde ca să cuprindă un iaht.

Sau i-ar fi putut spune pur şi simplu lui Foote că nu-şi primise încă moştenirea, dar, din anumite motive, nu voia să facă asta. Cu cât Jeremy Foote ştia mai puţin despre ea, cu atât mai bine.

– Petrec prea mult timp şi aşa în aparate mici, replică Sylla. De ce să cer şi mai mult?

O tânără femeie cadet intră în acel moment şi se uită surprinsă la Sylla.

– Te-am văzut azi-dimineaţă pe video, exclamă ea. Tu ai salvat *Alergătorul.*

Foote o prezentă pe Ruth Chatterji, care vru să ştie dacă lordul comandant Enderby era atât de fioros pe cât umbla zvonul. Sylla răspunse că *arăta* destul de fioros, dar că nu se purtase cu o brutalitate vizibilă atunci când îi atârnase medalia la gât.

– Spune-mi cum era pe *Alergătorul Nopţii,* insistă Chatterji. E adevărat că Blitsharts a făcut o embolie şi şi-a vomitat plămânii?

Sylla se ridică în picioare.

– Mai bine plec. Mulţumesc pentru taifas.

– E timpul pentru întâlnirea cu trogloditul? întrebă Foote.

Se cufundă în fotoliu şi-şi lăsă capul pe spate, uitându-se la Sylla pe sub pleoapele pe jumătate închise, în timp ce trecea pe lângă el.

– Ascultă, spuse el. De ce să nu-ţi arăt ce înseamnă o noapte adevărată? Iau cina cu unchiul meu mâine-seară – e căpitanul navei *Bombardamentul Oraşului Delhi.* E întotdeauna dornic să cunoască un

ofiţer promiţător – poate că ar putea face ceva pentru tine.

Sylla coborî ochii spre Foote şi surâse cu amabilitate.

– Căpitanul Foote de pe *Delhi?* întrebă ea.

Fruntea i se încreţi, ca şi cum ar fi încercat să vadă dacă reuşeşte să-şi aducă aminte.

– Pilotul de iaht?

– Da. Ăsta-i tipul.

Sylla lăsă zâmbetul să i se transforme într-o expresie de dezgust.

– Nu ştiu, zise ea pe un ton de îndoială. Am crezut întotdeauna că piloţii de iahturi sunt oamenii cei mai plictisitori din toată nenorocita asta de lume.

O plăcere răutăcioasă murmură în inima lui Sylla când îl lăsă pe Foote clipind, în timp ce surpriza îi pătrundea încet în minte, şi pe Chatterji făcând ochii mari.

Totuşi, după-amiaza petrecută în camera de odihnă a cadeţilor nu a fost lipsită de efect. Când Martinez veni după ea, se trezi uitându-se la picioarele lui în timp ce mergea alături de el prin clădirea Comandamentului.

Erau poate puţin cam scurte, decise ea.

* * *

Vipsania ridică paharul.

– Înainte de a intra să cinăm, zise ea, aş dori să salut oaspetele nostru special. Pentru lady Sylla, cea care a recuperat cu atâta curaj şi măiestrie *Alergătorul Nopţii* şi cadavrele căpitanului Blitsharts şi câinelui Orange.

Martinez îşi stăpâni un impuls de gelozie când ridică paharul şi murmură numele lui Sylla odată cu toţi ceilalţi. În realitate, gândi el, fusese planul lui.

Îşi imagină că însemna prea mult să presupună că Vipsania s-ar osteni vreodată să închine un toast pentru el. La urma urmei, nu era decât fratele ei.

Dar invidia se topi în admiraţie când o privi îndelung pe Sylla, care stătea în picioare, subţire şi dreaptă ca o lance, în salonul palatului Shelley, cu tenul de porţelan roşindu-i uşor din cauză că era în centrul atenţiei. Tunica de mare ţinută, de culoare verde-închis, servea la adâncirea misterului din ochii ei de smarald. Croitorul lui Martinez făcuse o treabă splendidă cu ajustarea uniformei, iar o baie, o tunsoare şi folosirea modestă a cosmeticelor făcuseră minuni pentru a repara paloarea şi pielea nesănătoasă, consecinţele lungii şi înghesuitei sale călătorii.

Martinez duse paharul la buze şi bău în cinstea lui Sylla, cu o sinceritate totală.

Sylla ridică paharul cu apă minerală din care lua câte o înghiţitură încă de la începutul serii.

– Aş dori să mulţumesc lui lady Vipsania, lordului Gareth – se uită spre Martinez – şi întregului clan Martinez pentru amabila lor ospitalitate…

Martinez se abţinu cu modestie să ridice paharul când oaspeţii îl salutară. Aruncă o privire prin încăpere şi îl văzu pe P.J. Ngeni, la distanţă de câţiva paşi, uitându-se la Sylla cu ochi aprinşi.

– Superbă! auzi Martinez dincolo de murmurul mulţimii. Minunată fată!

Martinez zâmbi în sinea lui. *N-o să ai niciun fel de succes la fata asta, omule,* se gândi el, *în afară de cazul în care cunoşti operele lui Kwa-Zo.*

Petrecerea surorilor Martinez părea să fie un succes. Martinez zări câteva feţe pe care le văzuse pentru prima oară la cina lordului Pierre, iar P.J. Venise cu vreo câţiva dintre prietenii săi bărbaţi care aveau mai puţin succes decât el în a-şi ascunde natura în mod fundamental decorativă. Walpurga se afla într-un colţ al camerei, râzând şi zâmbind cu un avocat pe care-l întâlnise pentru prima oară la palatul Ngeni, un om care reprezenta interesele clanului Qian. Sempronia vorbea lângă uşa dinspre grădină cu un tânăr brunet, îmbrăcat în uniforma verde-albăstruie de locotenent al flotei.

Iar Sylla, observă Martinez, devenise centrul unui grup de tineri, inclusiv cei doi prieteni mondeni ai lui P.J. Martinez tocmai se gândea să o salveze, când gongul pentru cină bubui şi-l scuti astfel de osteneală.

Nu era aşezat alături de Sylla, care stătea între doi dintre musafirii pe care surorile lui îi culeseseră din palatul Ngeni, dar o vedea limpede. Era încadrată perfect de spătarul scaunului, care era făcut din fildeş fosil din straturile glaciare, înnegrit şi sculptat, ce-i scotea admirabil în evidenţă tenul palid. În ciuda celorlalţi oaspeţi şi a aranjamentelor florale elaborate care parfumaseră aerul cu mireasma lor, Caroline Sylla era, cât se poate de limpede, obiectul din încăpere cel mai demn de a fi privit.

Martinez se muta din sala de ospeţe către salon, când Sempronia îi atinse în treacăt braţul drept.

– E vina *ta!* şuieră ea. Se ţine după mine să mă duc cu el să ne plimbăm în grădină!

– E o grădină plăcută, observă Martinez.

– Nu cu P.J. în ea.

– În plus, adăugă Martinez, e vina surorilor tale, ştii asta foarte bine.

Ea îl privi furioasă.

– Trebuia să mă aperi! strigă ea. La ce sunt buni fraţii?

Se îndepărtă.

Martinez se amestecă printre ceilalţi o vreme, şi era pe punctul de

a o căuta pe Sylla, când P.J. Ngeni îi atinse braţul drept. Simetrie, îşi zise.

– Am putea vorbi? întrebă P.J., şi-şi atinse mustăcioara îngustă.

– Sigur că da.

– Am întrebat-o, ăă, pe sora ta, Sempronia, dacă ar vrea să vină cu mine să ne plimbăm prin grădină, spuse el.

Martinez afişă un zâmbet pe faţă.

– Asta o să fie plăcut, comentă el.

– Păi... şovăi P.J. Problema este că am început să ţin foarte mult la Sempronia într-un timp foarte scurt.

Martinez încuviinţă.

– Nu-i nimic neobişnuit. E o fată populară.

– M-am gândit... dacă aş putea s-o duc în grădină... aş putea să-i cer mâna.

Vocea i se stinse.

– În căsătorie, preciză el.

– Nu m-am gândit niciodată la altceva.

– Aşa că m-am gândit să-ţi cer sfatul, încheie P.J., şi ridică ochii spre Martinez cu vioiciune.

Martinez se uită de sus la el. Pentru cineva despre care se presupunea că dusese într-o oarecare măsură o viaţă depravată, P.J. părea remarcabil de lipsit de încredere în societate.

– Care-i problema? întrebă Martinez. N-ai mai făcut niciodată propuneri unei femei până acum?

P.J. Se înroşi.

– Păi, da, răspunse el, numai în joacă, desigur. Dar n-am cerut niciodată pe nimeni în căsătorie, cu toate astea, tuşi el uşor, responsabilităţi şi îndatoriri şi... – arăta posomorât – aşa mai departe.

Vocea i se pierdu, şi ridică din nou privirea spre Martinez.

– Ai ceva împotrivă să cer mâna surorii tale?

– Nu.

Nu pentru că o ceri, gândi Martinez. *Dacă te-ai însura cu adevărat, ar trebui să te împuşc.*

Răspunsul acesta nu domoli neliniştea lui P.J.

– Crezi că... crezi că draga de Sempronia mă va accepta?

Îşi linse buzele.

– Pare mai curând să mă ocolească, de fapt.

Aruncă o privire către un colţ al încăperii, unde Sempronia încă vorbea cu tânărul ofiţer brunet.

– E una dintre gazde, are o mulţime de făcut, răspunse Martinez. Cred că dacă o ceri, răspunsul are să te mulţumească.

Era timpul să-l pună pe P.J. pe făgaşul misiunii sale. Îl bătu pe umăr.

– Dă-i drumul, îl îndemnă el. Curaj!

Ochii lui P.J păreau să nu se uite la Sempronia, ci în abis.

– Foarte amabil din partea ta, murmură el. Mulţumesc.

Se îndreptă spre Sempronia ca la execuţie. Martinez surâse gândindu-se la cei doi, dintre care niciunul nu-şi dorea o viaţă alături de celălalt, poticnindu-se pe drumul către logodna care le-ar face plăcere familiilor lor. Hotărî că ar prefera să nu fie martorul durerosului rezultat, oricare-ar fi fost, şi o căută în schimb pe Sylla; în mod miraculos, o găsi liberă de admiratori, sorbind o ceaşcă de cafea.

– Nu trebuie să stăm toată noaptea, zise el. Ştiu un loc distractiv în Oraşul de Jos.

Sylla gustă din cafea şi puse la loc ceaşca, pe platoul asortat din porţelan dur.

– E noul model Flora de la Spenceware? întrebă ea.

Martinez se uită la ceaşcă de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. Avea un desen cu violete şi o dungă subţire, violetă, asortată.

– Nu ştiu, răspunse el. Pentru mine arată… ei bine… ca o ceaşcă.

Sylla ridică ochii de la platou.

– Pot să le întreb pe surorile tale când o să le spunem noapte bună.

Îşi luară rămas-bun de la Vipsania şi Walpurga, care îi spuse lui Sylla că ceaşca era într-adevăr din modelul Flora şi-i mulţumi cu exuberanţă pentru că venise. Prezenţa recent decoratei Sylla, Martinez ştia, era de ajuns pentru a asigura menţionarea petrecerii în reportajele mondene de mâine, şi acesta fusese obiectivul surorilor încă de la început, atunci când o invitaseră. Voiau să capete confirmarea de gazde la modă înainte ca perioada oficială de doliu pentru ultimul shaa să blocheze funcţionarea unei mari părţi a societăţii pentru un an întreg.

Martinez o duse pe Sylla pe linia funicularului către Oraşul de Jos, şi priviră prin acoperişul transparent al vagonului la întinderea imensă a metropolei uriaşe care se înălţa să-i îmbrăţişeze ca o mare largă, aurie. Rafale de vânt scoteau mici ţipete întărâtate, lovindu-se de muchiile ascuţite ale vehiculului. Martinez se întoarse într-o parte şi văzu vechiul palat Sylla înălţându-se la marginea Oraşului Înalt, cu cupola lui caracteristică luminând albastru. Se întoarse spre Sylla, tresărind, aducându-şi aminte cum muriseră şi cum îşi pierduseră proprietăţile părinţii ei. Şi ea se uita spre palat, dar avea chipul destins. Poate că, după toţi aceşti ani, nu recunoştea locul.

Martinez o duse pe Sylla la un cabaret, dincolo de canalul principal al oraşului, o aşeză într-un colţ liniştit şi comandă o sticlă de vin. Fu surprins când ea puse o mână peste gura paharului şi ceru în schimb apă minerală.

– Nu bei deloc? întrebă el.

– Nu. Am…

Şovăi.

– Am avut cândva o problemă cu alcoolul.

– Oh.

Urmă o clipă de tăcere surprinsă. Apoi se uită la sticla de vin din mână.

– Te deranjează dacă beau? Pentru că dacă te deranjează, o să...

– Nu mă deranjează. Bea cât doreşti.

Surâse uşor.

– Numai să nu te aştepţi să te duc în braţe până acasă.

– Încă n-a trebuit să fiu dus în braţe, zise el, într-o încercare de a depăşi momentul de stânjeneală cu un pic de bravadă.

Sorbi din vin, dar se hotărî să-şi limiteze strict consumul. Ideea de a se îmbăta în prezenţa lui Sylla i se păru brusc de prost-gust.

– Aşadar, vorbi el, eşti expertă în porţelanuri? Îmi aduc aminte că ţi-am trimis cartea aceea.

– Nu sunt chiar expertă, replică Sylla, mă interesează doar foarte mult.

Ochii i se luminară şi păru la fel de uşurată ca şi el să lase deoparte subiectul jenant al alcoolului.

– Ştiai că porţelanurile fine au fost inventate pe Pământ? Că porţelanul a fost unul dintre puţinele lucruri, alături de gama muzicală temperată, pe care shaa le-au considerat o contribuţie demnă la civilizaţia interstelară?

– Nu. N-am ştiut. Vrei să spui că nimeni n-a avut oale până la cucerirea Pământului?

Sylla îl privi printre gene.

– Sigur că aveau oale. Aveau tot felul de obiecte de ceramică. Chiar şi faianţă. Dar ceramica translucidă, vitrificată, argilă albă amestecată cu feldspat – porţelanul adevărat, din cel care răsună când baţi cu degetul în el – s-a inventat pe Pământ.

Tonul ei didactic sugera că întrebarea lui Martinez o dezamăgise.

Lui nu-i plăcea să dezamăgească femeile frumoase, şi se hotărî să nu rişte dezaprobarea ei întrebând despre gama temperată, orice-ar fi fost ea. Luă prudent o înghiţitură din pahar şi se hotărî să încerce complimentul direct.

– Îmi aduc aminte de porţelan când mă uit la tine, spuse el. Ai un ten extraordinar, acum, că-l pot aprecia cu ochii mei. Îmi vine destul de greu să nu mă holbez la tine.

Ea îi întoarse spatele, cu un surâs ambiguu curbându-i buzele. Apoi izbucni într-un râs scurt, îşi scutură capul şi-l privi în ochi.

– Iar ochii mei sunt ca nişte smaralde, aşa-i? replică ea.

Martinez răspunse cu prudenţă:

– Eram gata să spun ca jadul verde.

Sylla dădu din cap.

– Bun. Asta-i mai bine.

Se întoarse din nou cu spatele.

– Poate că lăsăm descrierea oricăror alte părţi rămase pentru altă dată, murmură ea.

Cel puţin gândul la alte părţi ale ei – de data asta sau data viitoare – era încurajator.

– Colectezi porţelanuri?

Sylla clătină din cap.

– Nu. Eu… Nu aşa cum trăiesc acum. Nu dacă împart camerele cadeţilor cu încă cinci piloţi de şalupă. N-ar supravieţui nimic.

Era de asemenea posibil, îşi dădu seama Martinez, ca Sylla să nu-şi poată permite genul de ceramică pe care şi-ar fi dorit să-l aibă, nu dacă trăia de fapt din salariul de cadet. Nu ştia ce resurse financiare îi lăsase execuţia părinţilor ei.

– Este o aripă întreagă cu porţelanuri la Muzeul de Arte Plastice, îi spuse el. Am putea merge acolo într-o zi, dacă doreşti.

– Am văzut-o, zise Sylla. A fost primul loc unde m-am dus când *Los Angeles* a venit aici pentru revizie.

Putea să şteargă turul muzeului din agendă, se gândi. Deşi ar fi putut fi distractiv să vadă porţelanurile împreună cu o expertă la fel de încântătoare ca şi oricare dintre piesele de ceramică expuse.

– Ai avut noroc cu găsirea unui post bun? întrebă Sylla.

– Nu. Nu încă.

– Trebuie să fie neapărat la statul-major?

Martinez clătină din cap.

– N-am nimic împotriva serviciului pe o navă. Dar mi-ar plăcea să fie un pas înainte, nu unul înapoi sau într-o parte.

Puse mâinile pe masă şi oftă.

– Şi ar fi plăcut să fie într-o poziţie în care să realizez din când în când câte ceva. Am impulsul ăsta ridicol de a nu fi complet nefolositor. Dar asta e dificil în serviciu, nu-i aşa? Uneori trebuie să te străduieşti mult să găseşti vreun rost în toate astea. Ştii ce vreau să spun?

Sylla se uită la el şi încuviinţă.

– Facem parte dintr-o forţă armată care n-a mai dus un război adevărat de trei mii patru sute de ani, şi cea mai mare parte dintre misiunile sale înainte de asta şi de atunci încoace au constat în a arunca o ploaie de bombe asupra unor populaţii neajutorate. Da. Ştiu ce vrei să spui…

Înălţă capul, şi părul auriu platinat îi mângâie umerii.

– Din când în când prindem câte-o salvare frumoasă, continuă ea. Deşi nu prea avem nevoie de crucişătoare sau nave de război pentru asta, nu-i aşa? Însă toate navele alea mari reprezintă platforme grozave pentru a amplifica grandoarea şi părerea bună despre sine a

căpitanilor seniori şi a comandanţilor de flotă, iar grandoarea şi buna părere despre sine sunt ceea ce ţine imperiul unit.

Martinez clipi.

– Asta-i cam direct, observă el.

– Mi se permite să fiu directă. Îmi înţeleg poziţia foarte bine.

Se uită la el.

– Ştii despre familia mea?

Martinez încuviinţă prudent.

– Ţi-am văzut dosarul.

– Atunci ştii că singura carieră care-mi este permisă este cea militară. Dar chiar dacă sunt şef de clan, nu există niciun clan al cărui şef să fiu, aşa că nu vor exista rude puternice care să mă ajute să avansez. Pot căpăta gradul de locotenent prin forţe proprii, dar, odată ce trec de examen, asta-i cam tot ce pot spera. Dacă uimesc totuşi pe cineva cu geniul meu, s-ar putea să fiu promovată căpitan-locotenent, iar ca să ajung căpitan plin, asta se va întâmpla probabil doar când voi ieşi la pensie.

Surâse cu răceală.

– Consolarea în ceea ce priveşte situaţia mea este că pot să vorbesc tot ce poftesc, zise ea. Nimic din toate astea nu va schimba vreodată ceva.

Arăta gânditoare.

– În afară de cazul…, începu ea.

– Da?

– Dacă am un examen absolut sclipitor. Uneori ofiţerii superiori sunt interesaţi de cadetul care iese primul. Sau chiar al doilea.

Martinez încuviinţă. Se mai văzuse. Chiar şi oamenii de rând se puteau descurca bine dacă aveau patronul potrivit.

– Îţi doresc tot norocul din lume, îi ură el.

– Sper că norocul n-are nimic de-a face cu asta, replică Sylla. N-am ajuns niciodată nicăieri bazându-mă pe noroc.

– Bine, se corectă Martinez politicos. Atunci nu-ţi doresc noroc.

Ea surâse.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere, apoi Sylla spuse:

– În ultimele câteva zile, de când am ajuns pe Zanshaa, am început să primesc mesaje. Oameni care pretind că au fost prieteni cu părinţii mei.

Clătină din cap.

– Nu-mi aduc aminte de niciunul dintre ei. Nu-mi amintesc foarte bine lucrurile din acea perioadă.

– Ar trebui să te întâlneşti cu ei.

– De ce?

– Poate că te pot ajuta. S-ar putea să simtă că le datorează măcar atâta lucru părinţilor tăi.

Sylla medită la asta pentru o clipă, şi apoi ochii i se înăspriră. Dădu din cap.

– Treaba morţilor e să rămână morţi, zise ea. Nu-i aşa?

Şase

Sylla era furioasă în sinea ei din cauza certitudinii că tot ce spunea era greşit. Făcea o cârpăceală din toată seara, şi totul pentru că nu ştia cum să vorbească cu cineva care o plăcea.

Fusese cândva o altă persoană, şi apoi hotărâse să nu mai fie acea persoană, şi să evite totul, cum ar fi alcoolul, care ar fi putut să aducă acea persoană înapoi. Dar nu ştia prea bine cum să fie această nouă persoană, şi făcea lucrurile mereu prost.

Treaba morţilor e să rămână morţi. Drăguţă discuţie uşoară, la bar, în jurul unui cocktail.

Îşi aminti sieşi că Martinez nu încerca decât să o ajute.

Desigur, încerca de asemenea cu foarte multă energie să o ducă în pat. Perspectiva nu era lipsită în întregime de atracţie, deşi fusese castă atât de multă vreme, încât se întrebă dacă mai avea idee cum să se poarte cu un bărbat. Ar fi fost în tonul acestei seri să facă o cârpăceală totală din asta, cumva.

Martinez putea probabil să rezolve orice problemă care ar apărea, decise ea. Putea avea încredere în eficienţa lui în privinţa asta.

Putea foarte bine să capituleze. Nu era ca şi cum castitatea i-ar fi adus vreun avantaj în vreun fel vizibil, iar Martinez doar cu greu ar fi putut să-i facă viaţa mai rea decât era.

Din fericire, spectacolul începu înainte ca ea să apuce să otrăvească discuţia cu desăvârşire. Doi cântăreţi şi o orchestră urcară pe scenă şi începură o serie de melodii de dans, iar Martinez păru mulţumit că ea îl invită la dans pe el, şi nu invers.

Lui Sylla îi plăcuse cândva să danseze, dar singurul antrenament în ultimii ani fusese la academie, unde cu toţii stăteau nervoşi şi transpiraţi în uniforme de gală şi stingheriţi de eticheta rigidă. Îşi pierduse exerciţiul de a dansa din plăcere, dar, din fericire, Martinez era un partener înzestrat – picioarele acelea butucănoase îşi cunoşteau meseria, hotărî ea – iar priceperea lui compensă stângăcia lui iniţială. Descoperi la ea însăşi o tendinţă de a sălta pe călcâie la fiecare pas, dar îşi aduse aminte că tot secretul consta în a păstra un centru de greutate coborât, şi-şi impuse cu severitate să alunece, nu să ţopăie ca un căţel nerăbdător.

Pe măsură ce seara avansa, stângăcia ei dispăru, iar mişcările şi paşii i se relaxară în braţele lui Martinez. Trupurile lor se mişcau într-o apropiere sincronizată, şi descoperi că reacţionează cu uşurinţă la cea mai mică sugestie a atingerii lui, ia cel mai uşor impuls asupra palmei, asupra şoldului sau spatelui. Corpul i se mula după al lui în timpul dansurilor lente, şi sângele cald îi îmbujora pielea la apropierea lui. Toată afacerea cu castitatea părea să aibă din ce în ce mai puţin rost.

Dansară o oră, apoi ieşiră din local să se răcorească. Norii pluteau pe deasupra la mică înălţime, umbrind inelul planetei Zanshaa, iar

rafale de vânt vuiau pe după colţurile clădirilor. O ambarcaţiune de plăcere plutea pe lângă ei pe canal, întunecată, dar cu contururile luminate de un neon rece, albastru – arăta ca un schelet de barcă, o vizită dintr-un alt plan al realităţii.

Martinez îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu o batistă şi-şi descheie gulerul înalt al uniformei.

– Data viitoare, zise el, o să port haine civile.

– Mulţumesc pentru că mi-ai adus aminte cât este de distractiv, zise Sylla. N-am fost decât la baluri oficiale de… oh, de ani de zile.

– Dansuri în timpul serviciului?

Se uită la ea.

– Pot fi mortale, nu-i aşa?

Se întoarse spre canal, văzu ambarcaţiunea de agrement luminată cu neon trecând pe lângă ei şi ochii lui se aprinseră când îi veni ceva în minte.

– Am o idee. Ţi-ar plăcea să faci o plimbare pe canal?

– Eu…

– Haide!

O luă de mână şi porni cu pas iute. Ea îl urmă, cu vântul smulgându-i râsul de pe buze.

Exista o platformă pentru bărci destinate excursiilor, nu prea departe în faţa lor. Martinez îi arătă actele bătrânului supraveghetor torminel şi îi fu indicată o barcă mică, de două persoane, pentru plimbări pe canal, cu şiruri de becuri colorate atârnând de catargul scund şi cu acoperişul pliat pe jumătate spre spate, peste o banchetă capitonată. Martinez şterse apa de pe banchetă cu batista, o ajută pe Sylla să coboare de pe cheiul de piatră – carcasa uşoară, din răşină, se clătină când ea păşi înăuntru, iar apa scoase un sunet vâscos, de absorbţie, lovindu-se de piatra acoperită cu muşchi – şi apoi se aşeză lângă ea şi dădu instrucţiuni autopilotului.

Iod, buruieni şi muşchi, excremente de păsări, lucruri moarte care pluteau în apa întunecată şi rece – mirosul canalului izbi ca o măciucă amintirile lui Sylla. Nu mai simţise un asemenea aer de multă vreme. Dintr-odată, îşi dori să protesteze împotriva întregii excursii, dar Martinez era lângă ea, surâzător, fericit cu aventura lui; iar ea nu voia să distrugă seara, nu după ce începuse în sfârşit să meargă bine.

Motorul electric silenţios acceleră lin. Sylla încercă să se relaxeze la braţul lui Martinez.

– Se apropie o privelişte minunată a Oraşului Înalt, vorbi el la urechea ei.

Aruncă-l în râu, spusese Gredel, cu ani de ură înăbuşită arzându-i în cuvinte.

Oraşul Înalt era umbrit de un nor aflat la mică altitudine. Martinez murmură, arătându-şi dezamăgirea:

– Va trebui să ţi-l arăt altă dată, spuse el.

Un vânt rece trimise un fior prin oasele lui Sylla. Se gândi la corpul care aluneca în tăcere sub suprafaţa râului Iola, la luminile străzii licărind aurii pe undele tot mai largi, muribunde, apa ridicându-se peste gură şi nas, imaginea înălţându-se în mintea lui Sylla ca un val încăpăţânat de amintiri, mirosul de râu, şi de timp, şi de moarte…

* * *

Lady Sylla?

Nu era nici măcar lady Caro, era lady *Sylla.* Nu era doar un pair oarecare, era şefa întregului clan Sylla.

Furia lui Lamey se stinse repede – aşa făcea, apărea şi dispărea cu viteza fulgerului. O ridică pe Caro în braţe şi o duse până la lift, în timp ce portarul se agita în jurul lui. Când ajunseră la etajul cel mai de sus, portarul deschise apartamentul lui Caro, iar Lamey intră ca şi cum el ar fi plătit chiria şi o duse pe Caro în dormitor. Acolo, o aşeză pe Caro pe pat şi o puse pe Gredel să-i scoată cizmele înalte, în timp ce el o acoperea cu o cuvertură.

Gredel nu-l admirase niciodată pe Lamey atât de mult ca în acel moment. Se purta cu o delicateţe stranie, ca şi cum ar fi fost chiar el un pair, vreun lord comandant de flotă punând ordine în lucruri, după o misiune confidenţială.

Portarul nu-i lăsă să rămână. Pe drumul spre ieşire, Gredel văzu că apartamentul lui Caro era într-o dezordine cumplită, cu haine aruncate grămadă şi mesele acoperite cu pahare, sticle şi farfurii murdare.

– Vreau să te întorci aici mâine, zise Lamey în timp ce pornea maşina. Vreau să devii prietena cea mai bună a lui Caro Sylla.

Gredel chiar avea intenţia asta, dar se întrebă dacă gândurile lui Lamey şi ale ei mergeau pe acelaşi făgaş.

– De ce?

– Pairii sunt bogaţi, spuse Lamey cu simplitate. Poate că putem pune mâna pe câte ceva sau poate că nu. Dar chiar mai presus de bani, pairii sunt şi cheia către unele lucruri, şi poate că ea ne va deschide nişte uşi. Chiar dacă este doar uşa către contul ei din bancă, merită să încercăm.

* * *

Era extrem de târziu, totuşi Lamey ţinu s-o ducă pe Gredel într-unul dintre apartamentele lui. Acolo avură o partidă rapidă de sex, cinci minute, abia meritând să-şi scoată hainele în ceea ce-o privea pe Gredel, după care Lamey o duse acasă.

De îndată ce intră pe uşă, îşi dădu seama că Antony se întorsese. Apartamentul mirosea altfel, un amestec de bere, tutun, mascul uman şi teamă. Gredel îşi scoase cizmele la uşă ca să nu-l trezească şi se furişă fără zgomot spre pat. În ciuda orei, rămase trează pentru o

vreme, gândindu-se la chei şi la uşi deschise.
Lamey nu ştia ce vrea de la Caro, nu tocmai. Acţiona pe baza unui instinct care-i spunea că putea să-i fie de folos, să-i aducă relaţii, legături care să-l ajute să urce. Gredel avea în mare parte aceeaşi intuiţie în ceea ce-o privea pe Caro, dar o voia pe Caro pentru alte lucruri. Gredel nu voia să rămână în Fabrici. Caro i-ar fi putut arăta cum să facă asta, cum să se poarte, poate, sau cum să se îmbrace, cum să urce pe scara socială, şi poate nu doar să iasă din Fabrici, ci să plece de tot de pe Spannan, să-şi ia zborul pe un jet de flăcări din staţia de pe inel către Esley, către Zanshaa sau Pământ, către o viaţă plină de strălucire pe care o simţea zăbovind în jurul ei, un soi de potenţial care aştepta să se nască, dar pe care nu şi-l putea imagina prea bine.
Se trezi chiar înainte de prânz şi-şi puse halatul ca să se ducă la duş şi la toaletă. Sunetele meciului de *zephyrball* de la Festivalul Primăverii se auzeau, asurzitoare, din camera din faţă, unde Antony se uita la video. Gredel îşi termină treaba în baie şi se întoarse în camera ei să se îmbrace. Când termină să-şi pună hainele şi să se machieze, îşi perie părul multă vreme, amânând momentul când avea să-şi părăsească sanctuarul pentru a da ochii cu Antony, dar când îşi dădu seama ce făcea, se înfurie pe ea însăşi şi lăsă peria din mână, apoi îşi puse banii în buzunarul de la jachetă şi ieşi din cameră.
Antony stătea pe canapeaua veche, desfundată, urmărind meciul pe peretele video. Pe o farfurie, lângă el, se aflau rămăşiţele unui sandviş. Era un bărbat de înălţime mijlocie, dar de o constituţie solidă, cu umeri laţi, pieptul puternic şi braţe lungi, cu mâini mari. Arăta ca o lespede pe picioare. Părul cenuşiu ca oţelul îi tivea creştetul chel, iar ochii-i erau mici, cu o permanentă privire bănuitoare şi mânioasă.
Nu bea, văzu Gredel, şi simţi o parte din încordare risipindu-i-se.
– Bună, Antony, zise ea mergând spre uşa apartamentului.
El se uită la ea, cu ochii negri plini de furie.
– Unde te duci îmbrăcată aşa?
– Să mă întâlnesc cu un prieten.
– Prietenul care ţi-a cumpărat hainele astea?
– Nu. Altcineva.
Îşi impuse să se oprească din mers şi să se întoarcă spre el.
Buzele lui se strâmbară într-un rânjet.
– Nelda zice că acum te prostituezi pentru nu ştiu ce băiat de legătură. La fel ca maică-ta.
Mânia se aprinse în vinele lui Gredel, dar şi-o stăpâni şi zise:
– Nu m-am prostituat niciodată. Niciodată. Nici măcar o singură dată.
– Poate nu pentru bani, replică Antony. Dar uită-te la hainele astea de pe tine. Şi la bijuterii.

Gredel simţi că roşeşte. Antony îşi îndreptă din nou atenţia la meci.

– Mai bine vinde-ţi curul ăla al tău pentru bani, mormăi el. Atunci ai putea contribui la întreţinerea ta pe-aici.

Ca să-i poţi fura, se gândi Gredel, dar n-o spuse. Se îndreptă spre uşă şi, chiar înainte de a o închide în urma ei, auzi ultima remarcă muşcătoare a lui Antony:

– Ai face mai bine să nu-ţi scoţi implantul ăla! Dacă rămâi gravidă, zbori de-aici! N-am de gând să mai am grijă de un copil care nu-i al meu!

Ca şi cum ar fi avut vreodată grijă de vreun copil…

Gredel părăsi clădirea cu pumnii încleştaţi şi cu ochii aprinşi de furie. Copiii care se jucau în holul din faţă îi aruncară o privire şi se dădură la o parte din calea ei.

Abia când trenul ajunse la jumătatea drumului spre oraşul Maranic, mânia i se domoli până la nivelul unui zumzet de fundal, iar Gredel începu să se întrebe dacă avea s-o găsească acasă pe Caro, dacă ea îşi va aduce măcar aminte că a întâlnit-o în noaptea de dinainte.

Gredel găsi repede apartamentele Volta, acum, că ştia unde se află. Portarul – de data asta era altul – îi deschise uşa şi o îndrumă direct spre ascensor. Era limpede că i se păruse că era Caro.

– Mulţumesc, surâse Gredel, încercând să tărăgăneze cuvintele aşa cum ar fi făcut un pair.

Fu nevoită să bată tare, de câteva ori, înainte ca prietena ei să ajungă la uşă. Caro era încă în rochia scurtă din noaptea precedentă, cu colanţi şi picioarele goale. Avea părul în dezordine şi era mânjită cu rimel pe un obraz. Ochii mijiţi se deschiseră larg când o văzu pe Gredel la uşă.

– Pământeanco, exclamă ea. Bună!

– Portarul a crezut că sunt tu. Am venit să văd dacă te simţi bine.

Caro deschise uşa şi-şi flutură mâinile ca pentru a spune: *Mă simt aşa cum mă vezi.*

– Intră, o invită ea, şi porni spre bucătărie.

Apartamentul era încă în neorânduială, iar aerul mirosea a stătut. Caro se duse la chiuveta din mica bucătărie şi-şi turnă un pahar cu apă.

– Am în gură un gust de brânză, zise ea. De felul acela cu vinişoare. Detest soiul acela de brânză.

Îşi bău apa, în timp ce Gredel se învârti prin apartamentul dezordonat. Se simţea ciudat de reticentă să atingă ceva, ca şi cum totul era o fantezie ce s-ar fi putut risipi dacă punea un deget pe ea.

– Aşadar, spuse ea în sfârşit. Vrei să te duci şi să faci ceva?

Caro termină apa şi puse paharul pe un bufet deja plin de pahare murdare.

– Am nevoie mai întâi de nişte cafea, zise ea. Te-ar deranja să te

duci la cafeneaua din colţ şi să iei puţină pentru mine, cât timp mă schimb?

– Ce-i cu automatul de cafea? întrebă Gredel.

Caro clipi uitându-se la maşină de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Nu ştiu cum să-l pun în funcţiune, răspunse ea.

– O să-ţi arăt.

– N-am învăţat niciodată cum să fac treburi gospodăreşti, zise Caro în timp ce-i făcea loc lui Gredel în bucătărie. Până să vin aici, am avut întotdeauna servitori. Aveam servitori şi aici, dar pe ultima am făcut-o vacă şi am dat-o afară.

– Ce e o vacă? întrebă Gredel.

– Sunt urâte şi grase şi proaste. Ca Berthe, când am concediat-o.

Gredel găsi cafea într-un dulap şi începu să pregătească automatul de cafea.

– *Mănânci* vaci, sau ce? întrebă ea mai departe.

– Da, dau carne. Şi lapte.

– Avem *vashes* pentru asta. Şi *zieges.* Şi porci şi bizoni, dar dau numai carne.

Gredel pregăti cafea pentru amândouă. Ceştile de cafea ale lui Caro erau subţiri ca hârtia şi delicate, cu un inel de platină pe interior şi un desen cu trei semiluni roşii. Caro îşi luă ceaşca ei în baie, şi după o vreme Gredel auzi duşul. Sorbi cafeaua în timp ce se plimba prin apartament – camerele erau drăguţe, dar nu *chiar atât* de drăguţe. Lamey avea locuri la fel de bune, deşi nu în clădiri la fel de exclusiviste ca asta. Exista o vedere a râului Iola la două străzi distanţă, dar nu era o privelişte atât de frumoasă; se înălţau alte clădiri în cale, iar sticla ferestrei era murdară.

Apoi, pentru că nu mai suporta harababura, Gredel începu să adune hainele împrăştiate şi să le împăturească. Termină asta şi tocmai punea farfuriile murdare în maşina de spălat vase, când apăru Caro, îmbrăcată lejer în pantaloni moi de lână, o bluză cu guler înalt şi o vestă scurtă cu nasturi aurii şi o mulţime de buzunare cusute unul deasupra celuilalt. Caro se uită surprinsă în jur.

– Ai făcut curat!

– Puţin.

– Nu trebuia să faci asta!

– N-aveam nimic altceva de făcut.

Gredel veni în camera din faţă. Coborî privirea către una dintre grămezile de haine, puse mâna pe materialul moale al unui pulover pe care tocmai îl împăturise şi-l aşeză cu grijă pe spătarul unei canapele.

– Ai nişte lucruri drăguţe, spuse ea.

– Ăsta-i de la turmele yormakilor. Au o lână minunată.

Cercetă hainele lui Gredel.

– Ce porţi tu e… e în regulă.
– Lamey mi le-a cumpărat.
Caro izbucni în râs.
– Ar fi trebuit să ştiu că le-a ales un bărbat.
Ce nu-i în regulă cu ele? vru Gredel să întrebe.
Era ceea ce purta toată lumea, numai lucruri de cea mai bună calitate. Nu erau haine furate din portul Maranic, erau cumpărate dintr-un *magazin.*
Caro o luă de braţ pe Gredel.
– Hai să mâncăm ceva de dimineaţă, zise ea, şi-apoi te iau la cumpărături.
Portarul se holbă, cu un aer comic, în clipa când Caro şi Gredel ieşiră din lift. Caro o prezentă pe Gredel ca fiind sora ei geamănă, Margaux, de pe Pământ, iar Gredel îl salută pe portar cu accentul ei pământean. Portarul făcu o plecăciune când ele ieşiră graţios pe uşă.
O oră mai târziu, la restaurant, Gredel fu surprinsă când Caro o rugă să plătească pentru mâncare.
– Alocaţia mea vine pe întâi ale lunii, explică ea. Iar banii de luna asta s-au terminat. Cafeneaua n-o să-mi deschidă un credit.
– Nu mergem la cumpărături?
Caro zâmbi larg.
– Haine pot cumpăra pe datorie.
Se duseră la una dintre galeriile unde magazine de elită erau adăpostite sub un şir lung de arce graţioase realizate din răşini polimerizate, arce translucide dar de diferite culori, astfel încât tavanul boltit al fiecăreia lumina în nuanţe subtile, care se contopeau şi curgeau şi se amestecau. Caro o prezenta pe Gredel ca fiind sora ei, şi râdea când Gredel îşi folosea accentul de pe Pământ. Lui Gredel i se spunea lady Margaux şi era înconjurată de roiuri de vânzători şi de supraveghetori, încât era atât surprinsă, dar şi flatată de atenţie. Aşa era atunci când erai pair.
Dacă ar fi fost doar Gredel, angajaţii ar fi fost de faţă, sigur că da, dar ca s-o urmărească peste tot, să se asigure că nu fura nimic.
Galeriile nu serveau numai tereştri, aşa că erau acolo şi tormineli, şi naxizi, şi nişte cree iubitori de plăceri care hoinăreau prin magazine bolborosind cu glasurile lor muzicale. Era neobişnuit pentru Gredel să vadă atâţia nonumani la un loc, din moment ce rareori avea vreun motiv să iasă din părţile terestre ale Fabricilor. Dar pairii, trase concluzia Gredel, aproape că erau o specie separată. Aveau mai multe în comun unul cu altul, decât aveau cu ceilalţi.
Caro cumpără o toaletă pentru ea şi două pentru Gredel, mai întâi o rochie luxoasă cu o pelerină atât de lungă încât se târa pe podea, apoi un costum de stat în casă, asemănător unei pijamale. Gredel nu avea nici cea mai mică idee unde-ar putea purta vreodată asemenea

lucruri. Caro dădu din cap aprobator către costumul de casă.

– E făcut din scuipat de vierme, zise ea.

– Poftim? exclamă Gredel surprinsă.

– Scuipat de vierme. I se spune „mătase”.

Gredel auzise de mătase – citise despre ea în studiile despre istoria Pământului – şi atinse ţesătura cu un respect crescut.

– Crezi că vine de pe Pământ? întrebă ea.

– Mă îndoiesc, replică ea, cu un gest dispreţuitor. Pământul e o văgăună. Mama mea a fost acolo în serviciul guvernului, şi mi-a spus.

Caro cumpără totul pe credit. Gredel observă că semna numai *Sylla,* lăsând deoparte numele de botez şi onorificul *lady.* Părea să aibă cont deschis la fiecare magazin din galerie. Când Gredel îi mulţumi pentru cadouri, Caro îi răspunse:

– Poţi să te revanşezi făcând cinste cu masa de seară.

– Nu cred că-mi pot permite asta, zise Gredel cu îndoială.

Caro izbucni în râs.

– Cred că mai bine învăţăm să mâncăm scuipat de vierme, spuse ea.

Gredel era intrigată de felul în care toată lumea stătea la coadă să-i ofere credit.

– Toţi ştiu că sunt bună de plată, o lămuri Caro. Ştiu că până la urmă o să am banii.

– Când?

– Când o să împlinesc douăzeci şi trei de ani. Atunci ajung fondurile la scadenţă.

Râse din nou.

– Dar aceşti oameni tot nu vor fi plătiţi. Până atunci, voi fi plecată de pe planetă, în flotă, şi mă pot vâna prin spaţiu dacă doresc.

Gredel fu intrigată şi de asta. În Fabrici, puteau exista consecinţe serioase pentru oamenii care nu-şi plăteau datoriile. Poate că şi asta era diferit pentru pairi.

– Banii ăştia ţi i-au lăsat părinţii tăi? întrebă Gredel.

Pe chipul lui Caro se citea îndoiala.

– Nu sunt sigură. Părinţii mei au fost prinşi într-un soi de schemă de a stoarce furnizorii guvernului de o groază de bani şi au pierdut totul, proprietăţi, bani – îşi atinse gâtul cu degetul într-un gest semnificativ – totul. Eu am fost trimisă să locuiesc cu Jacob Biswas la Lacurile Albastre.

Aceasta era o zonă exclusivă în afara oraşului Maranic.

– Cei din clanul Biswas erau clienţi ai familiei Sylla, iar tata i-a obţinut lui Biswas slujba de administrator asistent al portului de aici. Nu sunt sigură dacă i-a dat tata bani, sau dacă vin de la prietenii şi clienţii tatălui meu, dar sunt într-o bancă de pe inelul lui Spannan, iar dobânda ajunge la mine în fiecare lună.

Caro explică mai departe că familiei sale îi era interzis să intre în serviciul civil vreme de trei generaţii, atât ca pedeapsă pentru ceea ce făcuseră părinţii ei, cât şi pentru a reduce la minimum şansele de furt. Dar în calitate de pair, avea în mod automat un bilet către una dintre academiile flotei, aşa că fusese planificat pentru ea să meargă acolo.

– Nu ştiu, continuă Caro, clătinând din cap. Nu mă văd în flotă. Să primesc ordine, să port uniforme... cu toată disciplina asta, cred că aş înnebuni în zece zile.

Flota, îşi zise Gredel. Flota te putea duce departe de Spannan, prin porţile găurilor de vierme către lumile strălucitoare de dincolo. Zanshaa, Esley, Pământ... Imaginea era orbitoare. Pentru asta, s-ar fi împăcat cu uniformele.

– Aş face-o într-o secundă, zise ea.

Caro îi aruncă o privire.

– De ce?

Gredel se gândi că ar putea foarte bine să sublinieze avantajele practice.

– Capeţi mâncare şi un loc de dormit. Îngrijire medicală şi stomatologică. Şi te plătesc pentru asta.

Caro pufni dispreţuitor.

– Atunci fă-o *tu.*

– N-or să mă admită. Mama mea are cazier.

Flota îşi alegea recruţii; erau o mulţime de oameni care voiau cele trei mese gratuite pe zi. Verificau trecutul tuturor celor care se înscriau.

În afară de cazul în care, se gândi Gredel, cineva cunoscut putea trage sforile. Un pair, să zicem.

Luară un taxi până la locuinţa lui Caro, dar când şoferul se apropie de destinaţie, Caro se ghemui pe bancheta din spate, o trase pe Gredel, uluită, peste ea, şi strigă la el să meargă mai departe.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Gredel.

– Un executor. Cineva care a venit să ia bani de la mine. De obicei, portarul îi alungă, dar ăsta e cu adevărat insistent.

După cât se părea, viaţa pe credit nu era atât de confortabilă pe cât lăsa să se înţeleagă Caro.

Şoferul le lăsă la o platformă de încărcare de pe aleea din spatele clădirii. Codul lui Caro deschise uşa.

La intrare existau mici cărucioare cu motor, pentru a fi folosite când locatarii mutau mobilă sau alte obiecte grele.

Luară liftul de marfă până la etajul lui Caro şi căutară ceva de mâncare. Nu aveau mare lucru, doar biscuiţi şi o bucată veche de brânză.

– Ai mâncare la tine acasă? întrebă Caro.

Gredel şovăi.

– Da, răspunse ea, dar îl avem şi pe Antony.

– Şi cine-i ăsta?

Gredel îi explică.

– Dacă se apropie de mine, zise Caro cu o privire dezgustată, o să-l pocnesc în boaşe.

– Asta nu l-ar opri pentru prea multă vreme, replică Gredel, cuprinsă de un fior. Tot te-ar plesni de ţi-ar muta faţa din loc.

– O să vedem.

Buzele lui Caro se strâmbară din nou.

– Vorbesc serios. Nu vrei să-l înfurii pe Antony. Pariez că până şi băieţii lui Lamey ar avea necazuri cu el.

Caro clătină din cap.

– E o nebunie, râse ea. Cunoşti pe cineva care ne-ar putea cumpăra ceva de mâncare?

– Păi… Ar fi Lamey.

– E prietenul tău, aşa-i? Cel înalt?

– El te-a adus sus astă-noapte.

– Aşadar, *deja* îi sunt datoare, râse Caro. Va avea ceva împotrivă să cinăm pe socoteala lui? O să-i plătesc, pe întâi ale lunii.

Gredel îl sună pe Lamey de pe telefonul ei. Fu amuzat de dilema lor şi spuse că va ajunge imediat la ele.

Gredel făcu nişte cafea cât timp aşteptară, şi o servi în ceştile subţiri ca hârtia.

– Aşadar, povesteşte-mi despre Lamey, îi ceru Caro.

Gredel îi vorbi despre afacerea lui Lamey.

– Are relaţii, ştii? Cunoaşte oameni şi învârte lucrurile. Din port, din alte locuri. Le pune la dispoziţia oamenilor la preţuri bune. Când nu pot căpăta credite, le împrumută bani.

– Nu patronii clanurilor ar trebui să facă asta?

– Câteodată da. Dar ştii, clanurile astea din pătura mijlocie sunt băgate într-o mulţime de afaceri proprii, ori dacă nu, prietenii şi aliaţii lor sunt. Aşa că n-or să împrumute bani cuiva ca să concureze cu ei. Şi odată ce pornesc noile afaceri, trebuie să fie protejate, ştii, împotriva celor care sunt deja în afacerea aceea, aşa că Lamey şi oamenii lui fac şi asta.

– Pairii ar trebui să protejeze oamenii, comentă Caro.

– Caro, zise Gredel, tu eşti primul pair pe care l-am văzut altfel decât la video. Pairii nu vin în locuri precum Fabricile.

Caro zâmbi cinic.

– Aşadar, Lamey nu face decât fapte bune, aşa-i? N-a făcut rău nimănui, niciodată, doar ajută oamenii…

Gredel ezită. Intrau într-o zonă la care încerca să nu se gândească. Îşi aduse aminte de băiatul acela, Moseley, îngrozitoarea bufnitură surdă, ca un plescăit, când îl izbise gheata lui Lamey. Felul în care

sunase propriul ei cap, când o plesnise atunci Lamey.

– Sigur, zise ea în sfârşit, a făcut rău unor oameni. În cea mai mare parte, oameni care au furat de la el. Dar nu-i de fapt chiar atât de rău, adăugă repede. Nu-i unul dintre cei violenţi, e deştept. Îşi foloseşte inteligenţa.

– Mda, comentă Caro. Şi şi-a folosit... *inteligenţa* pe tine?

Gredel simţi că roşeşte.

– De câteva ori, răspunse ea prompt. Are toane. Dar e totdeauna drăguţ când se calmează, şi îmi cumpără lucruri.

– Mda, vorbi din nou Caro.

Gredel încercă să nu se zbârlească văzând atitudinea lui Caro. Iubiţii te loveau, asta *făceau* ei. Era normal. Problema era dacă le părea rău după aceea.

– Îl iubeşti? întrebă Caro.

Gredel şovăi din nou.

– Poate, răspunse ea.

– Sper că măcar e bun în pat...

Gredel ridică din umeri.

– E în regulă.

Sexul părea să fie ceva de aşteptat din partea ei, pentru că era considerată frumoasă şi pentru că se ducea cu băieţi mai mari, care aveau bani. Nu fusese niciodată atât de plăcut pe cât se spusese că trebuie să se aştepte, dar era cu toate acestea destul de plăcut ca să nu vrea să renunţe.

– Lamey e prea tânăr ca să fie bun în pat, afirmă Caro. Ai nevoie de un bărbat mai în vârstă care să-ţi arate ce înseamnă cu adevărat sexul.

Ochii îi scânteiau şi scoase un chicotit diabolic.

– Ca Sergei al meu. Chiar era cel mai bun! Mi-a arătat *totul* despre sex.

Gredel clipi.

– Cine e Sergei?

– Sora soţiei lui Jake Biswas era măritată cu Sergei. Dispăream întotdeauna pe furiş ca să fim împreună. Asta provoca toate certurile în familie. De aceea a trebuit să mă mut în oraşul Maranic...

– Cu cât era mai în vârstă?

– Avea ceva peste patruzeci.

O ură neagră, bruscă, o cuprinse pe Gredel. L-ar fi sfâşiat pe Sergei în bucăţi cu unghiile, cu dinţii.

– Asta-i scârbos, spuse ea. Omul ăla e dezgustător.

Caro râse cu cinism.

– În locul tău, n-aş vorbi, replică ea. Câţi ani are Lamey? În ce fel de scene te bagă *el?*

Gredel se simţi ca şi cum vorbele lui Caro ar fi plesnit-o peste faţă.

Caro surâse cu superioritate.
– Exact, zise ea. Suntem modele de stabilitate şi de sănătate mentală, chiar aşa.
Gredel se hotărî să schimbe subiectul.
– Asta e încântătoare, spuse ea, şi ţinu ceaşca sus.
Caro se uită la ea fără nicio expresie pe faţă.
– Am moştenit serviciul ăsta. E blazonul familiei Sylla, astea trei semiluni.
– Ce înseamnă?
– Înseamnă trei semiluni. Dacă-i vorba de mai mult de-atât, mie nu mi-a spus nimeni.
Dispoziţia lui Caro se mai îmblânzise când apăru Lamey. Ea îi mulţumi pentru că o dusese acasă în noaptea de dinainte, şi îi duse pe amândoi la un restaurant atât de exclusiv, încât Caro trebui să-şi dea amprenta digitală ca să intre. Nu existau mâncăruri adevărate în meniu, numai o varietate de platouri mici pe care le împărţeau toţi cei de la masă. Gredel nu auzise niciodată de unele dintre ingrediente. Unele feluri erau minunate, altele nu. Unele erau pur şi simplu de neînţeles.
Caro şi Lamey se înţeleseră bine, spre uşurarea lui Gredel. Caro umplea văzduhul cu vorbe pline de vervă, iar Lamey glumea şi arăta mult respect pentru părerile ei. Către sfârşitul mesei, el băgă mâna în buzunar, iar Gredel simţi o furnicătură în toţi nervii când văzu injectorul medical.
– Panda m-a întrebat dacă mai vrei nişte endorfine, zise Lamey.
– Nu mai am bani, îţi aminteşti? răspunse Caro.
Lamey ridică din umeri.
– Ţi le trec în cont.
Nu, ar fi vrut Gredel să strige.
Dar Caro etală un surâs satisfăcut, ca de pisică, şi întinse mâna după injectorul din mâna lui Lamey.
* * *
Gredel şi Caro petrecură mult timp împreună după asta. În parte pentru că aşa voia Lamey, dar şi pentru că Gredel descoperi că îi plăcea Caro, şi îi plăcea să înveţe de la ea. Studia felul în care vorbea Caro, în care se îmbrăca, în care se mişca. Iar lui Caro îi plăcea să o îmbrace pe Gredel ca pe una dintre păpuşile ei şi să o înveţe să meargă şi să vorbească de parcă ar fi fost lady Margaux, sora unui pair. Gredel lucră la accentul ei până când vorbirea ei fu o imitaţie perfectă a lui Caro. Caro nu putea imita voci aşa cum o făcea Gredel, iar glasul Pământencei o făcea întotdeauna să râdă.
Gredel învăţa lucruri care ar fi putut-o scoate din Fabrici.
Lui Caro îi plăcea să-i dea lecţii. Poate, se gândi Gredel, asta se întâmpla pentru că nu avea prea multe de făcut. Abandonase şcoala,

pentru că era pair şi avea să intre la academie fie că avea note bune, fie că nu, şi nu părea să aibă prieteni în oraşul Maranic. Câteodată veneau în vizită prieteni de la Lacurile Albastre – de obicei un grup de fete, pe neaşteptate –, dar nu vorbeau decât despre bărbaţi şi evenimente de la şcoală, iar Gredel îşi dădea seama că şi Caro se plictisea repede de asta.

– Aş vrea să sune Sergei, spunea Caro.

Dar el nu suna niciodată. Iar Caro refuza să-l sune ea.

– E rândul lui, nu al meu, zicea, iar ochii i se înăspreau.

Caro se plictisea cu uşurinţă. Iar asta era primejdios, pentru că, atunci când Caro se plictisea, voia să schimbe placa. Uneori, asta nu însemna doar să meargă la cumpărături sau într-un club, ci şi să bea vreo două sticle de vin sau o sticlă de coniac, sau să-şi bage tot felul de lucruri în carotidă cu injectorul medical. Endorfinele îi plăceau totuşi cel mai mult.

Drogurile nu erau ilegale, dar aprovizionarea era controlată în diferite moduri, în plus erau şi scumpe. Piaţa neagră oferea în schimb substanţe farmaceutice la preţuri mai rezonabile, fără hârtii sau urmărirea banilor. Nu erau doar drogurile pe care le vindeau pentru distracţie băieţii de legătură; atunci când Gredel era bolnavă, Nelda făcea rost pentru ea de antivirale de pe piaţa neagră, iar o dată, când îşi rupsese piciorul, îi procurase şi nişte regeneratoare rapide, scutind astfel cheltuiala de a plăti la doctor şi la farmacie.

Când Caro schimba placa, devenea o creatură irascibilă, pe jumătate sălbatică, un nod încâlcit de nervi încordaţi la extrem şi de impulsuri copleşitoare. Se năpustea de la o scenă la alta, de la o petrecere la club şi de acolo la bar, distrându-se cu frenezie un minut, iar în următorul proferând insulte răutăcioase la adresa unor oameni complet străini.

La începutul lunii, Gredel o îndemnă pe Caro să-i plătească lui Lamey ceea ce-i datora. Caro se mulţumi să ridice din umeri, dar Gredel insistă.

– Asta nu-i ca datoriile pe care le aduni la magazin, îi spuse.

Caro îi aruncă lui Gredel o privire printre gene, care o nelinişti, pentru că o recunoscu drept preludiul furiei.

– Ce vrei să spui?

– Când nu-l plăteşti pe Lamey, se întâmplă tot felul de lucruri.

– Cum ar fi? întrebă Caro cu dispreţ.

– Cum ar fi…

Gredel şovăi.

– Cum ar fi ceea ce s-a întâmplat cu Moseley.

Stomacul i se întoarse pe dos când îşi aduse aminte.

– Moseley conducea câteva dintre magazinele lui Lamey, ştii, unde vinde lucrurile de care face rost. Iar Lamey a aflat că Moseley ciugulea

din profituri…

Îşi aminti cum strigase Lamey la Moseley, cum îl ţinuseră băieţii pe Moseley în timp ce Lamey îl lovea cu putere peste faţă şi peste corp. Felul în care Lamey îl izbea mai departe cu picioarele chiar şi după ce Moseley căzuse pe podea… Şi bufniturile ghetelor…

– Şi ce s-a întâmplat cu Moseley? întrebă Caro.

– Cred că a murit.

Gredel rosti cuvintele trecând cu greu de nodul care i se pusese în gât.

– Băieţii nu vor să vorbească cu mine despre asta. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci. Acum Panda conduce magazinele alea.

– Şi Lamey mi-ar face *mie* aşa ceva? întrebă iar Caro.

Era limpede că trebuia să facă un efort ca să accepte ideea că ar fi vulnerabilă faţă de cineva ca Lamey.

Gredel şovăi din nou.

– Poate că pur şi simplu n-ar trebui să-i dai ocazia. E imprevizibil.

– Bine, încuviinţă Caro. Atunci dă-i banii.

Se duse la computer şi-i dădu lui Gredel o foaie de credit pentru bani.

Lamey se uită la foaie cu uimire – lucra într-o afacere numai pe bani gheaţă – şi îi ceru lui Gredel să i-o ducă înapoi lui Caro şi s-o încaseze. Dar când se întoarse în ziua următoare la apartamentul lui Caro, aceasta era mahmură şi nu voia să fie deranjată, aşa că îi dădu lui Gredel codurile de la contul de bani lichizi.

Era chiar atât de uşor!

Gredel se uită la depunerea făcută în ziua precedentă şi trase aer în piept. Opt sute patruzeci de zeniţi, destul pentru a-i întreţine pe Nelda şi numeroşii ei copii vreme de un an, şi mai rămânea destul şi pentru ca Antony să se îmbete în fiecare seară. Iar Caro căpăta asta în fiecare *lună!*

Gredel începu să se ocupe de banii lui Caro, având grijă ca măcar o parte dintre creditori să fie liniştiţi şi ca să fie mâncare în bucătărie. Făcea şi curăţenie, aranja hainele pe care Caro le împrăştia peste tot, avea grijă ca rufăria să fie trimisă la spălat şi, când se întorcea, să fie pusă la loc. Caro era amuzată de toate acestea.

– Când o să intru în flotă, poţi să te înrolezi şi tu, zise ea. O să te fac servitoare sau aşa ceva.

Speranţa se aprinse în inima lui Gredel.

– Aşa sper şi eu, răspunse ea. Dar va trebui să tragi nişte sfori ca să-mi aranjezi intrarea – adică, având în vedere cazierul mamei mele şi toate celelalte…

– O să-ţi aranjez intrarea, o asigură Caro.

Lamey fu dezamăgit când Gredel îi vorbi despre finanţele lui Caro.

– Opt sute patruzeci, mormăi el, nu prea merită furaţi.

Se rostogoli pe spate în pat – erau într-unul dintre apartamentele lui – şi se încruntă spre tavan.

– Au fost omorâţi oameni pentru mult mai puţin de-atât, spuse Gredel. Pentru preţul unei sticle de vin ieftin.

Ochii albaştri ai lui Lamey îi aruncară o privire tăioasă.

– Nu vorbesc despre omorârea nimănui, replică el. Spun doar că nu merită *să fii omorât pentru ei,* pentru că asta este probabil să se întâmple dacă furi de la un pair. N-o să merite să încerci până când ajunge la douăzeci şi doi, când îşi capătă întreaga moştenire, şi până atunci o să intre în flotă.

Oftă.

– Aş vrea să facă parte din flotă acum, să aibă un post în port. Am putea să ne folosim de ea ca să obţinem ceva din proviziile flotei.

– Nu vreau să fur de la ea, exclamă Gredel.

Lamey îşi duse gânditor degetele la bărbie şi continuă ca şi cum n-ar fi auzit.

– Ceea ce trebuie să faci, vezi tu, e să obţii un cont bancar pe numele *ei,* dar cu amprenta *ta* digitală. Apoi transferi banii lui Caro în contul tău, iar de acolo, îi transformi în bani lichizi şi dispari în întuneric.

Surâse.

– Ar trebui să fie uşor…

– Credeam că ai spus că nu merită, comentă Gredel.

– Nu, pentru opt sute nu merită.

Izbucni în râs.

– Încerc doar să descopăr o cale de a-mi recupera investiţia.

Gredel se simţi uşurată că Lamey nu avea intenţia să fure banii lui Caro. Nu voia să fie o hoaţă, şi mai ales nu voia să fure de la o prietenă, cum era Caro.

– Nu pare să aibă nicio relaţie folositoare aici, continuă Lamey să gândească cu voce tare. Află ce poţi despre indivizii ăştia, Biswas, cu care locuia. Ar putea fi buni la ceva.

Gredel fu de acord. Cererea părea destul de inofensivă.

Îşi petrecea acum cea mai mare parte a nopţilor departe de casa lui Nelda, fie cu Lamey, fie dormind în apartamentul lui Caro. Asta era bine, pentru că lucrurile stăteau îngrozitor la Nelda. Antony părea să se pregătească pentru o şedere lungă. Era bolnav, ceva cu ficatul, şi nu reuşea să capete de lucru. Câteodată, Nelda avea vânătăi proaspete sau tăieturi pe faţă. Altă dată, le aveau ceilalţi copii. Şi uneori, când Gredel venea noaptea acasă, Antony era acolo, inert pe canapea, cu o sticlă de gin în mână. Ea îşi scotea pantofii şi păşea pe lângă el în tăcere, cu ură în ochi, şi îi trecea prin minte cât de uşor ar fi fost să-l rănească pe Antony atunci, să ia sticla şi să-l izbească peste faţă cu ea, să-l izbească până când n-ar mai fi putut să facă

niciun rău nimănui, niciodată.

Odată, ajunse acasă şi o găsi pe Nelda în lacrimi. Antony o bătuse şi-i luase banii de chirie, pentru a doua oară la rând.

– O să fim evacuaţi, şopti Nelda răguşită. Or să ne arunce afară pe toţi.

– Ba nu, replică ferm Gredel.

Se duse la Lamey şi îi explică situaţia şi-l imploră să-i dea bani.

– N-o să-ţi mai cer nimic, niciodată, promise ea.

Lamey o ascultă gânditor, apoi băgă mâna în portofel şi îi dădu o bancnotă de o sută de zeniţi.

– Asta ajunge? întrebă.

Gredel întinse mâna după bancnotă, ezită.

– E mai mult decât destul, răspunse ea. Nu vreau să iau atât de mult.

Lamey îi luă mâna şi-i puse bancnota în ea. Ochii lui albaştri se uitară într-ai ei.

– Ia-i şi spune mulţumesc, zise el. Cumpără-ţi ceva drăguţ cu restul.

Recunoştinţa inundă ochii lui Gredel. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Mulţumesc, zise ea. Ştiu că nu-i merit.

– Ba sigur că da, protestă Lamey. Meriţi ce-i mai bun, Pământeanco.

O sărută şi îşi simţi buzele sărate.

– Acum să duci ăştia la administratorul clădirii, da? Nu-i lăsa lui Nelda, pentru că s-ar putea să-i dea iarăşi.

– Aşa o să fac, imediat, promise Gredel.

– Şi…

Ochii lui deveniră serioşi.

– Trebuie să mă ocup de Antony? Sau are nevoie de încurajare ca să plece? Ştii ce vreau să spun.

Gredel se dădu înapoi în faţa ideii.

– Nu, zise ea. Nu… n-o să stea prea mult.

– Îţi aduci aminte că asta e o opţiune, da?

Ea se sili să dea din cap în semn de răspuns.

Gredel duse banii la administrator, o femeie încruntată care avea un birou în clădire şi care mirosea a varză şi a ceapă. Insistă să primească o chitanţă pentru chiria pe două luni, pe care femeia i-o dădu în silă, şi, în timp ce ieşea, Gredel se gândi la Lamey şi la faptul că asta însemna că o iubeşte.

Păcat că o să moară. Gândul se contură nepoftit în mintea ei.

Partea cea mai rea era că ştia că e adevărat.

Oamenii ca Lamey nu supravieţuiau pentru prea multă vreme. Nu existau mulţi băieţi de legătură în vârstă – de aceea nu li se spunea *oameni* de legătură. Mai devreme sau mai târziu erau prinşi şi ucişi.

Iar cei pe care-i iubeau – soţiile, iubitele, copiii – plăteau şi ei, ca Ava, cu o condamnare la fermele de muncă sau cu propria lor execuţie.

Ideea se confirmă câteva zile mai târziu, când Stoney fu prins „deturnând” o încărcătură de containere de combustibil în portul Maranic. Procesul lui se termină după două săptămâni, şi fu executat în săptămâna următoare. Din cauză că furtul din proprietatea privată era o infracţiune de drept comun, nu una împotriva Praxisului, nu fu supus torturilor rezervate celor care încălcau legea supremă, ci pur şi simplu legat de un scaun şi sugrumat.

Execuţia fu transmisă pe canalul video rezervat pedepselor, iar Lamey îşi puse băieţii să se uite.

– Ca să-i facă mai atenţi, zise el simplu.

Gredel nu se uită. Se duse în schimb la Caro şi se surprinse singură ajutând-o să bea o sticlă de vin. Caro fu încântată de această alunecare din partea lui Gredel, şi se purtă cât de fermecător putea toată noaptea, mulţumindu-i cu exuberanţă pentru tot ce făcuse pentru ea. Gredel plecă simţind vinul cântându-i în vine. Rareori se mai simţise atât de bine.

Euforia dură doar până când intră în apartamentul lui Nelda. Antony vocifera în gura mare. Un scaun zăcea în bucăţi pe podea, iar Nelda avea o tăietură deasupra ochiului care lăsa să-i curgă lacrimi roşii pe faţă. Când vru să intre, Gredel încremeni în uşă, apoi încercă să se strecoare către camera ei fără să atragă atenţia lui Antony.

Fără noroc. El se întinse după ea, o apucă de bluză în dreptul umărului. Simţi pânza sfâşiindu-se.

– Unde-s banii? răcni el. Unde-s banii pe care-i capeţi vânzându-ţi curul?

Gredel îi întinse portofelul cu mâini tremurătoare.

– Aici, zise ea. Ia-l!

Era destul de limpede ce se petrecea, era Scenariul Antony Numărul Unu. Avea nevoie de bani pentru băutură, şi îi luase deja lui Nelda tot ce avea.

Apucă portofelul şi turnă monedele în palmă. Gredel putea simţi mirosul de ienupăr al ginului care emana din toţi porii lui. Bărbatul se uită prosteşte la monede, apoi aruncă portofelul pe podea şi puse banii în buzunar.

– O să te scot chiar eu pe stradă, chiar acum, strigă el, şi o apucă de încheietură cu mâna lui uriaşă. Pot să fac cu tine mai mulţi bani decât ăştia!

– Nu!

Gredel, plină de groază, încercă să se smulgă din strânsoare.

Mânia ardea în ochii lui Antony. Îşi trase înapoi cealaltă mână.

Gredel simţi impactul nu în carne, ci în oase. Dinţii îi clănţăniră, îi fugiră călcâiele de sub ea şi căzu pe podea.

Apoi Nelda ţipă şi mâinile ei apucară antebraţul lui Antony, în timp ce încerca să-l împiedice s-o lovească din nou pe Gredel.

– Nu lovi copilul! se văită ea.

– Vacă proastă! mârâi Antony, şi se întoarse să-i dea un pumn în faţă. Să nu te mai bagi niciodată între mine şi ea!

Faptul că se întoarse cu spatele fu marea greşeală a lui Antony. Mânia ardea înăuntrul lui Gredel, o furie atotmistuitoare ca o flacără de sudură, care o făcu să se arunce spre cea mai apropiată armă, un picior de scaun care se rupsese când Antony sfărâmase scaunul, în scopul de a-şi sublinia unul dintre argumentele sale retorice. Gredel se propti în călcâie, se ridică în picioare şi balansă piciorul de scaun, cu două mâini, spre capul lui Antony.

Nelda rămase cu gura căscată, în formă de O, şi se văită din nou. Antony interpretă asta ca pe un avertisment şi începu să se răsucească, dar era prea târziu. Piciorul de scaun din lemn îl nimeri în tâmplă, şi căzu într-un genunchi. Făcut din fibră de lemn presată, piciorul de scaun se rupsese neregulat, iar capătul despicat în aşchii îi găuri pielea.

Gredel scoase un strigăt amplificat de cincisprezece ani de ură veritabilă, înăbuşită, şi lovi din nou. Se auzi un trosnet puternic atunci când piciorul scaunului intră în contact cu craniul chel al lui Antony, iar bărbatul masiv căzu pe podea ca un sac cu pietre. Gredel se lăsă cu genunchii pe pieptul lui lat şi îl lovi fără încetare. Îşi amintea sunetul pe care ghetele lui Lamey îl scoteau când îl izbea pe Moseley şi voia mult de tot să scoată acele sunete din Antony. Capătul neregulat al piciorului de scaun rupse fâşii lungi din carnea lui Antony. Sângele împroşcă podeaua şi pereţii.

Se opri abia când Nelda îşi încolăci braţele în jurul ei şi o trase de lângă bărbatul fără cunoştinţă. Gredel se întoarse s-o lovească pe Nelda, dar se stăpâni când văzu lacrimile femeii mai în vârstă.

Antony scotea un bolborosit în timp ce respira. Un pârâiaş de sânge îi curgea din gură pe podea.

– Ce ne facem? se văicări Nelda în timp ce se învârtea neajutorată în cercuri mici prin cameră. Ce ne facem?

Gredel ştia cât se poate de bine răspunsul la întrebare. Îşi scoase telefonul din portofel, se duse în camera ei şi-l chemă pe Lamey. Acesta ajunse în douăzeci de minute, împreună cu Panda şi cu încă trei băieţi. Se uită la încăperea ruinată, la Antony zăcând pe podea, la Gredel stând în picioare deasupra lui cu piciorul de scaun însângerat în mână.

– Ce vrei să fac? o întrebă pe Gredel. L-am putea urca într-un tren, presupun. Sau l-am putea arunca în râu.

– Nu!

Nelda sări între Antony şi Lamey. Avea ochii plini de lacrimi când

se întoarse spre Gredel.

– Puneţi-l în tren! Te rog, scumpo, te rog!

– În tren, îi repetă Gredel lui Lamey.

– O să-l trezim pentru destul timp cât să-i spunem să nu se mai întoarcă, zise Lamey.

El şi cu băieţii lui ridicară trupul greu al lui Antony şi-l traseră spre uşă.

– Unde-i liftul pentru marfă? întrebă Lamey.

– O să-ţi arăt, răspunse Gredel.

Chiriaşii erau muncitori care se duceau la culcare la o oră rezonabilă, clădirea era tăcută în timpul nopţii şi holurile pustii. Băieţii lui Lamey gâfâiau cărând carcasa grea, inertă, cu oase masive şi muşchi solizi. Ajunseră la uşa ascensorului de marfă, iar băieţii îl trântiră pe Antony pe podea în timp ce-şi trăgeau răsuflarea.

– Lamey, zise Gredel.

El se uită la ea.

– Da?

Ea ridică privirea spre el, spre ochii lui înţelegători.

– Aruncă-l în râu, spuse ea.

* * *

Ceva plutea pe suprafaţa apei, iar Sylla încercă să nu se uite într-acolo. Martinez o strânse în braţe şi începu s-o sărute. Ea îi răspunse scurt la sărut, neatentă. Tresări şi se înfioră când o picătură mare de ploaie îi împroşcă dosul mâinii.

– Ţi-e frig? Lasă-mă să închid acoperişul.

Martinez împinse o manetă, iar acoperişul de plastic al bărcii fu tras în faţă, oprind adierea. Brusc, parcă nu mai era aer. Sylla se întinse şi trase la loc acoperişul, cu un ţipăt.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Martinez surprins.

– Barcă! ordonă Sylla. Du-te la chei! Acum!

Panica pulsa în pieptul ei ca o pânză sfâşiată biciuind aerul în bătaia vântului. Picăturile de ploaie o plesneau peste faţă.

Martinez o luă de mână.

– Ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

– Nu! reuşi ea să strige, şi-şi smulse mâna dintr-a lui.

Barca alunecă de-a lungul cheiului şi Sylla se aruncă spre uscat. Durerea îi săgetă gleznele când se izbi de cheiul de piatră, dar după ce se lăsă pe vine pentru câteva clipe, se ridică în picioare şi se îndepărtă cu paşi energici. Martinez rămase în urmă, cu braţele întinse ca să-şi păstreze echilibrul, arătând ridicol în mica ambarcaţiune care se legăna.

– Cu ce-am greşit? exclamă el, uluit.

Ploaia lovea chipul femeii cu plescăituri mici şi reci.

– Cu nimic! răspunse ea peste umăr, şi grăbi pasul.

Şapte

Catafalcul ultimului Mare Maestru trecea prin faţă, mişcându-se într-o alunecare tăcută, glacială, de-a lungul Bulevardului Praxisului, pe tot drumul de la Marele Refugiu din vârful acropolei oraşului, până la Culcuşul Eternităţii, la celălalt capăt al marii stânci a Oraşului Înalt. Deasupra monstruosului catafalc se afla o imagine a ultimului shaa în persoană, de două ori mărimea naturală. Corpul masiv stătea înclinat printre faldurile sculptate, de piele cenuşie şi moale, cu capul teşit, în formă de provă de corabie, ţinut drept, ca o colină singuratică într-un ţinut deşertic îndepărtat, şi cu privirea aţintită înainte, spre un viitor pe care numai aceia la fel de înţelepţi ca shaa se puteau aştepta să-l vadă vreodată.

Sub cerul posomorât, Martinez stătea de ore întregi, sau cel puţin aşa i se părea. Purta uniformă de paradă de doliu, cu pelerină, epoleţi şi cizme înalte, şi un chipiu înalt de piele neagră, pe cap. Culorile Serviciului erau inversate la hainele de doliu, aşa că în loc de tunică şi pantaloni verzi cu nasturi şi trese argintii, tunica şi pantalonii aveau albul doliului, cu guler, manşete, trese şi nasturi verzi. Pelerina era albă, tivită cu verde, şi avea greutăţi la colţuri ca să-şi păstreze linia.

Uniforma era ţeapănă din cauza apretului şi se simţea ciudat în ea, iar gulerul înalt îl rodea pe dedesubtul bărbiei. Cizmele erau fierbinţi şi grele, iar chipiul, cu fundul de argint, îl apăsa pe craniu ca o piatră de moară. Teaca de la pumnalul de paradă în formă de seceră, cu care avea dreptul să reteze gâturile subordonaţilor care îl nemulţumeau, i se lovea de coapsă în timp ce mergea.

Catafalcul se târî pe lângă el, urmat de o fanfară – cu toţii cree, cu timpane bubuitoare motorizate şi flaute cu ancie dublă care scoteau o melopee tânguitoare, stranie şi primitivă, ca un bocet al unei specii pe jumătate sălbatice de la începutul timpului. Aceasta era urmată de un car alegoric purtând diferitele maşini care, potrivit zvonurilor persistente, fuseseră conectate la Prevestirea Victoriei în timpul ultimei părţi a vieţii sale. Acestea erau acoperite cu giulgiuri albe, şi aveau să fie arse împreună cu ultimul shaa, luându-şi secretele cu ele.

Martinez nu se putea împiedica să nu se gândească la faptul că era un lucru regretabil. Shaa fuseseră foarte secretoşi în ceea ce privea anatomia şi fiziologia lor, ca să nu mai vorbim de felul lor de gândire. La deces, fiecare shaa fusese incinerat împreună cu servitorii personali şi cu bunurile sale, iar shaa supravieţuitori avuseseră grijă să fie urmate toate procedurile corespunzătoare. Orice s-ar fi petrecut sub acele falduri de piele sau în acele capete în formă de provă, rămânea un secret rezervat numai pentru shaa.

Dar acum nu mai existau shaa supravieţuitori care să se asigure că dovezile erau distruse. Era o ocazie perfectă pentru o examinare post-mortem, dacă nu pentru o disecţie propriu-zisă. Dacă Martinez ar fi

fost responsabil cu organizarea, funeraliile şi procesiunea solemnă ar fi fost amânate pentru zile întregi, dacă nu luni, în timp ce patologi experţi ar fi căutat şi ultimul secret al fiziologiei shaa, iar cei mai buni ciberneticieni ar fi examinat maşinile ca să stabilească dacă erau, cu adevărat, depozitarele memoriei shaa.

Dar Martinez nu era responsabil, iar secretele rasei shaa aveau să moară odată cu ultimul din neamul lor.

Urmându-l pe Maestrul Prevestirea Victoriei şi maşinile sale, veneau participanţii seniori la înmormântare, cu toţii în uniforme de doliu cu culori inversate: albul şi roşul-închis al lorzilor convocaţi, albul şi maroul serviciului civil, albul şi verdele flotei, fiecare serviciu organizat pe specii, în ordinea vechimii cuceririi. Naxizii erau primii, cu trupurile lor lungi curbându-se în dreapta şi în stânga, pentru a menţine pasul lent, urmaţi de tereştri, de tormineli şi aşa mai departe. Singura specie care lipsea erau yormakii, care primiseră cu secole în urmă o dispensă specială pentru a nu-şi părăsi niciodată lumea de baştină.

Lordul Pierre Ngeni se afla undeva printre lorzii convocaţi, dar Martinez nu-l zări. Printre uniformele albe ale flotei, îl zări pe comandantul de flotă senior Jarlath, noul comandant al flotei locale. Era un torminel, având ochii mari, nocturni, acoperiţi cu ochelari fumurii, chiar şi în această zi cenuşie, şi corpul durduliu, îmblănit, înfăşurat până la gât în albul de doliu. Combinaţia între blană şi o uniformă complicată putea avea ca rezultat o supraîncălzire mortală la specia lui – în împrejurări mai puţin protocolare, ofiţerii tormineli purtau numai vestă şi pantaloni scurţi – dar Martinez bănuia că avea în uniformă dispozitive de răcire, pentru a-i păstra corpul răcorit la o temperatură rezonabilă. Mulţi tormineli în posturi oficiale aveau să-şi albească blana cenuşie cu negru pe durata perioadei de doliu, mai curând decât să rişte în fiecare zi o comoţie provocată de căldură.

Martinez nu ştia nimic despre comandantul de flotă Jarlath, şi dorea încă şi mai puţin să ştie. Pentru că Jarlath îl înlocuise pe comandantul Enderby, iar după ziua de astăzi Martinez urma să fie nevoit să-şi scoată de pe guler însemnele roşii de stat-major, care-l indicau drept ofiţer cu statut deosebit.

După îndoliaţii din flotă, urmau albul şi albastrul Serviciului de Explorare, apoi negrul şi auriul Legiunii Sârguinţei. Numai Legiunea nu avea îmbrăcăminte de doliu, ceea ce simboliza faptul că nici măcar doliul nu le putea întrerupe căutarea neîncetată a duşmanilor Praxisului.

După ei veneau trupurile celor care se hotărâseră să-l urmeze în moarte pe Marele Maestru, prima dintre ei fiind Doamna Supremă a Convocării, persoana cu cel mai înalt rang din imperiu care nu se născuse shaa. Trecu încet pe catafalc, cu vântul răsfirându-i puţinul

păr asemănător unor fulgi, din partea de sus a corpului cu oase goale pe dinăuntru. După Doamna Supremă şi după alţi convocaţi, veneau catafalcurile membrilor sus-puşi ai Serviciului Civil. Fiecare luase doze masive de otravă, şi murise probabil cu membrii loiali ai familiei adunaţi cu veneraţie în jurul lor – poate ca să se asigure că mergea până la capăt, sau să-i toarne otrava pe gât dacă se împotrivea.

Pentru prima oară în viaţa lui, Martinez se simţea recunoscător pentru faptul că familia Martinez nu era de prim rang. Dacă s-ar fi aşteptat din partea familiei lui să ofere pe unul dintre ei, nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă nu i-ar fi întins lui cupa. Fratele său, Roland, era moştenitorul prezumptiv al planetei Laredo şi prea important ca să moară, iar surorile lui erau – oricum, de cele mai multe ori – un front unit împotriva oricăror adversităţi. Poate că un consiliu de familie ar fi hotărât că nefericitul Gareth, angajat fără niciun folos în flotă şi cu puţine perspective de a-i ajuta pe ceilalţi în proiectele lor, ar fi fost cel de care se puteau lipsi cel mai bine.

Martinez fu salvat de la alte gânduri morbide de vederea cuiva cunoscut – P.J. Ngeni, îmbrăcat complet în alb, păşind încet în procesiune, cu o privire neobişnuit de solemnă pe faţa lui de obicei insipidă. Mergea împreună cu alţii din familie în urma catafalcului unuia dintre membrii clanului, un bărbat mai în vârstă cu o mustaţă albă, distinsă, care purta uniformă de membru cu vechime al Serviciului Civil, ajuns la pensie. Era ciudat să te gândeşti că familia Ngeni s-ar fi lipsit de acesta, mai curând decât de P.J.

Timpul petrecut de P.J. în grădina palatului Shelley, împreună cu Sempronia, se dovedise favorabil – cu siguranţă mai favorabil decât propria lui plimbare cu barca alături de Sylla – iar acum, că el şi cu Sempronia făcuseră vizita obligatorie la Banca de Gene a Pairilor, Martinez era obligat să-l trateze pe P.J. ca pe un viitor cumnat. Dacă n-ar fi ştiut că totul era o simulare, ar fi fost profund supărat, dar, aşa cum stăteau lucrurile, se purta aproape jovial în preajma lui P.J.

Ceea ce era mai mult decât se putea spune despre Sempronia, care-şi ţinea vizibil logodnicul la distanţă. Până acum nu ajunsese încă la urechile lui Martinez ce gândea P.J. despre faptul de a fi logodit cu o fată care făcea tot ce putea ca să-i evite prezenţa.

După cei din Serviciul Civil, urmau catafalcurile flotei. Comandantul de flotă Enderby, fără rigiditatea îndârjită care îl însufleţise în viaţă, arăta împuţinat şi mâhnit în moarte. Martinez simţi un val de tristeţe la vederea lui.

Ar fi trebuit să-mi urmeze sfatul, gândi Martinez.

Fiica lui Enderby, elegantă în albul şi maroul Serviciului Civil, ieşi de la locul ei de lângă Martinez şi porni în urma catafalcului tatălui ei. Îşi ţinea de mână propria fiică, un copil de nouă sau zece ani.

Celebra soţie nu se afla nicăieri la vedere.

– Grup… înainte! strigă căpitanul senior din dreapta lui Martinez, şi acesta porni, împreună cu ceilalţi din familia şi din echipa lui Enderby. Mica formaţie, familia oficială a lui Enderby, făcu o întoarcere la stânga şi se aşeză în procesiune, în spatele fiicei şi nepoatei lui Enderby, primele îndoliate.

Alte formaţii intrară în procesiune. Printre ele, Martinez îl văzu pe cadetul Foote. După cât se părea, familia Foote îl sacrificase pe unul dintre ei pentru gloria clanului, deşi solemnitatea ocaziei nu făcuse nimic pentru a îmblânzi coama lui Foote.

Martinez era mulţumit să se mişte, chiar dacă în acest ritm glacial. Solemnitatea marşului mortuar însemna că fiecare picior trebuia ţinut în aer pentru o secundă sau două, înainte de a putea fi pus pe pământ. Cizmele lustruite arătau elegant şi romantic, dar erau grele când trebuia să le ţii suspendate în felul ăsta. Restul uniformei avea de asemenea unele dezavantaje: când procesiunea ajungea în spaţiile dintre palatele de pe marginea drumului, vântul încerca să-i ia chipiul înalt şi îi arunca peste faţă pelerina următorului din rând.

Clipi şi-şi aranjă chipiul, ceea ce-i atrase o privire încruntată din partea căpitanului din dreapta sa.

Procesiunea se târa mai departe. Teaca pumnalului curbat îi lovea şoldul la fiecare pas. Formaţiile de cadeţi erau aliniate pe marginea drumului pentru a păstra ordinea, iar Martinez se trezi căutând părul strălucitor şi ochii luminoşi ai cadetului Sylla. Nu reuşi s-o găsească, apoi se mustră singur pentru că n-o căutase încă de la început.

Fusese destul de furios când ea o luase la fugă şi-l lăsase în barca de agrement, stând în picioare, ca un prost. Dispoziţia nu i se îmbunătăţise nici când se întorsese în apartament şi găsise cina rece pe care Alikhan o lăsase pentru doi, şi pe care Martinez o băgă fără ceremonie în frigider, pe drumul spre pat.

Mânia i se potolise până la o simplă iritare, şi se liniştise şi mai mult când primise un mesaj de la Sylla. Era scris pe procesorul ei de date cu o mână sigură, constantă, şi trimisă fără să fie înregistrată pe video. Poate că se jena să fie văzută de el, chiar şi pe un ecran.

Este numai vina mea, scrisese ea. *Din moment ce nu sunt o companie potrivită pentru nimeni, om sau animal, o să-mi petrec restul permisiei departe de capitală, învăţând pentru examene…*

Trecuseră câteva ore înainte ca furia să-i scadă până în punctul în care să-i răspundă la mesaj, mâzgălindu-i o notiţă – scrisul ăsta de mână era molipsitor – potrivit căreia ar fi fost fericit să stea de vorbă amândoi, oricând ar fi simţit ea nevoia s-o facă.

După cât se părea, Sylla nu simţea prea mult nevoia de conversaţie, pentru că nu mai auzi nimic despre ea. Reuşi să se consoleze într-o oarecare măsură cu Amanda Taen, pe care, din acest punct de vedere, o găsea minunat de lipsită de complicaţii.

N-o văzu pe Sylla nicăieri de-a lungul marşului lung şi lent, dar nu era ceva surprinzător. Fiecare cadet, fiecare ofiţer, fiecare aspirant şi subofiţer, şi fiecare recrut era de serviciu la această oră, şi numai o mică parte dintre ei se aflau în Oraşul Înalt. În alertă se aflau şi fiecare membru al Legiunii, fiecare membru al forţelor de poliţie şi chiar cei câţiva membri rămaşi ai Serviciului de Explorări. Toate zonele publice erau păzite, şi câte un pluton de soldaţi înarmaţi stătea de gardă la fiecare terminal de lift spaţial. Cu toţii erau pregătiţi pe cât posibil pentru… ei, pentru *ceva.*

După cum îşi dădea seama Martinez, nimeni nu ştia la ce să se aştepte după moartea ultimului membru al ordinului care cârmuise cu o asemenea teroare şi cu o asemenea siguranţă neîndoielnică în ultimii zece mii de ani. Disperarea şi panica erau prezise în mare măsură. Prognozele includeau sinucideri în masă, dezordini şi insurecţii. Lordul comandant Enderby şi ceilalţi ofiţeri seniori reorganizaseră jumătate din flotă pentru a fi siguri că navele de luptă erau disponibile pentru a interveni oriunde în imperiu, fără întârziere.

Martinez bănuia că nu se va întâmpla mare lucru, sau chiar nimic. Da, vor fi isterici care vor încerca să se sinucidă, deşi cei mai mulţi nu vor reuşi; şi poate că vor fi câţiva indivizi care vor scăpa de sub control sub impresia că, ultimul shaa fiind mort, viaţa se va transforma într-un soi de bâlci. Dar dacă aceşti oameni existau, fără îndoială, cei pe care-i întâlnea el păreau mai curând să se mulţumească să aştepte. Nu descoperiseră încă ce însemna moartea Maestrului Prevestirea Victoriei, şi nici altcineva n-o făcuse.

Apoi îşi aduse aminte cum stătea în holul Comandamentului, uitându-se la harta sistemului de găuri de vierme ale imperiului şi gândindu-se că nu există scăpare din faţa shaa.

Poate, gândi el, tocmai *scăpase.* Poate că toată lumea scăpase. Poate că o parte din greutatea istoriei fusese ridicată de pe umerii tuturor.

Ideea îl intriga destul de mult ca să nu mai observe parada lungă şi înceată până când aceasta ajunse la capăt, la Culcuşul Eternităţii, mausoleul lung, rectangular, placat cu marmură de un alb sclipitor ca o glazură, unde Marii Maeştri erau incineraţi şi aşezaţi pe poliţe pentru veşnicie. Mausoleul era construit la baza unui şir lung de trepte albe şi însemna un amfiteatru artificial, cu o rampă care cobora până la intrare şi cu o arcadă neobişnuită, având două etaje. Catafalcul alunecă încet de-a lungul rampei şi pe sub arcadă, iar participanţii la înmormântare care îl urmau o luară într-o parte şi în alta, ocupându-şi locurile în şir, pe ambele părţi ale treptelor înalte şi late.

În timp ce trupul lui Enderby trecea încet pe sub arcadă, formaţia în care se afla Martinez schimbă din nou direcţia, pentru a o urma pe fiica lui pe lângă participanţii seniori, până la locul desemnat. În

dreapta lui Martinez, Oraşul de Jos se întindea sub cerul schimbător al toamnei, pătat de norii risipiţi ce se alergau pe deasupra. Începea să-i fie foarte frig. Marşul nu fusese destul de rapid ca să-l încălzească.

Procesiunea lentă continuă până când uşile minuţios lucrate din oţel înnegrit se închiseră în spatele ultimului dintre morţi.

Urmă o pauză foarte lungă. Îndoliaţii stăteau în rânduri disciplinate, cu hainele şi pelerinele fluturând în vântul rece. Se auzi un vuiet, ca şi cum vântul fusese canalizat printr-un tunel minuscul, apoi focul izbucni de pe acoperişul mausoleului – o coloană de flăcări de un alb incandescent, care alerga către cerul verzui.

Martinez percepu un oftat colectiv de la mulţimea adunată. Era stăpânilor shaa ajunsese la capăt.

Coloana de flăcări se stinse, împrăştiind atomii Maestrului Prevestirea Victoriei şi ai celorlalţi în vântul rece. Cu o serie de comenzi strigate cu putere, participanţii fură lăsaţi să plece. Martinez rămase împreună cu ceilalţi să vorbească puţin cu fiica lui Enderby – protocolul corespunzător era să se ofere mai curând felicitări decât condoleanţe pentru cineva căruia i se permisese să moară cu un Mare Maestru, dar Martinez ştia că felicitările lui sunau mai trist decât trebuia – apoi se întoarse de-a lungul traseului de paradă, prin Oraşul Înalt.

Pe drum, trecu de palatul Shelley, unde ştia că surorile lui, alături de P.J. Ngeni, dădeau o mică recepţie pentru fratele lui, Roland, care sosise cu trei zile înainte de funeralii. Nu era o petrecere, din moment ce petrecerile în ziua morţii ultimului shaa ar fi fost nepotrivite din punctul de vedere al etichetei. Avea să fie o solemnitate de doliu, un fel de priveghi, şi era restrânsă prin obicei la douăzeci şi doi de oaspeţi.

Martinez nu era unul dintre ei. Flota se afla încă în stare de alertă, iar el avea să petreacă următorul schimb la Comandament, dirijând traficul de semnale care-ar fi putut proveni dintr-o situaţie de urgenţă, dacă ar fi existat cu adevărat una.

Apoi urma să predea legitimaţia de Comandament care-i îngăduia să intre în clădire, după care avea să se ducă în apartamentul său şi să-i dea lui Alikhan jacheta, pentru ca ordonanţa să-i poată scoate micile cusături ce fixau pe guler însemnele roşii de stat-major.

* * *

Sylla îşi petrecu ziua comandând o grupă de gardă la un terminal al liftului spaţial, la primul nivel al inelului accelerator al planetei Zanshaa. Inelul era construit din două secţiuni. Partea mai joasă se rotea cu aceeaşi viteză ca şi planeta de dedesubt, ceea ce-i dădea o gravitaţie foarte scăzută, şi era folosit pentru generarea şi stocarea de antimaterie şi pentru conductele de utilităţi. A doua secţiune, exterioară, plutea deasupra inelului interior ca minutarul unui ceas,

rotindu-se mai repede decât acul orar; se mişca de nouă ori mai repede decât viteza geosincronă, pentru a menţine o gravitaţie standard. Acest al doilea nivel conţinea docuri, staţii de reparaţii şi locuinţe pentru populaţia inelului.

Cei doisprezece recruţi ai lui Sylla aveau bastoane paralizante, iar ea purta o armă albă la un şold şi o cască verde-albăstruie pe cap. Nu se putea împiedica să nu se întrebe ce-ar fi trebuit să facă această trupă jalnică în cazul unei gloate de anarhişti în delir, atacând dinspre inelul exterior pentru a pune mâna pe liftul spaţial, în afară desigur de a muri fără rost, cu tot curajul pe care şi-l puteau aduna.

Nu se întâmplă nimic. Traficul civil era inexistent, traficul militar aproape la fel, până când îi sosi schimbul, o grupă de naxizi înarmaţi cu arme automate şi lansatoare de grenade.

Naxizii nu pierdeau vremea, trase concluzia Sylla.

Îşi duse grupa pe inelul exterior, unde predă arma proprie şi bastoanele paralizante ale grupei sale, apoi se întrebă ce să facă mai departe. Doliul întrerupsese orice distracţie, fie pe planetă, fie în afara ei, şi umpluse toate hotelurile, aşa că nu putea găsi o cameră.

Până la urmă, solicită un loc la casa de oaspeţi a cadeţilor aflaţi în călătorie şi găsi acolo vreo şase cadeţi trecându-şi din mână în mână o sticlă, în timp ce jucau zaruri. Îi lăsă să se îmbete, le câştigă banii, apoi se retrase în pat cu un sentiment rar şi satisfăcător de împlinire.

* * *

– Raportez la bordul navei *Corona, my lord.*

Martinez, cu capul tras spre spate în faţa noului său căpitan, privea cu ochi netulburaţi la structura lucioasă, masivă, de pe raftul din spatele acestuia, Trofeul Flotei Locale pe care echipa de fotbal de pe *Corona* tocmai o câştigase într-un sezon scurt, întrerupt de moartea ultimului shaa.

Un alt Trofeu al Flotei Locale stătea pe un raft special într-un colţ, fixat pe locul lui şi legat pentru a fi protejat împotriva acceleraţiilor brutale. Un trofeu pentru locul al doilea stătea pe un raft ceva mai puţin evident. Alte trofee, nu chiar atât de importante, toate având în vârf fotbalişti sclipitori de cristal, erau îngrămădite pe biroul căpitanului-locotenent Tarafah, pe toate părţile.

– Pe loc repaus, locotenent Martinez, vorbi lordul Fahd Tarafah, ceea ce-i îngădui lui Martinez să lase bărbia în jos şi să-şi examineze noul comandant.

Tarafah era un bărbat încă sub treizeci de ani, îndesat, bine făcut, ras în cap şi cu un barbişon tuns îngrijit. Pe mâneca stângă, chiar deasupra manşetei, se afla însemnul stilizat al fotbalului, pe care tot echipajul de pe *Corona* avea dreptul să-l poarte în anul următor.

– Te-ai prezentat la Garcia? întrebă Tarafah, referindu-se la ofiţerul de cart.

– Da, *my lord.* Mi-a arătat cabina şi mi-a dat codul de la seif. Urmează să-mi dea instrucţiuni mai amănunţite după ce-şi termină schimbul.

– Va fi folositor să avem la bord un alt ofiţer care să facă de cart. Ordinele şi dosarul tău au fost înregistrate pe computer?

– Da, *my lord.*

Tarafah se descheie la guler, îşi scoase de la gât cheia de căpitan şi apelă pe ecran dosarul lui Martinez. Ochii lui îl examinară atent de la un capăt la altul, apoi se opriră, fără îndoială concentrându-se asupra evaluărilor sincere ale capacităţilor şi ale caracterului său, oferite de foştii comandanţi, evaluări pe care Martinez le purta după el ca parte a dosarului său permanent, dar pentru care nu avea codurile necesare ca să le citească.

– Ce sporturi ai făcut la academie? întrebă Tarafah.

Ceea ce, Martinez ştia, era întrebarea care ar fi putut foarte bine să-l osândească.

– Un fanatic absolut al fotbalului, îi spusese Ari Abacha pe un ton admirativ, când Martinez îl întrebase despre Tarafah, la clubul ofiţerilor inferiori. Trage toate sforile posibile pentru a aduce cei mai buni jucători pe nava lui, şi când sforile nu merg, pune banii pe masă. Se zvoneşte că i-a cumpărat lordului căpitan Winfield un iaht nou ca să garanteze transferul unui alt înaintaş.

Abacha era de acord în privinţa fotbalului cu ofiţerii fanatici din cadrul flotei, şi dacă înclinaţia sa pentru lene n-ar fi fost atât de atotcuprinzătoare, ar fi fost probabil el însuşi unul dintre ei, fie jucător, fie antrenor, fie impresar. Aşa cum era, Abacha se mulţumea să absoarbă tot ce se ştia în legătură cu subiectul – jucătorii, statisticile, tactica, impresarii şi antrenorii – şi avea o ocupaţie suplimentară profitabilă, conducând o mică agenţie de pariuri pentru ceilalţi ofiţeri.

Înfăţişarea *Coronei* nu făcea decât să confirme aprecierea lui Abacha. Tarafah îşi vopsise nava în verde – nu în verdele-albăstrui al cerului de pe Zanshaa, ci în verdele-deschis al peluzei unui teren de fotbal, cu dunga albă din mijlocul terenului străbătând fregata pe toată lungimea şi cu un desen cu mingi albe de fotbal pe laturile carcasei.

Corona era o navă prea mică pentru a prezenta pe teren o echipă atât de importantă. Cu un echipaj de numai şaizeci şi unu de oameni, a avea o echipă de prim rang de unsprezece jucători, plus rezerve, antrenori şi echipă tehnică – destul pentru a emite o pretenţie serioasă la Trofeul Flotei Locale, împotriva unor nave cu echipaje de zece ori mai mari – cerea un devotament total şi buzunare adânci.

– Am făcut scrimă şi înot, *my lord,* răspunse Martinez.

Sporturi la care braţele lungi şi picioarele relativ scurte lucrau în avantajul său.

Bănuia că nu l-ar fi ajutat la nimic să pomenească faptul că fusese campion şcolar la hiperturnir, un joc poziţional abstract pe un câmp de joc generat pe computer. Hiperturnirul era probabil puţin cam prea intelectual pentru Tarafah şi *Corona.*

– Pe *Corona,* treaba noastră este fotbalul, îi spuse Tarafah.

Ceea ce Martinez nu se putu împiedica să nu creadă că suna ca şi cum ar fi spus: *în Legiunea Sârguinţei, treaba noastră este fanatismul.*

– Da, *my lord,* răspunse Martinez. Toată lumea din flotă cunoaşte calitatea echipei de pe *Corona.*

Complimentul indirect, gândi Martinez. Trebuia să începi cu puţin, apoi să avansezi încet până găseşti nivelul de măgulire potrivit pentru comandantul tău.

Lauda îl convinse măcar pe Tarafah să-l invite pe Martinez să ia loc. Martinez îşi trase un scaun şi îl privi pe căpitanul-locotenent cu toată atenţia cuvenită.

Tarafah îşi încrucişă mâinile pe birou şi se aplecă în faţă.

– Nu cred că oricare dintre ofiţeri poate să reuşească pe cont propriu, locotenente, zise el. Cred că efectivul unei nave este o echipă, fiecare depinzând de ceilalţi pentru succes.

– Foarte adevărat, *my lord.*

Martinez încercă să sugereze că aceasta era o idee pe care n-o mai auzise niciodată până atunci.

– De aceea mă aştept ca întregul echipaj al navei să lucreze cot la cot pentru binele comun, pentru a face *Corona* să arate cel mai bine cu putinţă – în timpul manevrelor flotei, în timpul inspecţiilor şi pe câmpul de fotbal. Fiecare trebuie să-şi facă datoria.

– Foarte bine, *my lord,* spuse din nou Martinez.

– De aceea mă aştept ca toată lumea să sprijine echipa. Echipa ne face pe toţi să arătăm bine, la fel cum panourile lustruite şi podelele imaculate ne dau înfăţişarea unei nave unde absolut totul este la înălţime. Înţelegi?

– Da, *my lord.* De fapt, adăugă Martinez, de aceea sper să contribui direct la succesul echipei. Ştiu că sunt probabil nepotrivit ca jucător, dar cred că aş putea sluji ca antrenor, sau ca un fel de impresar…

Martinez tăcu văzând privirea tăioasă, dezaprobatoare, de pe chipul lui Tarafah.

– Antrenez chiar eu echipa, şi sunt şi impresar, zise el. Iar armurierul Mancini mă asistă.

– Da, *my lord,* zise Martinez.

Speranţele lui pentru acea cursă se prăbuşeau rapid. Îşi jucă ultima carte:

– Pentru că veni vorba, continuă el, aduc un singur servitor la bord.

Tarafah fu luat prin surprindere.

– Da? Vrei ca secundul să numească altul?

– Nu, mă gândeam doar că, dacă pentru un motiv oarecare, aveţi nevoie la bord de încă un jucător de rezervă, îl puteţi face pe jucător al doilea servitor al meu.

– Oh…

Calculele licăreau în ochii lui Tarafah.

– Asta ar putea fi util, cugetă el. Am intenţia să câştig al doilea campionat al flotei anul viitor, pe Magaria.

Surpriza îl inundă pe Martinez.

– Magaria? întrebă el. Pornim în cursă?

– Da. Înlocuim nava *Credinţa,* care intră în revizie. Ai şase zile ca să-ţi termini treburile personale şi să-ţi aduci secţiunea la înălţime.

– Da, *my lord.*

Tarafah atinse cu degetele panourile cu senzori de pe birou.

– Ţi-am configurat cheia de al treilea locotenent. Iat-o!

Martinez acceptă cheia cu bandă elastică şi gândi: *Asta o să fie o cursă foarte, foarte lungă.*

* * *

– Strălucit! Absolut strălucit. Sunt sigur că părinţii tăi ar fi mândri.

– Îmi pare bine că aşa credeţi, replică Sylla.

– Pot să-ţi mai iau ceva de băut?

– Beau apă, mulţumesc.

Lordul Durward Li turnă încet nişte apă în paharul lui Sylla şi-şi adăugă coniac în propriul pahar.

– E păcat că suntem într-o perioadă de doliu, zise el. De obicei avem *roiuri* de musafiri la treburile astea, dar acum sunt numai douăzeci şi doi, vai!

– Douăzeci şi doi, vorbi Sylla pe un ton meditativ. Mă întreb de ce. Shaa preferă de obicei să se joace cu numere prime.

– A, nu ştii povestea din spatele obiceiului? Vezi, cu foarte multă vreme în urmă, imediat după cucerirea torminelilor…

Sylla sorbi din apă şi îl ascultă pe lordul Durward flecărind mai departe.

După dezastrul cu Martinez, fugise din capitală într-o staţiune de munte. În timp ce alţi vizitatori făceau excursii, leneveau în baia comună sau se bucurau de peisajul montan, Sylla ieşea rareori din cameră şi-şi petrecea zilele învăţând pentru examenele de locotenent.

Când se sătura atât de mult de toceală încât nu-şi mai putea sili ochii să se concentreze pe ecran, închidea ochii, se întindea pe pat şi încerca să se odihnească. În spatele pleoapelor închise îl vedea pe Martinez stând în picioare în barcă, cu mâinile întinse în semn de exasperare.

Neghioabă, neghioabă! Trebuia să înveţe cum să se poarte în preajma oamenilor.

Îşi aminti de invitaţiile pe care le primise şi se gândi că poate

Martinez avusese dreptate în legătură cu ele. Prietenii părinţilor ei ar fi putut s-o ajute şi, în orice caz, era probabil o idee bună să se întâlnească şi cu alţi oameni în afară de cei pe care serviciul i-i scotea în cale. Alternativa, la urma urmei, era camera de odihnă a cadeţilor, cu Foote şi clica lui.

Trimisese regretele ei la toate invitaţiile care trebuiau să aibă loc înainte de funeraliile Marelui Maestru, ceea ce o scăpase de toţi aceia care-o voiau doar ca ornament, pentru că devenise o celebritate. Apoi făcuse o mică cercetare prin bazele de date publice legate de cei care mai rămâneau, şi descoperise că membrii familiei Li fuseseră clienţii clanului Sylla, iar după căderea acestuia se asiguraseră în schimb de patronajul clanului Chen. Invitaţia lordului Durward era prima pe care-o acceptase.

După cât se părea, clanul Li se descurcase bine în anii care trecuseră de la moartea lordului Sylla. Noul palat Li, construit pe locul unei construcţii mai vechi care fusese dărâmată, ocupa o faţadă lată pe bulevardul Praxisului. Faţada era făcută dintr-o rocă de culoare deschisă, semitransparentă, cu vinişoare roz, care, când se aprindeau luminile noaptea, părea să radieze ca şi cum clădirea ar fi fost o fiinţă vie.

Înăuntru, holul de primire era decorat cu ceea ce Sylla presupuse la început că erau tapiserii şi dantele, dar care, la o cercetare mai atentă, se dovedea a fi marmură, de culoare crem, verde şi roşu-deschis, sculptată în formă de ţesătură drapată, cu toate micile modele de dantelă şi filigranele tăiate cu iscusinţă în piatră. Fu uluită de zecile de mii de ore-om care trebuie să fi implicat această lucrare.

Salonul o intimidă mai puţin, cu mobila luxoasă şi portretele de cai şi scenele câmpeneşti de pe pereţi. Din fericire, mobila era aşezată cu intervale late între piese, astfel încât cei trei oaspeţi naxizi – lady Kushdai, o doamnă convocat venită în oraş pentru înmormântarea Marelui Maestru, şi rudele ei – să poată manevra fără să răstoarne lucrurile. Sylla admiră mult reţeaua de crăpături fine de pe smalţul vaselor de porţelan, fiecare dintre ele mai înalte decât un stat de om, aşezate în colţurile camerei.

– Aşa că vezi, încheie lordul Durward, totul are de-a face cu cei douăzeci şi doi de martiri pentru perfecţiunea Praxisului. Fiecare vrea să-i invite la banchetele de doliu, ca să le arate că n-au murit în zadar.

– Fascinant, exclamă Sylla.

– Ah…

Sprâncenele roşcate ale lordului Durward se înălţară când se întoarse către uşa salonului, pe care tocmai intrase un căpitan al flotei, cu o tânără elegantă la braţ.

– L-ai cunoscut pe fiul meu, Richard?

Apoi zâmbi.

– A, sigur că da. Am uitat.

Mintea lui Sylla se învolbura încercând să-şi aducă aminte unde l-ar fi putut întâlni pe lordul căpitan Richard Li. Nu părea genul de om pe care să-l uiţi: mai înalt decât tatăl lui, brunet, cu un chip neted, frumos, tipul care avea să arate tânăr chiar şi la vârsta mijlocie.

– Caro, exclamă lordul Richard, luând-o de mână pe Sylla. Îmi pare bine să te revăd după atâta timp!

Sylla simţi că se zburleşte, şi îşi impuse să se poarte frumos.

– Caroline, îl corectă ea. Nu mai sunt Caro.

Lordului Richard i se încreţiră colţurile ochilor de amuzament.

– Nu-ţi aduci aminte deloc de mine, nu-i aşa?

– Mă tem că nu…

Poartă-te frumos, îşi spuse din nou. *Oamenii aceştia încearcă să-ţi fie prieteni.*

Surâsul lordului Richard era foarte alb, iar ochii foarte albaştri.

– Eu te-am urcat pe primul tău ponei, în grădina noastră din Meeria.

– Oh, exclamă Sylla.

Făcu ochii mari.

– *Tu* erai?

– Nu m-am schimbat chiar atât de mult, nu-i aşa? întrebă el. Mai călăreşti vreun pic?

– N-am mai călărit de-o veşnicie.

Lordul Richard se uită la tatăl lui, apoi din nou la Sylla.

– Încă mai ţinem grajduri la Meeria. Dacă doreşti să te duci până acolo şi să petreci câtva timp călare, sunt sigur că ne-ar face o mare plăcere. Avem şi locuri excelente de pescuit.

Lordul Durward încuviinţă din cap.

– Mulţumesc, răspunse Sylla. O să mă gândesc la asta. Dar a trecut atâta timp…

Lordul Richard se întoarse spre tânăra de lângă el. Era înaltă şi zveltă, cu ochi negri, migdalaţi şi o cascadă minunată, strălucitoare, de păr negru.

– Logodnica mea, lady Terza Chen. Terza, aceasta este Caroline, lady Sylla.

– Încântată. Te-am văzut pe video.

Lady Terza avea o voce joasă şi mângâietoare, iar mâna graţioasă pe care o întinse nu era grăbită, ci caldă şi primitoare în strânsoarea ei blândă.

Sylla ştia că era prea devreme ca s-o deteste, ca să-i displacă uşurinţa, siguranţa oferită de privilegii şi seninătatea care emanau din fiecare por al lui Terza, dar reuşi cumva. *Şterge-o, surioară,* gândi ea. *Crezi că poţi să te bagi între mine şi omul care m-a urcat pe primul meu ponei?*

– Ce colier frumos, rosti Sylla, primul lucru politicos care-i veni în cap.

Lordul Richard întoarse ochii plini de adoraţie către viitoarea lui mireasă.

– Aş dori să pot spune că eu i l-am dat, zise el. Dar şi l-a ales singură – gustul ei este cu mult mai ales decât al meu.

Sylla se uită la el.

– Eşti un bărbat norocos, îl felicită ea.

Nu că ea nu şi-ar fi ratat oricum relaţia…

Un bărbat îngrijit, cu umeri laţi, în uniformă de convocat, sosi împreună cu lady Amita, soţia lordului Durward. Nou-venitul fu prezentat ca Maurice, lord Chen, tatăl lui Terza. Cunoştinţele lui Sylla despre statutul clanurilor de pairi în relaţiile dintre ele erau neclare, dar înţelegea destul ca să ştie că familia Chen se afla în vârful piramidei. Lordul Chen, Richard şi Durward se angajară apoi într-o scurtă competiţie legată de cine îi făcea lui Terza mai multe complimente, în timp ce Sylla adăuga propriile ei aplauze din când în când, din politeţe. Apoi lordul Chen se întoarse spre Sylla şi rosti lucruri la fel de politicoase despre părinţii ei şi despre salvarea *Alergătorului Nopţii.*

Era un grup cu desăvârşire politicos, cugetă Sylla.

– Problema este, vorbi ea, că nu e prea probabil să văd curând sfârşitul poveştii cu *Alergătorul Nopţii.* A trebuit să dau o declaraţie pentru curtea de anchetă, dar am fost contactată de nişte avocaţi care reprezentau compania de asigurări a lordului Blitsharts. Ei vor să dovedească faptul că a fost sinucidere.

– N-a fost, nu? întrebă lady Amita.

– N-am găsit nicio dovadă într-un sens sau altul.

Sylla încercă să nu se cutremure când îşi aduse aminte.

– Oricât de mult s-ar complica lucrurile, adăugă lady Amita, mă bucur atât de mult că tu ai fost cea care a primit medalia, şi nu omul acela îngrozitor…

– Care om îngrozitor, *my lady?* întrebă Sylla, nedumerită.

– Cel care a vorbit încontinuu în timpul operaţiunii de salvare. Bărbatul cu voce oribilă.

– Oh, clipi Sylla. Trebuie să fie lordul Gareth Martinez…

– Asta tot insistau să spună la ştiri, că era pair.

Lady Amita făcu o figură acră.

– Dar nu văd cum ar putea vorbi aşa un pair, nu cu un asemenea accent înfiorător. Cu siguranţă, noi nu cunoaştem asemenea oameni. Suna ca un soi de criminal din *Cei şapte incoruptibili.*

Lordul Durward o bătu uşor cu palma pe braţ pe soţia lui.

– Unii dintre pairii ăştia decăzuţi din provincie sunt mai răi decât criminalii, crede-mă pe cuvânt.

Sylla se simţi obligată să-l apere pe Martinez.

– Lordul Gareth nu e aşa, zise ea repede. Cred că e, într-un fel, un geniu, serios.

Lady Amita făcu ochii mari.

– Adevărat? Sper să nu întâlnim niciodată asemenea genii.

Lordul Durward îi aruncă o privire indulgentă.

– O să am grijă să fii la adăpost, draga mea.

Se dovedi că scopul acelei seri era să demonstreze înzestrările lui lady Terza în faţa unui grup select format din membri ai familiei Li şi din prieteni ai lor. După cină, care fu servită în porţelanuri moderne Gemmel cu un model cu fructe şi nuci, se adunară cu toţii într-un mic teatru intim. Era construit în spatele palatului Li, în forma unei grote subacvatice, cu pereţii şi avanscena acoperite cu mii de scoici aranjate în modele atrăgătoare, şi lumini verzi-albăstrui pentru a spori efectul. Ascultară cu toţii în timp ce lady Terza, aşezată în faţa unei mici orchestre de cameră, cânta la harpă – şi cânta extrem de bine, din câte îşi putea da seama Sylla. Concentrarea lui Terza asupra muzicii era totală, pe chipul său apărând o privire încordată, aproape feroce, care dezminţea exteriorul senin pe care-l arătase familiei şi prietenilor.

Sylla nu ştia aproape nimic despre muzica de cameră, şi o respinsese întotdeauna ca pe un gen de muzică pentru care trebuia să-ţi născoceşti propriile cuvinte. Dar concentrarea lui Terza o atrase în melodie. După gesturile celeilalte femei – felul în care Terza îşi ţinea răsuflarea înainte de o pauză, apoi dădea mulţumită din cap către coarda care punea capăt aşteptării; felul în care ochii ei priveau în gol când ataca un pasaj complicat; felul în care părea să se destindă la fragmentele lente, cu mişcările devenind visătoare, evocatoare – Sylla simţea muzica pătrunzând în ea, mângâindu-i, aţâţându-i sau înflăcărându-i nervii, dansându-i în sânge.

După ce muzica se sfârşi, urmă o pauză, apoi Sylla ajută la umplerea ei cu aplauze.

– Mă bucur că am avut ocazia să angajez o orchestră, mărturisi lady Amita, gazda ei, în timpul pauzei. Muzicienii n-or să fie la mare cerere în timpul perioadei de doliu.

Acest aspect al doliului nu-i trecuse prin cap lui Sylla până acum.

– E frumos din partea dumneavoastră să le daţi de lucru, spuse ea.

– Terza a sugerat. Are atât de mulţi prieteni printre muzicieni, şi e îngrijorată pentru ei.

Pe chipul ei apăru un strop de nelinişte.

– Desigur, odată măritată, nu ne închipuim că o să mai petreacă atâta timp cu…

Tactul o salvă la timp.

– Cu acest soi de oameni.

Pauza se termină, iar orchestra începu să cânte din nou. Sylla urmări degetele lungi, desăvârşite, ale lui Terza, ciupind harpa, faţa ei încordată zăbovind lângă coarde, apoi aruncă o privire de-a lungul culoarului, către Maurice Chen şi lordul Richard, amândoi uitându-se cu ochi strălucitori la femeia graţioasă de pe scenă. Sylla bănuia că propriile ei realizări n-ar atrage niciodată un asemenea nivel al admiraţiei – era un bun pilot şi un talent la matematică, dar distrusese deja orice speranţă de relaţie cu singura persoană care arătase vreodată admiraţie pentru acest amestec special de înzestrări.

Nu că ar fi avut oricum vreo şansă cu Martinez, nu pe termen lung şi, cu siguranţă, nici cu cineva ca lordul Richard. Descoperise cu multă vreme în urmă că înfăţişarea ei atrăgea bărbaţii disponibili exact până în momentul în care părinţii lor aflau că ea nu avea nici bani, nici perspective, după care tinerii erau siliţi să caute în altă parte. Straniu totuşi, asta o făcea atrăgătoare pentru taţii lor, bărbaţi care se însuraseră odată pentru procreaţie şi pentru avantajele de familie şi care acum, văduvi sau divorţaţi, căutau să se distreze în anii de declin şi să aibă o frumuseţe la braţ, spre admiraţia altor bărbaţi.

Dacă ar fi interesat-o bărbaţii mai în vârstă, Sylla presupunea că s-ar fi putut descurca foarte bine. Dar s-ar fi pierdut în lumea complexă, întortocheată, în care trăiau aceşti bărbaţi – ea nu crescuse la fel ca ei, sau avea doar o mică parte din experienţa lor – şi nu o atrăgea situaţia unei păpuşi răsfăţate, fără minte, pe jumătate imbecile, etalate pentru spectacol sau pentru o hârjoneală în pat, apoi trimisă la magazin sau la coafor ori de câte ori se petrecea ceva important.

Flota, cu toate frustrările şi dezavantajele ei, era măcar ceva ce înţelegea. Dacă i se oferea o şansă, sau poate doar o mică adiere de şansă, flota era un loc unde se putea descurca bine.

După concert, Sylla o felicită pe Terza pentru felul în care cânta.

– La ce instrument cânţi? întrebă Terza.

– La niciunul, mă tem.

Terza păru surprinsă.

– N-ai învăţat niciun instrument la şcoală?

– Şcoala mea a fost… oarecum neregulată.

Surpriza lui Terza se adânci.

– Ai luat lecţii acasă, lady Sylla?

Era limpede că nimeni nu-i povestise lui Terza despre trecutul lui Sylla.

– Am mers la şcoală pe Spannan, explică ea. Şcoala nu era prea bună şi am abandonat devreme.

Ceva din tonul lui Sylla îi sugeră poate lui Terza că era mai bine să nu insiste asupra subiectului, şi aşa se întâmplă.

Sylla ridică ceaşca de cafea.

– E din porţelan dur de Vigo, nu-i aşa?

Ceea ce duse la o discuţie despre porţelan în general şi la vizitarea unei părţi a colecţiei familiei, condusă de lordul Richard.

Nu strică niciodată să cunoşti un ofiţer superior binevoitor, îşi spuse Sylla, şi se strădui să nu-i spună că este un idiot când greşea ceva.

* * *

Votul pentru numirea lui Akzad ca Lord Suprem al Convocării fu unanim. Alegerea fusese clară. Lordul convocat Akzad era membru al unui clan naxid exemplar şi plin de demnitate, care oferise o mulţime de membri distinşi ai Serviciului Civil şi de ofiţeri de rang înalt ai flotei, servise în Convocare cea mai mare parte a vieţii şi era un membru remarcabil al administraţiei precedentei Doamne Supreme.

Exista un oarecare număr de speculaţii privind motivul pentru care Akzad nu se retrăsese sau nu se sinucisese împreună cu ceilalţi contemporani ai săi. În particular, convocaţii recunoşteau între ei că Akzad voia funcţia cea mai mare din imperiu mai mult decât dorea ca cenuşa lui să se odihnească alături de Marii Maeştri. Recunoşteau însă şi că merita funcţia, şi că administraţia lui ar fi fost liniştită şi lipsită de inovaţii. Convocarea nu era în favoarea inovaţiilor, în special nu acum, când cetăţenii erau neliniştiţi după moartea ultimului shaa, iar continuitatea era cea mai de dorit.

Maurice, lord Chen, se ridică de pe scaun când fu cerut votul, apoi rămase în picioare şi aplaudă când Akzad îşi luă locul pe podium şi, cu mare ceremonie, fu acoperit cu roba rigidă de brocart, cuvenită Lordului Suprem. Apoi i se înmână vergeaua foarte lungă, din cupru lustruit cu benzi de argint, pe care urma s-o folosească pentru a chema la ordine Convocarea, pentru a identifica vorbitorii şi pentru a comanda dispozitivele audio ce transmiteau cuvintele vorbitorului celor 631 de membri ai Convocării.

Sala de şedinţe a Convocării era o clădire mare, în formă de evantai, amplasată sub o aripă a Marelui Refugiu, un amfiteatru de piatră cioplită, cu scaunul Lordului Suprem în punctul focal. Granitul alb-cenuşiu al acropolei era sculptat cu modele abstracte, geometrice, şi încrustat cu marmură, porfir şi lapislazuli. Fiecare convocat avea un scaun potrivit pentru specia lui, alături de un birou şi un ecran. Stăteau cu faţa la podium, în spatele căruia se afla un perete transparent, cu o vedere spectaculoasă a Oraşului de Jos şi cu turnul Apszipar conturându-se la orizontul îndepărtat.

După ce se sfârşiră aplauzele, lordul Chen luă loc şi îşi răsfoi corespondenţa, în timp ce lordul Akzad îşi ţinu discursul de acceptare. Când veni rândul lordului Chen, se ridică să-l felicite pe Lordul Suprem pentru numire şi să-şi exprime încrederea în administraţia viitoare a lui Akzad. Cu puţin noroc, avea să capete şi el o funcţie, să comande un departament sau să prezideze un comitet mai important decât cel

pentru oceanografie şi silvicultură, în fruntea căruia se afla acum.

După o repriză lungă de felicitări, şedinţa Convocării fu întreruptă. Akzad va avea nevoie de câteva zile ca să-şi formeze guvernul şi să-şi facă numirile.

În timp ce lordul Chen îşi făcea drum să iasă din sală, se trezi mergând alături de lordul Pierre Ngeni. Tânărul convocat păşea cu capul aplecat, încruntându-se spre podea, cu maxilarul masiv măcinând cine ştie ce părticică de gând până o transforma în pulbere fină.

– Lord Pierre, vorbi Maurice Chen, sper că tatăl tău se simte bine.

Pierre tresări uşor şi ridică ochii.

– Vă rog să mă iertaţi, lord Chen. Mă gândeam la… ei, nu contează. Tatăl meu se simte bine, şi aş dori să fie aici. El ar face sigur parte din acest nou guvern, dar eu sunt prea tânăr, din păcate.

– M-am întâlnit zilele trecute cu unul dintre clienţii voştri. Lordul Roland Martinez.

– Ah…

Maxilarul pătrăţos scrâşni o dată.

– Lordul Roland, da. A sosit de pe Laredo.

– După o călătorie de trei luni, mi-a spus.

– Da.

– E fratele tipului care a ajutat-o pe Caro Sylla să încerce să-l salveze pe Blitsharts, nu?

Lordul Pierre arăta de parcă tocmai ar fi fost apucat de indigestie.

– Fratele lui, da. Lordul Gareth.

Maurice Chen făcu semn cu mâna unui prieten din partea cealaltă a holului.

– Îngrozitor accent are omul ăsta, zise el.

– Amândoi fraţii. Vocile surorilor sunt mai plăcute, dar mai insistente.

– Îl însori pe P.J. cu una dintre ele, nu-i aşa?

Lordul Pierre ridică din umeri.

– P.J. trebuie să se însoare cu cineva. Nu cred că poate spera la ceva mai presus de un Martinez.

Lordul Chen îl conduse pe Pierre în salonul de pe hol, unde legislatorii, întâlnindu-se cu clienţii sau cu familia, se înghesuiau pe covorul gros din faţa barului. Atrase atenţia unuia dintre automatele-ospătari şi-i făcu semn să aducă două pahare cu băuturile obişnuite.

– Familia Martinez e foarte bogată, din câte înţeleg, spuse el.

– Şi fac tot ce le stă în putinţă ca să-şi etaleze bogăţia cât timp sunt aici, comentă Pierre înveninat.

– Nu par vulgari totuşi, din câte am văzut la ei. Nu i-am văzut făcând greşelile pe care le fac de obicei nou-veniţii.

Lordul Pierre şovăi, apoi încuviinţă.

– Nimic stângaci, replică el. În afară de accent.
– Lordul Roland mi-a vorbit despre planul lui de a deschide Chee şi Parkhurst.
Lordul Pierre se uită surprins la Chen.
– Mie mi-a vorbit despre asta doar acum câteva zile. Abia am avut timp să mă gândesc la proiect.
– Proiectul mi se pare cât se poate de complet.
– Ar fi trebuit să mă lase pe mine să-l prezint oamenilor, după ce aş fi avut ocazia să-l analizez. Clanul Martinez se grăbeşte întotdeauna.
Lordul Pierre clătină din cap.
– N-au răbdare, n-au simţul ocaziilor – totul e în grabă cu ei. Tatăl meu îmi spune că la fel era şi cu tatăl lor, actualul lord Martinez.
– Lordul Roland are la dispoziţie un timp limitat pe Zanshaa. Sunt sigur că ar dori să pună lucrurile în mişcare înainte de a pleca. Şi cu siguranţă şi-a făcut temele.
Băuturile sosiră. Lordul Pierre ridică paharul la gură, apoi şovăi.
– Ascultă, lord Chen, întrebă el, de ce te interesează Roland Martinez?
Lordul Chen deschise braţele.
– Doar pentru că pare un tânăr foarte… meticulos. A examinat un număr de proiecte care s-au blocat într-un fel sau altul, fie din cauza nesiguranţei şi inerţiei, fie din cauza morţii Marilor Maeştri. Inclusiv staţia de la Choy-on, care ar fi trebuit extinsă la nivelul unui inel de antimaterie complet, cu foarte mult timp în urmă.
Ochii de cremene ai lordului Pierre îl fixară pe Maurice Chen fără să clipească.
– Ai interese legate de transporturi pe Choy-on, observă el.
– Şi mai am şi nave care-ar putea fi închiriate pe termen lung pentru a ajuta la colonizare pe Chee şi Parkhurst.
– Ah…
Lordul Pierre sorbi încet, îndelung, din băutură, şi păru s-o mestece în timp ce o înghiţea.
– Din moment ce porţi un asemenea interes clanului Martinez, vorbi el, mă întreb dacă ai putea avea în vedere să-l ajuţi pe lordul Gareth.
– Lordul Gareth are nevoie de ajutor?
– Lordul Gareth are nevoie de o avansare. Chiar nu mi-a mai rămas niciun membru al familiei într-o poziţie din care să-l poată ajuta, nu de când a ieşit la pensie strămătuşa mea.
Buzele i se întinseră în ceea ce ar fi putut fi un surâs.
– Dar tu, mi se pare că-mi amintesc, ai un comandant de escadrilă în familie.
– Sora mea, Michi…
– Iar fiica ta se mărită cu un căpitan, parcă-mi aduc aminte.

– Dar lordul Richard nu poate promova pe nimeni la comandă. În prezent, nu are nici el o funcţie de comandă.
– Sora ta poate, şi o face.
– E posibil ca sora mea să poată, preciză lordul Chen. O să întreb şi o să văd ce poate face.
– Vei avea toată recunoştinţa mea.
– Iar tu o ai deja pe a mea. Pentru că m-ai lăsat să te plictisesc cu acest subiect.
– Câtuşi de puţin.
Mai târziu, când plecă din salon, Maurice, lord Chen reflectă la conversaţie şi ajunse la concluzia că lucrurile merseseră foarte bine de data asta.
Acum, măcar dacă ar fi putut să scape de oceanografie şi silvicultură şi să intre la ceva mai util…

* * *

Sylla ridică paharul către proaspăt-numitul sublocotenent lord Jeremy Foote, şi îi ură mult noroc. Foote insistase să-i umple paharul cu şampanie, în ciuda protestelor ei. Îşi înmuie buzele în vin şi puse paharul jos.
– Mulţumesc, răspunse Foote. Vă sunt recunoscător că aţi apărut cu toţii la cina mea de adio.
Scoase un surâs strălucitor, arătându-şi dinţii albi.
– Mă întreb câţi dintre voi ar fi venit dacă n-aş fi plătit eu…
Sylla îşi îngădui să zâmbească atunci când previzibilul hohot de râs răsună din mijlocul invitaţilor.
Ar fi fost nepoliticos să refuze invitaţia lui Foote. Flota nu-i găsise un post, în afară de a plimba mesaje prin departament, ceea ce o aducea în camera cadeţilor în fiecare zi. După câteva încercări directe de a o aduce în pat şi după nişte încercări la fel de lipsite de succes de a o sili să-i facă treaba, Foote păruse să accepte faptul că ea nu era interesată să-i joace jocurile şi o tratase apoi cu o familiaritate fraternă calculată s-o enerveze. Supravieţuiseră însă perioadei petrecute în camera de odihnă a cadeţilor fără să înfigă pumnale unul în celălalt, iar Sylla presupunea că asta merita un toast sau două, în special dacă n-ar mai fi trebuit să rostească niciodată toasturi pentru el.
Trebuia să recunoască faptul că Foote arăta bine în noua lui uniformă albă, cu guler şi manşete verzi şi cu banda subţire de sublocotenent strălucindu-i pe epoleţii de pe umăr. De fapt, nu făcuse nimic atât de demodat ca luarea examenelor de locotenent: unchiul lui, în calitate de căpitan senior care comanda *Bombardamentul Oraşului Delhi,* avea dreptul de a ridica în fiecare an câte doi cadeţi la gradul de locotenent, cu condiţia să aibă locuri vacante pe propria lui navă, iar Foote fusese de mult vizat pentru unul dintre ele. Mâine,

Foote avea să-şi ia în primire postul ca ofiţer de navigaţie de pe *Delhi,* unde subordonaţi bine instruiţi şi un computer aveau să-l ajute, fără îndoială, să nu arunce crucişătorul greu de-a dreptul în steaua cea mai apropiată.

Foote dăduse o petrecere splendidă. Închiriase un salon privat în restaurantul Podul Nou din Oraşul Înalt, vechi de o mie opt sute de ani, şi oferise şi distracţia, o orchestră răguşită formată din şase membri, care făcea podelele să vibreze sub picioarele lui Sylla. Mâncarea era compusă din paisprezece feluri – Sylla le numără – iar băuturile erau nesfârşite. Cadetul Parker părea să fi comandat şi o femeie care să meargă cu mâncarea şi băutura – cel puţin, Sylla nu întâlnise încă nicio femeie care să se îmbrace astfel pe gratis – şi Sylla se întrebă dacă Foote plătea şi pentru asta.

După ce Foote începu să-şi apuce oaspeţii şi să-i împingă sub masa lungă ca să cânte piesa „Felicitări" din *Lordul Fizz îşi ia o vacanţă,* Sylla se furişă de la locul său, deschise una dintre uşile înalte şi ieşi pe balcon. Cântările de beţivi răsunau în spatele ei când îşi sprijini braţele de balustrada de fier forjat şi alamă lustruită şi se uită în jos, la traficul de noapte. Pairii mergeau pe jos sau cu maşina la obişnuitele petreceri, mese şi întâlniri; servitorii se târau către funicularul care urma să-i ducă la casele lor din Oraşul de Jos; şi grupuri de tineri aproape că dansau pe drumul către o noapte de aventuri.

Trecuse ceva vreme de când făcuse parte dintr-un asemenea grup, pe drumul spre o asemenea aventură. Se întrebă dacă îi lipsea asta.

Câteodată, decise ea. Câteodată îi lipsea foarte mult.

Îl zărise o dată pe Martinez, la Imperial, la o reprezentaţie a *Elegiei lui Kho-So,* care era cam cel mai captivant tip de spectacol permis în luna de după moartea Marelui Maestru. Sylla fusese în loja familiei Li, împreună cu lady Amita şi cu unii dintre prietenii ei, şi-l văzuse în rândurile de scaune de dedesubt, în compania unei femei cu o siluetă uluitoare de clepsidră şi cu părul negru, lucios. *Aşadar, ăsta-i genul care-i place,* îşi spusese ea, cu un surâs sarcastic, şi imediat simţise nedreptatea acestui gând – Martinez păruse s-o placă destul de mult până când ea distrusese totul.

Nu credea c-o văzuse la teatru. Rămăsese în lojă în timpul pauzei, stând de vorbă cu lady Amita, şi amânase plecarea cât mai mult posibil.

Două braţe o înconjurară pe Sylla din spate. Simţi că se destinde în ele, apoi Foote spulberă iluzia vorbind.

– Păreai singură, zise el. Petrecerea asta nu prea e genul tău, nu?

– A fost, cândva, replică Sylla. Apoi am împlinit şaptesprezece ani.

– S-a vorbit despre tine.

Foote îi dădu părul într-o parte şi îi vorbi în ureche de aproape:

– Ne întrebam dacă eşti într-adevăr virgină. Am pariat cu ceilalţi că nu eşti.

– Ai pierdut, spuse Sylla.

Se desprinse din braţele lui, se întoarse cu faţa spre el şi simţi o satisfacţie interioară nestăpânită, gândind: *Bine. Aşadar, sezon de vânătoare pentru tine.*

Foote scutură o scamă invizibilă de pe tunica lui cea nouă, apoi aruncă o privire către oraş.

– Aceea e vechea ta casă, lângă funicular, nu-i aşa? Cea cu cupolă albastră.

Sylla nu se uită.

– Bănuiesc că asta trebuie să fie, replică ea.

El o privi atent.

– Ştiu despre familia ta. Am căutat în documente.

Sylla se prefăcu surprinsă.

– Nu te prosti. *Tu…* chiar să cauţi ceva? N-ai făcut decât să plăteşti pe cineva s-o facă.

Foote păru iritat, dar lăsă replica să treacă.

– Chiar ar trebui să fii prietenă cu mine. Te-aş putea ajuta…

– Adică unchiul tău, pilotul de iaht, m-ar putea ajuta.

– Te-ar ajuta, dacă l-aş ruga eu. Iar *eu* aş putea, până la urmă. O să fiu avansat atât de repede cât este permis din punct de vedere legal – următorii câţiva paşi sunt deja rezolvaţi. Atunci o să pot ajuta oamenii. Iar tu nu ai niciun patron în flotă, aşa că trebuie să-ţi faci prieteni sau o să rămâi locotenent pe vecie.

Privirea i se îmblânzi.

– Eşti şefa unuia dintre cele mai vechi clanuri umane. La fel de distins ca şi al meu. E nedrept ca cineva cu strămoşi ca ai tăi să nu fie promovat până la cel mai înalt grad.

Sylla zâmbi.

– Atunci, de câte ori trebuie să vin cu tine în tuburile de regulat pentru ca această nedreptate să fie corectată?

Foote deschise gura, apoi o închise la loc.

– Ar fi de-ajuns de şase ori pe lună? continuă Sylla. Am putea să trecem asta într-un contract. Dar va trebui să-ţi faci şi tu partea – dacă nu ajung locotenent cu prima ocazie legală, ai putea plăti o amendă de, să zicem, zece mii de zeniţi? Şi douăzeci dacă nu ajung căpitan-locotenent, şi aşa mai departe. Ce zici, ar trebui să mă duc cu asta la avocatul meu?

Foote se întoarse cu faţa spre petrecerea care se desfăşura pe partea cealaltă a uşilor de sticlă şi se rezemă de balustrada de fier, cu braţele încrucişate. Profilul lui arătos era netulburat.

– Nu ştiu de ce vorbeşti aşa.

– Cred doar că totul ar trebui să fie clar şi bine înţeles chiar de la

început. Este justificată consemnarea unui aranjament de afaceri într-un contract.

– Mă ofeream doar să te ajut.

Sylla izbucni în râs.

– Primesc oferte de genul ăsta în fiecare săptămână. Şi cele mai multe dintre ele sunt mai bune decât a ta.

O exagerare imensă, dar una despre care ea decise că era justificată în aceste împrejurări.

Sylla hotărî de asemenea că ar trebui să plece înainte ca Foote să se adune. Îl bătu uşor peste mânecă în semn de consolare ironică şi păşi prin uşa deschisă în sala de banchet.

În afară de Parker şi de însoţitoarea lui, oaspeţii se ridicaseră de sub masă. Orchestra făcea un zgomot teribil. Sylla se aşeză la locul ei, întinse mâna după apa minerală şi descoperi că cineva îi crescuse tăria cu ceea ce părea să fie alcool din cereale.

Puştii ăştia şi nebuniile lor, îşi zise ea plictisită.

Pentru o clipă, se gândi să dea pe gât băutura şi să o spele cu şampania neatinsă. Ideea avea o oarecare zburdălnicie atrăgătoare. Îşi aduse aminte de persoana care fusese ultima oară când se îmbătase şi zâmbi. Acestor oameni nu le-ar plăcea deloc acea persoană.

Problema era că nici ei.

Puse paharul la loc pe masă, şi o clipă mai târziu îl lovi şi-i vărsă conţinutul în poala persoanei de lângă ea.

– Oh, îmi pare atât de rău, se scuză ea. Nu vrei şi-un chibrit?

* * *

– Semnal de la nava-amiral, *my lord,* anunţă Martinez. *„Divizia a doua, modificaţi cursul relativ în eşalon la doi-doi-şapte cu unu-doi-zero şi acceleraţi la 2,8* g. *Începeţi mişcarea la 27:10:001, timpul navei.”*

– Comunicaţiile, confirmă, zise Tarafah.

Se aşeză în cuşeta rotativă de acceleraţie, din mijlocul centrului de comandă.

Încăperea dreptunghiulară capitonată era neobişnuit de liniştită, cu luminile atenuate pentru a nu concura cu ecranele aprinse ale diferitelor staţii, în culori pastelate, verzi, portocalii, galbene şi albastre. Prin vizorul deschis al căştii, Martinez putea simţi mirosul uleiului de maşină cu care se unseseră de curând cuştile de acceleraţie, totul amestecat cu mirosul de plastic al etanşărilor costumului de vid.

Din cuşeta din spatele aceleia a căpitanului, observă că trupul lui Tarafah era atât de rigid din cauza încordării, încât gratiile şi traversele cuştilor de acceleraţie vibrau la unison cu membrele sale încordate, tremurânde.

– Da, lord *elcap,* zise Martinez, folosind prescurtarea acceptată pentru gradul lui Tarafah, care era mai uşor de pronunţat pentru un ofiţer grăbit al flotei decât căpitan-locotenent.

Tarafah se uita fix la ecrane, cu un muşchi zvâcnindu-i pe obraz, vizibil pentru că nu-şi pusese casca – o încălcare a procedurii permisă unui căpitan, dar rareori oricui altcuiva. Cu ochii aţintiţi la ecrane, avea atitudinea unui fotbalist adânc concentrat asupra unor scheme de joc nefamiliare. Martinez îşi închipuia că Tarafah era disperat să nu dea peste cap manevra stabilită, ceea ce reprezenta o posibilitate mai mare decât de obicei, din moment ce atât de mulţi dintre subofiţerii săi de frunte – ofiţerii fără brevet care alcătuiau coloana vertebrală a echipajului – erau nişte neghiobi inutili.

Din fericire, Martinez avea un singur asemenea neghiob în secţiunea lui, transmisionistul de clasa întâi Sorensen, cunoscut şi ca vedeta centru înaintaş al *Coronei.* Nu că Sorensen nu-şi învăţa îndatoririle oficiale – părea vesel şi cooperant, spre deosebire de unii dintre ceilalţi jucători – dar părea incapabil să înţeleagă orice cât de cât tehnic.

Nu, gândi Martinez, nu era chiar adevărat. Sorensen se dovedea perfect capabil să înţeleagă seria complexă de pase laterale pe care-o construise Tarafah în ofensiva extrem de solicitantă a echipei de pe *Corona,* şi toate astea erau destul de tehnice – în plus, Martinez îşi scotea pălăria în faţa *oricui* putea înţelege complicaţiile obiceiurilor, interpretărilor şi precedentelor care alcătuiau înţelegerea regulii ofsaidului din Liga Flotei. Numai că Sorensen nu reuşea să înţeleagă nicio complicaţie în afară de fotbal, căruia părea să-i fie devotat cu o forţă a predestinării neobişnuit de sinceră.

Toate acestea n-ar fi contat atât de mult dacă Sorensen n-ar fi fost promovat dincolo de gradul de recrut clasa întâi. Dar Tarafah dorise să mărească salariile jucătorilor în afară de sumele confidenţiale substanţiale pe care li le dădea, fără îndoială, aşa că avansase opt dintre jucătorii din prima echipă la gradul de specialist clasa întâi. Fără îndoială că i-ar fi avansat până la maistru specialist, dacă acest grad n-ar fi cerut un examen ce ar fi dezvăluit o ignoranţă completă în privinţa îndatoririlor lor.

În afară de locotenentul senior Koslowski, care, în ciuda faptului că juca pe postul de portar, părea un ofiţer destul de competent, existau încă zece jucători din prima echipă, plus o rezervă – a doua rezervă fiind un cadet ofiţer proaspăt venit, după un sezon de joc glorios la academia de pe Cheng Ho. La aceştia se adăuga un antrenor sub înfăţişarea unui armurier clasa a doua; cu toţii alcătuiau o mare cantitate de balast într-un echipaj de şaizeci şi unu.

În acest fel, Martinez descoperi la ce se referea căpitanul Tarafah când spunea că voia ca întregul efectiv al navei să lucreze împreună.

Însemna că toţi ceilalţi trebuiau să facă treaba fotbaliştilor.

S-ar fi descurcat cu uşurinţă dacă asta ar fi însemnat să-l acopere doar pe amabilul, însă nepriceputul Sorensen. Dar din cauză că Tarafah era complet absorbit de fotbal, şi la fel şi secundul său, trebuia să facă o mare parte din munca lui Koslowski, şi chiar câte ceva dintr-a căpitanului. Iar asta într-o perioadă în care nici măcar nu se deschisese sezonul de fotbal. Martinez era îngrozit de vremea în care chiar aveau să înceapă meciurile.

O invidia pe Garcia, al doilea ofiţer de pe *Corona.* O femeie scundă, cu pielea cafenie, nu era un fotbalist potrivit, şi vorbea cu un accent provincial aproape la fel de pronunţat ca şi al lui, dar se pusese bine cu căpitanul în calitate de adevărat prim fan. Organizase echipajul care nu avea legătură cu fotbalul pentru a asista şi a ovaţiona la meciuri echipa *Coronei,* făcea embleme şi steaguri şi dădea petreceri în cinstea jucătorilor. Astfel, se strecurase în cercul căpitanului, deşi era obligată să-şi facă propriul cart, treburile ei, şi probabil câte ceva şi dintr-ale secundului.

– Pilot, roteşte nava, rosti Tarafah.

Puţin înainte de vreme, se gândi Martinez, din moment ce alte nave din divizie nu se rotiseră încă, dar nu era nicio problemă.

– Rotesc nava, anunţă al doilea pilot, Anna Begay, care făcea treaba primului pilot, Konstanza, un mijlocaş cu picioare lungi şi încheieturi păroase, aşezat în spatele ei pe poziţia pilotului auxiliar, şi ale cărui ecrane fuseseră mutate pe o ediţie de arhivă din *Momente sportive clasice.*

Cuşetele de acceleraţie se legănară uşor în cuştile lor, în timp ce *Corona* se rotea în jurul propriei axe. Martinez îşi ţinu ochii aţintiţi asupra panoului cu ecranul pentru semnale din faţa lui.

– Doi-doi-şapte cu unu-doi-zero relativ, lord *elcap,* raportă Begay.

– Motoare, pregătiţi pentru accelerare, zise Tarafah.

– Motoarele anunţate, răspunse aspirantul clasa a doua Mabumba, care făcea un curs de propulsie ca pregătire pentru examenele de prim-aspirant.

Micul muşchi pulsa pe obrazul lui Tarafah, în timp ce căpitanul urmărea înregistrările digitale de pe ecranele sale.

– Motoare, acceleraţi la semnalul meu, ordonă el, şi apoi, când contoarele ticăiră la 27:10:001: Motoare, declanşaţi!

Izbitura acceleraţiei în piept şi costumele gravitaţionale strângându-se în jurul braţelor şi picioarelor îi anunţară pe toţi cei de pe navă că motoarele se declanşaseră, dar Mabumba raportă acest fapt oricum, aşa cum dicta protocolul. Cuşetele de acceleraţie se mutară în alte poziţii pe măsură ce forţele gravitaţionale se amplificau, şi începură să genereze mini-undele pulsatile care împiedicau sângele să se acumuleze. A doua divizie din escadrila de

crucişătoare 18, eşalonată în aşa fel încât fiecare navă să n-o pârlească pe cea din spatele ei cu propulsoarele, porni în viteză către ţintă.

Martinez observă că Tarafah păru să se destindă odată ce motoarele se aprinseră. Nu existase nici cea mai mică şansă ca ele *să nu* se aprindă, desigur; severul, nerăbdătorul maistru inginer Maheshwari stăpânea bine motoarele, chiar luând în considerare pe cei doi fotbalişti din departamentul lui, dintre care unul cu funcţia de prim-inginer şi care ar fi trebuit să răspundă de propriul lui cart.

Eventualele probleme ar fi apărut când începeau să tragă armele. Din moment ce *Corona* nu trăsese niciodată cu o armă la mânie, calele de arme păruseră genul de loc folositor pentru a îngrămădi fotbaliştii în exces. Dar acum chiar aveau să fie lansate rachete, din lansatoare întreţinute şi încărcate de echipe supravegheate de armurieri falşi. Dacă ceva urma să meargă prost, urma să se întâmple aici.

Pentru a preîntâmpina necazurile, Martinez îl trimisese pe Alikhan, ordonanţa lui, în cala de arme, în loc de controlul pagubelor sau secţiunea medicală, aşa cum era normal. Alikhan ieşise la pensie ca maistru armurier, iar Martinez ştia că putea fi de folos secţiunii de arme de pe *Corona.*

Totuşi, dacă ceva mergea prost, Martinez spera că nu va fi legat de antimaterie.

În tăcere, îşi configură ecranul ca să arate imaginea de la camera de securitate din cala de arme. Înghesui imaginea într-un colţ al ecranului, apoi se întoarse rapid la adevărata lui treabă, când un nou mesaj licări pe ecrane.

– Mesaj de la nava-amiral, raportă el. *Divizia a doua, modificaţi cursul eşalonat, la doi-doi-şapte cu unu-nouă-zero relativ, execuţie imediată.*

Martinez atinse panoul care trimitea noul curs către căpitan, pilot, navigator şi controlul motoarelor, ceea ce asigura că aveau să primească toţi aceeaşi informaţie şi că aceasta nu va fi deformată la transmisie.

– Semnale, confirmă, vorbi Tarafah. Motoare, opriţi motoarele.

– Motoare oprite, lord *elcap.*

Dintr-odată, toţi rămaseră atârnând fără greutate în centuri.

– Pilot, roteşte nava.

– Rotesc nava, lord *elcap.* Noul curs, doi-doi-şapte cu unu-doi-zero relativ.

– Motoare, porniţi motoarele.

Din nou izbitura în plexul solar, legănarea cuşetelor în cuştile lor. Undeva, roata unei cuşete scoase un ţipăt uşor, metalic.

– Motoarele pornite, *my lord.*

Redundant.

Peste umărul lui Tarafah, Martinez zări pentru o clipă ecranele de navigaţie. Navele celei de-a doua divizii făcuseră schimbarea de curs fiecare la momentul potrivit, lăsând linia uşor dezordonată. *Corona,* la un capăt al liniei, era îndreptată direct spre inamic, exact conform planului.

– Armele, comandă Tarafah, pregătiţi-vă să lansaţi rachete.

Martinez cugetă că dacă n-ar fi fost îngrijorarea lui Tarafah că unul dintre subofiţerii lui doar cu numele avea să-l pună într-o lumină proastă, operaţiunea curentă abia dac-ar fi creat vreun pic de tensiune.

* * *

Martinez încă nu văzuse Magaria, noua bază a *Coronei.* Nu că merita să fie văzută; Magaria fusese aleasă ca bază importantă a flotei nu pentru că lumea era una de dorit, ci pentru că sistemul avea şapte porţi de găuri de vierme utile – numai cu una mai puţin decât Zanshaa însăşi – iar a doua flotă pândind în nodul de găuri de vierme putea astfel să menţină o mare parte a imperiului în puterea sa.

Magaria fusese o planetă infernal de fierbinte, atunci când fusese descoperită, învăluită în nori de acid şi măturată de taifunuri, şi mii de ani de modificări ale climei abia dacă reuşiseră să facă planeta locuibilă. Populaţia de pe inelul accelerator al Magariei era mai mare decât a planetei propriu-zise, câteva milioane care trăiau din banii pe care-i aduceau militarii, sau ca mijlocitori pentru încărcăturile ce treceau prin port. Câteva oraşe se îngrămădeau în preajma oazelor artificiale de lângă terminalele lifturilor spaţiale, ascunzându-se de furtunile corozive de nisip, iar economia lor se baza pe susţinerea şi aprovizionarea flotei şi pe distracţiile pentru echipajele acesteia. Cea mai mare parte a locuitorilor erau naxizi, mai potriviţi pentru vremea fierbinte şi uscată decât alte specii.

Comandantul flotei locale era tot din rasa naxizilor, comandantul de flotă senior Fanaghee. Aceasta era o adeptă îndârjită a disciplinei, care îşi cârmuia domeniul dintr-un apartament luxos de la bordul navei *Măreţia Praxisului,* una dintre uriaşele nave de război din clasa Praxis, care asigura o imensă putere de foc, în stare să transforme o planetă în zgură, ca şi splendoarea şi grandoarea pe care obiceiurile serviciului o cereau de la ofiţerii superiori.

Din cauză că nimeni nu ştia prea bine la ce să se aştepte după moartea ultimului shaa, părţi ale flotei fuseseră împrăştiate prin tot imperiul pentru a menţine ordinea. Acum, că ordinea părea să fi fost păstrată fără intervenţia flotei, escadrilele se regrupau – dar schimbau şi locurile. Două dintre escadrilele comandantului de flotă Fanaghee erau noi la baza de la Magaria, aşa că ea anunţase o serie de manevre, cele două escadrile naxide împotriva celorlalte trei. Era un

meci destul de echilibrat, având în vedere că navele naxide erau mai bine înarmate şi includeau singura navă mare de luptă.

Corona ajunsese pe staţie chiar când începeau manevrele şi, spre neliniştea lui Tarafah, fusese adăugată la a doua divizie drept cea mai mică dintre navele sale, restul fiind crucişătoare medii şi uşoare.

Manevrele nu erau obişnuite în flotă. Înainte de asta, escadrilele trebuiau să petreacă o lună sau mai mult la acceleraţii ridicate, şi aceeaşi durată de timp decelerând, după aceea. Martinez participase la manevre doar o dată, cu ani în urmă, când era tânăr cadet pe *Dandaphis.*

Exerciţii de tragere pe viu, mai ales anunţate de pe-o zi pe alta, nu prea fuseseră specialitatea lui Tarafah. Aşa că Martinez nu fu surprins să audă încordarea reînnoită din glasul căpitanului său, când îi vorbi ofiţerului de arme.

– Armament, acesta este un exerciţiu, rosti Tarafah, urmând procedura. Ţintiţi salva unu către crucişătorul inamic rămas în urmă. Acesta este un exerciţiu.

– Acesta este un exerciţiu, *my lord.* Salva unu ţintită către crucişătorul inamic rămas în urmă.

– Armament, acesta este un exerciţiu. Trageţi salva unu…

Urmă o pauză scurtă, tensionată, când şinele cu inducţie magnetică aruncară rachete în spaţiu – nu fu detectat niciun recul în cabina de comandă –, după care propulsoarele cu combustibil solid purtară rachetele la o distanţă sigură înainte de a se aprinde motoarele cu antimaterie. O clipă mai târziu, cadetul Kelly fu lansată după ele, într-o şalupă.

– Salva unu lansată, lord *elcap.* Şalupa unu lansată.

Făcu o pauză şi abia atunci îşi aduse aminte de dezminţire:

– Acesta este un exerciţiu.

Martinez aruncă o privire în colţul ecranului care arăta cala armelor. Nu se întâmpla nimic, un semn bun, iar armurierii păreau cu toţii să rămână în siguranţa adăposturilor lor întărite.

Rachetele decolară pe traiectoriile lor preprogramate, urmate de şalupa care trebuia să le supravegheze. Fireşte, focoasele nu urmau să explodeze cu adevărat – asta dacă nu cumva cineva din departamentul armamentului nu încurcase *cu adevărat* ceva – dar efectele lor aveau să fie simulate; sau cel puţin, efectele lor presupuse.

Nu că ceea ce făceau rachetele cu adevărat ar fi avut vreo importanţă; soarta tuturor navelor, ca să nu mai pomenim de rachete, fusese deja hotărâtă. Comandantul de flotă Fanaghee şi echipa ei lucraseră multe ore ca să compună scenariul manevrelor până la ultimul detaliu. Cele două escadrile naxide, numite „apărătorii Praxisului”, apărau una dintre găurile de vierme ale Magariei

împotriva „răsculaţilor”, iar Praxisul, prin intermediul escadrilelor lui Fanaghee, avea să triumfe inevitabil.

Cât despre *Corona,* aceasta avea să atace – împreună cu cea de-a doua divizie – escadrila uşoară a inamicului. Primele salve trase de fiecare parte erau programate să se anihileze unele pe celelalte, într-un jet simulat de radiaţie provocată de antimaterie, zăpăcind senzorii şi mascând manevrele din partea cealaltă – rachetele nu aveau să explodeze de fapt, iar confuzia senzorilor era programată. A doua salvă de la inamic ar fi căzut în cea mai mare parte pradă armelor defensive, dar una ar fi explodat destul de aproape de *Corona,* cât să avarieze una dintre calele de arme şi ar fi necesitat evacuarea unui container de depozitare a antimateriei, ceea ce oferea un exerciţiu util pentru echipa de control al pagubelor a fregatei.

Corona avea să lupte mai departe, lansând alte câteva valuri de rachete, până când urma să fie anihilată de către un baraj care sosea dinspre nava-amiral, exact la 29:01:02. Întreaga bătălie ar fi putut fi încărcată în calculatorul navelor şi s-ar fi putut duce fără ca niciun ofiţer să dea vreun ordin, numai că asta era interzis în mod special. Ofiţerii trebuiau să capete experienţă la dat ordine, chiar dacă ordinele erau scrise cu mult înainte.

– Armament, acesta este un exerciţiu. Lansaţi salva a doua. Acesta este un exerciţiu.

Ofiţerii erau cu adevărat foarte scrupuloşi să dea ordinele corecte. Ei şi navele lor aveau să fie judecaţi după cât de bine urmau planul. Esenţa manevrei nu era cine câştigă, doar cine făcea cel mai bine ceea ce i se spunea.

– Acesta este un exerciţiu. Salva a doua lansată, lord *elcap.* Acesta este un exerciţiu.

Tensiunea din cabina de comandă păru să se potolească la ştirea celor două lansări cu succes.

– Escadrila uşoară inamică lansează rachete, raportă navigaţia. Traiectoriile rachetelor se îndreaptă spre noi. Timpul de impact estimat, opt virgulă patru minute.

Rachetele în discuţie fuseseră de fapt trase cu câteva minute în urmă, dar limitele de viteză ale luminii radarelor împiedicaseră informaţia să ajungă pe *Corona* până în acest moment.

– Dispersie spaţială, lord *elcap!*

Navigaţia reuşi să simuleze surpriza.

– Dispersie spaţială inamică!

Ceea ce însemna că escadrila-ţintă, detectând rachetele care se apropiau, încerca acum să se împrăştie cât mai repede posibil. Pentru a-şi ţine navele ferm sub control, comandanţii de escadrilă voiau de obicei să le aibă grupate în jurul lor cât mai mult timp posibil, dar navele care stăteau îngrămădite formau de asemenea ţinte prea mari,

făcând posibil ca o lovitură să distrugă mai mult de-o singură navă. Problema referitoare la când anume să ordone o dispersie spaţială era una dintre întrebările pe care ofiţerii juniori le dezbăteau fără încetare în camerele lor de serviciu. Dacă ofiţerii superiori dezbăteau şi ei acest subiect, sau orice altceva, nu dădeau niciun semn că ar face-o.

Tarafah se încruntă la ecrane.

– Armament, acesta este un exerciţiu. Încărcaţi laserele defensive.

– Acesta este un exerciţiu, lord *elcap.* Laserele defensive încărcate.

Când a doua salvă a inamicului se apropie, laserele defensive traseră la putere mică, poate chiar marcând lovituri. Atinse sau nu, cea mai mare parte a rachetelor salvei fuseseră declarate distruse cu zile întregi înainte de a fi trase, şi fură dezactivate. Atinsă sau nu, o rachetă fu desemnată să penetreze scutul defensiv şi să detoneze, radiaţia simulată arzând sistemele de control de la motorul numărul doi, declanşând o potenţială scurgere nestăvilită de antimaterie care necesită ca un container de combustibil să fie evacuat în spaţiu. Alte stricăciuni includeau scoaterea din funcţiune a unei baterii întregi de lansatoare de rachetă, iar senzorii se arseră de-a lungul unei laturi întregi a fregatei.

Un mesaj fulgeră pe ecranele lui Martinez. Inima îi tresări de uşurare când îi raportă lui Tarafah:

– Mesaj general de la nava-amiral *Măreţia.*

Precizarea era menită să o deosebească de crucişătorul greu care reprezenta nava-amiral a escadrilei răsculaţilor.

– *Bombardamentul Planetei Kashma* nu a reuşit să lanseze şalupa numărul trei. Toate navele trebuie să continue ca şi cum şalupa ar fi fost lansată.

– Comunicaţii, confirmă, spuse Tarafah.

Abia îşi putea stăpâni încântarea. O *altă* navă ratase, şi pe deasupra, una din propria escadrilă a lui Fanaghee.

Corona putea privi la restul manevrelor cu optimism crescând. Chiar dacă făceau vreo greşeală oribilă, nu aveau să fie singurii.

Greşeala oribilă veni după douăsprezece minute, când avaria simulată se produse la o baterie de opt lansatoare de rachete. Nu trebuia reparată de membrii efectivi ai echipajului, pentru că acceleraţiile puternice şi imprevizibile ale unei nave de luptă i-ar fi putut izbi mortal de cel mai apropiat perete despărţitor. În schimb, armurierii, din siguranţa adăposturilor lor cu pereţi groşi, scoaseră rachetele din tuburi folosind roboţi teleghidaţi – nişte maşini masive construite după modelul păianjenilor, cu braţe multiple care se prindeau de scoabele fixate pe corpul de policarbon al navei şi se mutau de la o scoabă la alta. Braţele puternice se asigurau împotriva acceleraţiei, iar braţele mai mici, folosite pentru manipulare, îşi făceau şi ele treaba.

Mişcările celor doi roboţi păreau la început să meargă bine. Sistemele „avariate” de control fură înlocuite, iar roboţii începură să extragă rachetele din tuburile lor. Apoi una dintre maşinăriile cu multe picioare o încurcă pe cealaltă şi, într-un efort de a se elibera, smulse rezerva hidraulică centrală a celuilalt robot. Fluidul hidraulic ţâşni în compartimentul lipsit de greutate al rachetei, formând un jet de globuri azurii perfecte, şi al doilea robot muri.

Acum amândoi roboţii erau inutili, din moment ce robotul mort îl bloca pe cel care funcţiona încă.

Martinez urmări filmuleţul tăcut cu aceeaşi fascinaţie cu care-ar fi privit orice alt dezastru pe care nu era capabil să-l împiedice. Fotbaliştii pe care-i îngrămădise Tarafah la secţiunea de armament s-ar putea ca tocmai să fi pus capăt carierei patronului lor.

Martinez ridică ochii de pe ecrane, vrând să-i spună lui Tarafah ce se petrecea, apoi şovăi. Căpitanul nu putea influenţa ceea ce se petrecea în calele de arme, nu acum, nu din cabina de comandă. Poate că ar fi fost mai fericit dacă nu ştia.

Şi pe deasupra, Martinez n-ar fi trebuit să spioneze celelalte secţiuni.

Apoi se uită din nou spre video, la vederea unei mişcări în cala de arme. Siluete micuţe, în costume, se deplasau fără greutate prin cală. Silueta din frunte apucă o scoabă cu o mână şi, făcând semn cu mâna, îi îndrumă pe ceilalţi la muncă. După ţinuta dreaptă de conducător, şi după ceva din aerul lui de comandant, Martinez îşi recunoscu propria ordonanţă, Alikhan. Maistrul armurier încerca să dreagă lucrurile.

Cât timp mai e până la următoarea accelerare? Întrebarea îngrozitoare îi trecu prin minte ca fulgerul. Şi dintr-odată degetele lui atingeau ecranele, într-o încercare de a apela scenariul pentru manevre.

Fără succes. Tarafah avea toată treaba sub cheia lui de căpitan. Martinez se uită frustrat la ecrane, cu mâinile încleştate.

Două dintre siluetele în costum se luptaseră să scoată o rachetă din tubul ei şi acum o dirijau printr-o încâlceală de membre robotice între tub şi cala de evacuare. Măcar racheta nu primise antimaterie, şi prin urmare era relativ uşoară.

Cât timp mai e? Martinez încleştă dinţii. Se gândi să strige: „Echipaj în cala de arme!”, ceea ce probabil ar fi oprit orice accelerări viitoare.

Nu. Nicio accelerare nu avea să se petreacă fără comanda lui Tarafah, iar dacă acesta dădea ordinul, putea anunţa pericolul la timp.

Sau aşa spera.

Încă o racheta era smulsă din tub, de către o singură siluetă fixată călare pe bateria de arme. Măcar se putea conta pe fotbalişti să aibă

muşchi.

Un mesaj se aprinse pe ecrane.

– Mesaj de la nava-amiral, se trezi el că repetă. *„A doua divizie, modificaţi cursul eşalonat la doi-doi-şapte cu trei-unu-zero relativ. Acceleraţi la 4,5 g. Execuţie la 28:01:001 timpul navei.”*

Aruncă o privire la ecranul care arăta ora. Însemna şase minute din momentul de faţă.

Nu fusese niciodată mai recunoscător pentru regula care impunea etanşarea căştii. Atinse comenzile şi vorbi în microfonul căştii:

– Membru al echipajului Alikhan!

– *My lord?*

Răspunsul sosi în câteva secunde.

– Ai cinci minute până la următoarea accelerare.

Urmă o clipă de tăcere, în timp ce Alikhan calcula şansele.

– Mai rămân trei rachete. N-o să reuşim.

– Nu. Trimite oamenii în cuşetele de acceleraţie, iar eu o să-i spun căpitanului ce se petrece.

Martinez privi situaţia fără speranţă, se uită la echipa stângace în costumele de vid împingând o rachetă pe lângă braţele încurcate ale roboţilor, apoi spuse:

– Opreşte-te! Aşteaptă o clipă!

Făcu o pauză ca să-şi reevalueze ideea.

– Nu, iată ceea ce trebuie să faci: trimite pe cineva la comenzile roboţilor; pune-l pe celălalt să scoată rachetele din tuburi şi apoi să le dea doar braţelor manipulatoare ale robotului. Robotul poate să se agaţe de ele până când se termină manevra. Nu există antimaterie şi nici pericol, iar după ce manevra se încheie, poţi termina treaba manual.

– Foarte bine, *my lord.*

Alikhan întrerupse comunicarea foarte repede, şi începând din acel moment Martinez fu nevoit să urmărească totul în tăcere. Alikhan însuşi sări de pe cadru, probabil către controlul armelor şi către comenzile roboţilor. Ceilalţi membri ai echipajului deschiseră trapele, traseră rachetele şi le împinseră uşor în direcţia robotului care funcţiona. În alte câteva secunde, braţele manipulatoare ale robotului apucară rachetele din zbor şi apoi încremeniră.

Siluetele în costume săltară din cala armelor în direcţia adăpostului blindat. Martinez se uită la ecranul cu ora: *26:51:101.*

Două minute rămase.

* * *

– O, a fost o adevărata harababură în calele de arme, *my lord,* povesti Alikhan în timp ce lustruia cea de-a doua pereche de pantofi a lui Martinez. Nimeni nu răspundea de nimic. Maistrul armurier era atât de beat, încât nu reuşea să dea un singur ordin care să aibă vreun

înţeles sau care să aibă ceva de-a face cu situaţia. Unul dintre cei doi armurieri de clasa întâi era fotbalist, şi la fel şi unul dintre armurierii de clasa a doua. Iar cei doi cadeţi care dau o mână de ajutor de obicei – simpatici tineri, serios, învaţă repede – erau înghesuiţi în şalupe şi lansaţi de pe navă.

– Mă bucur că m-am gândit să te trimit la faţa locului, zise Martinez. Totuşi, ai fi putut să mori din cauza mea.

Alikhan lăsă pantoful din mână şi ciocăni cu degetul ecranul inactiv de comunicaţii de pe mâneca stângă.

– Îl aveam pe Maheshwari la comunicaţii. Ar fi anulat orice accelerare dacă am mai fi avut pe cineva în cala armelor.

Martinez dădu încet din cap. Subofiţerii cu vechime aveau propriile lor reţele, propriile lor informaţii, propriul lor mod de a supravieţui ofiţerilor pe care flota îi plasase deasupra lor.

Dacă poţi găsi un maistru armurier care nu e beţiv, nu e nebun şi care-şi păstrează cele mai multe dintre celulele cerebrale, îi spusese cândva tatăl lui, *atunci pune mâna pe el.*

Martinez îşi binecuvântă tatăl pentru sfat, şi se servi singur cu whisky din ascunzătoarea lui secretă, dulăpiorul cu panouri întunecate de sub patul îngust. Când preluase comanda, căpitanul Tarafah înlocuise panourile din cabinele ofiţerilor – şi dintr-a lui – cu mahon luxos, de culoare închisă, completat cu armături de alamă şi plăci întunecate, cu un model geometric alb şi roşu. Domeniul ofiţerilor era acum uşor parfumat cu ulei de lămâie, cel puţin când nu duhnea a alamă lustruită.

Martinez simţea nevoia de whisky, după ce tocmai terminase un schimb dublu, stând de pază în cabina de comandă în timp ce *Corona* îşi culegea şalupele şi rachetele consumate, iar Tarafah şi locotenentul senior plecară cu o şalupă pe nava-amiral pentru o şedinţă la care participau ceilalţi căpitani şi comandantul de flotă. Whisky-ul simplu îl arse pe Martinez pe gât, şi acesta începu să-şi simtă muşchii învineţiţi gata să se relaxeze.

– Mă bucur că nu suntem într-un război adevărat, zise el. Aţi fi fost cu toţii omorâţi cu radiaţii gamma.

– Într-un război adevărat, replică Alikhan, am fi stat în siguranţă în buncărul nostru şi am fi folosit o altă baterie de rachete.

Martinez îşi duse degetul la bărbie.

– Crezi că va afla căpitanul ce s-a întâmplat?

– Nu. Roboţii înţepeniţi au fost reparaţi imediat ce am ieşit în siguranţă din cabine. Racheta defectă va fi scoasă cumva din inventar – există tot soiul de metode pentru a face o rachetă să dispară.

– Nu mă linişteşte deloc să ştiu lucrurile astea, continuă Martinez.

Mai luă o înghiţitură de whisky.

– Crezi că ar trebui să afle căpitanul?

Cu asta, Martinez voia să spună: Crezi că ar trebui să afle căpitanul că l-am salvat în timpul manevrelor?

Alikhan arăta serios.

– Nu mi-ar plăcea deloc să închei cariera de treizeci de ani a unui om aflat în pragul pensiei. Şi vina va cădea asupra maistrului armurier, nu asupra fotbaliştilor.

– Adevărat, încuviinţă Martinez.

Detesta ideea de a face ceva inteligent fără să afle nimeni. Dar să facă în aşa fel încât maistrul armurier să fie dat afară, asta nu l-ar fi convins pe Alikhan să-l îndrăgească, şi îl socotea pe Alikhan prea preţios ca să-l supere.

– Ei, ridică el din umeri, las-o baltă. Să sperăm că nava nu intră într-un război înainte ca maistrul armurier să iasă la pensie.

– Puţin probabil, *my lord.*

Alikhan îşi netezi mustăţile cu încheietura unui deget.

– *Corona* a supravieţuit unor comandanţi mai răi decât Tarafah. O s-o scoatem la capăt cu ea, nu vă temeţi.

– Dar o s-o scot *eu* la capăt? întrebă Martinez.

Oftă, apoi întinse mâna către dulăpiorul cu panouri de mahon de sub pat şi scoase încă o sticlă de whisky.

– Asta ar putea să te ajute la meditaţii, comentă el. N-o împărţi cu nimeni din secţiunea armelor.

Alikhan acceptă sticla cu un aer grav.

– Mulţumesc, *my lord.*

Martinez îşi termină băutura şi se hotărî să nu-şi toarne alta, cel puţin nu încă. Exemplul maistrului armurier era puţin prea puternic.

– Păcat că e singura răsplată pe care o s-o capeţi pentru că l-ai salvat pe căpitan de la dizgraţie.

– E mai mult decât capăt de obicei, remarcă Alikhan şi, cu un surâs ambiguu, încremeni într-un salut şi plecă.

Două zile mai târziu, după ultima dintre şedinţele la care ofiţerii comandanţi refăcură manevra, comandantul de flotă Fanaghee anunţă un festival al sportului care urma să aibă loc la complexul flotei. Aveau să participe echipele de pe fiecare navă de sub comanda lui Fanaghee, iar echipa de fotbal de pe *Corona* avea să înfrunte campionii Magariei de pe *Bombardamentul Oraşului Beijing,* într-un meci special. Tarafah anunţă un program mai intens de antrenament pentru echipă, care începu imediat, înainte ca nava să acosteze.

Când Martinez ieşi mort de oboseală din cart în acea noapte, nu se opri la un singur pahar. Sau la două.

Opt

Clădirea băncii era construită din granit, o miniatură completă a Marelui Refugiu, cu tot cu cupolă, probabil pentru a sugera permanenţa, dar acum, în absenţa Marilor Maeştri, sugerând poate altceva. Wesley Weckman, administratorul fondului, era un tânăr cu maniere devenite prea devreme solemne, deşi stilul ghetelor sale lucioase şi brăţara la modă, din păr uman, sugerau că viaţa lui în afara băncii nu era la fel de rigidă ca şi orele de lucru.

– Dobânda a rămas la trei la sută în anii de când ai intrat la academie, îi spuse el. Şi din moment ce ai redepus la bancă cea mai mare parte a alocaţiei, începând din acel moment, sunt încântat să te informez că suma totală depăşeşte 29 000 de zeniţi, pe care ţi-i pot pune în întregime la dispoziţie când fondul ajunge la scadenţă, la a douăzeci şi treia ta aniversare…

Care sosea peste unsprezece zile. Ceea ce însemna că, în ani tereştri – cunoscuse odată pe cineva care calcula în „zile terestre” – abia trecuse de douăzeci.

Sylla calculă scurt ce-ar putea cumpăra cu 29 000 de zeniţi. Un apartament modest în Oraşul Înalt, sau o întreagă clădire de apartamente într-o zonă decentă a Oraşului de Jos. O vilă modestă, cu terenuri întinse, la ţară.

Cel puţin o duzină de toalete complete de la cei mai la modă creatori de pe Zanshaa.

Sau o vază roz Pompadour, perfect autentică, din Vincennes, făcută cu patru secole înainte de cucerirea Terrei şi scoasă în mod convenabil la licitaţie la sfârşitul lunii.

Având în vedere asemenea preţuri, Sylla îşi închipuia că bombele cu antimaterie spărseseră o mulţime de porţelan.

Era o fantezie ridicolă să-şi cheltuiască întreaga moştenire pe o vază, dar simţea că muncise din greu un timp îndelungat şi că merita o clipă de completă lipsă de raţiune.

– Ce trebuie să fac pentru ca să capăt fondul principal? întrebă ea.

– Puţină hârţogărie. Pot să încep acum, dacă doreşti, şi va intra în vigoare de ziua ta.

Sylla zâmbi larg.

– De ce nu?

Weckman scoase la imprimantă hârtiile în cauză şi i le întinse lui Sylla, dimpreună cu un stilou gros, cu peniţă de aur. Apoi activă cititorul de amprente digitale şi-l împinse peste birou.

– Aveţi amprenta mea? întrebă Sylla surprinsă. De atâţia ani?

Weckman se uită la ecranele din faţa lui ca să se asigure.

– Da. Desigur.

– Nu-mi aduc aminte să vi-o fi dat…

Încrucişă picioarele, puse hârtiile în poală şi le citi cu atenţie. Apoi

aşeză hârtiile pe birou, ridică stiloul deasupra liniei pentru semnătură şi ezită.

– Vezi, vorbi ea, nu ştiu ce-o să fac cu banii.

– Banca are câţiva consilieri de investiţii, îi sugeră Weckman. Te pot prezenta domnişoarei Mandolin – văd că e la biroul ei.

Sylla puse capacul stiloului.

– Problema e că sunt doar în trecere. Nu ştiu nici măcar care va fi următorul meu post.

Puse stiloul pe birou, în faţa lui Weckman.

– Poate că o să-i las pur şi simplu în depozit, măcar până ajung locotenent.

– În acest caz, nu trebuie să faci nimic.

– E vreo problemă dacă păstrez hârtiile?

– Sigur că nu.

Se ridică, iar Weckman se înclină în timp ce-o conducea spre ieşirea din birou.

Oricum, la ce i-ar fi de folos o vază? se gândi. Nici măcar nu avea flori pe care să le pună în ea.

Se hotărî să viziteze din nou casa de licitaţii, şi îşi luă la revedere.

Ar fi trebuit să aibă destulă minte ca să nu-şi permită anumite visuri.

* * *

– Aruncă-l în râu, zise Gredel. Ai grijă doar să nu mai apară niciodată.

Lamey se uită la ea cu o stranie simpatie tăcută, o cuprinse cu un braţ şi o sărută pe obraz.

– O să rezolv eu totul pentru tine, promise.

Nu, nu totul, gândi ea, *dar măcar o să faci lucrurile ceva mai bune.*

În dimineaţa următoare, Nelda o dădu afară. Se uită la Gredel de sub stratul de ghips vindecător cenuşiu pe care-l lipise peste tăietura de la frunte, şi spuse:

– Pur şi simplu nu te mai pot ţine aici. Chiar nu pot…

Pentru o clipă de reală teroare, Gredel se întrebă dacă trupul lui Antony apăruse plutind sub Podul Vechi de pe râul Iola, dar apoi îşi dădu seama că nu era asta. În seara de dinainte, o pusese pe Nelda în postura de a fi nevoită să hotărască pe cine iubea mai mult, pe Antony sau pe Gredel. Optase pentru Antony, fără să ştie că el nu mai reprezenta o opţiune.

Gredel se duse la mama ei, iar protestele lui Ava se stinseră în clipa în care îi văzu vânătăile de pe obraz. Gredel îi spuse ce s-a întâmplat – nefiind proastă, lăsă deoparte ceea ce-i ceruse lui Lamey să facă –, iar Ava o îmbrăţişă şi-i spuse că era mândră de ea.

Ava lucră cu cosmeticele multă vreme pentru a ascunde urmele, apoi o duse pe Gredel în oraşul Maranic, la Bonifacio, la o îngheţată.

* * *

Ava, Lamey şi Panda o ajutară pe Gredel să-şi ducă lucrurile acasă la Ava, braţe şi cutii pline cu hainele pe care i le cumpăraseră Lamey şi Caro – bluzele, pantalonii, rochiile, jachetele, pelerinele, pălăriile, pantofii, bijuteriile – toate obiectele care de mult nu mai încăpeau în dulapurile din camera ei de la Nelda şi care, în cea mai mare parte, zăceau în grămezi ordonate pe covorul vechi, uzat.

Panda era extrem de impresionat de ordinea lor.

– Ai un *sistem* aici, exclamă el.

Ava se afla într-o situaţie mai bună ca de obicei. Bărbatul ei era însurat şi o vizita numai la intervale programate în mod regulat, deci n-avea nimic împotrivă dacă ea îşi petrecea timpul liber cu familia sau cu prietenii. Dar Ava nu avea prea mulţi prieteni – bărbaţii dinainte n-o lăsaseră să aibă vreunul – aşa că era încântată să-şi petreacă timpul cu fiica ei.

Lamey era dezamăgit că Gredel nu voia să se mute într-unul dintre apartamentele lui.

– Am nevoie de mama acum, spuse Gredel, şi asta păru să-l mulţumească.

Nu vreau să locuiesc cu cineva care o să fie ucis în curând. Păstră pentru sine acest gând. Se întrebă dacă era obligată să locuiască cu băiatul care ucisese pentru ea.

Caro fu, la rându-i, dezamăgită.

– Te-ai fi putut muta cu mine! zise ea.

O încântare scăpărătoare inundă mintea lui Gredel.

– Nu te-ar deranja?

– Nu!

Caro era entuziasmată.

– Am putea fi surori! Am putea să facem cumpărături şi să ieşim în oraş – să ne distrăm!

Zile întregi se delectă cu atenţiile pline de căldură ale mamei sale şi ale lui Caro. Îşi petrecea aproape tot timpul cu una dintre ele, atât de mult încât Lamey începu să fie gelos, sau măcar să pretindă că era gelos – Lamey era câteodată greu de descifrat în felul ăsta.

– Caro te-a răpit, glumea el doar pe jumătate la telefon. O să trebuiască să trimit băieţii să te aducă înapoi.

Nopţile în care Ava era cu bărbatul ei, Gredel şi le petrecea la Caro. Era mult loc în patul cel mare. Descoperi că prietena ei nu atât că se ducea la culcare, cât îşi provoca singură o stare de comă: punea endorfine în injectorul medical şi-şi administra doză după doză, până când îşi pierdea cunoştinţa.

Gredel era îngrozită.

– De ce faci asta? o întrebă într-o noapte, când Caro întinse mâna după injector.

Caro îi aruncă o privire furioasă.

– Pentru că îmi place! mârâi ea. Nu pot să dorm fără asta!

Gredel se făcu mică sub privirea lui Caro. Nu voia ca cealaltă tânără să se năpustească asupra ei ca o furtună, în felul în care sărea cu gura la alţii.

Într-o noapte, Lamey le duse pe amândouă la o petrecere.

– Trebuie s-o iau şi pe Caro, îi spuse lui Gredel. Altfel nu te-aş mai vedea niciodată *pe tine.*

Motivul petrecerii era faptul că Lamey dăduse un împrumut pentru un restaurant şi un club, iar proprietarii nu avuseseră succes, aşa că îi declarase insolvabili şi preluase localul. Moştenind un depozit de băutură şi o cameră frigorifică plină cu mâncare, hotărî că acestea n-ar trebui să se irosească, aşa că invită aproape pe toată lumea pe care-o cunoştea. Plăti angajaţii pentru încă o noapte şi-i anunţă pe toţi oaspeţii că mâncarea şi băutura erau pe gratis.

– O să ne distrăm în noaptea asta, zise el, iar de mâine o să încep să caut pe cineva care să conducă locul ăsta.

A fost ultima petrecere mare la care a fost Gredel cu Lamey şi cu echipa lui. Încăperea largă era plină cu mâncare, cu muzică şi cu oameni care se simţeau bine. Râsul răsuna din tavanul de fier ruginit şi consolidat al clubului, care nu era o încercare de decor, ci o amintire a faptului că podeaua de deasupra fusese cândva întărită ca să susţină maşini grele. Deşi Gredel nu avea nimic de băut, se simţea totuşi ameţită doar pentru că în jurul ei erau atâţia oameni care savurau distracţia la un loc cu băutura pe gratis. Mintea i se învârtea în timp ce dansa, se învârtea la fel ca trupul care se rotea pe ringul de dans, ca răspuns la mişcarea lină, perfectă, elegantă, a lui Lamey. El se aplecă spre ea şi-i vorbi la ureche:

– Vino să stai cu mine, Pământeanco.

Ea clătină din cap, surâse.

– Nu încă.

– Vreau să mă însor cu tine. Să am copii cu tine.

Un fior de plăcere îi alunecă lui Gredel pe şira spinării. Nu-i dădu niciun răspuns, îşi puse doar braţele în jurul gâtului lui Lamey şi-şi rezemă capul de umărul lui.

Nu ştia ce făcuse ca să merite să fie iubită astfel. Lamey, Caro, mama sa, fiecare dintre ei umplând un gol groaznic înăuntrul său, un gol de care nici măcar nu-şi dăduse seama că exista, până când nu fusese umplut cu căldură şi tandreţe.

Lamey dansă şi cu Caro, sau mai degrabă o conduse în jurul ringului de dans, în timp ce ea ţopăia în sus şi-n jos, în loc să danseze. Caro se simţea bine. Bău doar vreo două sticle de vin în cursul nopţii, ceea ce pentru ea era un lucru modest, iar restul timpului dansă cu Lamey sau cu membri ai echipei lui. Când plecară din club, îl sărută cu

extravaganţă pe Lamey, ca să-i mulţumească pentru că o invitase.

Lamey le luă în braţe pe amândouă.

– Îmi place doar să le fac pe frumoasele mele surori să se simtă bine, spuse el.

El şi cu Gredel o duseră pe Caro la apartamentele Volta, după care aveau intenţia să se întoarcă în Fabrici cu maşina şi să petreacă dimineaţa într-unul dintre apartamentele lui Lamey. Dar Caro zăbovea în maşină, pe bancheta din spate, aplecată, proptindu-şi capul şi umerii în faţă, între Lamey şi Gredel. Vorbeau şi râdeau cu toţii în timp ce portarul aştepta în vestibulul de la Volta, aşteptând momentul în care s-o lase pe lady Sylla să intre pe uşă. În cele din urmă, Lamey spuse că era timpul să plece.

– Aţi putea scuti drumul până în Fabrici, le zise ea. Voi doi puteţi folosi patul meu. Eu o să dorm pe canapea.

Lamey îi aruncă o privire.

– Detest să dau afară din patul ei o femeie frumoasă.

Caro izbucni într-un râs brusc, tăios, apoi se întoarse şi o sărută pe Gredel pe obraz.

– Asta depinde de Gredel.

A-ha, gândi Gredel, surprinsă şi nu prea. Lamey, după cât se părea, umbla să-şi încaseze beneficiul în urma investiţiei. Gredel medită o clipă, apoi ridică din umeri.

– Nu mă deranjează, zise ea.

Aşa că Lamey urcă în apartament împreună cu Gredel şi Caro şi făcu dragoste cu amândouă. Gredel privi fundul palid al iubitului ei dansând în sus şi-n jos deasupra lui Caro şi se întrebă de ce n-o deranja.

Pentru că nu-l iubesc, trase ea concluzia. *Dacă l-aş fi iubit, asta ar conta.*

Şi apoi se gândi: Poate Caro îl iubeşte. Poate Caro ar vrea să stea cu Lamey în Fabrici, iar ea putea să ia locul lui Caro la academie şi să plece pe Pământ.

Poate că asta ar fi soluţia care să-i facă pe toţi fericiţi…

* * *

Caro îşi ceru scuze în ziua următoare, după plecarea lui Lamey.

– A fost îngrozitor astă-noapte, spuse ea. Nu ştiu ce trebuie să crezi despre mine.

– A fost în regulă, răspunse Gredel.

Împăturea hainele lui Caro şi le punea la loc. *Curăţenia de după orgie,* gândi ea.

– Sunt aşa o curvă câteodată, exclamă Caro. Probabil crezi că încerc să ţi-l fur pe Lamey…

– Nu cred aşa ceva.

Caro se apropie cu paşi mărunţi lui Gredel şi o îmbrăţişă. Îşi

rezemă capul de umărul lui Gredel şi îşi luă glasul peltic al unei fetiţe penitente.

– Mă ierţi?

– Da, răspunse Gredel. Sigur că da.

Dintr-odată, Caro deveni un bulgăre de energie. Zburda prin încăpere, ţopăind de-a lungul şi de-a latul covorului, în timp ce Gredel îi aranja hainele.

– O să mă revanşez faţă de tine! declară Caro. Astăzi te duc oriunde vrei! Ce ţi-ar plăcea? La cumpărături?

Gredel cântări oferta. Nu era ca şi cum ar fi avut nevoie de lucruri noi – începea să se simtă puţin apăsată de toate lucrurile pe care le poseda – dar, pe de altă parte, îi făcea plăcere încântarea lui Caro atunci când le cumpăra. Apoi, o altă idee îi veni în minte.

– Godfrey! exclamă ea.

Ochii lui Caro sclipiră.

– O, da!

Era o zi splendidă – vara se apropia, şi o adiere caldă se revărsa prin ferestrele întredeschise ale separeurilor de la Godfrey, adiere care sufla parfum de flori pe pielea lui Gredel. Ea şi cu Caro începură cu o baie de aburi, apoi urmă un tratament facial, o împachetare cu loţiuni şi un masaj care se întinse pe toată lungimea corpului, de la pielea capului până la degetele de la picioare. După aceea, se întinseră pe canapele, vorbind şi chicotind, mângâiate de adieri şi bând suc de fructe, în timp ce tinere zâmbitoare le făceau manichiura şi pedichiura.

Fiecare centimetru pătrat al pielii lui Gredel părea inundat de vară, de viaţă. Întoarse la Volta, Caro o îmbrăcă pe Gredel într-una dintre propriile ei toalete, cu ţesăturile scumpe alunecând pe carnea netedă ca untul, cu nervii aţâţaţi. Când Lamey veni să le ia, Caro puse mâna lui Gredel într-a lui şi-i îndrumă pe amândoi către uşă.

– Vă doresc o noapte plăcută, le ură ea.

– Nu vii cu noi? întrebă Lamey.

Caro clătină doar din cap şi râse. Ochii săi verzi se uitau într-ai lui Gredel – şi Gredel zări amuzament în ei, şi secrete pe care Lamey nu le va împărtăşi niciodată. Apoi Caro îi călăuzi către hol şi închise uşa în urma lor.

Lamey se opri o clipă, uitându-se în urmă.

– Caro se simte bine? întrebă.

– O, da, răspunse Gredel. Acum hai să mergem să găsim un loc unde să dansăm.

Se simţea de parcă ar fi plutit, mişcându-se pe podea atât de uşor, încât aproape că dansa pe drumul către ascensor. Îi trecu prin minte că era fericită, că fericirea nu-i aparţinuse niciodată, dar că acum o avea.

Tot ce avusese nevoie fusese să-l scoată pe Antony din scenă.

* * *

Prima fisură în fericirea lui Gredel apăru cu două săptămâni mai târziu, când ajunse cu întârziere la Volta, din cauza unui blocaj pe liniile de tren care ieşeau din Fabrici. Îşi deschise singură uşa şi o găsi pe Caro sforăind pe pat. Era îmbrăcată să iasă în oraş, dar trebuie să se fi plictisit aşteptând-o să sosească, pentru că găsi pe podea o sticlă goală de vin şi lângă mâna ei dreaptă injectorul medical.

Gredel vorbi cu Caro, apoi o scutură. Nu obţinu niciun răspuns. Caro era palidă, iar carnea îi era rece şi uşor albăstrie.

Încă un sforăit prelung, zgomotos, sfâşie aerul. Gredel îşi simţi inima săltându-i din piept numai la pura stăruinţă a sunetului. Puse mâna pe injectorul medical şi controlă conţinutul: un analog al endorfinei, ceva numit fenildorfin-z.

Caro începu din nou să sforăie, iar apoi se auzi un horcăit şi zgomotul încetă pur şi simplu. Respiraţia i se oprise. Groaza urla în sângele lui Gredel.

Nu avusese niciodată de-a face cu o supradoză, dar exista un oarecare număr de legende orale care circulau prin Fabrici, în legătură cu acest subiect. Unul dintre remedii presupunea umplerea pantalonilor victimei cu gheaţă, îşi aduse ea aminte. Gheaţa pe organele genitale trebuia să te trezească instantaneu. Sau asta era numai pentru bărbaţi?

Gredel încălecă peste Caro şi o plesni cu putere peste faţă. Propriii ei nervi tresăriră la auzul sunetului, dar Caro se cutremură, pleoapele i se deschiseră parţial, şi trase icnit aer în piept.

Gredel o plesni din nou. Caro icni iar şi tuşi, iar pleoapele i se deschiseră complet. Avea ochi stranii, ecrane goale de jasp verde, cu pupilele atât de contractate încât abia se vedeau.

– Ce… vorbi Caro. Ce faci…?

– Trebuie să te scoli.

Gredel se lăsă să alunece din pat şi o trase pe Caro de braţ.

– Trebuie să te scoli şi să mergi pe lângă mine, auzi?

Caro scoase un râs lenevos.

– Ce-i… ce…

– Ridică-te în picioare acum!

Gredel reuşi s-o silească pe Caro să stea dreaptă. Caro îşi simţea picioarele cu greutate, iar Gredel îi puse braţul pe umerii ei şi începu s-o tragă pe podea. Caro începu din nou să râdă.

– Muzică! pufni ea. Avem nevoie de muzică, dac-o să dansăm…

Consideră asta atât de amuzant, încât aproape că se îndoi de mijloc de atâta râs, dar Gredel o forţă să se îndrepte şi continuă să se mişte. O duse pe Caro în camera din faţă şi o puse să umble în cercuri în jurul canapelei.

– Eşti nostimă, Pământeanco, zise Caro. Nostimă, nostimă…

Râsul bolborosea mai departe în gâtul ei. Pe Gredel o dureau umerii din cauza greutăţii lui Caro.

– Ajută-mă, Caro, ordonă ea.

– Nostimă, nostimă… Nostimă Pământeanca…

Când n-o mai putu ţine, Gredel o lăsă să cadă pe canapea şi se duse la bucătărie să pornească aparatul de cafea. Când se întoarse în camera din faţă, Caro adormise din nou. Îi dădu două palme, iar aceasta deschise ochii.

– Da, Sergei, mormăi ea. Fă aşa. Fă tot ce vrei.

– Trebuie să te scoli, Caro.

– De ce nu vorbeşti cu mine? întrebă Caro.

Avea lacrimi în ochi. Gredel o trase în picioare şi începu iarăşi să meargă cu ea.

– L-am sunat, zise Caro în timp ce păşeau. Nu mai puteam suporta şi l-am sunat şi n-a vrut să vorbească cu mine. Secretara lui a zis că e plecat, dar ştiu că minţea după felul în care a spus-o.

Trecură trei sau patru ore înainte ca teama lui Gredel să înceapă să dispară. Caro era în stare să meargă singură, iar conversaţia devenise aproape normală, deşi mai înceată. Gredel o lăsă pe tânără aşezată pe canapea, cu o ceaşcă de cafea la îndemână şi se duse în dormitor. Luă injectorul medical aflat la vedere, plus încă două pe care le găsi în dormitor şi încă unul în baie, plus rezervele de fenildorfin-z şi toate celelalte rezerve de droguri pe care le găsi, şi le ascunse sub nişte prosoape în baie, în aşa fel încât să le poată scoate de acolo mai târziu, când Caro nu se uita. Ar fi vrut să scape şi de băutură, dar asta ar fi fost prea vizibil. Poate că va reuşi să toarne cea mai mare parte în chiuvetă, când avea să apară ocazia.

– Ai încetat *să respiri,* îi spuse Gredel lui Caro mai târziu. Trebuie să încetezi cu drogurile, Caro.

Caro dădu din cap deasupra ceştii de cafea. Pupilele i se lărgiseră puţin, iar ochii arătau aproape normal.

– Mi-a scăpat de sub control.

– În viaţa mea n-am fost atât de speriată. Trebuie să încetezi.

– O să fiu cuminte, promise Caro.

Dar trei nopţi mai târziu, Gredel dormea la ea când Caro scoase un injector şi-l duse la gât. Gredel întinse mâna, cu o spaimă bruscă, şi-i smulse injectorul.

– Caro! Ai promis că încetezi!

Caro zâmbi, apoi râse, cu un aer de scuză.

– E în regulă, zise ea. Eram deprimată în ziua aceea, în legătură cu ceva care se petrecuse. Am lăsat să-mi scape de sub control. Dar nu mai sunt deprimată.

Întinse mâna şi apucă injectorul.

– Dă-i drumul, insistă ea. N-o să păţesc nimic.

– Nu, o imploră Gredel.

Caro desprinse râzând degetele lui Gredel, apoi duse injectorul la gât şi apăsă butonul. Ea râdea, în timp ce Gredel simţea un nod strângându-i-se în măruntaie.

– Vezi? spuse Caro. Nu-i nicio problemă.

Gredel vorbi cu Lamey în ziua următoare.

– Pur şi simplu nu-i mai vinde, îi ceru ea.

– La ce-ar folosi? replică Lamey. Avea surse înainte să fi întâlnit pe vreunul dintre noi. Şi dacă vrea, se poate duce la o farmacie să plătească preţul întreg.

O luă de mâini şi o privi, cu îngrijorare, în ochii albaştri.

– N-o poţi ajuta. Nimeni nu poate ajuta un consumator când a ajuns atât de departe. Ştii asta.

Neliniştea străbătea nervii lui Gredel. Nu voia ca vorbele lui Lamey să fie adevărate. Trebuia doar să fie foarte atentă şi s-o supravegheze pe Caro, ca să fie sigură că nu se mai întâmplau şi alte accidente.

* * *

Fericirea lui Gredel se încheie brusc în prima după-amiază fierbinte a verii. Ea şi cu Caro se întorseseră obosite şi transpirate de la galerii, iar Caro îşi trânti cumpărăturile pe canapea şi anunţă că avea să facă o baie lungă, răcoritoare. Luă o sticlă cu vin rece din bucătărie, o deschise şi-i oferi şi lui Gredel, care refuză. Caro luă sticla cu ea în baie.

În camera din faţă, Gredel auzi sunetul apei care curgea în timp ce se servea cu un cocteil cu papaya şi, neavând nimic altceva de făcut, deschise peretele video.

Era o dramă despre flotă, numai că toţi actorii care se străduiau să reprime revolta erau naxizi. Tot jocul lor consta în felul în care îşi schimbau culoarea solzilor ca mărgelele, iar Gredel nu înţelegea o iotă. Decorul flotei îi aduse aminte de intrarea lui Caro la academie, şi mută pe un canal de date ca să caute condiţiile de admitere pentru academia Cheng Ho, pe care o urmau în mod tradiţional membrii familiei Sylla care îmbrăţişau cariera militară.

Până când Caro se întoarse, desculţă în halat, Gredel avea o mulţime de informaţii.

– Mai bine ţi-ai găsi un croitor, îi spuse ea. Uită-te la uniformele pe care trebuie să ţi le faci.

Peretele video trecea de la o poză la alta.

– Mare ţinută, mică ţinută, enumeră Gredel. Salopetă de stat pe navă, salopetă planetară, uniformă protocolară pentru recepţii, uniformă de paradă – uită-te numai la pălăria aia! Şi Cheng Ho e într-o zonă temperată, aşa că îţi trebuie palton şi cizme înalte pentru iarnă, plus uniforme pentru sporturile pe care te hotărăşti să le faci, şi o tonă

de alte lucruri. Veselă şi tacâmuri pentru cină, pentru cazul în care dai o masă protocolară, cu blazonul clanului tău opţional…

Caro clipi spre ecran ca şi cum ar fi avut probleme să se concentreze asupra lui.

– Despre ce vorbeşti? întrebă.

– Când o să te duci la academia Cheng Ho. Că veni vorba, ştii cine a fost Cheng Ho? M-am uitat. A…

– Încetează să baţi câmpii!

Gredel se uită surprinsă la Caro. Buzele acesteia se strâmbau în semn de refuz.

– Nu mă duc la nicio idioată de academie, zise ea. Aşa că uită de toate astea, bine?

Gredel o privi cu ochii mari.

– Dar trebuie, continuă ea. E cariera ta, singura care îţi e permisă!

Caro scoase un mic şuierat de dispreţ.

– Pentru ce aş avea nevoie de o carieră? Mă simt foarte bine aşa cum sunt.

Pentru că era o zi fierbinte, iar Gredel nu avusese parte de odihnă sau de o baie sau de ceva de băut, îi scăpară semnele care i-ar fi indicat că prietena ei băuse mai mult de o sticlă de vin în baie, că luase şi altceva – ceva care îi zgândărea şi îi irita nervii şi îi făcea temperamentul să clocotească.

– Am *plănuit* asta, insistă ea. Tu intri în flotă, iar eu o să fiu ordonanţa ta. Şi putem să plecăm amândouă de pe planetă şi…

– *Nu vreau să mai aud porcăriile astea de doi bani!* strigă Caro.

Ţipătul ei fu atât de puternic, încât îi îngheţă lui Gredel cuvintele pe buze şi îi făcu inima să bată mai tare decât vorbele furioase ale lui Caro. Prietena ei se apropie, cu mânia aruncându-i fulgere verzi din ochi.

– Crezi că aş intra în flotă? În flotă, doar pentru *tine? Cine te crezi?*

Gredel stătea pe canapea, iar Caro se înălţă deasupra ei, cu braţele fluturând ca şi cum i-ar fi aruncat pietre în faţă.

– Tu îţi plimbi fundul prin tot apartamentul ăsta! se dezlănţui ea. Tu… tu îmi porţi hainele! Tu umbli în conturile mele bancare tot timpul – *unde-mi sunt banii, hei! Banii mei!*

– Nu ţi-am luat niciodată bani! rosti Gredel cu răsuflarea tăiată. Niciun bănuţ! Niciodată…

– *Mincinoaso!*

Mâna lui Caro flutură prin aer, iar lovitura răsună mai puternic decât un foc de armă.

Gredel ridică ochii şi o privi lung, prea copleşită ca să ridice mâna la obrazul care ustura.

– Te văd peste tot… peste tot în viaţa mea! continuă Caro. Îmi spui ce să fac, cât să cheltuiesc – nici măcar nu mai am prieteni! Sunt cu

toţii prietenii tăi!

Întinse mâna după sacoşele pline cu cumpărături şi le aruncă după Gredel. Ea le respinse, dar când căzură pe podea, Caro le ridică şi le aruncă din nou, aşa încât Gredel le prinse din aer şi le lăsă să se adune în poală, o grămadă mototolită de ţesături scumpe şi de piele lucrată de mână.

– Ia-ţi rahaturile şi pleacă de-aici! ţipă Caro.

O apucă pe Gredel de braţ şi o trase de pe canapea. Gredel apucă pachetele cu celălalt braţ, dar câteva se rostogoliră în timp ce Caro o îmbrâncea spre uşă.

– Nu vreau să te mai văd niciodată! Ieşi afară! Ieşi afară! *Ieşi afară!*

Uşa se trânti în urma ei. Gredel rămase pe coridor, cu un pachet strâns la piept ca şi cum ar fi fost un copil. Înăuntrul apartamentului, o auzea pe Caro aruncând lucruri.

Nu ştia ce să facă. Primul impuls fu să deschidă uşa – cunoştea codul – să intre din nou în apartament şi să încerce s-o liniştească pe Caro.

N-am luat bani, protestă ea. *N-am cerut nimic.*

Ceva izbi uşa destul de tare ca s-o facă să salte în balamale.

Nu în flotă. Gândul păru să-i absoarbă toată puterea din membre. Capul i se învârtea. *Acum trebuie să rămân aici. Pe Spannan, în Fabrici. Trebuie să...*

Şi mâine? O parte din ea se ghemui de frică. Ea şi cu Caro făcuseră planuri să meargă dimineaţă la un magazin nou. Se mai duceau sau nu?

Absurditatea întrebării o lovi din plin, şi o furie bruscă puse stăpânire pe ea, furie pe propria ei imbecilitate. Ar fi trebuit să aibă atâta minte să n-o preseze pe Caro în legătură cu problema, nu când era într-o asemenea dispoziţie.

Gredel se duse la apartamentul mamei ei şi puse la loc pachetele. Ava nu era acasă. Mânia şi disperarea se luptau în mintea lui Gredel. Îl sună pe Lamey, iar el trimise pe cineva s-o ia. Apoi îl lăsă s-o distreze pentru restul serii.

Dimineaţă, se duse la apartamentele Volta la ora stabilită cu Caro. În hol era un blocaj de circulaţie. O familie se muta în clădire, şi lucrurile lor erau îngrămădite pe câteva cărucioare motorizate, fiecare cu blazonul aurit al firmei Volta, aşteptând ascensoarele. Gredel îl salută pe portar cu vocea de pair, iar el îi zise „lady Sylla” şi o urcă singură în următorul lift.

Şovăi la uşa lui Caro. Ştia că se înjosea, şi ştia la fel de bine că nu merita să se înjosească.

Dar era singura ei speranţă. Ce alternativă avea?

Ciocăni şi, când nu auzi niciun răspuns, ciocăni din nou. Auzi înăuntru un mers târşâit, apoi Caro deschise uşa şi clipi spre ea

ameţită, printre şuviţele dezordonate de păr. Arăta la fel ca atunci când Gredel o văzuse ultima oară – picioarele goale, dezbrăcată pe sub halat...

– De ce n-ai intrat pur şi simplu? întrebă Caro.

Lăsă uşa deschisă şi se retrase în apartament. Gredel o urmă, cu inima pulsându-i slab în piept.

Dincolo de uşă era o mizerie cruntă. Sticle sparte, perne, pachete şi cioburi de ceşti de porţelan, ceştile cu blazonul familiei Sylla pe ele.

Pe mese zăceau şi mai mult sticle, iar Gredel recunoscu mirosul de ienupăr care emana din porii lui Caro.

– Mă simt îngrozitor, se plânse Caro. Am băut prea mult astă-noapte.

Nu-şi aduce aminte? se întrebă Gredel, sau doar se preface?

Caro întinse mâna după sticla de gin, iar gâtul acesteia zăngăni ciocnindu-se de pahar, când îşi turnă vreo două degete.

– Dă-mi voie să mă adun, zise Caro, şi bău.

Un gând o izbi pe Gredel cu forţa unei revelaţii.

E doar o beţivă. Încă o nenorocită de beţivă.

Caro lăsă jos paharul, se şterse la gură şi scoase un râs răguşit.

– Acum ne putem distra puţin, vorbi ea.

– Da, răspunse Gredel. Să mergem.

Începea să creadă că s-ar putea să nu se mai distreze niciodată.

* * *

Poate că atunci a început s-o urască pe Caro, sau poate că incidentul eliberase doar ura şi resentimentele pe care le încerca deja, dar le negase de ceva vreme. Acum, abia dacă mai putea să petreacă o oră alături de Caro fără să găsească un nou imbold pentru mânie. Neglijenţa lui Caro o făcea să-şi încleşteze dinţii, iar râsul ei îi zgâria nervii. Zilele pustii pe care Caro le împărtăşea cu Gredel, rătăcirea fără ţel de la magazin la restaurant şi de acolo la club, o făceau pe Gredel să dorească să ţipe. Acum detesta să deretice după Caro, chiar dacă o făcea. Dispoziţiile schimbătoare ale lui Caro, trecerile bruşte de la râs la furie şi la retragere în sine, împingeau starea de spirit a lui Gredel până aproape de a ceda nervos. Până şi afecţiunea şi generozitatea impulsivă ale lui Caro începeau să pară forţate. *De ce face atâta zarvă în jurul meu?* gândea Gredel. *Ce urmăreşte?*

Dar Gredel reuşea să-şi ţină gândurile pentru ea, şi din când în când se surprindea delectându-se în compania lui Caro, prinsă într-o clipă de bucurie pură sau de râsete neprefăcute. Apoi se întreba cum de acestea puteau fi la fel de sincere ca şi celelalte, cum încântarea şi ura puteau coexista în mintea sa.

Era la fel ca aşa-zisa ei frumuseţe, gândea Gredel. Presupusa frumuseţe era cea la care reacţionau cei mai mulţi dintre oameni, dar aceasta nu era *sinele* său. Reuşea să aibă o existenţă interioară,

gânduri şi speranţe care-i aparţineau în întregime, separat de învelişul care-i reprezenta înfăţişarea. Dar învelişul era cel pe care-l vedeau cei mai mulţi oameni, învelişul era cel căruia îi vorbeau cei mai mulţi dintre ei, cel pe care-l urau, îl invidiau, îl doreau. Gredel cea care avea de-a face cu Caro era un alt fel de înveliş, un soi de maşină pe care-o construise pentru acest scop, o construise fără să aibă această intenţie. Nu era mai puţin autentică pentru că era o maşină, dar nu era *sinele* ei.

Sinele ei o ura pe Caro. Acum ştia asta.

Dacă vreodată Caro detecta ceva din tumultul interior al lui Gredel, nu dădea niciun semn. În orice caz, se afla rareori într-o stare în care să aibă spirit de observaţie. Consumul de alcool crescuse în acelaşi timp în care trecuse de la vin la băuturi tari. Când voia să se îmbete, voia să se întâmple *instantaneu,* în felul în care voia totul, iar băuturile tari o aduceau acolo mai repede. Urcuşurile şi coborâşurile se înmulţiseră şi ele, ca şi piscurile şi văile ce reprezentau comportamentul ei. Avea interdicţie să intre într-unul dintre restaurantele scumpe din cauză că vorbise tare şi cântase şi aruncase cu o farfurie după ospătarul care-i ceruse să fie mai puţin zgomotoasă. Fu aruncată afară dintr-un club pentru că atacase o femeie la toaleta femeilor. Gredel nu aflase niciodată pentru ce se certaseră, dar zile întregi Caro etalase cu mândrie ochiul vânăt pe care-l căpătase de la pumnul paznicului.

În cea mai mare parte, Gredel reuşea să evite mânia lui Caro. Învăţase semnele de avertizare, şi mai învăţă şi cum să-i manipuleze toanele. Putea schimba starea de spirit lui Caro, sau măcar să schimbe direcţia furiei crescânde a acesteia dinspre ea însăşi către altcineva.

În ciuda sentimentelor sale, îşi petrecea timpul în compania lui Caro mai mult decât oricând. Lamey se ascundea. Află pentru prima oară despre asta când îl trimise pe Panda s-o ia din apartamentul lui Caro, în loc să vină el. Panda o duse cu maşina în Fabrici, dar nu într-un cartier uman; o duse în schimb într-o clădire locuită de lai-own. O familie de păsări uriaşe se uită lung la ea, în timp ce aştepta liftul în hol. În aer plutea un miros înţepător de amoniac.

Lamey se afla într-un mic apartament de la ultimul etaj, cu două gărzi de corp şi un lai-own. Avianul se mută de pe un picior pe altul când intră Gredel. Lamey părea nervos. Nu-i spuse nimic, smuci doar uşor din bărbie ca să-i indice că ar trebui să meargă în camera din spate.

Încăperea era inundată de arşiţa verii. Mirosul de amoniac era foarte puternic. Lamey o conduse pe Gredel spre pat. Ea se aşeză, dar Lamey nu reuşea să se liniştească; păşea dintr-o parte în alta, în spaţiul îngust permis de mica încăpere. Mersul lin, elegant, căpătase

poticneli şi şovăieli, o nesiguranţă care-i afecta graţia normală.

– Îmi pare rău pentru asta, zise el, dar s-a întâmplat ceva.

– Te caută patrula?

– Nu ştiu,

Gura i se strâmbă puţin.

– Bourdelle a fost arestat ieri. L-a arestat Legiunea Sârguinţei, nu patrula, aşa că înseamnă că au pus mâna pe el pentru ceva serios, ceva pentru care ar putea fi executat. Am primit veşti că se târguieşte cu biroul prefectului.

Buzele lui schiţară din nou o strâmbătură. Băieţii de legătură nu se târguiau cu prefectul, se aştepta din partea lor să-şi primească pedeapsa cu gura închisă.

– Nu ştim ce-o să le ofere, continuă Lamey. Dar e la un singur nivel mai sus de mine, şi m-ar putea vinde pe mine sau pe oricare dintre băieţi.

Se opri din umblat şi se frecă pe bărbie. Sudoarea îi strălucea pe frunte.

– Am să mă asigur că nu sunt eu, adăugă.

– Înţeleg, replică Gredel.

Lamey se uită la ea. Ochii albaştri erau febrili.

– De acum înainte, nu mă mai poţi suna. Eu nu te pot suna. Nu putem fi văzuţi în public împreună. Dacă vreau să fiu cu tine, o să trimit pe cineva la Caro, să te ia.

Gredel ridică ochii spre el.

– Dar… începu ea, apoi: Când?

– *Când… vreau… să fiu… cu tine,* repetă el cu insistenţă. Nu ştiu când. Va trebui doar să fii acolo când am nevoie de tine.

– Da, răspunse Gredel.

Mintea i se învolbura.

– O să fiu acolo.

Se aşeză lângă ea pe pat şi o luă de umeri.

– Mi-a fost dor de tine, Pământeanco, îi zise el. Chiar am nevoie de tine acum.

Ea îl sărută. Îi simţi pielea fierbinte, de parcă ar fi avut febră. Îi putea gusta frica. Degetele nesigure ale lui Lamey începură să umble la nasturii de la bluza ei. *O să mori în curând,* gândi ea.

În afară de cazul în care, desigur, plătea ea oalele sparte, la fel cum plătise Ava pentru păcatele bărbatului ei.

Trebuia să înceapă să aibă grijă de ea însăşi, se gândi, înainte de a fi prea târziu.

* * *

Când Gredel plecă de la Lamey, acesta îi dădu două sute de zeniţi în bani gheaţă.

– Nu-ţi pot cumpăra nimic acum, Pământeanco, explică el. Dar

cumpără-ţi ceva drăguţ pentru mine, bine?

Îşi aduse aminte de afirmaţia lui Antony că se prostitua pentru bani. Nu mai putea nega o asemenea acuzaţie.

Unul dintre băieţii lui Lamey o duse pe Gredel de la întâlnire la clădirea mamei ei. Urcă pe scări în loc să ia liftul, ca să aibă timp de gândire. Până când ajunse la uşa lui Ava, găsise un început de idee.

Dar mai întâi trebuia să-i spună mamei ei despre Lamey, şi de ce trebuia să se mute cu Caro.

– Sigur, scumpo, răspunse Ava.

Luă mâinile lui Gredel şi le strânse într-ale ei.

– Sigur că trebuie să te duci.

Loialitatea faţă de bărbatul ei era un lucru pe care Ava îl cunoştea foarte bine, cugetă Gredel. Fusese arestată şi condamnată la ani de zile la ţară pentru un bărbat pe care abia dacă-l mai văzuse după aceea. Îşi petrecuse viaţa stând singură şi aşteptând să apară un bărbat sau altul. Era frumoasă, dar în lumina strălucitoare a verii, Gredel putea zări primele fisuri pe chipul mamei ei, ridurile subţiri de la colţurile ochilor şi ale gurii pe care anii aveau doar să le sape mai adânc. Atunci când frumuseţea se va fi stins, bărbaţii aveau să dispară şi ei.

Ava îşi legase soarta de frumuseţe şi de bărbaţi, niciunul dintre acestea nefiind demne de încredere pe termen lung. Iar Gredel ştia că, dacă ar rămâne cu Lamey, sau cu vreun alt băiat de legătură, ar urma calea lui Ava.

În dimineaţa următoare, cără două valize până la apartamentul lui Caro şi intră. Caro dormea, atât de adânc cufundată în toropeală, încât nu se trezi când Gredel se furişă tiptil în dormitor şi-i luă portofelul cu actele de identitate. Apoi Gredel se strecură din nou afară şi se duse la o bancă, unde deschise un cont pe numele lui Caroline, lady Sylla, şi depuse trei sferturi din ceea ce-i dăduse Lamey.

Când i se ceru o amprentă digitală, o dădu pe a ei proprie.

Nouă

– *My lord?* vorbi cadetul Seisho. Mă uit la o transmisie, şi recrutul Levoisier spune ceva despre căpitan şi nu sunt sigur că…

Martinez îşi privi ecranul de pe mânecă, pe care se vedea chipul cu obraji netezi ai cadetului.

– Spune că o să-l omoare pe căpitan, o să-l schilodească, să-l atace sau că nu va da ascultare ordinelor căpitanului?

Seisho clipi.

– Nu, *my lord.* E… mai personal de-atât.

Mai personal? se întrebă Martinez. Apoi se hotărî că era mai bine să nu ştie.

– Dacă nu e atac, moarte, nesupunere sau sabotaj, nu e trădare, spuse el. Las-o să treacă.

Seisho încuviinţă:

– Foarte bine, *my lord.*

– Altceva?

– Nu, *my lord.*

– Atunci, la revedere.

Mâneca reveni la culoarea sa palidă, normală, de doliu. Martinez se întoarse la treburile lui – sau mai curând la ale lui Koslowski. Locotenentul senior era plecat la antrenamentul echipei, iar Martinez făcea cartul lui Koslowski, ca şi pe al lui.

A lucra cot la cot cu echipa presupunea mai mult decât să stea de cart. Martinez fusese pus să se ocupe de un număr infernal de comitete şi de sarcini de serviciu colaterale. Era ofiţerul responsabil cu biblioteca şi cu distracţiile, ofiţerul de poliţie militară şi ofiţerul de securitate criptografică – cel puţin criptografia era mai aproape de specialitatea lui. Făcea parte din comitetul consultativ al popotei şi din comitetul consultativ al careului soldaţilor. Controla conturile pentru popota ofiţerilor şi pentru cea generală, ceea ce-i solicita competenţă în materie de contabilitate, pe care n-o avea. Era în comitetul pentru carcasă şi în comitetul pentru siguranţa armelor, ca şi în comisia de examinare a cadeţilor, în comisia de examinare a recruţilor şi în comitetul criptografic.

Făcea parte şi din comisia de alinare, menită să ajute oamenii care aveau necazuri, ceea ce însemna că soldaţii îl hăituiau continuu cu poveştile ghinioanelor lor, în speranţa de a căpăta bani.

Şi, în sfârşit, era ofiţerul însărcinat cu cenzura corespondenţei navei, o sarcină pe care era bucuros s-o arunce în spinarea lui Seisho şi a altor câtorva cadeţi.

De fapt, cadeţii şi câţiva dintre aspiranţii cei mai demni de încredere căpătau toate treburile lui de care putea scăpa în siguranţă, deşi păstra în propriile-i mâini tot ceea ce presupunea echipamente

sau bani.

În acel moment, era nedumerit în legătură cu fondurile careului. Celor trei locotenenţi li se cerea să contribuie cu nişte sume la popota lor, menite să fie cheltuite în cea mai mare parte pe băutură şi delicatese, deşi o parte din bani se evaporau ca plăţi secrete pentru a susţine pretenţiile intendentului popotei – în viaţa civilă, bucătar profesionist – iar sume mari păreau să fie folosite pentru pariuri la meciurile de fotbal. Din moment ce *Corona* avea un sezon de succes, şi cea mai mare parte a pariurilor fuseseră câştigătoare, asta nu părea să fie o problemă.

Ceea ce-l deranja pe Martinez cel mai mult era inventarul. Popota plătise pentru o mulţime de lucruri care nu se mai aflau în stoc. Era posibil ca personalul angajat să şterpelească în vreun fel, deşi părea puţin probabil, având în vedere că proviziile popotei erau păstrate separat, sub lacăt şi cheie. Era la fel de posibil ca intendentul, care avea o cheie, să ciugulească câte ceva. Dar din moment ce partea cea mai mare a articolelor părea să fi dispărut de când *Corona* andocase la staţia de pe inelul planetei Magaria, Martinez bănuia că ofiţerii înşişi le luau, poate ca să le ofere în dar prietenelor din staţie sau din oraşele de la terminalele liftului spaţial.

Dar în acest caz, de ce nu semnau ofiţerii pur şi simplu pentru obiecte? La urma urmei, plătiseră pentru ele…

Martinez verificase cu propriii lui ochi faptul că obiectele existaseră. Semnase pentru ele. Iar acum dispăruseră.

Bătea darabana cu degetele pe marginea ecranului. Acesta ar putea fi un alt moment potrivit pentru a programa o discuţie cu Alikhan.

Butonul de la mâneca stângă ţiui din nou, iar Martinez, presupunând că e o altă întrebare de la Seisho, se încruntă în timp ce-i cerea ecranului să răspundă la apel.

– Martinez. Ce este?

Chipul care apăru pe mânecă răspunse la privirea lui mânioasă cu un aer de scuză.

– Sunt Dietrich de la ecluză, *my lord.* Poliţiştii militari sunt aici, cu trei dintre oamenii noştri aflaţi în permisie.

Dietrich era una dintre cele două santinele de la ieşirea către staţia de pe inel.

– Sunt beţi? întrebă Martinez.

Ochii lui Dietrich fugiră în afara cadrului camerei, apoi reveniră spre Martinez.

– Nu în acest moment, *my lord.*

Martinez îşi stăpâni impulsul de a ofta.

– Ajung acolo într-un minut şi semnez pentru ei.

Acestea erau bucuriile ofiţerului desemnat să ţină legătura cu

poliţia militară.

Puse conturile popotei în dosarul lor sigilat cu parolă şi se ridică de pe scaun. *Corona* era ancorată de staţie cu vârful înainte, ceea ce însemna că ecluza din faţă se afla „sus” faţă de cabina de comandă, unde stătea de cart Martinez. Când nava era andocată, un ascensor pe bandă continuă – în esenţă o scară rulantă mobilă – era montată într-un coridor central, şi Martinez păşi pe ea pentru a ajunge la ecluza din faţă a *Coronei.*

Gabierul clasa întâi Dietrich aştepta în interiorul ecluzei, cu arma de la şold, bastonul paralizant şi cătuşele prinse de centura lată, stacojie, şi cu banda elastică a poliţiei militare pe braţ.

– Zhou, Ahmet şi Knadjian, beţi şi nedisciplinaţi. Arestaţi într-un bar când erau pe cale de a fi cotonogiţi de o bandă de pe *Mânia Furtunii.*

Zhou, Ahmet şi Knadjian… Martinez nu era de mult pe navă, dar ştia deja destule cât să nu simtă nicio simpatie pentru aceştia trei.

Urcă de-a lungul axului central al navei către staţie şi îi găsi pe cei trei recruţi încătuşaţi, cu hainele sfâşiate, ochii învineţiţi şi buzele crăpate. Lui Knadjian părea că îi fusese smuls un smoc de păr din cap. După ce recruţii de pe *Mânia Furtunii* terminaseră cu ei, poliţiştii naxizi care întrerupseseră bătaia le dăduseră şi ei probabil vreo câteva scatoalce. Infractorii îşi petrecuseră noaptea în închisoarea locală, şi miroseau cam la fel de bine precum arătau.

Soldaţii flotei erau cunoscuţi, cu grade diferite de afecţiune, ca ţeste tari, săritori în gaură sau – de la acceleraţia puternică pe care o suportau – cocârjaţi, terciuiţi ori clătite. Oricum ar fi fost numiţi, aveau tendinţa de a aparţine anumitor zone bine definite ale spectrului militar. Zhou, Ahmet şi Knadjian se aflau în acea parte a spectrului care presupunea încăierări, jocuri de noroc, beţii, furtul proviziilor militare şi intrigile cu femei de joasă speţă. Dacă rolul lor n-ar fi fost atât de bine definit şi de tradiţional, Martinez ar fi fost şi mai enervat de aceştia trei decât era. În schimb, se menţinea doar rezervat şi amuzat.

Martinez citi acuzaţiile date de poliţistul clasa întâi, care stătea încordat, atât de mult în spate pe cât putea da înapoi un naxid. Semnă lista de acuzaţii, prezentată în format electronic pe agenda de date supradimensionată a poliţistului, apoi celălalt document, acceptând custodia prizonierilor, şi, în timp ce făcea acest lucru, îi simţi pe naxizi tresărind la prezenţa cuiva în spatele lui. Se întoarse.

Comandantul de escadrilă Kulukraf, căpitanul navei-amiral a lui Fanaghee, mărşăluia de-a lungul inelului cu un grup de vreo douăzeci dintre ofiţerii săi. Martinez îşi imagină că poliţiştii militari naxizi tresăreau încercând să-şi înăbuşe impulsul de a se ploconi în faţa cuiva de rang atât de înalt.

Martinez trimise copii electronice ale documentelor către staţia sa

de pe *Corona,* apoi restitui agenda de date.

– Le poţi scoate cătuşele, poliţist, spuse el.

– Foarte bine, *my lord.*

*C*ocârjaţii, eliberaţi din legături, se frecară la încheieturi şi-i priviră pieziş pe poliţişti, ca şi cum ar fi fost ispitiţi de ideea de a-i pocni, acum, că aveau pumnii liberi. Martinez hotărî să reteze acest gând primejdios cu nişte idei proprii.

– Aveţi douăzeci de minute să faceţi duş, să vă spălaţi şi să vă prezentaţi la gabierul Chaves pentru corvezi. Căpitanul o să vă asculte dimineaţă scuzele jalnice şi o să vă dea pedepsele. Luaţi-o din loc!

Recruţii plecară. Martinez zâmbi şi socoti care toalete trebuiau curăţate şi care alămuri aveau cea mai mare nevoie să fie lustruite. *Toate,* conchise el.

Se întoarse către şeful poliţiştilor.

– Mulţumesc. Poţi…

Observă că poliţistul înţepenise în salut, cu faţa către inel, şi ceilalţi poliţişti împreună cu el. Martinez se roti brusc şi luă poziţie de drepţi.

Comandantul de escadrilă Kulukraf se apropiase şi arăta spre trapa *Coronei* cu mâna acoperită de solzi întunecaţi. Ofiţerii naxizi îşi mutară privirile de la Kulukraf la *Corona,* apoi către ecranele de pe mânecă şi din nou spre Kulukraf. Desenele roşii de pe pieptul lor emiteau tipare complexe unul către celălalt, jachetele de ţesătură-cameleon transmiţând schimbările de culoare ale solzilor mărgelaţi de dedesubt. Niciunul dintre ei nu vorbea.

Kulukraf nu-l băgă în seamă pe Martinez şi pe ceilalţi încremeniţi lângă tubul de ancorare, apoi trecu înainte, cu picioarele iuţi lovind suprafaţa cauciucată a pasajului principal al staţiei de pe inel. Martinez îl urmări plecând, apoi se relaxă.

– Mulţumesc, îi repetă el poliţistului. Poţi pleca.

– Foarte bine, *my lord.*

Poliţiştii luară scurt poziţia de drepţi, se întoarseră şi izbiră puntea în urma lui Kulukraf.

Curios, Martinez se uită după Kulukraf. Comandantul de escadrilă naxid se oprise la următorul tub de ancorare de pe staţie, cel al crucişătorului uşor *Perigeu,* şi trecea prin aceeaşi rutină, oprindu-se, privind atent şi luând notiţe.

– Comandantul de escadrilă a fost pe-aici ieri cu un alt grup, rosti din proprie iniţiativă Dietrich.

– A fost?

Martinez se uită la el.

– Ştii ce pune la cale?

– N-am nici cea mai mică idee, lord locotenent. N-au făcut decât să licărească unul la altul, ca şi azi.

Martinez se întrebă dacă era programat vreun soi de mare

inspecţie surpriză. Dar numai un comandant de flotă absolut mizerabil ar programa o inspecţie cu două zile înainte de festivalul sportului.

Adevărat, gândi el. Iar Fanaghee nu era cunoscută tocmai pentru că revărsa o dulce compasiune asupra subordonaţilor ei, nu-i aşa?

Martinez se hotărî că mai bine ar avea o discuţie discretă cu aspiranţii care conduceau fiecare dintre departamentele navei. Şi, în timp ce se ocupa de asta, să se asigure că propriile lui echipamente de comunicaţii, atât cele principale cât şi cele auxiliare, erau imaculate, şi că subordonaţii săi erau cât mai prezentabili cu putinţă.

* * *

– Pot să-ţi vorbesc în particular?

Lordul Richard Li era singura persoană de la recepţie, în afară de Sylla, care purta marea ţinută albă, iar Sylla purta uniformă numai pentru că nu avea nimic destul de elegant sau de costisitor pentru această companie. Lordul Richard, presupunea ea, avea vreun alt motiv.

– În particular?

Sylla se uită surprinsă la el.

– Da, desigur.

Terza Chen, logodnica lordului Richard, fusese cea care-o invitase la această întâlnire din ornamentatul palat Chen, dar ea se îndepărtase plutind, în felul său elegant, şi o lăsase pe Sylla singură cu lordul Richard.

El o luă pe Sylla de braţ şi o conduse într-o bibliotecă de lângă holul din faţă, cu rafturi din lemn întunecat purtând un model de ilex şi cărţi străvechi, legate în piele, închise cu geamuri de sticlă, conţinutul lor delicat fiind conservat de un amestec de gaze rare. Priveliştea o făcu pe Sylla să-şi dorească să se repeadă la dulapuri, să rupă sigiliile şi să se răsfeţe într-o orgie a cititului.

Pe birou se afla o fântână în miniatură, cu apa prelingându-se în stropi săltăreţi peste nişte pietre mici, ceea ce dădea aerului un uşor iz salin. Lordul Richard rămase pentru o clipă cu ochii aţintiţi la fântână, apoi se întoarse cu faţa spre Sylla.

– Lord Richard?

– Am auzit despre verdictul cu privire la *Alergătorul Nopţii,* spuse el. Un complet de anchetă al flotei tocmai a declarat că moartea lui Blitsharts a fost un accident, rezultatul unui cuplaj defect de admisie a apei.

– Din nefericire, e numai primul verdict legat de *Alergătorul Nopţii,* comentă Sylla. O să aibă loc un proces înainte ca firma de asigurări să se despartă de vreun bănuţ. Or să spună că Blitsharts a defectat intenţionat cuplajul. Aşa că o să fiu blocată aici, dând declaraţii, ani de zile, în afară de cazul în care pot căpăta numirea pe o navă.

Un surâs străbătu trăsăturile cizelate ale lordului Richard.

– Ei bine, cât despre asta, zise el, tocmai m-am întors de la Comandament. De aceea sunt în uniformă. Anunţul nu va fi făcut decât peste câteva zile, dar am fost informat că voi avea comanda *Neînfricatului,* atunci când iese din revizie. Ne vom alătura diviziei a doua de crucişătoare din flota locală.

– Felicitări, *my lord.*

Neînfricatul era un nou crucişător greu, care-şi termina prima revizie, cu tot ceea ce nu funcţionase cum trebuie la prima cursă reparat, înlocuit sau reproiectat. Era o funcţie de comandă perfectă pentru acest stadiu al carierei lordului Richard, şi dădea un semnal bun despre încrederea pe care-o avea în el comandantul de flotă Jarlath.

– Ştiu că o să vă descurcaţi bine, zise Sylla.

– Mulţumesc.

Lordul Richard înclină capul în timp ce se uita la Sylla. În spatele lui, fântâna scotea un sunet de clopoţei.

– Ştii, spuse el, că trebuie să avansez doi locotenenţi pe *Neînfricatul,* în clipa când preiau comanda. Având în vedere amabilitatea familiei tale faţă de a mea, de-a lungul a mulţi ani, aş dori să-ţi ofer unul dintre aceste două locuri…

Inima lui Sylla tresări uşor, surprinsă. Avansările unui căpitan erau de obicei aranjamente reciproce în interiorul familiilor sau între ele – „eu o să-l avansez pe flăcăul tău, iar tu ai grijă ca vărul meu să capete contractul de aprovizionare pentru releele de sateliţi de pe Sandama”. Dar Sylla nu avea nimic de oferit în schimb. Totul era doar pură bunătate din partea lordului Richard.

Sylla se trezi roşind din cauza efortului de a-şi formula mulţumirile. Exprimarea acestora nu era unul dintre lucrurile pe care să le facă prea bine.

– Mulţumesc, lord Richard, reuşi ea să rostească. Eu… vă apreciez… încrederea.

El îi zâmbi, cu dinţii albi, perfecţi. Sylla observă mici cute în jurul ochilor bărbatului, în momentele când acesta zâmbea.

– Atunci, să considerăm numirea ta ca şi făcută, zise lordul Richard.

– Ah, *my lord…*

Se simţi roşind.

– Ştiţi că toceam pentru examene.

– Da. Ei, acum n-o să mai fie nevoie. Te poţi distra.

Lordul Richard porni spre ieşire peste covorul gros de Tupa.

– Voiam să încerc să ies prima, *my lord,* insistă Sylla.

Lordul Richard ezită la jumătatea unui pas.

– Adevărat? întrebă el.

– Ăă… da.

Obrajii ei emanau probabil arşiţa unei nove, se gândi ea.

– Crezi că ai vreo şansă?

Asta, cugetă Sylla, era întrebarea-cheie. Cadetul care obţinea locul întâi – nota cea mai mare la toate examenele de locotenent date în tot imperiul în decurs de un an – era aproape sigur că-şi va câştiga un renume în serviciu, şi foarte posibil nişte patroni odată cu el. N-ar mai fi complet dependentă de lordul Richard pentru avansare; cu un loc întâi, multe alte uşi i s-ar deschide.

– Am lucrat la simulările de examen şi m-am descurcat foarte bine, răspunse Sylla. Deşi, desigur, un loc întâi este, ăă... ei bine, e imprevizibil.

– Da, se încruntă el. Păi, examenele sunt peste numai vreo zece zile, aşa e?

– Da, *my lord.*

El ridică modest din umeri.

– Atunci, oferta mea va rămâne deschisă. Nu voi avea nevoie de locotenent în următoarele zece zile, iar dacă mă aleg cu cineva care a ieşit primul în anul 12 481, atunci *Neînfricatul* nu va face altceva decât să câştige în prestigiu.

– Vă... vă mulţumesc, *my lord.*

Recunoştinţa o făcea să se poticnească încă.

Lordul Richard o luă din nou de braţ şi o conduse spre uşă.

– Noroc cu toate astea, Caro... Caroline. Eu n-am fost niciodată prea bun la examene – de aceea am fost bucuros să accept oferta unchiului Otis pentru o funcţie de locotenent.

Sylla se opri surprinsă de gândul unui lord Richard care să nu fie bun la ceva, apoi alungă ideea ca fiind doar modestie din partea căpitanului.

Ea şi cu lordul Richard se întoarseră la recepţie, la lordul şi lady Chen şi la cei douăzeci şi doi de invitaţi ai lor. Terza pluti spre ei, se uită la Sylla şi întrebă:

– S-a hotărât?

– Lordul Richard a fost foarte amabil, răspunse Sylla.

– Sunt atât de încântată, spuse Terza, şi-i strânse mâna.

Dintr-odată, Sylla îşi dădu seama că oferta de avansare fusese ideea lui lady Terza.

– O să poată să te lanseze în carieră, adăugă lady Terza.

– Ei, se pare că e puţin mai complicat de-atât, zise lordul Richard, dar lady Sylla se va lansa în carieră într-un fel sau altul, şi foarte curând.

Terza şovăi, apoi se hotărî să zâmbească.

– Păi, spuse ea, asta-i foarte bine.

Nervii lui Sylla îi dădură un ţiuit de avertisment când lady Vipsania Martinez intră în scenă la braţul unui bărbat cu un început de chelie, extrem de bine îmbrăcat. Ochii lui lady Vipsania se măriră uşor când

întâlniră privirea lui Sylla, apoi păşi către Sylla cu o demnitate impresionantă, cu bărbatul în urma ei.

– Lady Sylla, vorbi ea, sunt sigură că-ţi aduci aminte de logodnicul Semproniei, lordul P.J. Ngeni.

Sylla nu-şi amintea deloc de lord P.J., dar răspunse:

– Desigur. Sempronia e aici?

Melancolia se citi pe faţa lungă a lui P.J.

– E acolo.

Făcu semn din cap către un colţ al încăperii.

– Cu ofiţerii aceia…

Sylla se întoarse şi o văzu pe Sempronia vorbind cu doi bărbaţi în costume civile.

– Sunt ofiţeri? întrebă ea.

Nu-i recunoştea.

– *Întotdeauna* sunt ofiţeri, răspunse el, din ce în ce mai melancolic.

– Du-te şi adu-o, dragul meu, îl sfătui Vipsania. Sunt sigură că i-ar plăcea să stea de vorbă cu lady Sylla.

– Ai o rochie minunată, observă Sylla.

Chiar era. Nişte brodeze bătrâne orbiseră probabil cosând miile de mărgele.

– Mulţumesc.

O privire îngrijorată şi plină de modestie apropie sprâncenele lui Vipsania.

– Ne-a părut rău că n-ai putut să vii la micile noastre întâlniri.

– Am fost plecată din oraş, zise Sylla. Am tocit pentru examene.

– Ah…

Dădu din cap, cu o satisfacţie vizibilă.

– Atunci, n-a avut nimic de-a face cu fratele meu.

Inima lui Sylla tresări.

– Lord Gareth?

– Credea că s-ar putea să te fi jignit în vreun fel. Uneori poate fi un idiot îngrozitor.

– Idiot îngrozitor? întrebă Sempronia când sosi alături de P.J. Vorbim despre Gareth, presupun?

Sylla se hotărî să limpezească lucrurile. Cât de cât, oricum.

– Nu m-a jignit, zise ea pe un ton neutru. Şi e exact opusul unui idiot.

Sempronia făcu mici ochii căprui.

– Îl detest, declară ea. Refuz să ascult cel mai mic cuvinţel în favoarea lui.

Surâdea în timp ce spunea asta, dar ochii aceia întredeschişi nu zâmbeau.

Lordul Richard părea în acelaşi timp amuzat şi uşor încurcat să se trezească în mijlocul acestei drame de familie.

– Ce ai împotriva fratelui meu ofiţer? întrebă în cele din urmă.
Sempronia îi aruncă lui P.J. o privire fugară.
– Asta-i între mine şi Gareth, zise ea.
– Câteodată mă simt ca şi cum m-aş însura într-o turmă de tigri, comentă P.J. O să trebuiască să mă controlez zi şi noapte.
Sempronia îl bătu uşor pe braţ.
– Ţine minte ideea asta, dragul meu, zise ea, şi o să ne înţelegem de minune.
P.J. îşi aranjă linia unui rever, apoi trase de guler, ca şi cum ar fi descoperit brusc că îi e puţin cam cald.
– Lady Sylla, vorbi Terza cu vocea ei blândă, Richard mi-a spus că te interesează porţelanul. Ţi-ar plăcea să vezi o parte din colecţia noastră?
– Foarte mult, răspunse Sylla, fericită pentru schimbarea plină de tact a subiectului de către Terza. Şi mă întreb, îndrăzni ea, dacă aş putea să arunc o privire şi asupra cărţilor.
Terza era uşor surprinsă.
– Oh, acelea! Sigur că da. De ce nu?
– Aveţi şi cărţi, întrebă Sylla, care provin de pe vechea Terra?
– Da. Dar sunt în limbi pe care nu le mai citeşte nimeni.
Sylla surâse cu satisfacţie.
– Voi fi foarte fericită să mă uit măcar la poze, zise ea.

* * *

Cazul proviziilor lipsă de la popotă se rezolvă când Martinez se duse în seara aceea la popotă după o ceaşcă de cafea şi-l găsi pe căpitanul Tarafah scotocind prin dulapul de alimente căptuşit cu oţel. Tarafah tocmai se întorsese cu echipa după antrenamentul zilei, şi punea câteva bucăţi de brânză afumată în coşul dus de ordonanţa lui. Martinez observă că în coş se aflau deja trei sticle de vin şi două sticle de coniac excelent.
– *My lord?* întrebă Martinez. Vă pot ajuta cu ceva?
Tarafah se uită peste umăr la Martinez, apoi încuviinţă.
– Poţi, lord locotenent Martinez…
Întinse mâna în dulap şi scoase două sticle de *cashment* învechit.
– Îl preferi pe cel murat sau pe cel marinat în vermut?
– Pe cel murat, *my lord.*
Martinez detesta chestia asta şi ar fi fost bucuros s-o vadă terminată.
Cashment-ul murat se duse în coş, urmat de nişte fursecuri la cutie, de caviar negru-violet de pe Cendis şi de un triunghi de brânză albastră.
– Asta ar trebui să ajungă, spuse Tarafah cu satisfacţie, apoi închise uşile grele şi le încuie cu cheia de căpitan.
Cheia căpitanului deschidea depozitul popotei şi dulapul cu băuturi

spirtoase, observă Martinez. Interesant.

Mirosul afumat al brânzeturilor se înălţa din coşul aşezat pe masa îngustă din lemn de cireş, construită să servească celor trei locotenenţi de pe *Corona* plus, eventual, pentru unul sau doi dintre oaspeţii lor. Martinez deschise inventarul şi consemnă mărfurile însuşite de căpitan pe ecranul popotei.

– *My lord?* întrebă el. Vreţi să semnaţi pentru rezerve?

– Nu pot semna. Nu sunt membru al popotei.

Ceea ce era absolut adevărat. Martinez îşi spuse că, în mod sigur, căpitanul avea toate faptele la degetul cel mic.

E timpul, gândi el, pentru întrebările discrete.

– Au scăzut rezervele căpitanului, *my lord?*

– Nu.

Cu nonşalanţă, adăugă, în timp ce-şi îndesa cheia în tunică.

– Şi eu contribui.

– Contribuiţi, lord *elcap?*

Tarafah se uită la el cu nerăbdare.

– La seria de ospeţe pentru ofiţerii de pe *Statornicul.* Ei furnizează oficialii şi arbitrii pentru meci, şi e nevoie să-i păstrăm de partea noastră.

– Ah… înţeleg.

– Arbitrul-şef este foarte sensibil când e vorba de regula ofsaidului. Trebuie să-l menţinem binevoitor.

Tarafah îşi făcu loc cu umărul pe lângă Martinez şi apoi pe coridorul care ducea în cabina lui.

– Koslowski, Garcia şi cu mine nu ne vom întoarce până târziu. Eşti de cart în noaptea asta, aşa-i?

– O, nu, *my lord.*

Dar Tarafah ajunsese prea departe ca să-l mai poată auzi, urmat de ordonanţa lui, înainte ca Martinez să apuce să explice că tocmai ieşise dintr-un cart dublu, şi că în noaptea asta cartul avea să fie făcut de maistrul armurier de pe *Corona,* care avea să bea până îşi pierdea cunoştinţa în cabina de comandă, în timp ce cadetul Vonderheydte îndeplinea toate sarcinile necesare de pază de la o staţie auxiliară pe care o instalase în partea din faţă, lângă axul central.

Oricum, pe Tarafah nu-l interesau asemenea aranjamente.

Martinez privi spatele cu umeri laţi ai căpitanului îndepărtându-se, apoi se întoarse la popotă şi însemnă toate rezervele lipsă ca fiind „contribuţii la actele personale de caritate ale căpitanului”. Apoi adăugă pe listă o cutie de caviar – ultima – una de macaroane şi una de biscuiţi, o sticlă cu ardei roşii afumaţi, o raţă conservată în propria untură, două bucăţi de brânză, două sticle de vin şi una de coniac, din care improviză o masă splendidă cu gustări reci, ale cărei rămăşiţe le duse în camera lui.

Dacă avea să plătească pentru ospăţul altcuiva, cel puţin putea să aibă parte şi el de unul.

* * *

Supraveghetorul examenului era o femeie daimong, care umplea camera cu mirosul slab de putrefacţie al cărnii ei care murea şi se reînnoia permanent. Fâşii de piele uscată, gri-deschis, lipsite de greutate ca o carapace goală de insectă, atârnau de sub manşetele şi din bărbia foarte lungă a femeii daimong, iar ochii ei rotunzi, adânciţi în orbite, erau aţintiţi asupra cadeţilor adunaţi, cu combinaţia de melancolie şi alertă specifică daimongilor.

– Dispozitivele electronice trebuie închise acum, vorbi ea cu vocea ca de clopoţei. Orice dispozitiv electronic va fi detectat, iar cel care-l foloseşte va fi depunctat pentru copiat.

Ar fi fost dificil în orice caz să strecori dispozitive electronice în sala de examen. Cadeţii – toţi cei din această încăpere erau tereştri – purtau robe negre de examen, mătase cu dungi verzi-albăstrui pentru pairi, material sintetic fără model pentru cei care nu erau nobili. Fuseseră puşi să se schimbe în ele doar cu câteva clipe în urmă, iar hainele le erau păstrate până la sfârşitul zilei. Restul costumului consta în papuci de pâslă şi o pălărie moale, rotundă, a cărei versiune pentru pairi avea un pompon verde.

Sylla presupunea că ar fi putut aduce pe furiş vreun aparat electronic în lenjerie, dar cum ar fi putut să citească prin ţesătura deasă de mătase neagră era mai presus de imaginaţia ei.

Supraveghetoarea daimong verifică indicaţiile de pe scanerele ei electronice. În aparenţă, rezultatul fu satisfăcător, pentru că următoarea comandă fu:

– Porniţi pupitrele!

Sylla făcu ce i se spusese. Examenele existau doar în formă electronică, şi fuseseră încărcate în pupitre numai cu puţin timp în urmă, chiar de către supraveghetoare. Deşi computerele din pupitre puteau fi folosite ca să ajute la rezolvarea problemelor, nu exista nicio informaţie în memoria lor care să le dea cadeţilor vreun alt ajutor în afară de calcule numerice.

Primul examen era matematica – floare la ureche, socoti Sylla. Apoi astrofizica, cu accent pe dinamica găurilor de vierme, urmată de navigaţia teoretică şi practică, ceea ce însemna o combinaţie de matematică şi astrofizică. Toate lucruri la care se mândrea că este bună.

Examenele din ziua următoare includeau istoria, dreptul militar şi ingineria, toate fiind materii la care se simţea încrezătoare. Cea de-a treia şi ultima zi cuprindea probleme tactice şi singurul examen la care Sylla avea emoţii: „Praxisul: teorie, istorie şi practică”. După cum circula o veche glumă, era singurul examen la care prea multe

răspunsuri greşite îţi puteau aduce pedeapsa cu moartea. Chiar dacă Praxisul trebuia să fie etern şi invariabil, în practică, baza de interpretare avea tendinţa să se modifice neliniştitor de-a lungul timpului, iar Sylla lăsase studiul teoriei Praxisului până în ultima clipă, în speranţa că răspunsurile ei aveau să reflecte linia oficială din acel moment.

– Puteţi trece la prima întrebare, anunţă supraveghetoarea. Aveţi două ore şi douăzeci şi şase de minute ca să terminaţi seria.

Sylla începu, şi prima întrebare apăru:

În ce condiţii identitatea

$$f(x) = f(x_1) + (x - x_1)[x_1x_2] + (x - x_1)(x - x_2)[x_1x_2x_3] + (x - x_1)(x - x_2)(x - x_4)[x_1x_2x_3x_4] + R_4(x)$$

are ca rezultat următoarea:

$$f(x_1) + (x - x_1)[x_1x_2] + (x - x_1)(x - x_2)[x_1x_2x_3] + (x - x_1)(x - x_2)[x_1x_2x_3x_4]$$

Răspunsul era evident pentru ea: când $x = x_1$, x_2, x_3 etc., iar $R_4(x)$ dispare.

Apoi citi din nou întrebarea ca să se asigure că nu avea nimic ascuns.

Aveau să fie toate atât de uşoare? se întrebă ea.

* * *

În timpul următorului cart de după-amiază în cabina de comandă, Martinez avu grijă ca unul dintre ecrane să arate imaginea de la camera de securitate aflată în afara ecluzei. Dacă înaltul comandament avea programată o inspecţie-surpriză pentru cartul lui, voia s-o vadă sosind.

Făcuse tot ce se putea ca să se pregătească. Îi vorbise primului locotenent, Koslowski, despre bănuielile sale, iar Alikhan îi alertase pe aspirantul senior şi pe subofiţeri. Ca rezultat, echipajul *Coronei* – cel puţin aceia care nu aveau de-a face cu fotbalul – se alăturase lui Zhou, Ahmet şi Knadjian la folosirea energică a periilor de curăţat, la lustruirea sau la frecarea cu ceară de culoarea lămâii a fiecărei suprafeţe vizibile.

Chiar şi rachetele din tuburi fuseseră lustruite cu mâna, şi cele mai mici zgârieturi de pe vopseaua specială, verde ca iarba, care acoperea încărcătoarele automate, fuseseră reparate.

Iar acum, văzu Martinez, un grup de naxizi era pe drum, cu picioarele lor iuţi izbind podeaua şi ducându-i cu viteza lor fulgerătoare obişnuită prin pasajul lat, cauciucat, de-a lungul peretelui

exterior al staţiei de pe inel. Grupul se opri clătinându-se la ecluza *Statornicului,* crucişătorul ancorat mai sus de *Corona.* Pe ecran, Martinez putea să le vadă jachetele din ţesătură-cameleon luminând în timp ce se uitau la ecluza *Statornicului* şi la ecranele de pe mâneci.

Nu reuşea să-şi închipuie ce făceau. Cu siguranţă nu inspectau nimic.

Martinez întinse mâna după manşa care controla camera de securitate şi apropie imaginea grupului de naxizi.

Kulukraf nu era la comanda acestui grup, observă el: în schimb, acesta era format dintr-un căpitan senior, şase locotenenţi şi – foarte ciudat – de două ori mai mulţi aspiranţi. Executau aceeaşi rutină pe care Martinez o văzuse cu o zi înainte – arătau, discutau, luminau. Orice-ar fi pus la cale, aveau nevoie de specialişti cu experienţă. Era pe cale să apropie imaginea şi mai mult, pentru a distinge însemnele specialităţii fiecăruia, când grupul se mişcă, cu picioarele iuţi aruncându-le trupurile lungi afară din cadrul camerei.

Martinez roti camera după ei şi descoperi că se opriseră cam la cincisprezece paşi în faţa ecluzei *Coronei.* Jachetele din ţesătură-cameleon arătau deja modele roşii, iar Martinez era chinuit de frustrarea de a nu fi capabil să citească ceea ce spuneau naxizii.

Apoi îşi aduse aminte că exista un program imperfect de traducere al flotei, pentru limbajul de desene al naxizilor, şi că era probabil instalat pe computerele de pe *Corona.* Apăsă butonul de înregistrare, socotind că ar putea încerca să descifreze conversaţia mai târziu, şi apropie imaginea destul de mult ca să poată vedea ecusoanele de pe mânecă ale grupului de aspiranţi care aşteptau respectuoşi în spatele superiorilor lor.

Văzu însemne de armurieri. Ingineri. Şi poliţie militară, deşi fără obişnuitele centuri şi banderole roşii pe care le purtau în misiune.

De ce aceste trei specialităţi? Martinez presupunea că armurierii şi inginerii ar putea ajuta la inspecţiile armelor şi ale sălilor maşinilor, dar nu ştia să fi făcut vreodată parte dintr-o asemenea echipă de inspecţie. Şi, în orice caz, de ce erau şi poliţişti în grup?

Naxizii se repeziră spre *Perigeu,* în josul docului de ancorare, şi repetară aceeaşi secvenţă de gesturi. Martinez menţinu camera asupra lor, înregistră în continuare desene roşii luminoase. Şi apoi se întrebă: *Ce altceva fac naxizii?*

Putea avea acces la cea mai mare parte a camerelor de securitate ale staţiei militare de la propria lui staţie, şi începu să facă legătura cu ele pe celelalte ecrane.

Alte patrule de naxizi se deplasau de-a lungul inelului, etalând acelaşi tip de comportament pe care-l arătaseră în sectorul de docuri al *Coronei.* Escadrila uşoară terestră avea propriul ei grup de vizitatori, ca şi divizia grea, cu echipajele formate din daimongi.

Nu exista nicio activitate neobişnuită în apropiere de docurile ocupate de cele două divizii naxide. Singurele docuri vizitate de naxizi erau cele unde se aflau cele trei divizii non-naxide, cele numite „răsculate” în timpul exerciţiilor recente.

Armurieri, gândi el. Ingineri. Şi poliţia.

Dacă voiai să pui mâna pe o navă prin abordare, îşi zise el, primul lucru pe care ai vrea să-l asiguri ar fi rachetele, cu focoasele lor mortale de antimaterie, şi aveai nevoie de armurieri pentru asta. De ingineri ar fi nevoie pentru a pune stăpânire pe motoare, care foloseau periculoasa antimaterie drept combustibil şi a căror flacără orbitoare putea şi ea să fie folosită ca armă. De ofiţeri ar fi nevoie în cabina de comandă şi în cea auxiliară. Iar poliţiştii militari înarmaţi ar face toată treaba mult mai uşoară.

Un clopoţel de alarmă începu să sune în gândurile lui Martinez. Îndreptă camerele de securitate către grupurile de naxizi şi începu să le înregistreze transmisia.

Apoi începu să scotocească prin meniuri după programul care să traducă tiparele luminoase ale naxizilor.

Descoperi că desenele de mărgele nu se traduceau prea bine. Modelele evoluaseră pentru a ajuta cetele de naxizi să-şi vâneze prada în stepa aridă a continentului lor de baştină, şi aveau tendinţa să fie dialectale şi extrem de dependente de context. Existau, de exemplu, vreo douăzeci şi cinci de feluri de a spune *da,* în funcţie de situaţie şi de persoana căreia îi era adresat, iar desenele puteau însemna orice, de la o simplă afirmaţie la „acest nevrednic este descumpănit de pătrunderea raţionamentului Excelenţei Voastre”.

Exista un tipar rigid de simboluri, fără semnificaţii ambigue, care era menit să fie folosit în situaţii militare, unde era nevoie de o claritate absolută, dar naxizii nu le foloseau pe acestea. Păreau să aibă echivalentul unei conversaţii neprotocolare, argotice, ceea ce Martinez consideră suspect, din moment ce existau atât ofiţeri, cât şi soldaţi în grup. Naxizii se supuneau instinctiv conducătorilor de haită, care, în schimb, se purtau cu o aroganţă extrem de riguros formalizată faţă de subalterni; nu-şi putea imagina superiorii naxizi folosind acest tip de limbaj neprotocolar faţă de subordonaţi.

Singurul motiv pe care Martinez şi-l putea închipui pentru caracterul dialectal al dialogului luminos era acela că naxizii se străduiau să-şi facă discuţia tăcută cât mai neînţeleasă cu putinţă pentru cei din afară.

Cu toate acestea, câte ceva reuşi să fie tradus. Mai mult decât o dată se repetase un desen care însemna „coordonate îndepărtate” sau „sol prăfos” sau „ţintă” – Martinez paria pe „ţintă”. Alte tipare erau mai puţin ambigue: „mişcaţi-vă repede”, „asiguraţi” şi „roi”, ceea ce programul lămuri că însemna o tactică de vânătoare menită

să doboare un animal mare de pradă. Exista un număr de tipare în dreptul frazelor „Excelenţa Voastră va fi ascultată fără discuţie” şi „acest nevrednic se minunează de amploarea...” – ceva care însemna fie „picioarele din spate”, fie „arbore geamăn”, dar niciuna dintre variante nu părea potrivită pentru această ocazie.

Existau alte referiri, la „oceanul rece” şi la „camera divanului”, fraze suficient de dialectale pentru ca programul de traducere să renunţe să le asocieze un înţeles. Programul renunţă chiar să facă presupuneri privind restul.

Martinez urmări grupurile de naxizi cu ajutorul camerelor de securitate până când misiunea lor se încheie. Soldaţii se întoarseră la propriile lor nave, dar ofiţerii se duseră pe *Măreţia Praxisului,* nava-amiral a comandantului de flotă Fanaghee, probabil ca să raporteze.

Martinez cugetă pentru o clipă nesfârşită, mohorâtă, în timp ce stătea cu ochii aţintiţi la numeroasele ecrane, apoi salvă toate înregistrările şi traducerile în fişierul său personal. Şterse ecranele, se mai gândi o clipă, apoi îşi deschise ecranul de pe mânecă.

– Contactează-l pe Alikhan, rosti el.

Alikhan răspunse la apel în câteva secunde.

– *My lord...*

– Aşteaptă-mă în cabina auxiliară de comandă chiar acum.

Alikhan nu trădă niciun semn de surpriză la acest ordin neobişnuit.

– Foarte bine, *my lord.*

Martinez se ridică de pe scaun şi îşi roti privirea prin cabina de comandă. Cadetul Vonderheydte se afla la postul care monitoriza sistemele navei, aplecat deasupra unui ecran şi cenzurând probabil corespondenţa. Transmisionistul clasa a doua Blanchard, din secţiunea lui Martinez, visa cu ochii deschişi în faţa panoului de comunicaţii. În afară de ei, cabina de comandă era goală.

– Vonderheydte, vorbi Martinez.

Micul cadet blond se scutură şi se îndreptă lângă staţia lui.

– Lord locotenent...

– Eşti de cart până când mă întorc.

– Sunt de cart, *my lord.*

Martinez îşi împinse ecranele în sus până când făcură un clic la locul lor şi ieşi din cuşca de comandă închisă. Porni spre ieşire şi apoi şovăi – Vonderheydte mai stătuse de cart până atunci, dar de obicei el sau Koslowski îl dublaseră cu un aspirant cu experienţă.

– Vonderheydte, zise Martinez.

– *My lord?*

– Apelează-mă în cabina auxiliară de comandă în cazul în care apare ceva neobişnuit sau important. În special dacă cineva cere permisiunea de a urca la bord.

Cadetul clipi surprins.

– Foarte bine, *my lord.*

Martinez coborî cu ascensorul central pe bandă la cabina auxiliară de comandă, staţia blindată de luptă de la pupa, menită să fie folosită în cazul în care cabina principală era distrusă de un inamic sau cădea în mâinile răsculaţilor. Se opri în faţa trapei, apoi păşi în lateral ca să verifice cele şase camere lungi, joase, numite în mod oficial „camere biologice de recreere”. Niciun membru al echipajului nu se zbenguia în acel moment, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că echipajul rămas pe *Corona* era ocupat să lustruiască totul până căpăta un luciu auriu, ceva care să-l facă în mod garantat pe Martinez nu tocmai iubit printre novici dacă ar fi descoperit vreodată că era ideea lui.

Aşteptă sosirea lui Alikhan, apoi deschise cabina auxiliară cu cheia de locotenent. Uşa blindată se roti şi se închise în urma lor, în timp ce luminile se aprinseră automat.

Cabina auxiliară de comandă era mai mică decât cea principală, staţiile mai înghesuite, iar scaunele mobile amplasate aproape unul de altul. Cu toate acestea, cuştile de metal luceau, iar mirosul de soluţie de lustruit plutea în aer; locul fusese curăţat şi dichisit cu multă grijă chiar în acea dimineaţă.

– Aş dori părerea ta, Alikhan, vorbi Martinez în timp ce se strecura printre două dintre cuşti ca să se aşeze într-una dintre cuşetele de la staţia de comunicaţii. Stai aici, în dreapta mea, uită-te la nişte înregistrări video şi spune-mi ce crezi.

Alikhan se relaxă în cuşetă şi coborî ecranele până când se blocară în faţa lui. Martinez îşi deschise fişierele private şi-i arătă lui Alikhan grupurile de naxizi defilând de-a lungul şirurilor de nave, ofiţerii, armurierii, inginerii şi poliţiştii. Îi arătă traducerile pe care le făcuse programul, dar nu le comentă în niciun fel,

– Ce concluzii tragi? întrebă Martinez.

Alikhan fixă ecranele cu privirea, încruntat, cu linii adânci brăzdându-i chipul.

– Nu-mi place să speculez asupra unor asemenea lucruri, *my lord,* zise el.

– Vorbeşte, Alikhan, insistă Martinez. Chiar am nevoie de ajutorul tău.

Gura lui Alikhan se mişcă pe sub mustăţile stufoase. Apoi oftă şi dădu uşor din cap.

– Vor să pună mâna pe navă, *my lord.*

Glasul lui era încărcat de o disperare înfiorată, emoţionată, de groază şi de uimire, toate la un loc.

– Vor să pună mâna pe toate navele terestre şi daimong. Probabil mâine, când cea mai mare parte a echipajelor vor fi pe Magaria, cu echipele lor.

Uşurarea picură prin vinele lui Martinez. Nu era singur în această nebunie, avea un aliat.

– Dar de ce? întrebă el. E o revoltă? Sau Fanaghee acţionează pentru a *opri* o revoltă?

Alikhan clătină din cap.

– Nu ştiu.

– Diviziile terestre şi daimong erau denumite „răsculate” în timpul exerciţiilor. Iar exerciţiile aveau ca scop apărarea unei porţi de gaură de vierme împotriva atacatorilor. Se aşteaptă la un contraatac din partea flotei locale după ce preiau controlul asupra flotei a doua?

Alikhan se întoarse spre Martinez.

– Sunt şi în flota locală escadrile de naxizi, *my lord.*

Martinez simţi degete reci alunecându-i pe spinare. Acesta era un factor la care nu se gândise.

– Aici, naxizii reprezintă două cincimi din forţele noastre, spuse el, şi speră că tonul lui era optimist. În flota locală, sunt într-un procent şi mai mic.

Chipul lui Alikhan evita cu atenţie deznădejdea totală.

– E adevărat, *my lord.*

Martinez se întoarse spre ecrane, uitându-se la imaginile cu naxizi mergând de la un doc la altul.

– Va trebui să-i spun căpitanului.

Expresia lui Alikhan nu se schimbă.

– Căpitanul s-ar putea să nu fie… receptiv, îndrăzni el.

– O să vorbesc mai întâi cu Koslowski, dacă prind ocazia.

– Şi dacă lordul prim-locotenent este şi el cu gândurile în altă parte?

Martinez simţi un impuls brusc, furios, de a sări din cuşeta de acceleraţie şi de a se plimba prin încăpere. Pentru el, planurile şi mişcarea se făceau cel mai bine împreună. Dar încăperea era prea înghesuită cu acele cuşti de acceleraţie foarte apropiate între ele, aşa că se mulţumi să şteargă imaginea naxizilor de pe ecran.

– Încerc să mă gândesc la alţi ofiţeri pe care-i cunosc pe staţia asta, continuă el. Salzman de pe *Judecătorul Di.* Aragon şi Ming de pe *Declaraţia.* Mukerji cel Tânăr de pe *Statornicul.*

Izbi cu pumnul un braţ al scaunului, frustrat.

– Asta-i tot, la naiba, zise el, mai mult în sinea lui decât către Alikhan. Am făcut un curs de cifruri cu Aidepone de pe *Bombardamentul Planetei Utgu,* dar nu-l cunosc atât de bine. Şi nu-l cunosc deloc pe niciunul dintre căpitani. Şi, mai rău decât atât…

Vocea calmă a lui Alikhan reteză năvala de cuvinte.

– Cum plănuieşti să comunici cu aceşti ofiţeri, *my lord?* Naxizii ar putea intercepta comunicaţiile.

Disperarea încleştă inima lui Martinez, în timp ce ochii îi rătăceau

prin mica încăpere blindată. Nu putea nici măcar să folosească transmisii codificate; toată flota a doua avea aceleaşi coduri comune, iar Fanaghee sau creaturile sale ar fi putut să citească tot ceea ce încerca să trimită.

Oftă, apoi se îndreptă în cuşetă şi puse mâinile pe panoul de control din faţa lui, ca şi cum urmau să scoată *Corona* din doc. Pe mâneca dreaptă licărea mingea de fotbal purtată de campionii flotei locale.

– Aşa e, fu el de acord. Aşadar, cum salvăm nava *noastră?*

– Vei vorbi cu ofiţerii. Iar eu voi vorbi cu ceilalţi.

Martinez se uită la el.

– Cu cine să vorbeşti?

– Cu Maheshwari. Dacă trebuie să fugim, n-aş vrea să scot nava din doc fără el ocupându-se de motoare.

– Bine. Şi…?

Alikhan arăta nesigur.

– Presupun că ar trebui să aleg numai dintre cei care vor rămâne probabil pe navă mâine, în timpul manifestărilor sportive?

Martinez încuviinţă.

– Pentru moment, să zicem că da.

Vocea lui Alikhan se aspri.

– În acest caz, nimeni. Maheshwari e singurul care are suficientă… ăă… seriozitate ca să aprecieze situaţia.

Degetele lui Martinez băteau darabana în panoul de control.

– Îţi trimit o copie a înregistrărilor şi a traducerilor. Să i le arăţi lui Maheshwari.

– Da, *my lord.*

Martinez întunecă imaginea, deblocă ecranele şi le împinse în sus, la o parte din drum. Un sentiment puternic de uşurare îl inunda; realiza ceva, lucrând împotriva ameninţării despre care ştia că există.

Sări în picioare ca un om care evadează din închisoare. Şi apoi îşi aduse aminte că următoarea lui sarcină era să vorbească cu căpitanul, iar inima i se strânse din nou.

* * *

Căpitanul-locotenent Tarafah ridică ochii de la salata de fasole ocoba.

– Ah, locotenent Martinez. Voiam să vorbesc cu tine.

O speranţă iraţională se aprinse în inima lui Martinez. Tarafah şi restul echipei tocmai se întorseseră de la antrenamentul zilnic, iar căpitanul-locotenent, locotenenţii Koslowski şi Garcia şi antrenorul, armurierul clasa întâi Mancini, se aşezau să mănânce la masa căpitanului. Erau cu toţii încă transpiraţi, cu emblema strălucitoare a *Coronei* pe piept, şi miroseau a exerciţiu fizic şi a aer liber. Pe masa căpitanului erau împrăştiate sticle şi farfurii goale, alături de hârtii şi

diagrame de joc.

Iar acum, Tarafah chiar voia să vorbească cu el. Martinez îşi făcuse griji că ar fi putut fi iritat de faptul că irosea timpul căpitanului, dar se părea că nu ieşise complet din preocupările căpitanului.

– Da, lord *elcap?* replică el.

Tarafah se uită la el cu ochi reci.

– Când ai venit la bord, pe Zanshaa, te-ai oferit să iei un jucător ca unul dintre servitorii tăi, zise el. Aş dori să profit de oferta ta, dacă se poate.

Martinez era surprins. Exilase de mult schema servitorului în plus pe tărâmul trucurilor eşuate.

– Desigur, lord *elcap,* răspunse el.

– Bine. Singurul nostru punct slab este apărarea, iar Conyngham de pe *Judecătorul Jeffreys* a fost de acord să ne transfere unul dintre fundaşii săi. Va fi ordonanţa ta până când, hmm, îi găsim un loc în altă parte.

Până când poate fi promovat specialist clasa întâi în secţiunea vreunui biet fraier, se gândi Martinez. *Să sperăm că nu într-a mea.*

Dar încuviinţă, desigur, cu atâta entuziasm cât reuşi să adune.

– Când va veni la bord?

– În următoarele câteva zile, ca să-l putem avea la post când începe sezonul.

– Foarte bine, *my lord.*

Bucătarul căpitanului aduse felul principal, pe o tavă aburindă, aromată cu cuişoare şi ceapă, pe care-o aşeză în faţa căpitanului.

– Ostropel de vită, lord *elcap,* anunţă el, şi apoi ochii i se întoarseră nesiguri spre Martinez.

– Să pun un tacâm şi pentru locotenentul Martinez, *my lord?*

Tarafah îi acordă lui Martinez favoarea unui zâmbet strălucitor, arătându-şi dinţii albi.

– Sigur că da. De ce nu?

– Mulţumesc, lord *elcap.*

Martinez se aşeză la capătul mesei lustruite de mahon, în timp ce stewardul căpitanului îi aduse un tacâm şi-i turnă un pahar de bere brună din cana aflată la mijlocul mesei. Ceilalţi erau într-o dispoziţie exuberantă; antrenamentul zilei trebuie să fi mers bine. Martinez încercă să nu se joace cu tacâmurile.

Capul lui Tarafah se aplecă pentru o clipă deasupra farfuriei în timp ce gusta din ostropel, apoi ridică privirea spre Martinez, cu faţa strălucind de entuziasm.

– Lord Gareth, vorbi el, sunt încântat să spun că am trecut în revistă toate înregistrările meciurilor *Beijingului* din sezonul trecut – şi acum le cunosc slăbiciunea! De trei ori în ultimul sezon, mijlocaşul stânga şi fundaşul stânga au fost scoşi de pe poziţii exact în acelaşi fel

– gol de fiecare dată! Nimeni n-a observat până acum.

– Excelent, *my lord,* îl încurajă Martinez. Într-adevăr perspicace.

– Aşa că, pentru noi, asta înseamnă Sorensen lui Villa, apoi lui Yamana, lui Sorensen, lui Digby – şi gol!

Tarafah flutură furculiţa triumfător.

– Am exersat toată după-amiaza.

– Superb, lord *elcap!* Felicitări!

Martinez ridică paharul.

– Pentru antrenorul nostru!

Tarafah radia în timp ce ceilalţi toastau în cinstea lui. Martinez trase aer în piept. Cu siguranţă, nu va avea niciodată un moment mai potrivit.

– Pentru că veni vorba de tactică, începu el. Am observat că detaşamentele de naxizi pun la cale ceva ciudat. Pot să vă arăt?

– Să ne arăţi?

Tarafah înclină din nou farfuria.

– Pot să folosesc ecranul de aici?

Fără să aştepte permisiunea, Martinez întinse mâna peste capul rozaliu al îndesatului şi chelului Mancini şi atinse comenzile ecranului de perete. Porni propriul său ecran de pe mânecă şi conectă la el ecranul de perete.

– În ultimele trei zile, continuă Martinez, ofiţerii naxizi au făcut un tur extraordinar al zonelor de ancorare, iar astăzi ofiţerii au adus cu ei non-combatanţi. În primele două zile, comandantul de escadrilă Kulukraf a adus grupuri de ofiţeri. Acestea sunt înregistrări pe care le-am făcut în după-amiaza asta…

Luă la rând dovezile, una câte una, la fel cum făcuse cu Alikhan. Ceilalţi mâncară în tăcere în timp ce el vorbea, Mancini şi Garcia întinzând gâtul din când în când, ca să vadă ecranul din spatele lor. La sfârşit, cu ecranul îngheţat pe un ofiţer naxid etalând simbolul pentru *„ţintă”,* Martinez se întoarse spre căpitan.

– Mă întreb, lord *elcap,* cum interpretaţi toate astea?

Tarafah ridică şerveţelul ca să-şi şteargă sosul de pe barbişon.

– *Ar trebui* să interpretez toate astea?

Garcia vorbi şovăitor.

– Evident, repetă ceva.

– Şi e o manevră care are nevoie de armurieri, ingineri şi poliţişti, preciză Martinez.

Koslowski, primul locotenent, se încruntă spre el. Era un bărbat cu picioare lungi, cu mâini late, aşa cum se potrivea rolului său de portar.

– În dimineaţa asta, vorbi el, mi-ai spus că bănuiai că toate astea sunt repetiţii pentru o inspecţie-surpriză…

Abia scoase cuvintele pe gură, înainte ca Tarafah să izbească masa cu o mână şi să facă farfuriile să salte.

– Chiar înainte de meci? Când suntem cu toţii preocupaţi de altceva? Fanaghee asta e un mic monstru răutăcios, nu-i aşa?

Se uită la Koslowski.

– Trebuie să inspectez chiar eu nava mâine-dimineaţă, înainte de micul dejun, chiar când speram să am o ultimă discuţie cu echipa.

– Lordul prim-locotenent şi cu mine ne-am pregătit pentru inspecţie, replică Martinez. Am pus oamenii să muncească din greu toată ziua.

Tarafah părea mai domolit.

– Asta-i bine. Dar tot nu-mi vine să cred că Fanaghee ar profita în felul ăsta de un festival al sporturilor. Chiar nu e drept!

– *My lord,* continuă Martinez, nu mai cred că naxizii plănuiesc o inspecţie-surpriză.

Tarafah clipi către el.

– Ce? exclamă el. Atunci, cu ce ne baţi la cap?

Martinez încercă să-şi ordoneze gândurile săltăreţe.

– Nu ai nevoie de armurieri, de ingineri sau de poliţişti ca să faci o inspecţie, lord *elcap,* zise el. Ai nevoie de armurieri ca să controlezi calele de arme. De ingineri, ca să controlezi motoarele. Şi de poliţişti ca să controlezi echipajul – şi ofiţerii.

Sprâncenele lui Tarafah se uniră în timp ce încerca să descâlcească totul.

– Da. E adevărat. Dar ce tot spui?

Martinez trase adânc aer în piept.

– Cred că naxizii au de gând să abordeze nava şi să pună stăpânire pe ea. Să pună stăpânire pe toate navele pe care nu le au deja.

Tarafah se încruntă nedumerit.

– De ce-ar face Fanaghee aşa ceva? N-are nevoie să ne captureze navele. Este *deja* la comanda flotei a doua.

Pentru a-şi împiedica mâinile să tremure de nerăbdare şi de frustrare, Martinez apucă marginea netedă a mesei şi o strânse.

– Ar putea acţiona pentru a înăbuşi o revoltă despre care crede că e pe cale să izbucnească, explică Martinez. Sau ar putea fi o răscoală de vreun fel oarecare.

Antrenorul, Mancini, părea încă şi mai nedumerit decât căpitanul său.

– La *festivalul sportului?* întrebă el ridicând vocea, arţăgos. O răscoală *la festivalul sportului?*

– Ce moment mai potrivit ar putea găsi? replică Martinez. Cea mai mare parte a echipajului, şi toţi ofiţerii superiori, vor fi plecaţi de pe navă, să asiste la meciuri.

– Naxizii participă la festival, preciză Koslowski. Au un turnir imens de lighuman şi…

Ezită.

– Unele dintre celelalte sporturi pe care le practică.

– La festivalul sportului? repetă Mancini. Să strice fotbalul şi să dezamăgească fanii? E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

– N-are niciun sens, vorbi şi Tarafah. De ce-ar conduce Fanaghee o răscoală? E în culmea profesiei – e comandant de flotă, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu ştiu, spuse Martinez.

Şovăia – ştia că ar putea suna periculos de absurd, dar era singurul argument care-i rămăsese.

– Poate că nu e doar Fanaghee, continuă. Poate că *toţi* naxizii se răscoală.

Ceilalţi îl priviră lung. Apoi Koslowski îşi plecă ochii şi clătină din cap, cu buzele strâmbate într-un surâs crispat.

– Toţi naxizii? murmură. Asta-i prea de tot.

– Naxizii sunt cea mai ortodoxă specie de sub stăpânirea Praxisului, zise Tarafah. N-a existat nici măcar o singură rebeliune în istoria naxizilor.

– Sunt animale de turmă, adăugă Koslowski. Întotdeauna se supun autorităţii.

– Ei n-ar strica niciodată fotbalul, declară Mancini şi plescăi din buze sorbind din bere.

– Atunci ce-ar putea să facă? întrebă Martinez. N-am nicio altă explicaţie.

– Asta nu înseamnă că nu există una, zise Koslowski pe un ton rezonabil. Poate că Fanaghee s-a hotărât să facă un exerciţiu cu oamenii ei legat de abordare. Poate că e un tur de familiarizare pentru noii sosiţi. Cine ştie?

Tarafah părea încântat să fie de acord cu portarul său.

– Speculaţia asta e inutilă, spuse el. N-am de gând să intru în mintea lui Fanaghee, nici într-a lui Kulukraf.

Se întoarse spre Martinez.

– Lord Gareth, îţi apreciez… sârguinţa. Dar cred că ai lăsat imaginaţia să-ţi joace feste.

– Lord *elcap* – cu disperare în glas – eu…

– Poate că ar trebui să ne întoarcem la jocul de mâine, zise Tarafah. E puţin mai aproape de domeniul nostru.

Martinez îşi înăbuşi impulsul de a arunca farfuria aproape plină în faţa căpitanului.

– Pentru meciul nostru câştigător! exclamă Mancini, şi ridică paharul. Sorensen lui Villa, apoi lui Yamana, lui Sorensen, lui Digby – şi *gol!*

Martinez bău cu ceilalţi, în timp ce ţipete disperate, fără glas, îi răsunau unul după celălalt în craniu.

* * *

Nu reuşi să mănânce prea mult la cină. Când căpitanul-locotenent propuse încă o trecere în revistă a filmelor cu meciul lui *Beijing,* Martinez se scuză şi plecă în cabina lui. Odată ajuns acolo, trimise mesaje celorlalţi ofiţeri pe care-i cunoştea pe staţie. Salzman nu răspunse, Ming îi transmise regretele sale, Aragon spuse că participă la turneul de wushu la festivalul sportului şi că se culca devreme. Aidepone se pregătea şi el pentru jocul de fatugui de mâine, numai Mukerji acceptă. Văzând transmisia, cu interferenţele sale sonice, Martinez îşi dădu seama că Mukerji era deja într-un bar.

Martinez îl întâlni la *Vizuina Crimei,* un local întunecos, înceţoşat şi zgomotos, cu o muzică asurzitoare şi dans. Mukerji cumpără trei rânduri de băutură în timp ce Martinez îi arăta manevrele naxizilor pe ecranul de pe mânecă şi-i explica teoria sa.

Mukerji puse prietenos braţul în jurul umerilor lui Martinez.

– Am crezut întotdeauna că eşti nebun! zise el cu veselie. Complet nebun!

– Poţi să-i spui căpitanului tău! strigă Martinez, încercând să acopere muzica. Pot să-ţi dau datele! Ar putea să-şi salveze nava!

– Complet nebun! repetă Mukerji.

Arătă spre două fete, cadeţi în flotă, care stăteau la bar.

– Dacă e ultima mea noapte de libertate, vreau puţină distracţie, zise el. Pe care o vrei, pe roşcată sau pe cealaltă?

Martinez se scuză şi îşi croi drum spre ieşire, cu aburi de whisky învolburându-i-se în cap.

Poate că era nebun, gândi el. Niciun alt ofiţer nu credea teoria lui despre naxizi. Poate că avuseseră dreptate în privinţa absurdităţii premisei. N-avea niciun sens ca specia cea mai obedientă şi mai ortodoxă a Praxisului să devină brusc rebelă.

Recunoscu faţă de sine însuşi că nu-i plăceau şi nu-i plăcuseră niciodată naxizii. Recunoscu de asemenea că era o prejudecată iraţională. Naxizii îl neliniştiseră întotdeauna, spre deosebire de celelalte specii unite sub Praxis. Poate că îşi lăsase prejudecăţile să o ia înaintea faptelor.

Reflectă din nou la grupurile acelea care defilau de la un capăt la altul al bulevardului lat al staţiei de pe inel, şi, la acest gând, o siguranţă dătătoare de fiori îi străbătu corpul.

Nu. *Avea* dreptate. Naxizii aveau de gând să abordeze nava. Era posibil să existe o explicaţie raţională pentru asta, alta decât o răscoală, vreun motiv care nu-i trecuse prin cap, dar abordarea avea să se întâmple.

Şi dacă abordarea urma să fie împiedicată, Martinez avea să fie cel care s-o facă.

Martinez se întoarse în cabina lui de la bordul *Coronei* şi-l chemă

pe Alikhan.

– *My lord?*

– Nimic bun din partea căpitanului, zise Martinez. Sau din partea oricui altcuiva.

Alikhan nu părea surprins.

– Am vorbit cu inginerul-şef, spuse el.

– Şi?

– Maheshwari este de acord cu dumneavoastră.

Vorbea cu atenţie, în caz că trăgea cineva cu urechea.

Martinez oftă. Maheshwari însemna ceva, în sfârşit.

– Foarte bine, răspunse Martinez. Anunţă-mă dacă…

Tăcu, înfrânt, apoi termină:

– Anunţă-mă dacă se întâmplă *orice.*

– Foarte bine, *my lord.*

Simbolul portocaliu de sfârşit de transmisie apăru pe ecranul mânecii lui Martinez, şi îl stinse.

Perfect conştient că aceasta era ultima oară când s-ar putea să facă vreodată aceste lucruri, îşi scoase hainele, le agăţă ordonat în micul său dulap şi se pregăti de culcare.

În cap i se învârteau planuri pentru salvarea *Coronei,* numai ceaţă şi zădărnicie.

Sorensen lui Villa, apoi lui Yamana, lui Sorensen, iar de-aici lui Digby, gândi el.

Şi *gol.*

Zece

Martinez, împreună cu cea mai mare parte a echipajului de pe *Corona,* stătea la marginea exterioară a staţiei, în afara ecluzei, aclamând şi aplaudând în timp ce Tarafah conducea echipa de pe *Corona* la ieşirea din navă. Imaculat în trening alb, cu blazonul *Coronei* pe piept şi cu epoleţii de căpitan-locotenent prinşi pe umeri, Tarafah zâmbea larg şi flutura mâinile ca şi cum ar fi alergat pe un stadion plin cu zece mii de fani. Koslowski îl urma în fruntea jucătorilor.

– *Corona! Corona!* scanda echipajul.

Martinez îşi pocni una de alta mâinile mari, până când începură să-l usture.

Echipa se îndepărtă în pas alergător către staţia de tren a liniei perimetrului, care avea să-i ducă la terminalul liftului spaţial, urmată de silueta cu mers legănat a antrenorului ei, Mancini. Locotenentul Garcia, îmbrăcată în uniformă neprotocolară albă de doliu, striga şi-şi flutura bereta deasupra capului.

– Să mergem! exclamă ea. Să susţinem echipa *Coronei!*

Strigând, cea mai mare parte a echipajului năvăli în urma echipei, lăsându-i în urmă pe cadeţii condamnaţi să-şi petreacă ziua la bord, ca şi pe Dietrich şi pe colegul său Hong, amândoi arătând deprimaţi pentru trebuiau să facă pe poliţiştii militari în timp ce restul echipajului era plecat la distracţie.

Aşa le trebuia dacă erau solizi şi chipeşi, se gândi Martinez. Din moment ce gărzile de la ecluză erau membrii echipajului *Coronei* cel mai des văzuţi de străini, Tarafah îi alesese mai mult pentru înfăţişarea impunătoare decât pentru vreun talent de paznici.

Şi locotenentul Garcia rămase în urmă, ovaţionând şi bătând din palme, în timp ce echipajul tropăia după jucători. Apoi se întoarse către Martinez şi se apropie de el.

– Ia asta, zise ea cu voce joasă, iar Martinez simţi apăsându-l în palmă ceva cald şi metalic. Pentru cazul în care ai dreptate…

Martinez aruncă o privire către mâna pe jumătate deschisă, văzu cheia de al doilea locotenent a lui Garcia şi-şi simţi gura uscată. Închise pumnul peste cheie.

– Koslowski nu poartă cheie când joacă, murmură Garcia. Nu ştiu unde o ţine. Încearcă în seiful lui.

Martinez reuşi să dea din cap.

– Mulţumesc, zise el.

Ochii negri ai lui Garcia erau fixaţi într-ai lui.

– Dacă pun mâna pe flotă, zise ea, spulberă totul. Navele, inelul, totul.

Martinez se uită lung în ochii întunecaţi. Nervii îi ţiuiau ca nişte coarde de vioară întinse aproape până la rupere.

– Înţeleg, replică el.

Garcia scutură scurt şi nervos din cap, apoi se întoarse şi alergă după echipaj.

Martinez dădu încet drumul aerului din piept, în timp ce privea personalul flotei revărsându-se pe lângă el, pe aleea perimetrului. Râdeau şi strigau, ducând steaguri şi embleme, cu ofiţerii mergând alături de ei, fericiţi să-i lase să se distreze. Era prima lor vacanţă de când începuse perioada de doliu, şi erau gata pentru o petrecere delirantă, deja îmbătaţi de libertate şi de aşteptare.

Martinez îi urmări trecând şi se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar alerga pur şi simplu printre ei şi ar începe să strige: „Înapoi la navele noastre! E o răscoală! Dacă vă duceţi jos pe planetă, totul e pierdut!”

Ar râde cu toţii de el, dacă avea noroc. Dacă nu, ar primi o lovitură în cap de la poliţişti şi ar fi târât la închisoare.

Spulberă totul, îşi aduse din nou aminte. Erau mii de militari pe nave şi pe staţia inelului, şi milioane de civili, toţi ar putea fi vaporizaţi sau făcuţi bucăţi – dar numai dacă el avea dreptate cu privire la răscoala naxizilor. Dacă temerile lui erau justificate, totul era deja pierdut.

În afară de *Corona.* Poate că reuşea totuşi să-şi salveze nava.

Puse cheia lui Garcia în buzunar, apoi se întoarse cu faţa spre ecluză. Dietrich şi Hong stăteau acolo, cu spatele ţeapăn în prezenţa ofiţerilor, alături de aspirantul clasa întâi Saavedra, un bărbat mustăcios, între două vârste, care avea o dublă însărcinare ca secretar al *Coronei* şi ca ofiţer de intendenţă, şi de cadetul Kelly, o femeie cu picioare lungi, pilot de şalupă, responsabilă cu departamentul de armament în absenţa beţivului maistru armurier.

– Kelly… Saavedra… Luaţi-o înainte.

Martinez făcu gesturi de alungare cu mâinile, iar cei doi se întoarseră ascultători şi intrară în ecluză. Martinez porni după ei, apoi se opri lângă cei doi gardieni. Dietrich şi Hong îşi îndreptară spatele când observară că erau inspectaţi.

– Vreau să înţelegeţi, le spuse Martinez, că nimeni nu urcă la bordul *Coronei* fără permisiunea mea.

– Da, lord locotenent, rostiră cei doi la unison, cu ochii aţintiţi înainte.

– Şi prin asta vreau să spun *nimeni,* continuă Martinez, vorbind cu o insistenţă energică, sperând să nu sune ca un fanatic sau ca un nebun. Dacă Maestrul Prevestirea Victoriei însuşi se întoarce din morţi şi cere să fie lăsat să treacă, nu-l lăsaţi la bord fără permisiunea mea clară.

Cei doi clipiră surprinşi.

– Foarte bine, lord locotenent, răspunse Dietrich.

Martinez îşi mută privirea de la unul la altul. Avea gura uscată şi

spera ca vocea să nu i se frângă.

– Şi încă ceva, adăugă el, veţi folosi toată forţa necesară pentru a împiedica să urce la bord pe oricine care nu primeşte permisiunea mea. Înţelegeţi?

– Da, lord locotenent, răspunseră cei doi din nou în cor, deşi Martinez le putea vedea mai mult din albul ochilor decât ar fi trebuit, o indicaţie sigură că paznicii credeau că al treilea locotenent şi-a ieşit din minţi.

– Mai e un ordin special pe care aş vrea să vi-l dau, continuă. În cazul în care am să cred că este necesar să vă retrageţi din acest post prin ecluză şi să intraţi în navă, voi transmite cuvintele „Buena Vista”.

Se uită la ei, apoi repetă, accentuând în mod special:

– *Buena... Vista.* Repetaţi cuvintele, vă rog.

– Buena. Vista.

În cor.

– Buena Vista, repetă iar Martinez.

Numele casei de pe Laredo unde se născuse, numele dat de romantica lui mamă în cuvinte care aparţineau unei limbi terestre antice, care acum nu mai era vorbită şi citită decât de cărturari.

Putea să vadă, scrisă cu litere invizibile în spaţiul eteric dintre cei doi gardieni, convingerea că era nebun.

– Foarte bine, încheie Martinez. O să-l trimit afară pe Alikhan cu nişte gustări din când în când. Aduceţi-vă aminte ce v-am spus.

Erau patru uşi între Martinez şi interiorul *Coronei,* două la ecluza de la perimetrul staţiei, unde stăteau de gardă Dietrich şi Hong, şi două la intrarea de la provă a fregatei, cu tubul de andocare între ele. Martinez înaintă de-a lungul acestei serii de bariere şi intră în regatul lui.

Un regat cu nouăsprezece supuşi, cei mai mulţi prezenţi pentru a asculta de regula care cerea ca fiecare vehicul militar să aibă la bord un echipaj suficient, chiar şi când era ancorat, pentru cazul în care o situaţie de urgenţă cerea ca nava să fie manevrată. Doisprezece dintre cei aflaţi la bord erau meniţi să manevreze nava, iar restul consta din cei doi gardieni şi o echipă completă la bucătărie care prepara o masă festivă uriaşă, în aşteptarea victoriei jucătorilor de pe *Corona.*

Folosind cheia lui de locotenent, Martinez pătrunse în micul depozit de arme al navei, apoi îi chemă pe Alikhan şi Maheshwari. În timp ce aştepta, trecu pe lista de ieşiri un pistol şi legă arma de centura ei roşie de poliţist. Mai trecu încă două pentru Alikhan şi Maheshwari, apoi îi dădu pistolul lui Alikhan când acesta sosi, împreună cu o banderolă roşie de poliţist şi o cască.

– Mă gândesc să te trimit la ecluză, spuse el. Băieţii aceia s-ar putea să aibă nevoie de puţină încurajare.

– Foarte bine, *my lord.*

Se uită la procesorul de date al depozitului de arme, apoi trecu pe listă arma lui şi apăsă cu degetul pe scanerul de identificare al armei.

– Şi încă un lucru, adăugă Martinez. Vreau să te duci la dulapul gabierilor şi să iei de acolo tot ce-ţi trebuie pentru a pătrunde în seiful primului locotenent.

Alikhan încuviinţă.

– Vrei să fac asta imediat, *my lord?*

– Nu.

Spargerea seifului primului locotenent în căutarea cheii acestuia era, printre altele, o crimă capitală, şi dacă era descoperit, Departamentul de Investigaţii Criminale şi Legiunea Sârguinţei aveau să se întreacă în a stabili care să-l omoare mai întâi. Martinez nu prea era dispus încă să se lase la discreţia ştreangului călăului.

– Pregăteşte doar echipamentul în cabina lordului locotenent. Dacă va trebui s-o ştergem de-aici cu acceleraţie mare, o să fie mai uşor să ai ce-ţi trebuie la îndemână decât să trebuiască să încerci să cari totul în cabina lui Koslowski la 3,5 *g.*

– Foarte bine, *my lord.*

Maheshwari sosi şi încremeni în salut. Era un bărbat scund, cu pielea de culoarea mahonului, cu părul creţ încărunţit, o barbă ascuţită şi mustaţa vopsită într-o nuanţă spectaculoasă de roşu.

Martinez îi întinse un pistol.

– Sper că nu va fi necesar, zise el.

– N-o să avem necazuri în departamentul meu, zise Maheshwari când semnă pentru arma lui şi îşi scană amprenta digitală. Dar nu pot vorbi pentru unii dintre ceilalţi de la bord.

– În scurtă vreme, o să ordon un exerciţiu de pornire a motoarelor. Ia vreo patruzeci de minute sau aşa ceva ca să pregăteşti motoarele pentru o pornire la rece, da?

Maheshwari surâse, arătându-şi dinţii albi şi sclipitori, de mărimea unor pietricele.

– Poate fi făcut mult mai repede, *my lord.*

– Mai bine nu. Vreau ca exerciţiul să pară atât de normal pe cât este posibil.

Pe cât este posibil era cuvântul-cheie aici. Niciun exerciţiu nu avea să fie normal la festivalul sportului.

– Conexiunile electrice şi de date sunt abandonate la trei minute patruzeci înainte de lansare, dacă îmi amintesc bine, continuă Martinez. O să începem exerciţiul şi apoi ne oprim la patru minute.

– Îmi cer scuze, *my lord,* îi aduse aminte Maheshwari, dar conexiunile pentru apă şi aer sunt întrerupte la patru minute douăzeci.

– O… Bine. Atunci o să ne oprim la cinci.

– Foarte bine, *my lord.*

Întreruperea legăturilor pentru apă, aer, curent electric şi date cu staţia de pe inel ar fi primul avertisment în cazul în care *Corona* şi-ar fi părăsit docul pe neaşteptate. Martinez voia să întârzie acest avertisment cât mai mult posibil.

Măcar era încrezător că, la nevoie, îşi putea părăsi docul când voia, fie că motoarele erau gata sau nu. Ştia că, în urmă cu 641 de ani, un incendiu violent izbucnise în sectorul de comandă al staţiei de pe inelul planetei Zanshaa, răspândindu-se după aceea la şapte nave ancorate, toate distruse împreună cu echipajul lor. Navele nu se puteau desprinde, nici măcar nu-şi puteau închide ecluza, fără permisiune din partea secţiunii de comandă, care fusese deja mistuită de foc.

De atunci, regulile insistaseră ca o navă ameninţată să se poată desprinde fără permisiune, şi să aibă controlul complet al uşilor de la ecluză. Martinez putea scoate *Corona* din doc; singura problemă era dacă celelalte nave de război i-ar permite să supravieţuiască după acel moment.

Martinez făcea tot ce-i stătea în putinţă să pretindă că-şi păstra înfăţişarea de ofiţer imperturbabil şi atotputernic, şi îndrăzni să-i arate inginerului-şef un surâs încrezător.

– Noroc, Maheshwari.

Maheshwari răspunse politicos:

– La fel şi dumneavoastră, lord locotenent.

Inginerul încremeni în salut şi se întoarse la controlul motoarelor.

Martinez închise depozitul de arme şi se duse la banda ascensoare centrală care urma să-l ducă în cabina de comandă, apoi şovăi, cu o mână pe centura lată care-i susţinea pistolul şi bastonul paralizant. Dacă intra în cabină purtând chestia asta, toată lumea l-ar considera un lunatic. Dacă naxizii nu făceau nimic, sau dacă ceea ce făceau avea o explicaţie raţională, atunci întregul echipaj avea să ştie până la sfârşitul zilei. Avea să devină bătaia lor de joc.

Se opri în faţa uşii şi auzi în minte râsul, râsul răsunând de-a lungul anilor, atâta timp cât mai rămânea în serviciu. Dacă se înşela, nu se putea aştepta la nimic altceva. Tot ceea ce făceau Fanaghee şi Kulukraf putea avea o explicaţie nevinovată – ei, nu tocmai *nevinovată,* dar cel puţin raţională. Dacă aceasta îi scăpase, dacă naxizii făceau altceva decât să se răscoale, el n-avea să mai audă niciodată sfârşitul. Povestea avea să devină una dintre acele legende ale flotei care urmărea o persoană de-a lungul întregii sale cariere, precum cea a comandantului de escadrilă Raffia ordonând cadeţilor să-l lege şi să-l bată.

Banda fără sfârşit a ascensorului central murmura pe lângă el. Dintr-odată, îşi dori foarte mult să se întoarcă la dulapul armurierilor,

să-şi lase pistolul şi să se ducă în camera de gardă să se uite la meci pe video, să aclame echipa *Coronei.*

La naiba cu toate, gândi el. Era *deja* bătaia de joc a celei mai mari părţi a echipajului.

Puse piciorul pe următoarea treaptă care cobora, se apucă de treapta de deasupra, şi păşi în coridorul axial principal. Coborî două punţi mai jos, şi imediat îl văzu pe Zhou, scandalagiul pe care-l eliberase din arest cu două zile în urmă, lustruind tacâmurile din popota ofiţerilor, pe partea cealaltă a coridorului faţă de cabina de comandă.

Minunat, cugetă Martinez. Îi avea pe Zhou, Ahmet şi Knadjian în echipaj, ca şi pe toţi ceilalţi indisciplinaţi pe care căpitanul îi condamnase la muncă în loc de meciuri.

Lustruind în continuare, Zhou îi aruncă lui Martinez o privire plină de îndoială, cu ochii lui învineţiţi, care se măriră văzând centura cu pistolul. Martinez dădu scurt din cap şi intră în cabina de comandă.

– Sunt în cabina de comandă, anunţă el.

– Ofiţerul de cart se află în cabina de comandă, confirmă cadetul Vonderheydte, vorbind de la postul lui, la panoul de comunicaţii.

Mirosul de cafea, înălţându-se din ceaşca pe care-o aşezase lângă una dintre mâini, şoptea îmbietor, atrăgându-l în încăpere.

Martinez intră în cuşca încuiată a căpitanului.

– Situaţia? întrebă.

Vonderheydte, a cărui cuşcă se afla imediat în spatele celei a căpitanului, văzu centura pistolului şi făcu ochii mari.

– Hm, sistemele navei sunt normale, zise el. Şi… a, da! La maşina de spălat vase de la bucătăria soldaţilor s-a stricat un întrerupător, şi cineva se ocupă de ea.

– Mulţumesc, Vonderheydte.

Se întoarse cu spatele spre cadet şi se aşeză pe scaunul căpitanului. Pernele oftară sub greutatea lui. Îşi aranjă pistolul într-o poziţie mai confortabilă, apoi întinse mâna deasupra capului şi trase în jos ecranele căpitanului, până când se blocară în faţa lui.

Conectă un ecran la camera de securitate. Prin faţa ecluzei treceau încă membri ai echipajelor, către staţia de tren a perimetrului. Nu se vedea nimic nelalocul lui, dar, pe de altă parte, nu se aştepta la nimic vreme de încă vreo câteva ore, nu până când echipajele vor fi coborât pe suprafaţa planetei şi toţi cei rămaşi vor avea atenţia distrasă de sporturi.

Se aşeză la loc pe scaun.

– O să avem imediat un exerciţiu la motoare, zise el, apoi ascultă tăcerea profundă, plină de uimire, care urmă după cuvintele sale.

* * *

Sorensen lui Villa, apoi lui Yamana, lui Sorensen, lui Digby – şi *gol.*

Martinez îl auzi pe Vonderheydte scoţând un strigăt când mingea zbură pe lângă portarul de pe *Beijing* şi intră în plasă.

Aspirantul clasa a doua Mabumba flutură pumnul în aer. Stătea la staţia motoarelor şi, în emoţia celui de-al doilea gol al *Coronei,* uitase să-i poarte pică lui Martinez pentru exerciţiul de la motoare care-l ţinea în cabina de comandă în loc de camera de odihnă a aspiranţilor, unde ar fi putut urmări meciul comod, cu un pahar de bere în mână.

Maheshwari de la controlul motoarelor menţinea numărătoarea inversă la cinci minute. Martinez ştia că nu câştigase câtuşi de puţin dragostea nepieritoare a întregii secţiuni a motoarelor pentru că ordonase exerciţiul într-o vacanţă sportivă şi îi ţinuse la posturi.

Ieşise din cabina de comandă o singură dată, ca să-l ajute pe Alikhan să ducă mâncare, cafea şi încurajări celor doi gardieni de la ecluza exterioară, unde Martinez le explică limpede lui Dietrich şi Hong că orice ordine de la Alikhan trebuiau respectate ca şi cum ar fi fost ordine de la el însuşi.

Era clar, sugerau feţele tăcute ale paznicilor, nu exista un singur nebun la bordul navei.

În continuare, Martinez încercă să vadă ce putea face pentru a trimite mesaje de alarmă spre alte componente ale flotei, poate pe Zanshaa. O verificare a datelor din fişier la Serviciul de Explorări, care asigura echipajul şi întreţinerea staţiilor de la găurile de vierme, prin intermediul cărora era menţinut imperiul laolaltă cu ajutorul comunicaţiilor laser, emiţând mesaje şi date de la un sistem la altul, arătă că nu exista nici cea mai mică şansă de a transmite veşti în afara sistemului Magaria. În decursul ultimelor câtorva luni, potrivit unui program sistematic, fără grabă, echipajele fiecărei staţii fuseseră înlocuite – cu naxizi.

Mai era o posibilitate. Existau nave civile în sistem, pe cale să plece. Putea trimite un mesaj către fiecare dintre acestea, şi să spere că măcar câteva informaţii vor scăpa din sistem. Examină diagramele de navigaţie şi descoperi că existau şaisprezece nave civile în sistemul Magaria. Le verifică înmatricularea şi, după ce lăsă la o parte cele trei nave mari de transport care abia veniseră, aparţinând unei corporaţii numite Premiere Axiom, cu sediul în lumea de baştină a naxizilor, Naxas, obţinu o listă de nave la care-ar putea apela.

Avea să le spună la timpul potrivit. Şi avea încă la dispoziţie comunicaţiile pe fir cu celelalte nave ancorate în docurile flotei. Ar mai putea salva unele dintre ele.

Un al doilea dintre ecranele lui Martinez trecea printr-o succesiune de alte monitoare de securitate, în special cele din secţiunea naxizilor de pe staţia inelului. Enclava flotei era aproape pustie; cu toţii, chiar şi muncitorii civili, primiseră bilete la festivalul sportului şi o zi liberă. Singura prezenţă vie din zonele flotei erau cei doi paznici postaţi la

fiecare ecluză.

Un al treilea ecran arăta meciul de fotbal dintre echipele navelor *Corona* şi *Beijing.* Strategia ofensivă a lui Tarafah dăduse până acum două goluri şi împiedicase adversarii să marcheze. Martinez trebuia să admire talentul căpitanului său în materie de strategie – era cu adevărat un tactician sportiv superb şi dătător de inspiraţie.

Un al patrulea ecran, mai mic, trecea încet printre celelalte meciuri care se jucau în acelaşi timp. Prietenul lui Aragon de pe *Declaraţia* câştigase meciul de wushu cu o blocare de încheietură în a doua rundă, dar echipa lui Aidepone de pe *Utgu* n-o ducea prea bine la fatugui, un joc care presupunea o minge mare, ovoidală, care era aruncată de-a curmezişul unui teren cu ceea ce aducea a nişte linguri uriaşe ţinute în braţele aidoma unor beţe de chibrit ale jucătorilor daimongi. Doi jucători de partea lui Aidepone fuseseră declaraţi morţi, o stare temporară în fatugui, dar adversarii lui aveau acum avantajul numeric şi marcaseră câteva puncte, în timp ce propria sa echipă se tot împiedica de ei.

Comandantul de flotă senior Fanaghee trona, alături de Kulukraf şi de ceilalţi din statul său major, pe stadionul unde două echipe de naxizi campioane erau adânc cufundate în lighumane, un joc de poziţie şi mişcare, părând o combinaţie neverosimilă de şah şi de rugby – într-un moment jucători ducând pancarte mari, albe sau negre, participau la manevre diabolic de subtile pe un câmp verde, apoi totul se risipea periodic în zarvă şi violenţă. Camera se întorcea deseori spre Fanaghee, ca pentru a demonstra tuturor că se afla aici, urmărind competiţiile sportive, în loc să conspire, să zicem, la bordul navei *Măreţia.*

Toate aceste ecrane abia dacă îi atrăgeau atenţia lui Martinez. Un al cincilea ecran, central, era deschis pe o schemă de navigaţie. Încercase să găsească o rută de evadare pentru *Corona,* odată ce o scotea de la docuri, dar posibilităţile nu erau promiţătoare. Ruta spre gaura de vierme directă către Zanshaa era blocată de crucişătorul *Judecătorul Kybiq,* care plecase de la staţie pe drum spre Zanshaa cu trei zile în urmă.

În afară de Zanshaa, cea mai apropiată concentrare a flotei era cartierul general al flotei a patra de pe Felarus, dar Fanaghee blocase cu ingeniozitate şi această rută, cu crucişătorul greu *Bombardamentul Oraşului Tumag,* aflat în probe după o perioadă de revizie. Revizia, bănuia Martinez, fusese stabilită precis, pentru a-i oferi lui Fanaghee o scuză să ordone ieşirea crucişătorului din doc.

Corona avea să fie nevoită să se întoarcă pe Zanshaa pe drumul cel mai lung, ocolit, prin gaura de vierme numărul patru a Magariei, apoi printr-o serie de alte trei găuri de vierme care duceau prin sisteme nelocuibile sau abia locuite. Ruta avea să adauge douăzeci

până la patruzeci de zile la durata călătoriei, în funcţie de cât de mult voia Martinez să apese pe acceleraţie.

Şi apoi trebuia să înfrunte posibilitatea ca odată ajuns pe Zanshaa, să afle că şi capitala ar putea să fi căzut în mâinile rebelilor. În acest caz, presupunea că ar putea să lanseze rachetele pe care le avea asupra staţiei inelului planetei Zanshaa, să încerce să distrugă ce nave inamice erau acolo, înainte de a fi distrus el însuşi, apoi să se prăbuşească şi să rămână în istorie drept cel mai mare idiot.

Planul de navigaţie era complicat de faptul că nu avea niciun pic de experienţă de navigator în condiţii reale, numai antrenamentul de bază, şi asta cu multă vreme în urmă. Martinez verifică totul de două şi de trei ori, şi se bază mult pe ajutorul computerului. Îşi dădu seama că stătea de ceva timp cu ochii aţintiţi la planul de navigaţie fără să se gândească la nimic, şi întinse mâna spre butonul de comunicaţii ca să sune la bucătăria ofiţerilor pentru un termos cu cafea, când o mişcare îi atrase atenţia şi un fior rece îi străbătu trupul. Al doilea ecran sărea automat printr-un şir de camere de securitate din partea naxidă a inelului şi, dintr-odată, începu forfota.

O forfotă intensă, şi pe *fiecare* cameră.

Naxizii se revărsau din nave. Coloane lungi, ieşind în roiuri din ecluze, câte patru în rând.

Se ridică poticnindu-se de pe scaun şi abia îşi stăpâni strigătul de alarmă care-i urca pe gât, la timp pentru a-l împiedica să izbucnească. *Chiar se întâmplă,* gândi el.

– La naiba! Drăcia dracului!

Mabumba era cel care înjura, şi Martinez avu nevoie de o secundă de şovăială ca să-şi dea seama că se lamenta pentru faptul că jucătorii de pe *Beijing* tocmai marcaseră un gol.

Martinez încercă să lovească tasta de alarmă şi nimeri pe alături – degetul prea emoţionat greşi ţinta şi alunecă pe suprafaţa netedă de metal a consolei – apoi împinse comutatorul cu toată mâna şi reuşi să-l mişte în partea cealaltă. Sonerii furioase, insistente, răsunară în toată nava. Mabumba aproape că sări de pe scaun şi se uită la Martinez cu ochi aprinşi, neîncrezători.

Martinez întinse mâna spre casca cu difuzoare, microfon şi proiectoare de realitate virtuală incluse, şi-o puse pe cap şi închise cureaua de la bărbie. Avu nevoie de o clipă ca să-şi stăpânească nervii încordaţi, apoi vorbi în microfon.

– Comunicaţiile, anunţă el computerul. Anunţ general către echipajul navei…

Aşteptă cam o jumătate de secundă, apoi vorbi din nou.

– Cartierul general, rosti el. Aici ofiţerul de cart. Toată lumea la posturile de luptă.

Se gândi să adauge cuvintele *Acesta nu este un exerciţiu,* dar se

hotărî că nu era momentul să pună la încercare credulitatea echipajului.

Repetă anunţul de două ori, apoi opri alarma asurzitoare care nu servea decât la a-l face şi mai nervos.

– Sfârşitul anunţului, spuse, şi apoi: Comunicaţii. Membru al echipajului Alikhan.

Chipul miniatural al lui Alikhan apăru pe ecran.

– *My lord…*

– Am nevoie de tine la ecluză. S-ar putea să apară o situaţie Buena Vista.

– Foarte bine, *my lord.*

– Sfârşitul transmisiei.

Martinez începu să-şi reconfigureze ecranele pentru a cuprinde mai multe camere de securitate şi pentru a vedea ce puneau la cale naxizii. Sute se aflau pe coridorul principal, defilând sub comanda ofiţerilor şi îngrămădindu-se către trenurile electrice ale flotei care duceau personalul şi echipamentul între zonele flotei din staţia de pe inel.

Primul dintre trenuri se puse în mişcare, când uşa cabinei de comandă se deschise şi navigatorul stagiar Diem intră împreună cu pilotul clasa a doua Eruken. Se uitau la Martinez cu o înfăţişare care părea să combine iritarea cu îngrijorarea pentru sănătatea lui mentală.

– Pot să vă întreb ce se petrece, *my lord?* îndrăzni Eruken.

– Nu încă, pilot. Ia loc.

Martinez se gândi să alerteze celelalte nave. Asta i-ar avertiza pe naxizi cu privire la bănuielile sale, dar era prea târziu pentru ei să-şi mai schimbe planurile acum.

– Comunicaţiile, i se adresă Martinez lui Vonderheydte. Pune-mă pe canalul general al navelor.

– Da, *my lord.*

Urmă o clipă de pauză, apoi ţipetele unei mulţimi uriaşe şi strigătele unui crainic excesiv de înflăcărat umplură încăperea. Martinez deduse că portarul Koslowski tocmai salvase un gol în mod strălucit.

Cadetul Kelly, fata cu picioare lungi, intrând chiar în acel moment să-şi ia locul la pupitrul de armament, aclamă.

– Nu jocul, Vonderheydte! strigă Martinez. Dă-mi blestematul de…

– Îmi pare rău, *my lord!*

Vonderheydte trebuia să ţipe ca să acopere strigătele comentatorului.

– Cineva transmite meciul pe canalul general al navelor.

– Atunci canalul de urgenţă!

Urmă un susur scurt în timp ce se schimba canalul, apoi meciul

izbucni din nou.
– Îmi pare rău, *my lord!* E şi pe canalul de urgenţă!
Martinez încleştă pumnii.
– *Orice* canal!
Dar ştia acum că Vonderheydte avea să găsească meciurile pe toate canalele. Putea încerca să strige un avertisment către celelalte nave, acoperind mulţimea şi comentatorul, dar cine ştie dacă asculta cineva?
– Comunicaţiile pe fir, ceru el.
Conexiunile de date pe cablu ale staţiei de pe inel erau încă la locul lor.
Auzi din spate sunetul slab al degetelor lui Vonderheydte atingând tastele de pe consolă.
– Comunicaţiile pe fir au căzut, *my lord.*
– Ce se petrece? murmură Mabumba, abia destul de tare ca toţi ceilalţi să-l audă.
– Ne-au fost tăiate comunicaţiile, îi spuse Martinez. Hai să ne gândim un minut la cine ar fi putut face aşa ceva şi de ce.
Ceilalţi din camera de comandă schimbară priviri, vizibil uluiţi. În acel moment, Tracy şi Clarke, cei doi operatori de la senzori, apărură în tăcerea bruscă, şi se strecurară spre locurile lor ca nişte fantome, parcă sub apăsarea unei conştiinţe vinovate.
Energia nervoasă pulsa în trupul lui Martinez. Nu voia să aştepte, voia să se pună în mişcare, împreună cu nava lui. Îl apelă pe Maheshwari.
– *My lord!*
– Am vrut să ştii că a început.
Maheshwari încuviinţă.
– Am auzit alarma, *my lord.*
Martinez îşi dădu seama că îl chemase pe inginerul-şef mai puţin ca să potolească nervozitatea acestuia, cât ca s-o liniştească pe a lui. Luase legătura cu sala maşinilor, pentru sprijin, pentru ca să găsească pe cineva care înţelegea, care-l făcea să se simtă mai puţin singur în acest moment în care trebuia să comande.
Nu-l ajuta cu nimic.
– Ţine numărătoarea la cinci minute, zise el, în lipsă de ceva mai bun. Sfârşitul transmisiei.
Apoi stinse ecranul, pentru că primul dintre trenurile dirijate de computer trecea prin zonele umane ale staţiei de pe inel.
Nu se opri. Trecu în goană mai departe, către secţiunea daimongilor, unde erau adunate cele mai puternice nave din escadrila grea, şi apoi începu să încetinească.
Butonul de la mânecă al lui Martinez sună încetişor. Răspunse, iar ecranul de pe mânecă schimbă imaginea, arătându-l pe Alikhan.

– Naxizii trec pe lângă noi, *my lord.* Am numărat nouă trenuri.

– Ştiu. Au bruiat sau au întrerupt toate comunicaţiile navelor, pentru că veni vorba.

– Să mutăm gărzile în navă, *my lord?*

Martinez şovăi şi aruncă o privire la ecrane. Naxizii debarcau în zonele daimongilor şi se îndreptau spre navele acestora în coloane de treizeci sau patruzeci, cu ofiţeri la comandă. Nu se desfăşurau în formaţii de luptă, nici nu arătau în alt fel că aveau intenţia să împuşte gardienii şi să năvălească prin ecluze.

Nu-şi dăduseră cărţile pe faţă încă. Totul mai putea avea o explicaţie raţională. Iar Martinez, cu toată teama şi adrenalina care-i ardeau prin vine, încă spera că această explicaţie exista.

– *My lord?* îi aduse aminte Alikhan.

– Nu încă, hotărî Martinez. Când se apropie, ţine-i de vorbă. Calmează pe toată lumea. Spune-le că trebuie să vorbeşti cu ofiţerul de cart şi să intri chiar tu prin ecluză. Dar nu te întoarce pe navă. În schimb fii cu ochii în patru la trapa exterioară şi pregăteşte-te s-o deschizi când eu semnalizez Buena Vista.

Acum era rândul lui Alikhan să şovăie.

– Foarte bine, *my lord,* răspunse în cele din urmă.

– Sfârşitul transmisiei, rosti Martinez, cu ochii aţintiţi pe ecrane.

Şi mai multe trenuri erau încărcate în secţiunea naxizilor şi trimise de data asta către escadrila medie. Escadrila medie, în care *Corona* era cea mai mică dintre nave.

În zonele daimongilor, primele coloane de naxizi ajunseseră la ecluze. Aveau loc discuţii între gărzile de la ecluze şi ofiţerii care conduceau coloanele.

Martinez îşi simţea nervii fremătând, încordându-se şi luând foc. *Rezistaţi,* îi îndemnă în sinea lui pe daimongi. *Nu-i lăsaţi să intre. Rezistaţi.*

La *Bombardamentul Oraşului Kathung,* nava-amiral a escadrilei grele, gărzile luară poziţie de drepţi, se dădură deoparte şi priviră cum naxizii năvăleau în ecluză.

– Nu.

Cuvântul ieşi cu forţa pe gâtul sugrumat al lui Martinez.

– Nu, ţineţi-i afară…

Încă două grupuri de gardieni, cei aflaţi de-o parte şi de alta a navei *Kathung,* se dădură la o parte când îi văzură pe naxizi intrând în nava-amiral.

Prin camera de deasupra ecluzei *Coronei,* Martinez văzu un tren încetinind când se pregătea să intre în staţia cea mai apropiată. Vagoanele fără acoperiş erau pline de naxizi.

Martinez se mută de la o cameră la alta, în secţiunea daimongilor. Cel puţin şase nave erau abordate. La celelalte ecluze păreau să se

desfăşoare conversaţii politicoase. Martinez nu zări nicăieri vreun semn de violenţă.

Apropie imaginea uneia dintre coloanele naxide. Cel puţin jumătate dintre naxizi purtau pistoale.

Orice se întâmpla, nu era o inspecţie-surpriză. Nu porţi arme când faci o inspecţie.

Butonul de la manşetă ţiui din nou.

– Comunicator privat: răspunde, rosti el.

Alikhan.

– Sosesc, *my lord.*

– Foarte bine. Stinge ecranul, dar lasă deschis canalul ăsta.

Martinez îşi configură propriul ecran de pe mânecă astfel încât cuvintele lui să nu fie transmise; asta îi dădea libertatea de a da alte ordine, fără ca naxizii să tragă cu urechea prin dispozitivul de comunicaţii al lui Alikhan.

Deschise ecranul care-i arăta ecluza pe panoul de comandă, ca să se asigure că erau pregătite comenzile ecluzei.

O privire către ecrane arătă naxizii abordând cel puţin încă două nave din escadrila daimongilor.

Se uită la primul ecran, care arăta coloana care se deplasa cu obişnuita grabă precipitată către *Corona.* Coloana se opri cu bruscheţea la fel de obişnuită în faţa celor doi gardieni de la ecluză, iar ofiţerul comandant luă scurt poziţie de drepţi ca să răspundă la salutul gărzilor.

Doar un locotenent, observă Martinez. Ofiţerii superiori erau la meciuri, vizibili pe ecrane şi menţinând iluzia că totul era normal.

– Locotenent Ondakaal, rosti ofiţerul naxid drept prezentare. Comandantul de flotă Fanaghee îmi cere să urc la bordul vehiculului vostru şi să conduc o inspecţie.

Vorbele veneau cu o claritate remarcabilă prin dispozitivul de comunicaţii de la mâneca lui Alikhan.

– Lordul locotenent are un ordin semnat? întrebă Alikhan.

– Acest lucru nu este necesar.

Aroganţa picura ca acidul din cuvintele lui Ondakaal.

– Ordinele mele vin chiar de la comandantul de flotă.

– Cer scuze lordului locotenent, vorbi Alikhan, dar dumneavoastră nu sunteţi comandantul de flotă, şi nu faceţi parte din lanţul nostru de comandă. Îmi puteţi da un ordin scris pe care să i-l pot arăta ofiţerului de cart?

Capul lui Ondakaal se legănă, examinând mâneca lui Alikhan în căutarea însemnelor gradului, şi văzu benzile roşii ale vechimii şi semnul de maistru armurier.

– Foarte bine, maistrule armurier, zise el. Dacă insişti…

Se descheie la tunică şi scoase o scrisoare pe care i-o înmână lui

Alikhan.

– După cum poţi vedea, continuă el, având din nou o aroganţă exigentă în glas, sigiliul comandantului de flotă se află pe scrisoare.

– Adevărat, *my lord,* zise Alikhan. Vă rog să aşteptaţi aici cu grupul dumneavoastră până când arăt asta ofiţerului de cart.

Alikhan făcu un pas în spate şi deschise ecluza înainte ca Ondakaal sau grupul lui să apuce să reacţioneze. Martinez putea zări naxizii trepidând de imboldul de a se arunca asupra uşii deschise, dar Alikhan o închise repede, iar momentul trecu.

– Să deschid scrisoarea, *my lord?*

Vocea lui Alikhan părea uşor întretăiată, ca şi cum alergase cale lungă în loc de numai câţiva paşi.

– Da, sigur că da!

Martinez examină ecranele şi nu văzu nici măcar o singură navă a daimongilor rezistând naxizilor care o abordau. Întreaga escadrilă grea căzuse în mâinile naxizilor fără nicio împuşcătură.

Prin camera de deasupra uşii de la ecluză îl vedea pe Ondakaal vorbind cu Dietrich şi Hong. Martinez ceru ecranului să-i furnizeze atât sunet, cât şi imagine.

– Poţi să vezi şi singur!

Ondakaal se înfuriase.

– *Perigeu* lasă inspectorii la bord. Ai putea la fel de bine să te dai la o parte şi să ne laşi să urcăm la bord.

– Mă tem că este imposibil, *my lord.*

Lui Martinez îi venea să aclame, nu datorită cuvintelor lui Dietrich, ci pentru postura verticală, cu umerii drepţi, a acestuia, care nu trăda nicio încercare de scuză sau vreo sugestie că ar ceda la cererile naxidului.

– Am ordine foarte stricte să nu las pe nimeni la bord fără permisiunea ofiţerului de cart, explică Dietrich.

– Sfidezi ordinele comandantului de flotă! exclamă Ondakaal.

Flutură un braţ, arătând într-o parte.

– Vezi şi singur că *Statornicul* lasă la bord inspectorii speciali!

Pe un alt canal, Alikhan citea conţinutul ordinului lui Fanaghee. Părea destul de autentic.

– Nu-i nevoie de asta, îi spuse Martinez lui Alikhan. Fii pregătit pentru Buena Vista.

Ondakaal continua să terorizeze gărzile. Martinez hotărî că ar fi mai bine să-i salveze pe Dietrich şi Hong înainte de a fi copleşiţi, şi apăsă butonul audio.

– Ce se petrece acolo? ceru el să afle. Cine naiba eşti tu, locotenente, şi de ce naiba îmi hărţuieşti oamenii?

La acest ton de comandă, Ondakaal încremeni automat într-o poziţie respectuoasă.

– Sunt locotenentul Ondakaal, *my lord,* răspunse el. Mi s-a cerut de către comandantul de flotă senior Fanaghee…

– Poţi să-mi spui ce se petrece? continuă Martinez. Comunicaţiile au fost *complet* bruiate. Nu pot nici măcar să obţin o legătură pe fir!

– *My lord,* nu sunt la curent…

– Singurul mesaj pe care îl capăt, îl întrerupse Martinez, e „Pregătiţi-vă pentru Buena Vista”. Poţi să-mi spui ce înseamnă „Pregătiţi-vă pentru Buena Vista”?

Surpriza şi nesiguranţa lui Ondakaal îl împiedicară să observe privirea tensionată dintre Hong şi Dietrich, schimbările subtile în poziţia lor, când îi înţeleseră cuvintele şi se pregătiră să sară înapoi în ecluză.

– *My lord,* mă tem că nu ştiu ce înseamnă vorbele astea, răspunse Ondakaal. Dar dacă o să lăsaţi inspectorii noştri la bord, o să…

– Buena Vista! strigă Martinez. Buena Vista!

Şi apoi, prin comunicator, auzi vocea lui Alikhan strigând şi el cuvintele.

Dietrich şi Hong săltară în spate, ieşind din cadrul camerei. Ondakaal îşi dădu seama ce se întâmplă, dar prea târziu; făcu o săritură înainte, urmat într-o clipă de aspiranţii din spatele lui, dar se pare că Alikhan închise uşa la timp, pentru că Ondakaal apăru în scurt timp din nou în cadru, şi fără cei doi gardieni tereştri.

Martinez se hotărî să preia ofensiva. Dacă-l ţinea ocupat pe Ondakaal, ar putea să-i împiedice pe naxid să facă efectiv ceva.

– Ce naiba a însemnat *asta?* întrebă el. Explică, locotenent!

Martinez îşi dădu seama dintr-odată că îi plăcea. Măcar o dată, nu era provincialul în lumea celor privilegiaţi şi plini de propria lor importanţă, sau locotenentul junior arătând deferenţă superiorilor săi. Juca un rol, e adevărat, dar nu era unul dictat de superiori, era unul pe care şi-l inventa singur. Era singura persoană pe o rază de o sută de ani-lumină care ştia ce se petrece, şi-l lua peste picior pe Ondakaal.

Şi în timp ce Ondakaal vocifera în legătură cu retragerea bruscă a gărzilor, Martinez micşoră volumul la comunicatorul extern şi-l ridică pe cel de la canalul privat cu Alikhan.

– Alikhan, unde eşti? E toată lumea la adăpost?

– Suntem la adăpost, *my lord,* toţi trei. Am închis amândouă uşile ecluzei şi venim cu ascensorul tubului de andocare.

– Foarte bine. Odată ce ajungeţi la bord, blochează ecluza *Coronei.* Dietrich şi Hong trebuie să-ţi predea armele de foc, să decupleze ascensorul central, apoi să raporteze la posturile lor de luptă. Tu să aduni armele, apoi să îndeplineşti sarcina specială pe care ţi-am încredinţat-o mai devreme.

Spargerea seifului din cabina primului locotenent. O sarcină despre a cărei natură hotărâse că probabil n-ar trebui să vorbească cu voce

tare, nu încă.

– Foarte bine, *my lord,* replică Alikhan.

Martinez se întoarse spre Mabumba, care îl privea cu uimire şi un început de bănuială, o combinaţie care îi declanşă lui Martinez un val plăcut de vanitate.

– Motoare, vorbi el, reluaţi numărătoarea inversă.

Mabumba tresări când i se adresă locotenentul, apoi se întoarse la consola lui.

– Numărătoarea inversă reluată, zise el.

Martinez se întoarse către pilotul clasa a doua Eruken.

– Pregăteşte-te să depresurizezi şi să retragi tubul de andocare imediat ce ecluza de pe *Corona* e închisă.

Eruken îşi făcu de lucru la consolă.

– Pregătesc depresurizarea şi retragerea tubului de andocare.

Martinez ridică volumul la comunicatorul extern la timp ca să-l audă pe Ondakaal invocând din nou autoritatea comandantului de flotă şi cerând să fie lăsat la bord.

– Lord locotenent! exclamă Martinez. Explică! De ce încerci să intri cu forţa în ecluza *Coronei!*

– Ai retras gărzile! strigă Ondakaal. Ce înseamnă trădarea asta?

– Conexiunile de aer şi apă retrase, raportă Mabumba cu voce şoptită, schimbată în aşa fel încât Ondakaal să nu audă. Supapele exterioare etanşate.

– Mi-am retras gărzile din cauza comportamentului tău ameninţător şi abuziv, îi replică Martinez lui Ondakaal. Voi raporta asta superiorului tău!

– Comandantul de flotă Fanaghee a ordonat o inspecţie a navei voastre, zise Ondakaal.

– Absurd! răspunse Martinez. N-am auzit de nicio inspecţie!

– E o inspecţie-surpriză! insistă Ondakaal. Aşa cum încercam să explic maistrului armurier…

– Uşa exterioară a ecluzei închisă, anunţă Eruken aproape în şoaptă, imitând tonul înăbuşit al lui Mabumba.

Martinez acoperi microfonul cu mâna pentru a-l împiedica pe Ondakaal să audă.

– Depresurizaţi şi retrageţi tubul. Avertizaţi echipajul să se asigure pentru gravitaţie zero.

– Da, lord locotenent.

– Toate propulsoarele de manevră calibrate, spuse Mabumba. Presiunea la capetele propulsoarelor nominală.

O sonerie de avertisment răsună, stridentă şi bruscă, apoi se stinse.

– A sunat alarma de gravitaţie zero.

– Dacă maistrul armurier ţi-a arătat ordinul comandantului de

flotă… continuă Ondakaal.

Martinez luă mâna de pe microfon.

– Maistrul Alikhan aduce ordinul acum, îi spuse. Odată ce îl citesc, sunt sigur că nu va mai fi nicio dificultate. Te rog, aşteaptă…

Ondakaal tăcu, cu braţele atârnând pe lângă corp, cu o expresie de înfrângere nedumerită. Decisese să aibă încredere că ordinul de la Fanaghee avea să deschidă ecluza *Coronei,* dar postura lui sugera îndoiala că ordinul avea să-şi facă efectul magic.

– Tubul de andocare retras, raportă Eruken. Nava este pe sută la sută energie internă. Conexiunile electrice retrase. Conectorii exteriori etanşaţi.

Martinez se uită la propriile lui ecrane. Navele daimongilor aveau acum gardieni naxizi la ecluze, iar gărzile daimongilor erau retrase sau arestate. Ecranele nu-i mai puteau spune acum nimic din ceea ce nu ştia deja.

Începu să reconfigureze ecranele pentru pornirea motoarelor şi pentru manevre.

– Conexiunile de date retrase, zise Eruken. Porturile exterioare de date etanşate.

Martinez îl văzu pe Ondakaal cum tresare, apoi începe o discuţie insistentă cu ecranul de la mânecă. Martinez nu auzea prea bine schimbul de cuvinte. Apoi Ondakaal ridică privirea surprins la camera de deasupra ecluzei.

– Ai retras conexiunile de aer şi apă ale navei! exclamă el. Ce înseamnă asta?

Martinez îşi îngădui un surâs crispat.

– Mă izolez de staţie, răspunse el, până când anumite lucruri îmi sunt explicate.

– Nu eşti autorizat! turbă Ondakaal. Trebuie să deschizi ecluza inspectorilor noştri!

– Spune-mi te rog, vorbi Martinez, de ce vrei să aduci personal înarmat pe nava mea. N-ai nevoie de arme pentru o inspecţie, locotenente.

– Avem ordin de la comandantul de flotă! Nu eşti în măsură să-i pui la îndoială ordinele!

– Motoarele principale calibrate, anunţă Mabumba. Testul de calibrare reuşit.

Apoi:

– Menţinem la zece secunde.

– Lansează, rosti Martinez.

– *Lansează?* întrebă Ondakaal. Ce vrei să spui cu *lansează!*

Martinez întrerupse legătura cu naxidul.

– Motoarele gata de pornire la comandă, spuse Mabumba.

– Cârligele retrase, zise Eruken. Ghearele magnetice eliberate.

Corona era ancorată cu vârful spre interior la marginea exterioară a inelului de accelerare al Magariei, care se rotea cu o viteză de nouă ori mai mare decât a planetei de dedesubt. Rotaţia inelului furniza forţa centrifugă care oferea navei acceleraţie gravitaţională. Pentru a se desprinde, nava nu avea nevoie să declanşeze propulsoarele de manevră, trebuia doar să se desfacă şi să permită ca dispariţia forţei centripete să arunce fregata în spaţiu.

Ceea ce însemna că gravitaţia aparentă a navei dispăruse. Primul indiciu pe care-l avu Martinez al eliberării *Coronei* de staţie era faptul că începu să plutească liber în cuşeta lui şi descoperi că nu ţinuse seama de propriul lui avertisment de gravitaţie zero şi nu se prinsese în centuri. Îşi făcu de lucru cu hamurile.

Cuştile calibrate de acceleraţie trosniră uşor când greutatea se ridică.

– Ne-am desprins de inel, raportă Eruken. Am trecut de *Perigeu.*

Docurile erau uşor înclinate, astfel încât *Corona* să nu fie agăţată de coada următoarei nave ancorate de inel, dar era întotdeauna o uşurare să ştii că pericolul a trecut.

– Pilot, redu impulsul la zero, ordonă Martinez.

Nu voia ca nava să plutească mai departe în spaţiu, unde ar fi reprezentat o ţintă perfectă, în mişcare lentă. Presupunea că naxizii n-ar fi tras cu rachetele cu antimaterie, din moment ce un focos cu antimaterie explodând în vârful *Coronei* ar fi vaporizat nu numai ţinta, dar şi docurile, toate navele de război ancorate şi o bucată din inelul accelerator. Dar laserele defensive la punct fix aflate pe nave puteau fi folosite ca să atace *Corona,* la fel şi fasciculele de antiprotoni purtate de unele dintre navele mai mari. Deşi laserele probabil că nu erau destul de puternice pentru a distruge fregata, Martinez nu era la fel de încrezător în ceea ce privea fasciculele de antiprotoni, iar cea mai mică stricăciune ar fi putut fi fatală pentru planurile sale.

Apărarea împotriva fasciculelor de antiprotoni era câmpul magnetic puternic, folosit de *Corona* în toate situaţiile pentru a respinge radiaţiile. Martinez ordonă să fie pornit, nu că ar fi ajutat împotriva unei lovituri directe cu unul dintre fasciculele duşmanului.

Se simţi împins puţin în curelele de susţinere, apoi pluti din nou liber. Eruken oprise impulsul rezidual al *Coronei,* iar fregata plutea acum odată cu inelul rotindu-se în faţa ei.

– Pilot, propulsoarele de manevră, spuse. Du-ne drept spre sud faţă de inel.

Din nou ghiontul în curele.

– Manevră spre sud, *my lord.*

Martinez apăsă tastele.

– Navigaţie, zise el, trimit un plan de traiectorie către gaura de vierme numărul patru. Te rog, încarcă-l în computere.

– Ăă… da, *my lord.*

Diem se uita la ecrane cu ochii puţin speriaţi, şi Martinez îşi aduse aminte că era doar stagiar şi nu se calificase încă pentru funcţia de navigator clasa a doua.

Împreună cu el, asta făcea *doi* navigatori fără experienţă în cabina de comandă, îşi dădu seama Martinez. Nu era un lucru prea bun în împrejurările date.

Vocea lui Vonderheydte se auzi din spatele lui Martinez, care tresări; uitase că era cineva acolo.

– Aud proteste de la bucătarul căpitanului, *my lord,* spuse Vonderheydte. Gravitaţia scăzută a ruinat complet cina. Zice că sosul lui englezesc e acum pe tavan.

– Ofiţer de comunicaţii, spune bucătarului să fixeze totul şi să se aşeze într-o cuşetă de acceleraţie. O să avem de tras câţiva *g.*

Se întoarse spre Eruken.

– Pilot, semnalizează echipajului să se asigure pentru acceleraţie puternică.

Alarme asurzitoare se declanşară, vuind de la un capăt la altul al gamei. Fuseseră omorâţi militari pentru că nu ajunseseră la timp la cuşetele de acceleraţie, iar Martinez voia să le dea cât mai multe avertismente cu putinţă.

Alarma se stinse, lăsând în loc o tăcere perplexă. Diem se uita la planul de navigaţie cu ceea ce părea a fi o disperare crescândă, în timp ce Eruken se uita fix la comenzi şi-şi muşca buza. Mabumba aruncă o privire peste umăr către Martinez, iar privirea păru să i se concentreze asupra pistolului care plutea aproape lipsit de greutate lângă coapsa acestuia.

Niciunul dintre ei, îşi dădu seama Martinez, nu ştia ce se petrece. Şi nici altcineva de pe navă.

– Comunicaţiile: anunţ general, rosti el şi, când vorbi din nou, îşi auzi propria voce răsunând ca un ecou spre el din sistemul public de difuzoare al navei.

– Aici locotenentul Martinez din cabina de comandă. Regret să vă spun că în urmă cu câteva minute a avut loc o revoltă pe inelul planetei Magaria. Răsculaţii au profitat de absenţa atâtora dintre ofiţerii şi membrii echipajelor cu ocazia festivalului sporturilor, şi au abordat şi capturat cea mai mare parte a navelor de pe staţie.

Martinez îşi umezi buzele.

– Probabil toate navele, în afară de a noastră. Acum, este de datoria noastră să ducem *Corona* pe Zanshaa pentru a alerta flota şi guvernul în legătură cu pericolul reprezentat de revoltă şi să ajutăm flota la recapturarea navelor pierdute.

Ei bine, se gândi Martinez, asta cât priveşte faptele. Dar, într-un fel, simţea insuficienţa profundă a vorbelor sale. Un conducător cu

adevărat mare, cugetă el, ar fi ţinut în acest moment un discurs dătător de inspiraţie, ar înflăcăra echipajul, făcându-l să depună cele mai mari eforturi, şi şi-ar câştiga loialitatea lui nemuritoare prin elocvenţa cuvintelor sale. Se întrebă dacă el, Gareth Martinez, ar putea fi vreodată un asemenea conducător.

Ce naiba, gândi el. Părea să merite să afle.

– Încă o idee, continuă. Din cauză că rebelii au preluat controlul inelului de pe Magaria, se află acum în situaţia de a duce forţe copleşitoare pe planeta de dedesubt. Aşadar, trebuie să-i considerăm pe căpitanul Tarafah şi pe restul echipajului pierduţi, şi nu putem decât să sperăm că cei care-i vor lua în captivitate îi vor trata decent…

Ei, *asta* e înviorător, îşi zise, în tăcerea adâncă care urmă. Mai bine presăra puţină speranţă în calea echipajului, înainte ca toţi să se sinucidă sau să jure că se vor alătura răsculaţilor.

– Am rămas doar câţiva pe navă, adăugă Martinez. Ne îndreptăm spre un pericol enorm. O să trebuiască să facem carturi suplimentare şi să muncim din greu în zilele lungi de care vom avea nevoie ca să ajungem pe Zanshaa, dar vreau să înţelegeţi că atât căpitanul, cât şi ceilalţi prizonieri vor aclama dorindu-ne succesul. Pentru că *noi suntem* echipa de pe *Corona* acum – *noi suntem* jucătorii *Coronei.* Şi depinde de noi să jucăm bine şi să marcăm golul câştigător. Sfârşitul transmisiei.

Îi venea să se ghemuiască în scaun când încheie transmisia, şi-şi simţea pielea înroşindu-i-se de ruşine. Ce-l apucase să încheie cu acea înfiorătoare metaforă sportivă? Asta nu era elocvenţă, era un soi de sclifoseală oribilă, răsuflată, care nu merita nimic altceva din partea cocârjaţilor decât batjocură. Ar fi trebuit să-şi facă doar anunţul cu privire la revoltă şi apoi să tacă din gură.

Dar când se uită de jur împrejurul camerei de control, văzu că părea să fi mers totul bine. Mabumba se uita la ecranele lui cu ceva ce semăna a hotărâre autentică, în loc să arunce priviri furişate la pistolul lui Martinez. Eruken se îndreptase în scaun şi ţinea comenzile propulsoarelor cu hotărâre. Chiar şi Tracy şi Clarke – care aveau prea puţine de făcut, într-adevăr, în afară de a se uita la semnalele lor de radar – păreau mai absorbiţi de munca lor, iar Kelly, care, în calitate de ofiţer de armament, avea încă şi mai puţin de făcut, arăta categoric veselă.

Numai Diem era nefericit, dar în acel moment, Diem era probabil ţintuit de groază în faţa planului de navigaţie pe care i-l dăduse Martinez şi nu auzise niciun cuvânt.

Poate că echipajul avea standarde mai joase în ceea ce privea oratoria decât profesorul de retorică de la vechea lui academie.

Ecranul de la mânecă ţiui, şi răspunse.

– Alikhan, *my lord.* Am încheiat mica sarcină pe care m-aţi trimis s-o fac.
– Da, Alikhan? întrebă Martinez.
– Nimic, *my lord.* Negativ.
Panica începu să străbată nervii lui Martinez cu degete uşoare. Flota făcuse imposibil, în mod înţelept, ca un locotenent junior cum era el să tragă cu armamentul teribil al *Coronei* din proprie iniţiativă. Căpitanul şi fiecare dintre locotenenţi aveau chei cu coduri care deblocau armele fregatei, dar nu mai puţin de trei dintre cele patru chei trebuiau întoarse în acelaşi moment pentru ca armele să se declanşeze.
Chiar şi armele defensive, laserele la punct fix, erau inutile fără cele trei chei. Şi existau şanse ca navele naxide să înceapă să tragă în el foarte curând.
– Ai verificat peste tot în altă parte? întrebă Martinez. Sertarele? Sub saltea?
– Da, *my lord.* Tot negativ. Pot să mă duc în cabina căpitanului să repet procedura.
– Nu, trebuie să accelerez.
– Dacă îmi puteţi acorda două minute, pot măcar să duc echipamentul acolo. Când începe accelerarea, pot să sar în patul căpitanului. N-o să fie la fel de confortabil ca o cuşetă de acceleraţie propriu-zisă, dar o să meargă.
Pentru cele vreo două ore de viaţă care ne rămân, gândi Martinez.
– Foarte bine, răspunse el. Ai două minute.
Şi întrerupse transmisia.
– Ne-am îndepărtat de inel, raportă Eruken.
– Pilot, redu impulsul la zero.
– Reduc impulsul la zero, *my lord.*
– Două minute până la accelerare, zise Mabumba, dar Diem ridică o mână, ca un copil la şcoală care cere permisiunea să iasă din clasă.
– *My lord?* vorbi el. M-am uitat la planul dumneavoastră şi… ăă…
O strâmbătură exagerată îi distorsionă chipul îngust, palid, ca şi cum s-ar fi aşteptat să primească o scatoalcă peste cap pentru impertinenţă.
– E ilegal, zise. Zburaţi… zburăm… mult prea aproape de inel ca să fim în siguranţă.
Martinez se uită la el şi încercă să-şi ia înfăţişarea atotputernică.
– Dar o să lovesc cu adevărat ceva?
– Ah…
Încurcat, Diem se uită la schemă.
– Nu… nu ca atare, nu. N-or să fie ciocniri. Doar tot felul de… de probleme de proximitate.
– Atunci, rămânem la plan, Diem.

Se întoarse către staţia motoarelor.

– Mabumba, dă echipajului o avertizare de un minut.

– Foarte bine, *my lord.*

Alarma vui din nou, iar vocea lui Mabumba tună prin navă.

– Un minut până la accelerare. Un minut.

Într-un minut, am să devin fie un erou, fie cel mai mare criminal din flotă, de la Taggart de pe *Adevărul* încoace.

– Toată lumea să-şi ia medicamentele.

Întinse mâna după injectorul medical păstrat într-un buzunar sub braţul scaunului, şi-şi injectă în carotidă un medicament care avea să-i menţină vasele de sânge suple şi să ajute la împiedicarea unei comoţii în timpul acceleraţiei ridicate. Ceilalţi din cabina de comandă făcură la fel.

– Eruken, retrage reflectoarele de radar.

– Reflectoarele de radar retrase.

Carcasa din materiale compozite şi răşini sintetice a *Coronei* nu era un reflector radar natural, aşa că pentru a face navigaţia şi controlul traficului mai uşoare, fregata era dotată cu câteva reflectoare de radar. Martinez îşi zise că n-avea niciun rost să se transforme singur într-o ţintă.

– Douăzeci de secunde până la aprindere, rosti Mabumba.

– Motoare, aprindere la semnalul Planificării navigaţiei, zise Martinez.

– Aprindere la semnalul Planificării navigaţiei, *my lord.*

– Avertisment de zece secunde, pilot!

Din nou, alarma urlă trecând prin toată gama. Martinez îşi simţea sângele bubuind în semn de răspuns.

– Pentru că veni vorba, navigator, strigă acoperind hărmălaia, ai putea opri alarma aia de apropiere acum.

Apoi o cizmă uriaşă îl izbi în spinare, când motoarele se aprinseră iar *Corona* porni la drum.

Unsprezece

În ce împrejurări poate ordona un ofiţer moartea imediată a unui subordonat?

1. La recomandarea unei curţi de anchetă regulamentar instituite.

2. Când subordonatul este descoperit ridicând armele împotriva guvernului legal.

3. Când ofiţerul are dovezi că subordonatul este vinovat de o crimă capitală.

4. În orice împrejurări.

Sylla atinse cu stylus-ul cel de-al patrulea răspuns, cel corect, apoi atinse desenul care trecea la întrebarea următoare. Ştia că legile militare erau draconice şi lăsau puţin loc pentru erori sau pentru interpretări laxe.

Ştia, de asemenea, că legea militară era mult mai puţin severă în practică decât în teorie. Existau relativ puţini căpitani care să umble de colo până colo cu nonşalanţă retezând capetele subordonaţilor, pentru că, în teorie, fiecare cetăţean era clientul unui patron pair a cărui datorie era să-i supravegheze bunăstarea. În timp ce, din experienţă, Sylla ştia că mulţi pairi nu puteau fi sâcâiţi cu asemenea îndatoriri, rămânea posibil, cu toate acestea, ca, dacă un pair simţea că unul dintre clienţii lui fusese tratat nedrept, să poată face cercetări şi să provoace scandal, iar rezultatul să se transforme într-un proces civil care să treneze vreme de decenii. Căpitanii care voiau să pedepsească sever un subordonat îşi puteau acoperi spatele constituind o curte de anchetă şi, cu toate că nu erau obligaţi să urmeze recomandările vreunei curţi, de obicei o făceau, dacă voiau să evite problemele de mai târziu.

Sylla trecu repede prin următoarele câteva întrebări, sigură pe ştiinţa ei de a se descurca foarte bine la examene. Dreptul militar era materia la care era cea mai slabă, în afară de interpretarea Praxisului, dar până acum întrebările nu erau grele.

Primul loc părea cu siguranţă la îndemână.

Lovi uşor ecranul cu capătul gros al stylus-ului, în timp ce studia următoarea problemă, care avea de-a face cu jurisdicţia între numeroasele organizaţii militare şi paramilitare pe staţia de pe un inel, în afara bazei militare propriu-zise, când uşa sălii de examen se trânti de perete.

– *Lepădătuuuri!*

Sylla putea mulţumi anilor de condiţionare pentru faptul că mintea ei continua să rumege problema chiar şi când sări în picioare, cu bărbia sus şi gâtul dezgolit.

– *My lord?*

Supraveghetoarea daimong părea şi mai nervoasă decât cadeţii.

– De ce...?

Intrusul era terestru, şi purta uniformă de căpitan plin.

– A apărut o situaţie de urgenţă, zise el. Examenele sunt anulate. Tot personalul flotei trebuie să raporteze la posturi. Cei care nu au însărcinări în prezent trebuie să raporteze la comandamentul inelului, secţia de personal.

– Dar, *my lord…* protestă femeia daimong.

– *Acum, lepădături!*

Ordinul căpitanului era adresat cadeţilor, nu supraveghetoarei examenului.

Cadeţii se îngrămădiră la ieşire. Problema de jurisdicţie dispăru încet din mintea lui Sylla, şi aceasta se uită în jurul ei cu uimire crescândă.

Supraveghetoarea părea să nu ştie ce să facă. Încerca să ia legătura cu cineva de la comunicatorul de pe birou, dar nu părea să aibă niciun succes.

Situaţie de urgenţă, repetă în sinea ei Sylla, şi apoi alergă la vestiar să-şi scoată roba şi să îmbrace uniforma. În ciuda speculaţiilor murmurate de ceilalţi cadeţi, mintea ei era încă prinsă în tiparul întrebărilor de examen.

Examenele de locotenent, se gândi ea, *au fost anulate pentru următoarele motive:*

1. Din capriciul unui ofiţer superior.

2. Pentru că aşa vrem noi.

3. Examenele de locotenent nu au fost niciodată anulate.

Răspunsul corect, desigur, era al treilea. *Examenele de locotenent nu au fost* niciodată *anulate.*

Ceea ce însemna că, indiferent ce se petrecea, era important.

* * *

Corona se ascundea şi ţâşnea şi zbura în viteză de-a lungul marginii sudice a inelului Magariei, cu silueta zveltă a fregatei întunecată de strălucirea cozii orbitoare de materie anihilată. Martinez se simţea apăsat din ce în ce mai adânc în cuşeta de acceleraţie, întinzându-se în gelul de susţinere ca o bucată de chit îndesată într-o formă. Greutatea pistolului îl apăsa cu o durere insuportabilă, care-i rodea şoldul drept.

Ar fi putut să leşine când acceleraţia se apropie de 10 *g,* dar *Corona* nu rămase prea mult la o asemenea valoare, doar atât cât să atingă viteza de evadare când venea momentul să se desprindă de staţia de pe inel şi să pornească pe traiectoria către gaura de vierme numărul patru a Magariei.

Folosea inelul Magariei ca acoperire, ştiind că naxizii n-ar fi îndrăznit niciodată să tragă în el, de teamă să nu lovească inelul. Iar când sosi timpul să iasă de la adăpost şi să ţâşnească spre gaura de vierme, avu grijă ca marginea să rămână chiar între *Corona* şi

escadrilele naxide.

Acceleraţia *Coronei* scăzu la 6 *g,* ceea ce era o pacoste pentru echipaj, nu pentru că îşi pierdeau cunoştinţa, ci pentru că o păstrau, şi odată cu ea, şi greutatea acceleraţiei disperate, teribile.

La optsprezece minute după ce începuse evadarea *Coronei,* Martinez auzi în sfârşit ceva din partea naxizilor.

– Mesaj urgent prin comunicaţiile laser, *my lord.*

Cuvintele lui Vonderheydte se auziră în căştile lui Martinez.

– De la comandamentul inelului.

Comunicatorul laser era necesar pentru a străpunge coada fierbinte de plasmă a *Coronei.*

– Spune-le să aştepte, o să vorbesc chiar eu, răspunse Martinez.

– Foarte bine, *my lord.*

– Canalele radio dintre nave mai sunt bruiate?

– Nu, *my lord.* Bruiajul a dispărut cam cu două minute în urmă, când echipa *Coronei* conducea cu trei la unu.

Martinez surâse, apoi zâmbetul i se stinse când îşi dădu seama de ce încetase bruiajul. Acapararea escadrilelor non-naxide era completă, şi nu mai era nevoie să împiedice navele-ţintă să-şi semnalizeze primejdia.

Corona era cu adevărat singură acum, într-un sistem ostil.

Lăsă să treacă două minute – încă două minute în care inevitabilul era amânat – şi-i spuse lui Vonderheydte să facă legătura pe ecrane cu comandamentul inelului. Aşteptă până când lumina intermitentă de pe consolă îi spuse că era înregistrat.

– Aici Martinez, vorbi el.

Ecranul arătă că interlocutorul era un naxid de sex feminin în uniformă de căpitan senior, al cărei discurs era întârziat doar puţin de faptul că mesajul traversa distanţa dintre ei.

– Lord locotenent Martinez, spuse ea, sunt căpitanul senior Deghbal, la comanda inelului Magariei. Ai părăsit inelul fără permisiune şi te-ai angajat în manevre nesăbuite care au pus în primejdie nava şi staţia. Ţi se ordonă să te întorci imediat.

– Credeam că la comanda staţiei de pe inel se află căpitanul An-Char, observă Martinez.

– Căpitanul An-Char nu este disponibil.

Cuvintele fură rostite după o uşoară ezitare.

– Eu sunt la comanda inelului. Ţi se ordonă să te întorci.

– Poţi să mă asiguri că lordul locotenent Ondakaal se află sub arest? întrebă Martinez. A deschis focul asupra gărzilor mele de la ecluză şi l-a rănit pe unul dintre ei. A spus că nava noastră urma să fie abordată şi noi urma să fim ucişi cu toţii.

Deghbal se dădu puţin înapoi auzind asta, iar Martinez îşi dădu seama că minciuna lui făţişă o luase complet prin surprindere. Tot ce

se putea ca să-i încurce pe naxizi şi să-i facă necazuri lui Ondakaal, se gândi el. Şi încă şi mai important, să amâne. *Amână.* Amânarea trebuia să fie acum principalul lui obiectiv.

– Totul se află acum sub control, zise Deghbal în cele din urmă. N-ai niciun motiv să te alarmezi. Te poţi întoarce cu *Corona* la doc.

Martinez inspiră adânc, înfruntând acceleraţia care îi apăsa pieptul.

– Lady *escap,* spuse el, am primit instrucţiuni de la căpitanul meu să nu permit accesul nimănui la bordul navei fără ordinul său direct. Îmi puteţi obţine acel ordin?

Mânia adăugă forţă răspunsului lui Deghbal.

– Permisiunea căpitanului tău nu e necesară! Numai ordinul meu ar trebui să fie suficient!

Martinez făcu tot ce-i stătea în putinţă ca să pară că meditează serios la acest şir de argumente. Aruncă spre cameră o privire melancolică.

– Ei bine, lady *escap,* zise el, chiar aş dori ordinul căpitanului meu în această privinţă.

– Sunt ofiţerul tău superior! Trebuie să te supui ordinelor mele! Dacă nu sunt ascultată, vor exista consecinţe nefericite atât pentru nava ta, cât şi pentru tine.

Martinez se întrebă dacă se întâmplase vreodată ca cineva să nu asculte ordinele lui Deghbal. Probabil că nu. Spera că poate să profite de lipsa de obişnuinţă a lui Deghbal cu nesupunerea, şi încercă din nou să arate ca şi cum ar fi cântărit vorbele căpitanului superior. Apoi îşi încremeni faţa în ceea ce spera să arate un soi de hotărâre tâmpă, încăpăţânată.

– Vreau ordinul căpitanului Tarafah, zise el. Am încredere că el o să ştie ce se petrece de fapt.

Şi apoi se încruntă către cameră.

– Sfârşitul transmisiei.

Mă delectez prea mult cu asta, îşi zise Martinez, dar tot şi-o închipui pe Deghbal înjurând în faţa simbolului portocaliu cu *Sfârşitul transmisiei* care-i apărea pe ecrane. Apoi se întrebă dacă nu supralicitase, dacă Deghbal nu se va înfuria destul ca să ordone pur şi simplu un baraj de rachete care să urmărească fregata până când aceasta era distrusă.

Se uită spre Tracy şi Clarke, care monitorizau ecranele senzorilor, şi spuse:

– Monitoare, dacă vedeţi urme de rachete, anunţaţi-mă *repede.*

Ţintuiţi de acceleraţie în cuşetele lor duble, îşi rotiră capetele spre el cu ochi mari, bănuitori – deşi nu erau înrudite, din câte ştia el, semănau foarte mult între ele, fiind două tinere brunete, cu umeri laţi – şi apoi se întoarseră repede înapoi spre ecranele lor.

Martinez îi transmise un semnal lui Alikhan, de data asta folosind

sistemul navei în loc de ecranul de pe mânecă, ceea ce-i permitea lui Martinez să vorbească în microfonul de la cască în loc de butonul de la mânecă. Butonul mânecii lui Alikhan nu arăta nimic în afară de tavanul din cabina lui Tarafah, singura imagine disponibilă din moment ce Alikhan era întins în patul căpitanului la 6 *g.*

– Ai avut vreun pic de noroc?

Vocea lui Alikhan arăta apăsarea gravitaţiei în care lucra.

– Am adus instrumentele în cabina căpitanului, *my lord.* Dar tot ce-am avut timp să fac a fost să caut în birou – acolo n-am avut noroc.

– Dacă micşorez acceleraţia la 2 *g,* crezi că ai putea mânui... ăă... instrumentele?

– Aş putea, *my lord.*

– Bine. Sfârşitul transmisiei.

Ridică vocea ca să se facă auzit de Eruken.

– Motoarele. Reduceţi acceleraţia la 2 *g.*

– Foarte bine, *my lord.*

O uşurare limpede se auzea din casca lui Eruken. Ferocitatea acceleraţiei se domoli, iar scheletul *Coronei* gemu, eliberat de tensiune.

– *My lord?*

Întrebarea lui Vonderheydte intră în casca lui Martinez.

– Îmi daţi permisiunea să folosesc toaleta? Am băut cafea în timp ce cenzuram corespondenţa, şi...

Martinez rânji. Banalitatea reteza de fiecare dată dramatismul.

– Ai permisiunea, răspunse el. Transferă ecranele pe panoul meu cât timp lipseşti. Fii atent.

Mişcarea la 2 *g* era ca şi cum ai fi mers cu încă o persoană în spate. Luxaţiile şi oasele rupte erau obişnuite, iar Martinez nu-şi putea permite personal accidentat. „Doctorul” de pe *Corona* – de fapt un farmacist clasa a doua – era şi doctorul echipei, şi fusese lăsat în urmă, pe Magaria.

Dar nu voia nici ca echipajul din cabina de comandă să facă pipi pe el.

– Cine altcineva mai are nevoie la toaletă?

Se ridicară cele mai multe dintre mâini. Acceleraţia intensă era dificilă pentru vezici.

Că tot se gândise la asta, îşi zise Martinez, nu i-ar fi stricat nici lui o vizită la toaletă. Făcu un anunţ general către echipajul navei că oamenii vor avea un pic de timp să meargă cu toţii la baie, dar tot cu atenţie.

În cazul în care *Corona* supravieţuia în următoarele câteva ore, avea să pună echipajul să îmbrace costumele de vid, cu dispozitivele sanitare necesare incluse.

Patru membri ai echipajului intraseră şi ieşiseră de la toaletă prin

rotaţie înainte ca Alikhan să raporteze.
– Am deschis seiful, *my lord.* Fără noroc.
O mânie neagră coborî asupra lui Martinez. Eşecul îi omorâse probabil pe toţi.
– Caută în cameră, insistă el. Apoi în birou.
– Foarte bine, *my lord.* Are un seif în birou?
– Nu ştiu. Dacă este, o să ştii ce să faci.
Martinez fu ultimul în rotaţia de la toaletă. Încovoiat sub apăsarea gravitaţiei, tocmai se târâse înapoi în cabina de comandă când sosi următoarea transmisie de la comandamentul inelului.
– Este *elcap*-ul, *my lord!* anunţă voios Vonderheydte, ca şi cum ar fi crezut că simpla prezenţă electronică a lui Tarafah ar fi îndreptat toate neînţelegerile şi ar fi rezolvat toate problemele *Coronei.*
– Aşteaptă, zise Martinez.
Se lăsă încetişor în cuşetă, lăsă cuşca să se regleze într-o poziţie mai comodă, apoi coborî ecranele şi le blocă în faţa lui.
Martinez se întrebă cum ar fi fost dacă striga *Unde-i cheia ta de căpitan?* la un anumit moment al discuţiei. Ar fi avut Tarafah ocazia să răspundă înainte ca rebelii să-l facă una cu pământul sau să întrerupă transmisia? Se întrebă dacă lui Tarafah i-ar fi trecut măcar prin cap să-i dea răspunsul la întrebare.
Şi se întrebă dacă nu cumva, doar punând întrebarea, n-ar confirma cele mai rele bănuieli ale comandamentului inelului şi n-ar declanşa imediat o salvă de rachete ţintite în direcţia *Coronei.*
Se hotărî că mai bine nu întreba.
– Aici Martinez, răspunse el.
Tarafah se uita furios la el de pe ecran, şi imaginea săltă şi se clătină puţin. Era probabil camera de la mâneca altcuiva, din moment ce Tarafah purta trening şi nu avea un dispozitiv propriu la mânecă. Martinez auzi în fundal zgomotele mulţimii. Tarafah era undeva în interior, într-un decor oficial, iar vocea lui se răsfrângea de pereţii duri – probabil că se afla într-una dintre încăperile sau coridoarele de dedesubtul stadionului de fotbal.
– Ce-i chestia asta pe care o aud despre tine, că ai lansat *Corona* şi zbori ca o rachetă peste tot inelul? întrebă Tarafah cu severitate.
Amână, îşi spuse Martinez.
– Aud că echipa *Coronei* conduce cu trei la unu, *my lord,* zise el. Felicitări, în primul rând – planurile dumneavoastră atente au dat roade.
– Acum e patru la unu, replică Tarafah.
Un strop de vanitate se simţi în furia lui.
– Sorensen lui Villa, apoi lui Yamana, lui Sorensen, lui Digby – şi *gol.* Genial, *my lord.*
– Mulţumesc, mormăi Tarafah. Dar trebuie să mă întorc la echipă –

nu vrem ca cei de pe *Beijing* să dea încă un gol în ultimele minute.

– Da, *my lord.* Îmi pare rău că vi s-a cerut să plecaţi de la meci.

– Nava mea.

Tarafah îl privi printre gene.

– Cum rămâne cu nava mea?

– Naxizi înarmaţi au încercat să abordeze *Corona, my lord.* A trebuit s-o scot din doc.

Tarafah îi aruncă o privire dispreţuitoare.

– Asta mi s-a explicat. A fost o inspecţie-surpriză.

– Erau înarmaţi, *my lord,* insistă Martinez. De ce au nevoie inspectorii de arme? Şi năvăleau în toate navele de pe staţie. Câte patruzeci la fiecare navă. Naxizi. *Numai* naxizi. Cu pistoale.

Ochii lui Tarafah se mutară către ceva sau cineva din afara cadrului, apoi reveniră.

– Un naxid v-a adus informaţia, *my lord?* întrebă Martinez încet. Se află naxizi alături de dumneavoastră acum?

Tarafah şovăi, apoi privirea i se oţeli din nou.

– Sigur că sunt naxizi, rosti el în sfârşit. Sunt din echipa comandantului de flotă Fanaghee.

Tonul îi deveni acuzator.

– Ai amestecat aici un *comandant de flotă,* Martinez! Ştii ce lucru *enorm* este ăsta?

Ovaţii asurzitoare se înălţară dinspre mulţimea apropiată, iar pe chipul lui trecu o umbră de nerăbdare.

– Trebuie să mă întorc la joc. Acum întoarce *Corona* şi înapoiază-te la staţie – totul se va îndrepta odată ce ajungi aici.

Lui Martinez i se strânse inima. Acum, gândi el, este exact momentul în care toate astea încetează să mai fie distractive.

– Sunteţi liber să spuneţi asta? întrebă. Fără constrângere sau presiuni?

– Sigur că da, se răsti Tarafah. Acum adu *Corona* înapoi la inel şi o să aranjăm totul.

– Da, *my lord,* răspunse Martinez, simţind pe limbă amărăciunea cuvintelor pe care ştia că le va spune în continuare.

Amână, îşi zise. Amânarea era totul. Amânarea justifica orice.

– Numai dacă o să-mi daţi cuvântul codificat, îi spuse lui Tarafah, o să întorc nava şi o să încep decelerarea.

Tarafah începuse să întoarcă spatele, gata să se întoarcă pe terenul de fotbal, dar în acest moment se roti înapoi spre cameră.

– Să-ţi dau ce? întrebă.

Martinez încercă să-şi păstreze seriozitatea pe chip.

– Cuvântul codificat, repetă el. Codul pe care mi l-aţi dat noaptea trecută.

Tarafah scoase un mârâit de frustrare.

– Despre ce tot vorbeşti, Martinez?

– Vă amintiţi? insistă Martinez, cu tristeţe şi teamă în inimă, chiar în timp ce încerca să pară în continuare serios şi plin de zel. Vă amintiţi, la cină? Când am vorbit despre bănuielile mele în legătură cu mişcările naxizilor, mi-aţi spus că nimeni nu urcă la bordul *Coronei* dacă dumneavoastră nu daţi parola.

– Nu ţi-am dat niciodată nicio parolă! exclamă Tarafah. Despre ce tot aiurezi?

Părea sincer încurcat. Tristeţea apăsa asupra lui Martinez la fel ca presiunea lentă, inevitabilă, a gravitaţiei. Tarafah încă nu înţelegea cât de grav fusese trădat.

– Parola care-mi spune că sunteţi liber şi neconstrâns, spuse Martinez. Trebuie să-mi daţi parola, *my lord,* înainte să întorc *Corona.*

– Nu ţi-am dat nimic… – camera aţintită asupra lui Tarafah se clătină – nimic de genul ăsta. Îţi…

Şovăi, cu privirea îndreptându-se în afara cadrului, apoi revenind.

– Îţi cer să întorci *Corona* şi să revii la staţia de pe inel!

– Fără parolă? întrebă Martinez, şi de data asta îngădui tristeţii să se vadă.

– Înţeleg, lord *elcap.* Sfârşitul transmisiei.

Ar fi putut continua dialogul vreme de încă vreo câteva schimburi de replici, dar nu avea inima s-o facă.

Mai câştigase nişte timp, şi-l câştigase pe socoteala căpitanului. Naxizii urmau să aibă nevoie de timp ca să capete o parolă de la Tarafah, cu atât mai mult cu cât parola nu exista.

Pentru o clipă, Martinez se lăsă în voia imaginilor cu Tarafah lovit cu bastoane paralizante, bătut, încătuşat, împuşcat, îl vedea pe Tarafah zăcând în propriul lui sânge, insistând, printre dinţii încleştaţi de durere, că nu exista nicio parolă.

Amână. Câştigase timp, asta era important.

Îi semnaliză din nou lui Alikhan.

– Ceva nou?

– Era un seif în biroul *elcap*-ului, *my lord.* Nimic înăuntru, în afară de documente.

– Ai căutat prin tot biroul?

– Asta fac acum, *my lord.*

– Să-ţi trimit ajutoare?

– Aveţi încredere în altcineva pentru treaba asta, *my lord?* întrebarea îl făcu pe Martinez să se oprească brusc.

În cine *putea* să aibă încredere? Cheile căpitanului şi ale locotenenţilor erau obiectele cele mai primejdioase de pe navă. Era o crimă capitală – una dintre acelea care presupuneau jupuirea şi dezmembrarea – să te afli în posesia unei chei care nu-ţi aparţinea. Exista cineva pe navă cu adevărat convins că era necesar să facă rost

de chei şi chiar să asculte ordinul?

Martinez cugetă la problema asta. Apoi izbucni în râs când îi trecu prin cap o posibilitate. Verifică listele echipajului ca să afle unde erau posturile de luptă, apoi semnaliză către Zhou şi Knadjian. Cei doi se uitară lung la el de pe ecrane, cu surpriza înscrisă limpede pe feţele învineţite.

– Vreau să vă prezentaţi la Alikhan, în biroul căpitanului, şi să-i urmaţi instrucţiunile, le spuse, surprinzându-i şi mai mult.

Bătăuşii veseli de pe *Corona* ar trebui să se distreze de minune făcând bucăţi cabina căpitanului.

– *My lord!*

Tracy, operatoarea de la senzori, scoase un ţipăt brusc, plin de uimire.

– *Ferogash* s-a lansat!

Un crucişător, cam de două ori mai mare decât *Corona.*

– Poţi stabili cursul? întrebă Martinez.

– N-a pornit motoarele, *my lord.* S-a separat doar de staţia de pe inel.

– Anunţă-mă dacă se duce undeva.

– Da, *my lord.*

Naxizii plănuiau ceva pentru *Ferogash,* iar Martinez era dispus să parieze că în acel plan era inclusă şi *Corona.*

Medită o clipă, apoi îl apelă pe secretarul căpitanului.

– Saavedra, vorbi el, tu înţelegi situaţia.

Saavedra îl privi cu prudenţă, muşcându-şi buzele pe sub mustăţile lungi.

– Înţeleg explicaţia dumneavoastră cu privire la situaţie, lord locotenent.

Martinez descoperi înăuntrul lui o lipsă clară de entuziasm pentru aspiranţii care făceau asemenea distincţii retorice.

– Înţelegi că nava este în pericol? întrebă. Că s-ar putea să se tragă asupra ei?

Saavedra încuviinţă scurt din cap.

– Înţeleg, *my lord.*

– Pentru a activa armamentul defensiv, am nevoie de cheia căpitanului. Ştii unde o ţine căpitanul?

Ochii lui Saavedra se aspriră. Maxilarul îi încremeni.

– Nu ştiu, *my lord.*

– Eşti sigur? Viaţa tuturor de pe navă ar putea fi în joc.

– Nu ştiu unde este cheia, *my lord.*

– N-ai dat niciodată peste ea? Nu l-ai văzut niciodată scoţând-o sau luând-o dintr-un sertar, sau din seif…?

– În singurele ocazii în care am văzut cheia căpitanului, se afla la gâtul lui.

Martinez hotărî că nu-i plăceau nici aspiranţii care foloseau o exprimare excesiv de protocolară. Se gândi să-l viziteze pe Saavedra în indiferent ce compartiment se adăpostea şi să-i facă o gaură în genunchi, în speranţa că ar putea stoarce o amintire. Dar fantezia era doar fantezie; nu îndrăznea să plece din cabina de comandă.

Raţiunea trebuia să triumfe.

– Vreau să te gândeşti, îl îndemnă Martinez. Să te gândeşti unde-şi pune căpitanul lucrurile de valoare. Unde-ar putea ascunde ceva preţios. Orice-mi poţi spune…

Saavedra privea arogant de pe ecran.

– O să-mi consult memoria, *my lord.*

– Consult-o mai departe, zise Martinez dezgustat. Sfârşitul transmisiei.

În următoarele paisprezece minute, *Ferogash* continuă să plutească liber, îndepărtându-se de staţia de pe inel fără să manevreze. Alikhan nu raportă niciun succes, nici măcar după ce sosiră cele două ajutoare şi Martinez sugeră să ciocănească panourile în căutarea compartimentelor secrete şi să deschidă cu forţa cămara căpitanului. Dacă biroul ar fi avut covoare, ar fi sugerat ca acestea să fie sfâşiate.

Apoi sosi încă o transmisie de la comandamentul inelului.

– E Deghbal, *my lord,* raportă Vonderheydte.

– Spune-i să aştepte.

Martinez numără un minut şi jumătate, atât cât îndrăznea, apoi răspunse.

– Aici Martinez, *my lady.*

Ochii negru cu verde ai lui Deghbal licăreau la luminile centrului de comandă al inelului.

– Căpitanul şi-a adus aminte de parola pe care ţi-a dat-o. Parola este „ofsaid”.

Martinez încercă să pară uşurat, ca şi cum acest cuvânt era lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult pe lume, în loc să fie primul la care Tarafah se gândise când durerea devenise în cele din urmă prea mare ca să fie suportată.

– Mulţumesc, *my lady,* răsuflă Martinez. Acum, pot să aud cuvântul chiar de la lordul *elcap* Tarafah?

– Lord Tarafah nu e disponibil, răspunse Deghbal. Echipa voastră tocmai a obţinut o victorie, cu patru la unu. Pe teren e o debandadă totală. Sărbătoarea e în toi. Nu cred că l-am putea găsi pe căpitanul Tarafah nici dacă am dori…

Martinez se sili să afişeze pe faţă ceea ce spera că era un surâs linguşitor.

– Aş dori totuşi să-l aud de la căpitan, dacă se poate.

– Nu se poate!

Răspunsul lui Deghbal fu instantaneu şi tăios.

– Asta a durat destul. Vei aduce imediat *Corona* înapoi în doc.

– Aş dori foarte mult să aud asta de la căpitan.

– *Te vei întoarce imediat!*

În vocea căpitanului Deghbal se auzea vibraţia guturală care era echivalentul naxid al unui mârâit.

– *Au fost destule jocuri astăzi!*

Deghbal se apleca spre cameră, cu buzele acoperite de mărgele negre răsfrânte.

– Dacă nu te supui, voi ordona să se tragă în nava ta.

– Doar pentru că vreau să vorbesc cu căpitanul? zise Martinez.

Făcu ochii mari, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

– Lăsaţi-mă doar să aud cuvântul de la căpitanul meu şi totul va fi în ordine.

– Ascultă-mi ordinul sau vei înfrunta consecinţele.

Deghbal se dădu înapoi, cu ochii negru cu verde arzând.

Martinez nu scoase niciun cuvânt, se rezemă pur şi simplu în cuşeta lui şi privi impasibil spre cameră. Nu-i trecea prin cap niciun alt mod de a întârzia lucrurile. El şi cu Deghbal se uitară unul la altul vreme de o clipă nesfârşită... Martinez numără opt secunde. Apoi Deghbal flutură dispreţuitor o mână.

– Sfârşitul transmisiei.

Apăru simbolul portocaliu de *Sfârşitul transmisiei,* iar Martinez ceru ecranului să dispară.

Acum o să murim, îşi spuse.

Dar nu se întâmplă nimic pe moment. Motoarele *Coronei* continuară să ardă încă nouă minute înainte de a se auzi ceva dinspre staţia de pe inel.

– *Ferogash* manevrează, *my lord!* anunţă Tracy.

– *Ferogash* aprinde motoarele principale! adăugă Clarke, ca un ecou.

Martinez încercă să-şi controleze tresărirea bruscă a inimii.

– Zero-zero-unu cu zero-zero-unu. Curs către nord, *my lord.* 2 *g* şi accelerează.

Busola de 313 grade shaa nu avea coordonată zero – începea în schimb cu unu, restul impar care rămânea după divizarea numărului prim. Unu, desigur, simboliza Calea Unică Adevărată a Praxisului.

Ferogash nu-i urmărea, se îndrepta spre nord, drumul cel mai scurt ca să se îndepărteze de inel şi să deschidă focul.

– Membru al echipajului Saavedra, rosti Martinez.

Chipul trufaş al aspirantului apăru prompt.

– Un crucişător de două ori mai puternic e pe cale să tragă în noi, îl anunţă Martinez. Dacă ai vreo idee despre locul unde îşi ţine căpitanul cheile e momentul să-mi spui.

– N-am nici cea mai mică idee, lord locotenent, replică Saavedra. Nu doresc să ştiu unde-şi ţine cheile căpitanul, şi n-am dat nicio atenţie acestui lucru.

– Sclipiri de rachete! strigă Clarke. Trei, cinci, şase... opt urme de rachete, *my lord!*

– Avem opt rachete îndreptându-se spre noi, îi zise Martinez lui Saavedra. Dacă ai vreo idee referitoare la chei, ar fi mai bine să-mi spui.

Saavedra se uită împietrit la Martinez.

– Aţi putea să vă predaţi, *my lord,* şi să vă întoarceţi la bază, zise el. Cu siguranţă, comandantul de flotă va ordona ca rachetele să fie dezactivate dacă îi ascultaţi ordinul.

Ticălosul absolut incoruptibil, mârâi Martinez. Sfărâmarea rotulelor ar fi fost prea bună pentru el.

– Paisprezece minute până la detonare, *my lord,* anunţă Tracy.

– Ai mai puţin de paisprezece minute ca să te gândeşti la ceva ce n-am mai încercat, îi spuse Martinez lui Saavedra. Apoi poţi muri împreună cu restul echipajului.

Se decuplă şi se întoarse spre Kelly.

– Armele. Vreau să te pregăteşti să lansezi una dintre şalupe ca momeală.

– Da, *my lord.*

Ezită, apoi întoarse ochii negri către Martinez.

– *My lord,* ăă... cum anume *să fac* asta?

– Lansăm şalupa pe acelaşi curs, dar la viteză mai mică. Sperăm ca rachetele să se fixeze asupra şalupei în locul nostru.

Fără cheia căpitanului, cele două şalupe erau singurele lucruri pe care Martinez le putea lansa. Din nefericire, nu erau înarmate, aşa că nu foloseau la nimic pentru ofensivă, iar şansele ca una dintre rachete să confunde o şalupă cu fregata erau foarte aproape de zero.

Kelly clipi spre consolă.

– Cred că pot face asta, *my lord.*

– Bine. Anunţă-mă când eşti gata, şi o să verific ce-ai făcut.

Ea păru să se calmeze.

– Foarte bine, *my lord.*

Martinez îl chemă pe Alikhan.

– Aţi încercat să căutaţi din nou în cabina lui Koslowski?

– Am încercat, *my lord.*

– Vreo idee nouă, *câtuşi de puţin?*

– Nimic, *my lord.*

– Bine, atunci. Du-ţi oamenii în paturile ofiţerilor. Am de gând să mai accelerez puţin.

Către Mabumba:

– Avertisment de acceleraţie!

Răsună vaietul strident al alarmei de acceleraţie.

– Foarte bine, *my lord.*

Mări acceleraţia *Coronei* la 6 *g* în timp ce încerca cu disperare să se gândească la o cale de scăpare. Gravitaţia apăsătoare ar fi trebuit să-l obosească, dar mintea îi roia de idei – manevre radicale, improvizaţii pline de imaginaţie ale unor momeli, picaje sinucigaşe ale şalupelor asupra staţiei de pe inel – toate zadarnice. Singurul lucru pe care l-ar obţine era încetinirea vitezei cu care se apropiau rachetele şi câştigarea câtorva minute de viaţă pentru echipaj.

– Douăsprezece minute, *my lord.*

Martinez îşi dădu seama că mintea lui alerga prea repede ca să fie cu adevărat de vreun folos, şi încercă să încetinească, să treacă în revistă tot ce ştia, pas cu pas.

Garcia îi spusese că locotenentul Koslowski nu purta niciodată cheia asupra lui atunci când juca fotbal. Koslowski era singurul dintre ofiţerii de pe *Corona* despre care Martinez ştia cu siguranţă că nu-şi purta cheia, aşa că asta însemna că trebuia să se concentreze asupra lui Koslowski.

Locul cel mai raţional în care Koslowski îşi putea pune cheia ar fi fost seiful din cabină, dar Koslowski nu fusese atât de raţional. N-o pusese nici în oricare alt loc evident din cabina lui. Aşa că, unde altundeva s-ar fi dus?

Unde altundeva se duceau *ofiţerii?*

Popota. Acolo mâncau şi se destindeau ofiţerii. Exista o cămară încuiată unde ofiţerii îşi ţineau băuturile şi delicatesele.

Dar popota era un loc nesigur, intrau oameni să facă curăţenie, iar intendentul popotei şi bucătarul aveau amândoi chei la cămară. Popota părea extrem de improbabilă.

Poate că totuşi Koslowski dădea cheia cuiva în care avea încredere. Dar singurii candidaţi probabili erau în echipă.

– Zece minute, *my lord.*

Bine, continuă Martinez, dar dacă ofiţerii nu-şi purtau cheile, trebuiau să le restituie căpitanului. Aşa că, presupunând că Koslowski făcuse ceea ce trebuia să facă, unde o pusese Tarafah?

În niciunul dintre seifuri. Nu în birou. Nu în sertare. Nu sub saltea sau într-un compartiment secret din panourile de mahon făcute la comandă de pe pereţi.

O pusese… *la gât.* Lui Martinez i se strânse inima. Îşi putea imagina cum se întâmpla, şi-l imagina pe Tarafah punându-şi şnurul elastic în jurul gâtului şi îndesând cheia în partea din faţă a treningului, alături de propria lui cheie de căpitan lipită de părul de pe piept…

Nu. Martinez alungă cu fermitate imaginea din minte. Cheia trebuia să fie în altă parte.

– Nouă minute, *my lord.*

Cuvintele fură rostite odată cu o vibraţie prelungă, ca un geamăt, a scheletului tensionat al *Coronei.*

Ar accepta Fanaghee capitularea *Coronei?* se întrebă Martinez. Putea presupune cu siguranţă că ar vrea fregata înapoi. Dar – reprezentând poate un interes vital mai accentuat – ar accepta Fanaghee capitularea lui Martinez?

Martinez credea că nu. Sângele lui probabil că ar fi decorat încă pereţii comandamentului când Fanaghee şi-ar fi pus noul căpitan la bord. Poate că ar fi fost mai uşor pentru toată lumea dacă îşi lua pur şi simplu pistolul şi-şi zbura singur creierii.

Nu. Martinez alungă acest gând din minte. Unde era *cheia?*

Îşi imagină cabina lui Koslowski, exact ca a lui... mică, cu patul îngust, suspendat, spălătorul, dulapul mare care conţinea formidabilul număr de uniforme necesare, cuferele cu cantitatea imensă de obiecte pe care un ofiţer trebuia să le care cu el de la un post la altul. Rafturile, micul birou cu accesul la computer.

Pur şi simplu nu era loc să ascunzi ceva. O cabină era *mică.*

Ştia că dormitorul căpitanului era mai mare, deşi nu fusese niciodată înăuntru, dar nu-şi închipuia că ar fi foarte diferit.

Şi mai era biroul căpitanului. Masa, cu accesul la computer. Seiful. Rafturile şi toate trofeele de la fotbal.

Trofeele. Obiecte sclipitoare, stând în biroul lui şi fixate împotriva acceleraţiei ridicate, care însemnau mai mult pentru căpitanul-locotenent Tarafah decât orice altceva, inclusiv probabil decât funcţia lui de comandă. Obiectele pe care le admira în fiecare zi, pe care probabil că le mângâia în secret.

Martinez era atât de ţintuit de amintirea trofeelor, încât nu reuşi să audă cuvintele care-i erau adresate.

– Scuză-mă? vorbi el absent. Repetă, te rog.

– Cred că am configurat şalupa aşa cum doreaţi, îi zise Kelly.

– Bine. Aşteaptă.

Îl apelă pe Alikhan.

– Ai verificat trofeele? vru el să ştie.

– *My lord?*

– Te-ai uitat în trofee? Trofeele flotei locale sunt *cupe,* nu?

Auzea amărăciunea lui Alikhan chiar şi prin tensiunea pe care acceleraţia de 6 *g* o punea asupra vocii.

– Nu, *my lord.* Nu m-am gândit să mă uit.

– Motoare! strigă Martinez. Reduceţi acceleraţia la 1 *g!*

– Reduc acceleraţia la 1 *g, my lord,* repetă Mabumba.

Grinzile *Coronei* gemură când greutatea apăsătoare se ridică. Martinez inspiră întretăiat, recunoscător să respire fără efort. Trase în piept şase înghiţituri plăcute de aer, apoi nerăbdarea îl îndemnă să

ceară informaţii.

– Ce-ai găsit, Alikhan?

– Încerc să deschid încuietoarea capacului, *my lord.* Aşa… bag mâna…

În tăcerea care urmă, chiar şi cu bubuitul necruţător al inimii, Martinez auzi scrâşnetul metalic al unghiilor lui Alikhan pe interiorul cupei. Şi apoi răsună oftatul adânc al lui Alikhan, un oftat care pentru Martinez păru încărcat de toată disperarea din univers…

– Şase minute, *my lord.*

Cuvintele lui Tracy cădeau ca plumbul.

– Le-am găsit pe amândouă, lord Gareth, spuse Alikhan cu un ton de veselie rezervată.

Pentru o clipă, deznădejdea încă atârnă ca un linţoliu deasupra minţii lui Martinez, apoi aceasta fu risipită de o descărcare electrică de triumf care aproape că îl făcu să aclame cu voce tare.

– Activaţi ecranul de birou al căpitanului, zise el. Introduceţi cheia. Pregătiţi-vă să răsuciţi la semnalul meu. *Armele! Kelly! Prinde!*

Cadetul Kelly se întoarse în timp ce Martinez pescui din buzunar cheia lui Garcia. Avea pe chip o expresie luminoasă, ca şi cum, cu ochi arzători, l-ar fi văzut pe Martinez coborând din ceruri pe nori în culorile curcubeului.

Cadetul întinse mâinile subţiri, şi Martinez îi aruncă cheia.

– Introdu şi răsuceşte la semnalul meu.

– Foarte bine, *my lord!*

Martinez se descheie la tunică şi îşi scoase propria cheie peste cap. Băgă cheia în fanta argintie de metal de pe consola de comandă din faţa lui.

– Armele… Alikhan… Răsuciţi la comanda mea. Trei. Doi. Unu. Acum!

Kelly surâse copleşită când panoul armelor se aprinse în faţa ochilor ei. O altă lumină apăru pe panoul lui Martinez, indicând că armele erau libere.

– Alikhan, treci într-un pat şi leagă-te!

– Da, *my lord.*

Şi apoi, în timp ce o uşurare frenetică i se revărsa în vine, Martinez se întoarse spre Kelly.

– Armează laserele defensive la punct fix! strigă el. Acesta *nu* este un exerciţiu!

Se grăbea atât de tare, încât trebui să se stăpânească să nu răcnească vorbele ca un nebun.

– Acesta nu este un exerciţiu, repetă Kelly cu un surâs larg, strălucitor. Armez laserele defensive la punct fix.

– Activează radarele de la pupa!

– Radarele de la pupa activate, *my lord.*

– Acesta nu este un exerciţiu. Încărcaţi bateria de rachete numărul unu cu antimaterie!

– Acesta nu este un exerciţiu. Încarc bateria de rachete numărul unu cu antimaterie… rachetele încărcate, *my lord.*

Rachetele fuseseră încărcate cu combustibilul cu antimaterie, fiecare unitate constând într-un fulg solid de antihidrogen care fusese saturat cu atenţie cu un exces de pozitroni, ceea ce îi permitea să stea suspendat de către electricitatea statică în interiorul unui cip minuscul de siliciu gravat. Configuraţia era stabilă şi ar fi durat vreme de decenii, iar cipurile erau atât de mici, mult sub ceea ce ar fi putut fi zărit cu un microscop convenţional, încât în masă curgeau ca un lichid. Antihidrogenul servea atât în calitate de carburant pentru rachetă, cât şi de focos – tot combustibilul care nu se consuma la apropiere exploda la capătul drumului.

Acelaşi combustibil cu antihidrogen era folosit de *Corona* pentru propria ei propulsie, deşi navele mai mari foloseau antihidrogen suspendat în microcipuri mai mari, care furnizau mai multă putere motoarelor.

– Monitoare, întrebă Martinez, care este dispersia salvei?

– Sunt grupate la un loc, *my lord,* răspunse Tracy.

Martinez aduse traseele radarului pe propriile lui ecrane.

Rachetele care se apropiau erau grupate, zburând parcă în formaţie. Una dintre rachetele *Coronei* ar trebui să ajungă pentru a le nimici, dar se gândi că ar trebui să tragă două, doar ca să fie sigur.

Trase pupitrul armelor pe ecranele lui şi începu să configureze rachetele.

– O să tragem bateria unu în salve de câte două, îi explică lui Kelly. Primele două vor avea grijă de rachetele care se apropie. Următoarele două vor accelera până când se apropie de rachetele inamice, apoi vor întrerupe propulsia şi vor pluti prin explozie, ieşind pe partea cealaltă, îndreptându-se spre staţie, dar arătând pe radare ca nişte rămăşiţe – sau aşa sperăm. Următoarea pereche va zbura direct spre staţia inelului şi probabil va fi doborâtă, dar i-ar putea distrage de la a doua pereche. A patra pereche o ţinem de rezervă.

Kelly arăta puţin copleşită.

– Da, *my lord,* răspunse ea în sfârşit.

– Când reîncarci, încarcă tubul numărul unu cu o momeală.

Apăsă câteva taste.

– Da, *my lord.*

Pe o navă mai mare, ar fi existat un ofiţer tactic care să aibă grijă de toate aceste amănunte. Dar în timp ce-şi depăna planurile, iar degetele dansau pe ecrane şi loveau tastele consolei, Martinez descoperi că se delecta din nou, savurând planificarea şi execuţia şi, mai ales, mica surpriză pe care plănuia să le-o facă naxizilor.

Spulberă totul. Vorbele lui Garcia îi răsunau în minte, şi simţi plăcerea risipindu-i-se. Nu erau numai rebeli naxizi pe navele pe care plănuia să le distrugă, erau şi echipajele lor captive, iar instalaţiile militare de pe inel erau doar o mică parte a uriaşei structuri; acolo locuiau şi milioane de civili. Totul ar fi murit dacă micul lui plan isteţ reuşea.

Rămase pentru o clipă cu privirea aţintită către imaginea întunecată, rece: fulgerul, mingea de foc, jetul de raze gamma. Staţia de pe inel se spărgea, învârtindu-se scăpată de sub control, cu unele părţi aruncate în spaţiu, iar altele trase către flăcări şi către prăbuşirea pe planetă de către cablurile liftului spaţial.

– Trei minute, *my lord.*

Cuvintele lui Tracy îi întrerupseră reveria şi, cu o hotărâre fermă, lăsă deoparte ororile închipuirii sale.

– Acesta nu este un exerciţiu, vorbi Martinez. Trageţi tuburile unu şi doi.

– Unu şi doi trase, *my lord.* Acesta nu este un exerciţiu.

Şinele electromagnetice aruncară rachetele în spaţiu, iar acestea se reorientară şi îşi aprinseră motoarele.

– Rachetele trase şi zburând normal.

Martinez le urmări îndepărtându-se pe ecrane.

– Arme, acesta nu este un exerciţiu. Trageţi trei şi patru.

Perechea fu lansată, apoi următoarea pereche, toate zburând normal.

Martinez se hotărî să mărească distanţa între el şi antimateria pe cale să explodeze.

– Motoare, avertisment de gravitaţie mărită.

Sirenele vuiră.

– Alarmă de gravitaţie mărită, *my lord.*

Martinez ordonă reluarea acceleraţiei de 6 *g.*

Acum o să vedem cum reacţionează, îşi zise, în timp ce greutăţile de plumb ale gravitaţiei se adunau, una câte una, pe pieptul lui.

Naxizii trebuie să fi văzut lansările lui de rachete, şi ştiau că acum *Corona* are colţi. Trebuiau să înţeleagă că formaţia lor grupată de opt rachete ofensive va fi nimicită de contraatacul *Coronei.* Dar nu era prea târziu să-şi salveze barajul; puteau trimite comenzi fiecărei rachete să devieze, să se separe, astfel încât să nu fie distruse toate deodată.

Însă n-o făcură. Prima pereche de rachete a *Coronei* explodă chiar în mijlocul salvei inamice, distrugându-le pe toate în mingea de plasmă arzândă creată când antihidrogenul care exploda atinse tungstenul din jurul focosului. Un nor violent, năprasnic de radiaţii erupse între *Corona* şi Magaria, împiedicând ambele părţi să vadă ce se întâmpla în partea cealaltă.

Radiaţia se răci şi se stinse treptat. Primele obiecte pe care senzorii le putură detecta prin giulgiul din ce în ce mai slab fură cozile arzătoare ale rachetelor cinci şi şase îndreptându-se spre inel; al doilea lucru fură tot urme de rachete, a doua salvă de opt trasă de pe *Ferogash.*

– Douăzeci şi patru de minute până la impact, *my lord.*

Asta îi oferea lui Martinez un interval de timp confortabil în care să se ocupe de ele. Abia după ce trecură patru dintre aceste minute, radarele de pe *Corona* detectară rachetele trei şi patru, căzând spre inamic cu motoarele stinse şi cu viteza crescând pe măsură ce erau trase spre Magaria de către firele invizibile ale gravitaţiei.

– Salva inamică încă zboară strâns, *my lord.*

După ce atacul lor eşuase o dată, naxizii încercau acelaşi lucru de la capăt. Martinez nu putea decât să spere că vor continua tot aşa.

În timp ce se uita la ecrane, îşi dădu seama că atât el cât şi naxizii improvizau. Tacticile standard ale flotei presupuneau că ambele părţi aveau să se mişte rapid, poate cu o fracţiune semnificativă din viteza luminii, pe traiectorii mai mult sau mai puţin convergente. Tactica presupunea că cea mai mare problemă avea să fie detectarea poziţiei exacte a navelor inamice, din moment ce navele îşi puteau modifica semnificativ traiectoria din momentul în care le detecta radarul până când semnalul se întorcea la emiţător. Din moment ce distanţele implicate făceau inutile laserele distrugătoare de nave – la 0,3 din viteza luminii, nu era nevoie de prea multe manevre pentru a evita o rază de lumină care, oricât de rapidă, se mişca numai în linie dreaptă – acţiunile ofensive erau executate cu rachete inteligente care, cu ghidare, îşi puteau hăitui ţintele. Laserele se rezumau la funcţia de armament defensiv la punct fix, menite să fie îndreptate, în ultimă instanţă, către rachetele care se năpusteau spre o ţintă. Rachetele erau manevrate pe drumul către ţintă, atât pentru a anticipa eschivele ţintei, cât şi pentru a evita contramăsurile, şi urmau să manevreze în spatele barajelor de explozii de antimaterie care le ascundeau de inamic, la fel cum ascundeau şi escadrilele prietene.

Din câte ştia Martinez, nimeni nu elaborase vreodată tactici bazate pe faptul că una dintre părţi fugea dintr-o poziţie fixă, în timp ce cealaltă stătea pe loc, trăgând rachete în interiorul razei de lovituri directe, abia depăşind o secundă-lumină. Ironia era că problema tactică era atât de simplă, încât toate tacticile sofisticate create de-a lungul secolelor erau inutile. Ceea ce cerea situaţia erau laserele distrugătoare de nave – din moment ce raza era atât de mică, încât evadarea era imposibilă –, dar acele lasere mari nu existau. Ceea ce rămânea era un meci pe viaţă şi pe moarte, pur şi simplu, un uriaş şi un pitic care se băteau între ei cu pumnii de la o distanţă de câţiva centimetri.

Pentru a supravieţui, se gândi Martinez, piticul ar face mai bine să gândească rapid şi să rămână sprinten.

Configură două rachete să distrugă salva inamică, apoi ezită. O singură rachetă ar putea fi de-ajuns ca să facă treaba.

Avea şase reîncărcări pentru fiecare baterie de rachete, ceea ce însemna nouăzeci şi şase în total. Trăsese doar şase. Nu ştia câte rachete aveau escadrilele inamice, dar trebuiau să fie mii, plus şi mai multe depozitate în magaziile uriaşe de la staţia inelului de pe Magaria.

S-ar fi putut să nu-şi poată permite să piardă mai mult de o rachetă la fiecare salvă atacatoare. Naxizii puteau trage opt rachete la cea singură a lui şi tot rămâneau cu mult înainte. Se hotărî să tragă o singură rachetă.

– Încă două urme de rachete, *my lord.*

Acestea, trase el concluzia, erau aţintite către rachetele lui numărul cinci şi şase, cele ţintite către inel. Prevăzuse că aceste rachete aveau să fie luate ca ţintă şi nu-l supăra faptul că le pierdea. În schimb, schiţă punctele de intersecţie pentru a se asigura că puteau să-i fie de folos. Trase propria lui rachetă şi o programă să intercepteze salva înainte ca interceptoarele inamice să lovească rachetele cinci şi şase.

În acest moment, aflat la adăpost de detecţie datorită norului uriaş de radiaţie care izbucnea din distrugerea a nouă rachete cu antimaterie, îşi trase momeala, schimbă cursul cu douăzeci şi trei de grade spre babord, rămânând în planul eclipticii, şi forţă acceleraţia la 10 *g.*

Când norul care-l ascundea începu să se împrăştie, interceptoarele inamice îi loviră rachetele cinci şi şase, furnizând încă doi nori care mascară *Corona* vreme de încă vreo câteva minute. Când radiaţia începu să se disperseze, Martinez opri motoarele şi pluti în derivă.

Ceea ce vedeau acum naxizii pe ecrane era momeala – o rachetă configurată să reflecte o imagine radar de aproximativ aceeaşi mărime ca şi *Corona* – zburând la o acceleraţie constantă de 6 *g* pe aceeaşi traiectorie ca şi *Corona.* Radarele aveau să vadă şi *Corona,* desigur, dar Martinez spera că n-o vor găsi interesantă. Dacă era doar un simbol pe ecranele lor, s-ar putea să nu-l considere demn de investigaţie, nu ca pe momeala care atrăgea atenţia asupra ei atât de ostentativ. S-ar fi putut gândi că era doar o rămăşiţă, şi numai dacă îşi configurau senzorii ca să vadă mărimea reală a semnalului radar ar putea să vadă că nava *Corona* era de mărimea unei fregate.

Odată cu toate astea, îşi aminti Martinez, rachetele trei şi patru cădeau încet, fără ostentaţie, către Magaria. Proiectile verzi ca iarba, cu mingi de fotbal albe, mortale, pictate pe vârf.

În timp ce îi aştepta pe naxizi să răspundă, făcu un anunţ general

şi spuse tuturor să intre în costumele de vid, primind un răspuns de la Maheshwari:

– Echipajul din sala maşinilor e deja îmbrăcat, *my lord.*

Erau primele cuvinte pe care le auzea direct de la Maheshwari de când *Corona* îşi părăsise docul.

– Foarte bine, zise Martinez, în lipsă de altceva mai bun, apoi se desprinse din chingi ca să intre în costumul care atârnase tot acest timp în dulapul de costume din cabina de comandă.

În timp ce-şi scotea pantalonii, dădu peste centura pistolului, şi ezită.

Echipajul, micul lui regat de nouăsprezece suflete, îl urmase în acest plan nebunesc. Poate că era din cauza obiceiului de a asculta ordine, poate din cauza atitudinii sale calme, de autoritate, într-o situaţie confuză… şi poate din cauză că se temeau că ar putea folosi pistolul. Dar acum erau cu toţii implicaţi, într-un fel sau altul, iar pistolul era un obiect incomod care-i făcuse deja o vânătaie pe şold.

Înfăşură centura şi îndesă arma în dulapul de costume.

Era pe cale să termine de ataşat dispozitivul sanitar în jumătatea inferioară a costumului când Clarke, care continua să urmărească ecranele în timp ce partenera ei se îmbrăca, scoase un strigăt brusc:

– Urme de rachete! O mulţime! De pe *Ferogash,* de pe *Kashma,* de pe *Măreţia* – *toate* trag, *my lord!*

Martinez îşi forţă intrarea în costum şi se repezi spre cuşca de comandă, apoi se conectă la ecranele senzorilor. Fiecare navă din escadrila naxidă trăsese o salvă exact în acelaşi moment.

– Se îndreaptă vreuna *spre noi?* vru să ştie Martinez.

– Ăă… e prea devreme să-mi dau seama, *my lord.*

Martinez intră în cuşcă şi continuă să ataşeze dispozitivul sanitar, în timp ce situaţia evolua şi deveni curând evident că momeala nu funcţionase. Dintre cele o sută şaizeci şi patru de rachete care fuseseră lansate, prea multe se îndreptau direct spre *Corona* şi prea puţine spre momeală.

Dar naxizii făcuseră o greşeală lansând atâtea, şi toate în acelaşi moment. Deşi îndrumătorii armelor de pe fiecare navă aveau grijă să manevreze rachetele de la început şi să nu le lase să zboare în formaţie, cum făcuse *Ferogash,* veneau totuşi într-un val masiv, iar Martinez reuşi să regleze apărarea pentru a mătura din spaţiu un număr mare de rachete inamice cu fiecare interceptor pe care-l trimitea.

Naxizii ar fi făcut mai bine să pună fiecare navă să tragă la interval de zece secunde, se gândi el. Atunci ar fi consumat mult mai multe rachete pentru a le intercepta.

Norii de radiaţie înfloriră pe ecrane când contraofensiva *Coronei* nimici cea mai mare parte a atacului naxid. Paisprezece rachete

inamice supravieţuiră, şi toate fură distruse de laserele defensive ale *Coronei.* Cadetul Kelly dovedi că se pricepea să mânuiască laserele, prevăzând capriciile rachetelor şi doborându-le fără ezitare.

În acel moment, tot echipajul din cabina de comandă era îmbrăcat în costum, iar *Corona* zbura din nou accelerat, cu 6 *g,* spre gaura de vierme numărul patru. Martinez mai avea optzeci şi una de rachete.

Şi avea încă cele două rachete care cădeau spre inelul Magariei, şi le urmărea pe amândouă pe monitoare cu un interes arzător. Dacă numai una ajungea la destinaţie, revolta era încheiată, odată cu vieţile a patru sau cinci milioane de fiinţe conştiente de sine.

După cât se părea, naxizii observară până la urmă cel puţin unul dintre cele două obiecte de mărimea unei rachete care cădea spre ei, pentru că racheta numărul patru fu lovită de un laser defensiv şi distrusă, cu conţinutul de antimaterie împrăştiindu-se într-un evantai necontrolat, nereuşind chiar o explozie mare, dar creând un nor de radiaţii spectaculos. Norul trebuie să fi zăpăcit senzorii inamici, sau pe operatorii lor, pentru că racheta trei reuşi să ajungă mai aproape înainte să pornească motoarele şi să se orienteze spre ţintă, staţia flotei de pe inel.

Laserele defensive răspunseră cu întârziere şi prinseră racheta numai cu câteva secunde înainte de detonare. Racheta explodă oricum, chiar la nord de staţia de pe inel, provocând o minge de foc aproape la fel de puternică ca şi când racheta ar fi detonat normal. Martinez urmări cu încordare, muşcându-şi încheietura unui deget, cum norul de radiaţie înghiţi staţia de pe inel ca un val măturând ţărmul.

– Trageţi bateria unu, ordonă Martinez.

Opt rachete săltară de pe şine, se orientară spre inel şi aprinseră motoarele. Martinez la trimise datele pentru ţintire, în timp ce ele accelerară pe drum.

Îşi muşcă din nou articulaţia, în timp ce privea norul de radiaţie risipindu-se încet din jurul staţiei de pe inel. Inelul de pe Magaria rămânea intact, o bandă subţire, argintie şi sclipitoare, rotindu-se în jurul planetei fără niciun semn de stricăciune, fără focuri vizibile sau găuri căscate în structură.

Ceea ce nu se întâmplă fură represaliile. Bateriile de rachete ale naxizilor rămaseră tăcute.

Laserele defensive ale inelului spulberară barajul de opt rachete al *Coronei,* distrugându-le pe toate înainte de a putea pune în pericol inelul.

Dar în tot acest timp, nicio navă nu trase. Martinez se întrebă, complet surprins şi năucit, dacă nu-i omorâse cumva.

Orele treceau. Fără perspectiva morţii iminente care să-i concentreze mintea asupra evadării, Martinez îşi aduse aminte de

intenţia sa de a împrăştia vestea în restul imperiului. Navele civile din sistem tocmai fuseseră martorele unei lupte spectaculoase şi se întrebau fără îndoială dacă vor fi amestecate în situaţia înfricoşătoare pe care tocmai o văzuseră cuprinzând flota şi inelul Magariei. Martinez trimise mesaje către fiecare dintre ele prin comunicaţiile laser, explicând că răsculaţii naxizi capturaseră staţia inelului şi flota, că staţiile de releu ale găurilor de vierme erau compromise şi ele, şi ceru căpitanilor de nave să informeze cea mai apropiată componentă a flotei, de îndată ce plecau din sistemul Magaria.

Trecură cinci ore întregi până când Martinez să afle că inamicul nu era cu desăvârşire mort. *Măreţia Praxisului,* nava-amiral a lui Fanaghee, trase o salvă completă de douăsprezece rachete, fiecare luând o traiectorie complet diferită către *Corona.* Traiectoriile diferite însemnau că soseau în momente diferite şi ofereau timp din belşug pentru ca Martinez şi Kelly, lucrând împreună, să le lovească pe toate cu laserele defensive – toate în afară de una, care ţinti momeala până atunci inutilă a *Coronei* şi o distruse.

Rachetele, trase de la punct fix, nu căpătară niciodată destulă viteză pe parcurs ca să evite cu succes apărarea *Coronei.* Doborârea lor deveni un sport; Martinez descoperi că-i plăcea genul de sincronicitate în care intrau el şi cu Kelly când alegeau şi distrugeau ţintele; şi-i plăcea zâmbetul ei larg când ţintea şi trăgea, şi micul ei ţipăt de triumf în contralto când marca o lovitură.

După ce scăpară de rachete, Martinez ordonă ca acceleraţia să fie redusă la 0,5 *g* şi chemă bucătarii să întrebe dacă ospăţul victoriei *Coronei* mai putea fi salvat. Părerea bucătarilor fu aceea că cina căpitanului şi a ofiţerilor, cu sosurile ei delicate întinse din belşug pe pereţii bucătăriei în timpul perioadei de imponderabilitate, era probabil pierdută fără speranţă, dar că mâncarea mai consistentă pentru echipaj mai putea fi reînviată. Martinez îi trimise să-şi facă treaba la bucătărie şi, când raportară succesul, spuse echipajului că putea da jos costumele de vid şi putea merge la masă în schimburi.

El mâncă în schimbul al doilea, după ce îl numi pe Vonderheydte ofiţer de cart şi-i lăsă instrucţiuni stricte să-l cheme dacă se schimba ceva. Erau numai opt membri ai echipajului care mâncau în schimbul al doilea, serviţi de cei trei bucătari, şi mâncară cu toţii la popota soldaţilor, ofiţeri şi soldaţi laolaltă. Cei câţiva meseni făcură totuşi multă gălăgie, iar atmosfera era exuberantă, echipajul exprimându-şi cu voce tare recunoştinţa că scăpase de pericol. Martinez observă un singur membru tăcut al echipajului printre ceilalţi, secretarul căpitanului, Saavedra, care vorbea puţin, privea încruntat farfuria şi mesteca totul cu o încetineală solemnă.

Martinez stătea în faţa lui Kelly. Cadetul cu picioare lungi avea încă pe faţă zâmbetul larg pe care-l arătase când distrugea rachetele, iar

Martinez se trezi retrăind evadarea alături de ea, rachetă cu rachetă, foc cu foc. Însufleţiţi de uşurare şi de amintirea groazei împărtăşite, schiţau lovituri în aer cu mâinile şi vorbeau grăbiţi, fiecare frază rostogolindu-se peste cea de dinainte.

Sunt viu! se gândi Martinez. Pentru prima oară, îşi îngădui să se cufunde în miracol. *Sunt viu!*

– Eram îngrozit că n-o să foloseşti cheia când ţi-am aruncat-o, zise Martinez. Mă temeam că o să respecţi regulamentul şi o să refuzi.

– Când se îndreptau spre noi opt rachete? râse Kelly. Sunt la fel de devotată regulamentelor ca oricare altul, dar devotamentul meu se opreşte aici.

Viu! îşi spuse iar Martinez. Bucuria clocotea în sângele lui ca şampania.

O urmă pe Kelly în ascensorul care îi ducea spre puntea de comandă.

– Mulţumesc, zise el. Mulţumesc pentru că ai lucrat atât de bine împreună cu mine.

– Cu plăcere, răspunse ea, şi apoi adăugă: *my lord.*

Ascensorul se opri şi Martinez făcu un pas să iasă, apoi şovăi, un imbold nesăbuit îi trepida în piept.

– Nu vreau să te jignesc, spuse, dar ţi-ar plăcea să cobori încă o punte cu mine şi să ne... ăă... sărbătorim supravieţuirea?

Camerele recreaţionale erau dincolo de peretele despărţitor de sub picioarele lor. Kelly îl privi surprinsă.

– Nu avem burtica puţin cam plină în momentul ăsta? întrebă ea.

– Poţi să stai deasupra, explică Martinez. Aşa nu o să te apăs cu greutatea mea.

Ea râse scurt, neîncrezător, şi aruncă o privire pe coridorul de afară, ca şi cum s-ar fi aşteptat la un public pentru scena de comedie.

– Păi, lord locotenent, vorbi ea, am un tip pe Zanshaa şi, după cât se pare, *Corona* se întoarce acolo.

– Înţeleg.

– Şi e o idee proastă să te încurci cu un superior.

– Asta-i înţelept, încuviinţă Martinez.

Ea ridică ochii spre el. Ochii negri sclipeau şi surâsul larg era încă imprimat pe chipul ei.

– Ştii ce? continuă ea. La naiba cu toate astea. Am încălcat deja toate regulile.

– Aşa e, fu de acord Martinez, le-am încălcat.

„Camerele recreaţionale biologice” – atât de blamate în afara flotei, şi subiectul unor glume nesfârşite atât în interiorul flotei cât şi în afara ei – nu-şi aveau originea în mintea pofticioasă a vreunui afemeiat din flotă, ci reprezentau o mărturisire nedeclarată de uimire a Marilor Maeştri înşişi. Shaa, după cucerirea Terrei, fuseseră încurcaţi

de varietăţile de comportament sexual etalate de noii lor cuceriţi, şi, cu înţelepciune, nu făcuseră nicio încercare de a stabili reguli pentru niciuna dintre aceste varietăţi. În schimb insistaseră, în modul cel mai practic şi mai lipsit de sentimente, să minimizeze consecinţele: fiecărei femei terestre i se dădea un implant contraceptiv la un anumit moment în cel de-al paisprezecelea an de viaţă. Orice femeie care ajungea la douăzeci şi doi, vârsta maturităţii, putea scoate oricând implantul cu ajutorul unui medic, în timp ce fetele mai tinere aveau nevoie de permisiunea unui părinte sau tutore. Numărul copiilor nedoriţi, deşi nu complet eliminat, era cel puţin menţinut în limite rezonabile.

Atitudinea flotei faţă de sexualitate era încă şi mai puţin sentimentală, dacă era posibil, decât a Maeştrilor shaa. Deşi în mod oficial flota declara că nu-i păsa cine se cupla cu cine, de-a lungul secolelor apăruseră obiceiuri care înfrânau cel puţin câteva dintre impulsurile echipajelor. Şefii de departamente nu erau încurajaţi să aibă relaţii cu subordonaţii, din cauza pericolului de constrângere sau de favoritisme. Relaţiile dintre ofiţeri şi soldaţi erau şi ele descurajate, cel puţin dacă aparţineau aceleiaşi nave…

Legătura lui Martinez cu aspirantul Taen era mult în interiorul limitelor de toleranţă ale flotei. Iar relaţiile dintre căpitan şi oricare dintre membrii echipajului nu erau socotite numai o încălcare a obiceiului, ci şi un semn de ghinion.

Exista totuşi o portiţă pentru ofiţeri, din moment ce le erau permişi servitori, cu care relaţiile recreaţionale erau nelimitate. Dar asta se întâmpla mult mai rar decât s-ar fi putut aştepta un observator; Martinez bănuia că a locui cu un companion plătit, în spaţiul restrâns al unei nave de război, semăna prea mult cu aspectele cele mai puţin atrăgătoare ale unei căsătorii – toată plictiseala şi constrângerea de a trăi cu o persoană de care pur şi simplu nu puteai scăpa, şi totul fără relaxarea şi farmecul evadării din rutină pentru a vizita o iubită la ea acasă.

Corona avea opt tuburi recreaţionale, dintre care două în faţă, rezervate pentru ofiţeri. Martinez se înregistră cum se cuvine în camera de recreaţie, pentru ca Vonderheydte să-l poată apela dacă era nevoie. Martinez se aştepta în orice clipă la lansări de rachete sau la alte situaţii de urgenţă, şi avea puţin timp pentru mângâieri şi dezmierdări preliminare. Fu surprins de disperarea propriilor sale dorinţe, de furia neaşteptată a senzualităţii. Kelly îi semăna în impetuozitate, pierdută în plăcerea explozivă aproape de la început, agăţându-se de el cu pumnii mici, cu încheieturile înroşite, cu braţele lungi, subţiri. *Viu!* gândea. *Viu!*

După aceea, cu capul lui Kelly odihnindu-i-se pe piept, se întrebă cât timp îndrăznea să rămână aici, cât timp îşi putea permite să se

relaxeze. Ar fi vrut mult de tot să rămână în mica încăpere tubulară încărcată de mirosurile de cearşafuri curate şi de izul îndepărtat de dezinfectant, să închidă ochii şi să lase muşchii învineţiţi de acceleraţia brutală să se relaxeze pe saltea, sub apăsarea uşoară a jumătate din gravitaţia normală. Şi se întrebă câte dintre celelalte tuburi recreaţionale de pe navă erau ocupate în acel moment de către ceilalţi membri ai echipajului sărbătorind scăparea de la moarte.

Nu un apel din cabina de comandă îl trezi la vigilenţă totală, ci o bufnitură din apropiere, un sunet asemănător cu cel al conţinutului unui dulap prea plin revărsându-se afară. O bufnitură care fu urmată imediat de un râs prelung, tunător.

Ei bine… *Asta* nu trebuia să se întâmple.

Martinez se îmbrăcă, ieşi din tub şi urmă râsul până în cabina căpitanului, unde îi găsi pe Zhou şi Knadjian, împreună cu partenerul lor de infracţiuni, Ahmet. Toţi trei miroseau a băutură din provizia căpitanului, iar Zhou se prăbuşise pe podea, trecut de mult de limita la care mai putea vorbi sau se mai putea mişca.

– Salut, locotenente! exclamă Ahmet fluturând mâna. Vino cu noi!

Sexul nu era singura formă de a sărbători, îşi aduse aminte Martinez.

La ordinele lui Martinez, intraseră peste tot în căutarea cheii căpitanului, iar asta inclusese, după cât se părea, depozitul de băuturi al căpitanului. Odată eliberaţi din post pentru masă, se întorseseră în locul în care ştiau că puteau bea până intrau în comă.

Martinez îl apelă pe Alikhan.

– Du oamenii ăştia în cuşete, leagă-i acolo, şi ai grijă să nu li se ofere ocazia să atingă nici măcar un singur buton de control, zise el. Apoi găseşte toate sticlele de băutură de pe nava asta, dă-le bucătarilor şi ai grijă să fie puse sub lacăt.

– Foarte bine, *my lord.*

– Asta include şi ce-i în cabina mea. Şi într-a lui Garcia.

– Da, *my lord.* Voi merge direct acolo.

Martinez se întoarse pentru scurt timp lângă Kelly şi o găsi îmbrăcată şi punându-şi pantofii. Îi strânse piciorul cu recunoştinţă – aplecându-se în tub, era singura parte a corpului ei la care putea ajunge – şi-i mulţumi, cu toată sinceritatea pe care o putu aduna, pentru că venise cu el.

– De parcă nu m-aş fi distrat şi eu, comentă ea.

Martinez se întoarse în cabina de comandă, aşteptă cele câteva clipe de care avu nevoie Kelly ca să se întoarcă, apoi ordonă ca toată lumea să se îmbrace în costumele de vid, pentru o acceleraţie susţinută. Era mai bine să pună o distanţă cât mai mare între ei cât timp naxizii erau inactivi, îşi zise.

Luă vreo zece minute pentru ca cei trei beţivi să fie îndesaţi în

costumele lor şi legaţi cu centuri, şi puţin mai mult pentru ca bucătarii să asigure bucătăria. Apoi Martinez ordonă creşterea acceleraţiei, la 4 *g* de data asta – burtica lui, îşi dădu seama, era cam plină pentru ca 6 *g* să apese pe el.

Orele trecură. Martinez îşi petrecu timpul studiind obsesiv ecranele, urmărind inelul Magariei în mişcarea lui lentă în jurul planetei, făcând speculaţii în legătură cu lipsa de activitate a naxizilor.

– *My lord,* raportă Tracy de la postul ei, *Judecătorul Kybiq* a mărit acceleraţia.

Kybiq era crucişătorul pe care Fanaghee îl plasase pe ruta către gaura de vierme numărul unu, blocând evadarea *Coronei* spre Zanshaa.

– Se îndreaptă spre gaura de vierme? întrebă Martinez în timp ce se muta de la un ecran la altul, ca să-l găsească pe cel care arăta nava *Kybiq.*

– Nu, *my lord,* are cursul spre Barbas.

Era prima planetă exterioară Magariei, un soi de gigantă gazoasă eşuată, uriaşă, cu un nucleu solid şi o atmosferă cu furtuni violente.

În acest moment, orbita o plasa aproape între Magaria şi gaura de vierme numărul unu, care ducea pe ruta cea mai directă spre Zanshaa. În următoarele câteva luni, Barbas avea să fie convenabil aşezată pentru manevre de praştie, prin care traficul care pleca de pe Magaria avea să câştige viteză rotindu-se în jurul ei pe drum spre gaura de vierme.

– Vreo modificare de curs?

– Nu, *my lord.*

Martinez găsi *Judecătorul Kybiq* pe ecranul lui şi, în timp ce se uita fix la navă, simţi o mică bănuială nervoasă începând să-i crească în minte. De ce mărea viteza crucişătorul naxid? De ce era dintr-odată atât de urgent să plece spre Zanshaa?

Câteva minute cu computerul de grafice îi confirmă bănuielile. *Kybiq* accelera îndepărtându-se de Magaria de trei zile, şi zbura mai repede decât *Corona,* chiar dacă acceleraţia sa nu fusese atât de brutală. Era posibil ca crucişătorul să se rotească în jurul feţei apropiate a planetei Barbas şi să se arunce spre gaura de vierme numărul unu.

Era la fel de posibil, şi mult mai probabil, ca *Judecătorul Kybiq* să facă o uşoară modificare de curs de ultim moment, apoi să plonjeze în jurul feţei îndepărtate a lui Barbas şi să se îndrepte spre gaura de vierme numărul patru şi spre interceptarea *Coronei.*

Computerul de proiectare a navigaţiei făcu calculele. În funcţie de cât de mult accelera *Kybiq,* aveau să treacă trei până la cinci zile până la manevra de praştie, şi apoi încă opt sau zece zile până la intercepţie. Martinez schiţă scenariul cel mai prost. Cât de mult va

trebui să accelereze ca să întreacă crucişătorul în cursa către gaura de vierme?

Nu era prea rău. Ca să-l întreacă pe *Kybiq* cu jumătate de zi, chiar dacă acesta înainta cu o acceleraţie strivitoare, *Corona* va avea nevoie de o medie de 3,8 *g* pentru următoarele paisprezece zile. Depăşea această limită chiar şi acum, şi îşi stabilise ritmul înainte măcar să ştie că se afla într-o cursă.

Totuşi, nu voia ca naxizii să afle că îşi dăduse seama de trucul lor, aşa că pentru următoarele trei zile menţinu un program regulat: accelerând constant cu 4 *g,* în afară de orele de masă, când reducea acceleraţia la 1 *g,* din când în când cu izbucniri regulate de până la 6 *g* de trei ori pe zi, timp de câte jumătate de oră. Îl durea tot trupul, iar ligamentele îi pocneau şi-i trosneau de câte ori se mişca, dar echipajul *Coronei* menţinea cursul, chiar dacă nu se simţea prea grozav.

În momentul în care *Kybiq* îşi făcu urlând rotaţia în jurul Barbasului, supunându-şi echipajul la acceleraţii de peste 11 *g* în timp ce se afla în puţul gravitaţional al planetei, *Corona* avea un avans confortabil, iar Martinez înaintă încă şi mai mult mărind durata acceleraţiei de 6 *g. Kybiq* spori şi mai mult acceleraţia, dar Martinez putea s-o mărească şi el proporţional, pentru a-şi păstra avansul – indiferent ce făcea crucişătorul, urma să piardă cursa, iar Martinez se consola cum putea ştiind că, oricât de mult ar fi suferit el şi oamenii lui, suferinţele naxizilor erau şi mai rele.

Acceleraţia era totuşi o corvoadă sumbră. Trupul îl durea, şi-şi simţea mintea înceţoşată. Dormea agitat, cu vise sugestive şi dezagreabile, iar orele de trezie erau pline de greutatea ca de plumb şi de duhoarea nespălată a propriului său corp.

Martinez îşi dădu seama că naxizii renunţaseră la cursă în momentul în care deschiseră din nou focul. Navele din jurul staţiei inelului traseră o sută nouăzeci de rachete şi apoi, mai târziu, *Kybiq* trase două salve de câte treizeci şi două şi apoi opri acceleraţia, retrăgându-se oficial din cursă. Barajele fură bine plănuite de data asta, fiecare rachetă luând o traiectorie separată pentru a se întâlni asupra *Coronei,* din multe unghiuri diferite, într-un interval de aproximativ o oră. În momentul în care urmau să întâlnească fregata fugară, aveau să zboare mult mai repede decât rachetele atacatoare din prima zi, şi aveau să fie mult mai greu de lovit.

Martinez avea mai mult de două zile în care să-şi planifice apărarea. El, Kelly, Alikhan şi alţi membri ai echipajului cu talent tehnic discutară, făcură simulări şi discutară din nou. Martinez începu să tragă barajele defensive când rachetele se aflau la cinci ore distanţă, şi rezultatul simplifică lucrurile atunci când sosi timpul să folosească laserele.

În acel moment era prea epuizat ca să-i pese prea mult cum ieşeau lucrurile. Entuziasmul înflăcărat al evadării din prima zi se stinsese sub apăsarea necruţătoare a gravitaţiei, şi părea că moartea ar fi fost o eliberare de oboseală şi de lupta continuă doar pentru a respira. Ecranul se umplu cu o suprapunere ameţitoare de explozii şi de nori de radiaţii mortale. El, Kelly şi oricine se simţea capabil preluară câte un laser defensiv, cu restul puse pe automat; *Corona* era înconjurată de propria plasă de lumină, cu fiecare linie radială terminată într-o explozie. Când avea îndoieli, Martinez lansa rachete.

Lupta continuă ore întregi, în timp ce rachetele naxizilor dispăreau una câte una în perdele de flăcări şi în fântâni de radiaţii gamma mortale. Alte rachete zburau prin norii opaci, în expansiune, şi trebuiau descoperite şi distruse. Radarele puternice ale *Coronei* lucrau intens, încercând să detecteze coletele viclene, întreţesute de antimaterie mortală. Rachetele se strecurau din ce în ce mai aproape. Proiectilele antirachetă săreau de pe şine. Laserele fulgerau în întuneric. Martinez trase, îşi şterse sudoarea din ochi şi căută cu ochi aprinşi pe ecrane încă un focos, sigur că îi scăpa ceva – atunci însă auzi un strigăt obosit de bucurie dinspre Kelly, care se uita la el cu o versiune stinsă a surâsului ei cândva strălucitor, şi-şi dădu seama că a câştigat, că rachetele dispăruseră în sfârşit şi că el şi *Corona* erau liberi.

Ordonă ca nava să decelereze până la 0,5 *g* şi să fie servită masa. În continuare, ordonă să fie deschis dulapul cu băuturi şi dădu fiecăruia, chiar şi celor trei scandalagii, o duşcă din otrava lor preferată. Îl aclamară; obosiţi, dar îl aclamară. O mândrie istovită îi ardea în piept la sunetul strigătelor lor adunate.

Nici nu se punea problema unei recreaţii cu Kelly; erau amândoi prea obosiţi.

La cincisprezece zile şi patru ore după plecarea de la staţia Magariei, *Corona* intră în gaura de vierme numărul patru şi execută o trecere instantanee către sistemul Paswal. Fregata avea un echipaj de douăzeci de persoane, numărându-l pe comandantul lor locotenent, şi treizeci şi una de rachete rămase. Zbura la aproape două zecimi din viteza luminii şi se putea aştepta să ancoreze la inelul planetei Zanshaa cam peste încă o lună, în funcţie de cât de mult voia Martinez să apese pe acceleraţie şi deceleraţie.

Chiar acum, nu voia să apese nimic. Îşi trimise raportul prin comunicatorul laser către staţia de releu a găurii de vierme din partea îndepărtată a sistemului, făcu un duş, reduse şi mai mult gravitaţia, la 0,1 *g,* şi se întinse plutind în propriul său pat, pentru prima oară de când furase *Corona,* cu cincisprezece zile în urmă, la festivalul sporturilor.

Doisprezece

Lordul căpitan Richard Li fu martorul momentului care salvă Zanshaa şi flota locală. Comandantul de flotă Jarlath, încercând să descopere cine era vinovat pentru întârzierile la construcţiile de la şantierul de pe inel, convocase o întâlnire cu administratorii docurilor, cu antreprenorii civili şi cu ofiţerii de pe navele în construcţie sau în revizie, dar furia îi creştea auzind răspunsurile vagi pe care le primea de la administratori şi de la antreprenori.

– Vă cunoaşteţi meseria sau nu? întrebă în sfârşit Jarlath.

Blana de pe faţă i se zburlise, ascunzându-i trăsăturile feţei sub perii ridicaţi şi făcându-l să arate ca o perie de cap cu doi ochi imenşi, umbriţi. Uşorul sâsâit provocat de faptul că trebuia să vorbească printre colţi, deveni mai mult sinistru decât comic.

– De ce au fost depăşite estimările pentru *Destinul* şi pentru *Regenerarea?* De ce nu pot să primesc nicio dată fermă pentru terminarea lucrului la *Neînfricatul* şi la *Onorabilul!*

Nu obţinu nicio dată fermă şi niciun răspuns. *Toate lucrurile astea depind oarecum de alte lucruri* fu cel mai bun răspuns pe care-l primi comandantul flotei locale, ceea ce era, din întâmplare, acelaşi răspuns pe care îl primea lordul Richard de la numirea sa şi până în prezent. Nava lui era plină de zgomot şi de muncitori, de mirosul de metal încins şi de huruitul asurzitor al roţilor de oţel pe podeaua temporară de plastic, dar nimic nu părea să fie mai aproape de încheiere decât în ziua în care sosise.

Lordul Richard primise sugestii pline de nerăbdare din partea firmei private pe care-o angajase ca să decoreze cabinele ofiţerilor, să instaleze dulapurile şi barul, să aştearnă în baie fermecătoarele plăci de gresie brută pe care le alesese Terza pentru el şi să vopsească carcasa, şalupele şi rachetele în culorile lui personale, un roşu burgund accentuat subtil cu dungi violete. Firma nu putea începe până când nu se termina revizia, iar acum se lansase în ameninţări cum că dacă aceste întârzieri continuau, ar fi putut fi nevoită să amâne treaba cu luni de zile, din cauza altor obligaţii.

Asta era mult prea alarmant. Lordul Richard se gândise că noul comandant de flotă ar trebui să aibă o idee despre cum era condus şantierul lui.

– Pur şi simplu nu am autoritatea necesară ca să obţin fie şi un singur răspuns de la aceşti oameni, îi spusese el lui Jarlath. Dar vor trebui să vă răspundă *dumneavoastră.*

Acum, se uita cum comandantul flotei locale descoperea că nici el nu avea autoritatea necesară.

– O să chem revizorii! mârâi Jarlath în timp ce mergea pe aleea periferică, spre terminalul liftului spaţial. Trebuie să se petreacă vreo hoţie! Numai mândria serviciului mă împiedică să chem Legiunea

Sârguinţei!

Jarlath oferea un tablou captivant în timp ce păşea apăsat pe aleea cauciucată. Îşi decolorase blana, făcând-o albă, pentru a evita căldura veşmântului oficial de doliu, şi era îmbrăcat numai în pantaloni scurţi albi şi o vestă, amândouă tivite cu verdele Serviciului şi încărcate cu însemnele rangului. Picioarele puternice şi coapsele groase îi împingeau trupul rotunjit la posterior cu hotărâre şi energie, îndreptate acum cu totul către lămurirea harababurii de la şantier.

Lordul Richard Li avea motive să se simtă încântat de el însuşi. Îşi imagina deja baia de la bordul *Neînfricatului,* dalele de gresie, accesoriile lucitoare de porţelan şi de cupru, aburul înălţându-se din apa înmiresmată în timp ce se aşeza în cadă… apoi Jarlath îl văzu pe comandantul de escadrilă senior Elkizer şi puse capăt plăcutei fantezii a lordului Richard.

Comandantul escadrilei de crucişătoare grele a naxizilor stătea, împreună cu un grup de ofiţeri şi de soldaţi cu vechime, în faţa ecluzei masive care ducea chiar la nava-amiral a lui Jarlath, *Gloria Praxisului.* Elkizer gesticula în direcţia ecluzei, cu jacheta din ţesătură-cameleon aprinzându-se în tiparele roşii pe fond negru ale solzilor ca nişte mărgele.

Jarlath îşi zări subordonatul şi se îndreptă spre el. Unul dintre naxizi îl văzu pe comandantul de flotă şi-i atrase atenţia lui Elkizer, iar trupul patruped al lui Elkizer se roti pe loc, cu două picioare în faţă şi două bătând în retragere, şi apoi încremeni în poziţie de drepţi. Un ultim desen fulgeră pe jacheta din ţesătură-cameleon. Jarlath se opri surprins, apoi aplecă fruntea şi porni din nou spre Elkizer.

– Ce vrei să spui cu „nătărău”? întrebă el.

Lordul Richard fu surprins de cuvintele lui Jarlath, deşi surpriza lui nu însemna nimic în comparaţie cu cea a comandantului de escadrilă Elkizer, care se dădu înapoi clătinându-se, uluit, cu spatele încordat ca un arc.

– Îmi cer scuze, lord comandant de flotă, reuşi el să spună. N-am folosit acel semn.

Jarlath legănă capul îmblănit în timp ce se înălţa deasupra lui Elkizer. Legănatul nu era o încuviinţare, ci un soi de triangulaţie folosită de specia lui nocturnă, carnivoră, pentru a determina poziţia exactă a prăzii.

– *My lord,* am petrecut trei ani la academia Festopath, unde torminelii şi naxizii împărţeau un dormitor, sâsâi Jarlath. Crede-mă când spun că de-a lungul celor trei ani am învăţat fiecare expresie lipsită de respect din vocabularul naxid, un fapt care mi-a servit enorm când am îndeplinit funcţia de lord preşedinte al academiei, cu câţiva ani în urmă.

Buzele îi dezveliră colţii.

– Aşa că fii amabil şi explică-mi ce-ai vrut să spui când ai semnalizat: „Tăcere, soseşte neghiobul.”

Elkizer rămase încremenit vreme de o clipă nesfârşită, înainte de a reuşi să vorbească.

– *My lord,* zise el, trebuie să insist. N-am folosit acel semn.

– Atunci ce semn era?

Urmă încă o tăcere prelungită, în timp ce Elkizer căuta un răspuns.

– Semnul poate să însemne şi „pajişte”, spuse el în sfârşit.

– Adevărat. Aşadar, ce-ai vrut să spui cu „soseşte pajiştea”?

Elkizer încercă o altă cale.

– N-am vrut să fiu lipsit de respect, *my lord.*

Tonul lui Jarlath era de-a dreptul sălbatic.

– Faţă de mine? Sau faţă de „pajişte”?

Lordul Richard urmări copleşit confruntarea, cu nervii îndemnându-l să lupte sau să fugă. Naxizii erau descendenţi ai unor animale de pradă care umblau în haită, dar torminelii fuseseră cândva vânători solitari, nocturni, în pădurea deasă, bătăioşi, stăruitori, complet lipsiţi de teamă. Lordul Richard se gândi că Jarlath mai fusese furios şi înainte, înfruntându-l pe superintendentul şantierului, dar acum era limpede că Jarlath abia dacă zgâriase suprafaţa mâniei sale.

Fie să nu-l enervez *niciodată,* se gândi lordul Richard.

Pentru prima oară, Jarlath păru să observe mulţimea de naxizi din jurul lui Elkizer, amestecul neobişnuit de ofiţeri de rang înalt şi de subofiţeri cu vechime.

– Ce fac aici oamenii ăştia? vru el să ştie. Care vă e scopul?

– *My lord,* răspunse Elkizer, e un tur de orientare. Pentru noul personal.

Jarlath îşi plimbă privirea pe deasupra grupului cu ochii mari, umbriţi.

– Îi văd pe comandantul de escadrilă junior Farniai, care a făcut parte din flota locală acum şase ani, şi pe căpitanul Tirzit, care a fost cândva ofiţer secund aici, la comandamentul inelului. Căpitane Renzak – eşti la al doilea tur aici, nu-i aşa?

Ochii lui uriaşi se întoarseră spre Elkizer.

– Sunt surprins că aceşti ofiţeri au nevoie de orientare pe o staţie de inel pe care au locuit atâţia ani.

– *My lord,* e vorba de ceilalţi, replică iute Elkizer. Facem o orientare… pentru ceilalţi.

– Pentru subofiţeri? se miră Jarlath. Pentru poliţişti?

Legănă din nou capul, ochind direct gâtul lui Elkizer.

– Te rog renunţă la ideea că sunt neghiobul tău – sau *pajiştea* ta. Ce faci aici de fapt, lord comandant?

În timpul tăcerii lungi care urmă, deveni limpede pentru lordul Richard că Elkizer îşi terminase muniţia şi nu mai avea nimic în

încărcător în afară de rugină şi zgură.

– *My lord,* n-am vrut să fim lipsiţi de respect, repetă în sfârşit Elkizer. Am crezut c-o să fiţi la Comandament.

Toată blana albită a lui Jarlath se ridică vertical, îngropându-i şi mai mult trăsăturile feţei, şi urlă – urletul ascuţit pe care îl folosiseră strămoşii lor preistorici ca să-şi îngheţe victimele în timp ce se năpusteau asupra lor. Lordul Richard îşi dădu seama că personalul de pe o rază de o sută de paşi se poticnise în stare de şoc şi se întorsese să se uite.

– N-aţi vrut să fiţi lipsiţi de respect! răcni el. Cu minciunile astea ordinare! Cu adunarea asta, pe care refuzaţi s-o explicaţi! Şi strecurându-vă pe la spatele meu, în timp ce credeaţi că sunt în biroul meu de pe Zanshaa!

Jarlath ridică un pumn alb, greu.

– Puneţi ceva la cale, *my lord!*

Ochii negri cu roşu ai lui Elkizer se rotiră în orbite.

– *My lord,* eu…

– Nu-mi pasă de explicaţiile tale patetice, zise Jarlath, chiar dacă de data asta spui adevărul. E limpede pentru mine că tu şi cu aceşti alţi… indivizi… sunteţi implicaţi în schema asta, oricare-ar fi, pentru că nu aveţi cu ce să vă ocupaţi timpul. De aceea escadrila voastră – şi cea a comandantului de escadrilă Farniai, aici de faţă – vor pleca de la staţia inelului la 17:01 astăzi, pentru a participa la manevre. Care vor începe cu o acceleraţie de 6 *g* către Vandrith, urmată de o manevră de praştie şi o serie completă de jocuri de război între cele două escadrile ale voastre, toate fiind proiectate de către echipa mea pentru o solicitare maximă asupra tuturor sistemelor navei – şi în special asupra echipajelor.

– *My lord!* exclamă Elkizer. Avem membri ai echipajelor învoiţi!

– Rechemaţi-i! Au la dispoziţie patru ore să raporteze!

Jarlath îşi dezgoli din nou colţii.

– Daţi-i drumul!

Naxizii începură să dea înapoi, cu picioarele încălţate izbind în suprafaţa de cauciuc a aleii, în timp ce trunchiurile le rămâneau drepte.

– *My lord,* încercă din nou Elkizer, uitaţi de cină…

– La naiba cu cina ta! pronunţă Jarlath cu satisfacţie, şi privi cum naxizii se întoarseră şi se îndepărtară în viteză, atât de repede pe cât îi puteau duce trupurile mătăhăloase.

În următoarea oră, închis cu Jarlath în cabina liftului spaţial, care îi ducea în picaj prin atmosferă către suprafaţa planetei Zanshaa, lordul Richard şi echipa lui Jarlath fură nevoiţi să-l asculte pe comandantul de flotă cu privire la duhoarea de necinste pe care-o simţea în această funcţie, la putrefacţia generală a tuturor lucrurilor de la docuri şi la

felul în care putrefacţia se răspândise în escadrilele naxide.

– Disciplină! exclamă Jarlath. Ordine! Supunere! *Acestea* trebuie să fie cuvintele de ordine ale flotei locale de acum înainte!

– N-o să mă mai gândesc niciodată la tormineli ca la nişte ghemotoace durdulii, îmblănite şi drăgălaşe, îi spuse lordul Richard lui Terza în seara aceea. Draga mea, dacă-l vedeai pe Jarlath furios îţi îngheţa sângele în vine!

Cele două escadrile naxide, ascultând ordinele lui Jarlath, se desprinseră de inelul planetei Zanshaa după patru ore, se îndreptară spre Vandrith şi începură acceleraţia istovitoare pe care-o ordonase Jarlath.

Elkizer nu avea de-ales. Programul său prevedea ca revolta să înceapă în patru zile, toţi naxizii din flotă răsculându-se în acelaşi moment în întreg imperiul. Dacă începea prea devreme, ar fi putut ajunge vestea la celelalte staţii, şi se puteau face pregătiri înainte ca naxizii din alte părţi să poată ataca.

Plus că instrucţiunile insistaseră să aibă grijă să nu provoace stricăciuni pe Zanshaa sau pe inelul acesteia. Zanshaa era capitala imperiului, locul unde se odihneau Marii Maeştri, unde îşi avea sediul Convocarea şi unde fusese proclamat Praxisul. Să ataci această planetă sau să-i distrugi inelul era de neconceput, aproape un sacrilegiu. Deşi să tragi un baraj de rachete în flota locală aflată la docuri era o perspectivă ispititoare, un asemenea atac ar distruge inelul şi prestigiul naxizilor odată cu el.

Planurile sale fuseseră sistematice. Ca orice alt naxid care lua parte la complot, Elkizer nu avea niciun fel de experienţă la conducerea unei revoluţii sau la purtarea unei bătălii. Lipsa lui de experienţă îl nelinişteaa profund, şi astfel se străduia să elaboreze un plan cuprinzător, care să nu lase nimic la voia întâmplării.

Spre deosebire de colega lui, Fanaghee, de pe Magaria, Elkizer nu comanda flota de pe Zanshaa, şi nu putea ordona pur şi simplu un festival al sporturilor care să ia de pe nave ofiţerii superiori şi cea mai mare parte a echipajelor. În schimb, Elkizer plănuise o cină minuţios pregătită pentru toţi comandanţii seniori, pentru căpitani şi locotenenţi, pentru a sărbători aniversarea Primei Proclamării a Praxisului pe Sandama. Plănuia să ţină prizonieri toţi ofiţerii superiori, în timp ce naxizii lui atacau comandamentul inelului şi toate navele de război andocate, după care Lordul Suprem avea să proclame în faţa Convocării noua ordine a imperiului. Cu greu era de aşteptat ca lorzii convocaţi să obiecteze, cu flota locală, staţia de pe inel şi mii de rachete cu antimaterie în mâinile naxizilor.

Planul considera că pericolul principal ar fi fost o scăpare în materie de securitate, aşa că, la fel ca Fanaghee pe Magaria, Elkizer plănuise să lase secretul să fie cunoscut treptat, pe măsură ce era

nevoie. Trecuse de câteva ori prin staţia de pe inel cu echipa sa, desemnând fiecare ţintă, plănuind fiecare însărcinare. Apoi introdusese următorul grup de persoane, căpitanii seniori şi subofiţerii lor cei mai buni, şi tocmai acest grup se ciocnise de comandantul de flotă Jarlath. Dacă planurile lui Elkizer n-ar fi fost complet spulberate în acest moment, fiecare căpitan ar fi dat instrucţiuni altora, baza de cunoaştere lărgindu-se până când ar fi cuprins totul. Cea mai mare parte a soldaţilor care alcătuiau echipele de abordare n-ar fi înţeles implicaţiile complete ale sarcinilor lor până când nu s-ar fi încheiat totul, iar Elkizer şi-ar fi făcut anunţul triumfător.

Cuprinzător cum era, nu exista niciun plan de rezervă în cazul în care cel principal eşua. Ziua revoltei sosea fără ca forţele lui Elkizer să se afle la locul lor. O întoarcere pe Zanshaa ar fi însemnat sinucidere, aşa că escadrilele alunecară pe lângă Vantrith, reduseră acceleraţia la 1 *g* confortabil şi zburară mai departe, îndreptându-se într-un mod calm, hotărât, către gaura de vierme numărul trei, un curs care avea să-i ducă, după încă trei salturi prin găuri de vierme, la întâlnirea cu comandantul de flotă senior de pe Magaria.

La Comandament uluirea a fost totală când a devenit limpede ce se petrecea, cam după trei ore. Ofiţerul de serviciu hotărî să nu-l deranjeze pe Jarlath, ci să-i pună întrebări lui Elkizer în legătură cu motivele pentru care nu reuşise să urmeze planul de operaţiuni.

Cu peste şase ore mai târziu, când era evident că Elkizer nu avea nici cea mai mică intenţie să răspundă sau să respecte ordinele, rebeliunea fu proclamată în Convocare şi cu toţii uitară pentru o vreme de Elkizer.

* * *

Akzad, Lordul Suprem, înălţă capul şi se uită la convocaţii care făceau să răsune marele amfiteatru.

– Deşi Convocarea are în program în după-amiaza asta să dezbată crearea unei structuri uniforme de tarife în ceea ce priveşte importul de luzhan de pe Antopone şi El-vash, aş dori să-mi exercit dreptul la privilegiu personal şi să pun o altă problemă.

Maurice, lord Chen, ridică ochii de la biroul lui, unde examinase lista de invitaţi pentru o recepţie la palatul Chen – limitarea petrecerilor la douăzeci şi doi de oaspeţi era atât o provocare cât şi o pacoste, în măsura în care însemna în mod inevitabil să laşi oameni în afara listei şi să-ţi asumi riscul de a-i ofensa. Fără tarife? gândi el nehotărât. Clanul lui era implicat în importul de luzhan de pe El-vash, şi ar fi fost încântat să vadă tarifele de pe Antopone ţinute la nivel ridicat. Tot ceea ce amâna votul era în favoarea lui.

Akzad se ridică de pe canapea. Colţurile pelerinei sale rigide de brocart se târau pe podea când mergea – atât de încet şi de maiestuos pe cât i-o permitea fiziologia naxidă – până în faţa

podiumului, unde ridică vergeaua de cupru şi argint în ambele mâini, ca pe o suliţă îndreptată imprecis către partea din spate a încăperii.

– Aş dori să vorbesc într-o problemă referitoare la supravieţuirea Praxisului însuşi, rosti el. Pentru că li se pare multora dintre noi că Praxisul este în primejdie.

Lordul Chen fu extrem de surprins. *Ameninţare la adresa Praxisului?*

– Când gloria Praxisului a fost dezvăluită prima oară, continuă Akzad, a fost limpede că nu toate speciile au fost capabile de la început să-i aprecieze adevărurile profunde. Praxisul a fost înţeles mai întâi de shaa, care, în înţelepciunea lor, au luat hotărârea să-şi impună viziunea perfecţiunii asupra întregii existenţe, mai întâi asupra propriei mele specii şi apoi asupra altora. Pentru că Praxisul se bazează, mai presus de toate, pe principiul etern al subordonării – aceasta fiind absolut limpede pe fiecare linie de autoritate şi de responsabilitate – iar shaa au înţeles acest lucru înaintea oricăruia dintre noi. Shaa au fost mai presus de noi toţi, dar shaa au fost totuşi mai prejos de Praxis.

Lordul Chen, dând din cap la aceste observaţii banale, observă mişcare printre convocaţii naxizi. Vreo zece-doisprezece îşi părăsiseră locurile şi înaintau, în felul lor specific, goană-oprire, până în faţa sălii. Lordul Suprem continuă.

– Dar de la plecarea dintre noi a Marilor Maeştri, aceste rânduieli perfecte au fost înlocuite de unele mai puţin perfecte. În locul idealului, în numele căruia speciile expuse primele la Praxis şi-au impus voinţa unele asupra altora, avem acum o echivalenţă între speciile care vorbesc în Convocare.

Şi mai mulţi naxizi se mutau în faţă, formând un şir în faţa podiumului Lordului Suprem. Lordul Chen se uită în dreapta şi-n stânga, văzând cute de nedumerire pe frunţile colegilor lui.

– Unde e principiul critic al subordonării? întrebă Akzad. Unde sunt liniile autorităţii? De aceea, când a devenit limpede că ultimul shaa va pleca în curând, a fost fondat pe Naxas Comitetul pentru Salvarea Praxisului.

Lordul Chen sări brusc în sus, cu mintea uluită ezitând să se confrunte cu implicaţiile vorbelor lui Akzad. Alţii fură mai iuţi ca el; bătrânul lord Said era deja în picioare, cu o privire mânioasă pe chipul cu nas acvilin şi mustaţă. Cel mai bătrân reprezentant al unui clan străvechi, profund conservator, nu era dispus să stea liniştit în faţa nici unei inovaţii atât de radicale cum era un comitet autonumit pentru salvarea Praxisului, nu atunci când Praxisul se afla sub paza lui Said însuşi şi a celorlalţi lorzi convocaţi.

– *Asta e trădare?* întrebă Said, cu vocea răsunând limpede în încăperea vastă.

Akzad ignoră întreruperea.

– Pentru a salva Praxisul, trebuie să restaurăm principiul subordonării! În locul shaa trebuie să stea cei care au fost expuşi la puritatea Praxisului cel mai intens şi cel mai îndelung!

– *Trădare! Trădare!* strigă Said.

Ceilalţi începură să-i repete cuvintele. Unul dintre delegaţii tormineli săltă pe birou şi flutură un pumn pufos. Cel puţin jumătate dintre cei vreo sută şi ceva de convocaţi naxizi erau acum aliniaţi în faţa podiumului. Restul păreau uimiţi, pe jumătate ridicaţi în picioare sau încă aşezaţi pe canapele.

– Nu vă recunoaştem! contracara Akzad, îndreptând vergeaua către Said.

Atinse unul dintre inelele de argint ale vergelei, dând la maximum amplificarea pentru a acoperi dezordinea.

– Pretutindeni în imperiu, în această zi, vorbi el, cetăţenii loiali acţionează pentru a salva Praxisul, potrivit instrucţiunilor Comitetului! Navele de război, staţiile de pe inele şi alte instalaţii sunt capturate!

Flutură vergeaua peste grupul de lorzi convocaţi.

– Este datoria voastră limpede de a vă supune ordinelor Comitetului pentru Salvarea Praxisului! Vi se ordonă să vă reluaţi scaunele şi să vă puneţi sub comanda mea!

– Am auzit destul!

Vocea antrenată de orator a lui Said tună pe deasupra adunării chiar şi fără ajutorul amplificării.

– Nu ştiu ce părere aveţi voi, ceilalţi, dar eu ştiu ce să fac atunci când văd un trădător!

Şi apoi, în ciuda celor optzeci şi ceva de ani, convocatul cu coamă căruntă îşi luă scaunul şi se îndreptă spre culoar, învârtind scaunul deasupra capului.

– Moarte trădătorilor! răcni el.

Lordul Suprem Akzad plănuise să-şi prezinte cererile ştiind că vor fi întărite de sutele de rachete cu antimaterie comandate de deasupra de către comandanţii de escadrilă Elkizer şi Farniai. Akzad şi discipolii săi dăduseră dovadă de un curaj enorm urmându-şi instrucţiunile din partea Comitetului şi cerând capitularea Convocării chiar dacă cele două escadrile prietenoase se aflau la distanţă de patru zile de acceleraţie intensă şi se îndreptau în direcţia greşită, în timp ce toate rachetele rămase deasupra erau încă în posesia flotei.

Puterea militară lipsind, lordul Akzad s-ar fi putut gândi să se înarmeze el însuşi sau discipolii săi. Dar armele nu fuseseră pomenite în instrucţiuni, iar Comitetul nu intenţionase niciodată masacrarea convocaţilor. Voiau supunere, şi se aşteptau s-o capete. Gândul că lorzii convocaţi ar fi putut să li opună cu violenţă nu le trecuse niciodată prin minte.

Şi astfel, până la urmă, Akzad înfruntă Convocarea înarmat numai cu îndrăzneala şi cu o vergea placată cu aramă. Când lordul Said păşi de-a lungul culoarului şi aruncă scaunul în Lordul Suprem, Akzad pierdu în întregime controlul situaţiei.

– Cer să vă întoarceţi la locurile voastre! strigă el. Cei care nu se supun vor fi pedepsiţi!

Dar puţini îl băgară vreun pic în seamă. Alte scaune îl urmară pe primul. Chiar şi lordul Chen, deşi stăpânit în tot acest timp de un sentiment neîncrezător de irealitate, îşi luă scaunul, se duse până în faţă şi-l aruncă în naxidul cu robă de brocart, cel care stătea pe podium, care-şi flutura vergeaua şi chema zadarnic la ordine. Nici măcar naxizii care stăteau în faţa podiumului în semn de solidaritate faţă de conducătorul lor nu ştiau cum să reacţioneze – rămâneau tăcuţi, nemişcaţi, cu nimic mai capabili să creadă ce se petrecea decât oricare alţii.

Lordul Suprem dădea ordine, şi nu erau ascultate. Niciunul dintre ei nu mai văzuse aşa ceva până atunci. Nimeni nu ştia cum să reacţioneze.

Din pur noroc, scaunul lordului Chen fu cel care-l lovi pe Lordul Suprem, izbindu-l pe Akzad într-o parte a capului şi făcându-l să cadă în genunchi. Un vuiet de aprobare se înălţă dinspre mulţi dintre convocaţi, iar loialiştii se năpustiră înainte.

La această ameninţare, naxizii răspunseră în sfârşit. Lordul Chen, stând în faţa amfiteatrului şi contemplându-şi uimit succesul, se trezi brusc strivit de un naxid pornit la atac. Lovi podeaua şi simţi impactul dureros al ghetelor naxidului în timp ce patrupedul îl călca în picioare. Durerea îl fulgeră când îşi muşcă limba.

Tot sentimentul de irealitate se spulberă. Cu gustul propriului său sânge fierbinte în gură, lordul Chen începu să lupte pentru viaţa lui.

Chiar dacă cel puţin jumătate din convocaţi fie că rămăseseră pe scaune, fie că fugiseră, naxizii erau încă depăşiţi numeric de loialişti. Scaunele erau arme ineficiente, dar erau mai bune decât mâinile goale ale naxizilor.

Lordul Chen aproape că se înecă din cauza mirosului copleşitor de carne în putrefacţie, chiar dacă acea carne aparţinea daimongului care-l dăduse la o parte pe naxid de pe el. Se auzeau răcnete, strigăte, ţipătul strident al unui torminel, clopoţeii agitaţi ai vocilor de daimongi. Lordul Chen reuşi să se pună cu greu pe picioare, iar apoi apăsarea trupurilor îl lipi de podium.

Akzad se ridicase, strigând şi învârtind vergeaua, fără să-şi dea seama de sângele care-i curgea din rana de la cap. Totul scăpase de mult de sub controlul lui sau al oricui altcuiva. Chiar şi aprodul rămăsese perplex: ar fi trebuit să păzească Convocarea împotriva intruşilor, nu să ia parte la încăierarea unui grup de convocaţi cu altul.

– Pe terasă!

Lordul Chen mai auzea încă baritonul magnific al lui Said plutind pe deasupra zgomotului răzmeriţei.

– Duceţi-i pe terasă!

Bătuţi ca să se supună şi apucaţi de convocaţii furioşi, naxizii fură traşi pe uşile largi, din lateral, ale amfiteatrului. Mobilierul de pe terasă fu izbit şi împins la o parte când naxizii fură traşi până la parapetul de piatră şi aruncaţi peste margine, ca să cadă o sută cincizeci de paşi în râpa de piatră. Akzad, cu veşmântul de ceremonie sfâşiat, fu aruncat odată cu restul, ca şi o duzină de convocaţi loialişti, împinşi accidental de mulţime sau traşi spre moarte de naxizii care se agăţau cu disperare de ei.

Lordul Chen, luptându-se să-şi recapete răsuflarea, se rezemă de parapet ca să se sprijine. Capul i se învârtea când se uita la măcelul de dedesubt, la trupurile centauroide împrăştiate, zăcând frânte pe pietre. Furia violentă care-l stăpânise se stinsese, şi se uită în jos la colegii morţi cu o uluire din ce în ce mai mare, nu numai la ceea ce tocmai se întâmplase, ci şi la rolul lui în toate astea.

Era Maurice, lord Chen, din clanul Chen, care se aflase pe culmea societăţii imperiale vreme de mii de ani. Familia Chen slujise în Convocare în tot acest timp, reprezentându-se pe sine şi interesele clienţilor săi, cu toţii sub puterea stabilizatoare a Praxisului.

Nici măcar unul dintre ei nu participase vreodată la o revoltă în sala Convocării. Nimeni nu omorâse vreodată, cu mâinile goale, un coleg convocat. În toată istoria îndelungată a imperiului, nu se petrecuse nimic asemănător cu ceea ce se întâmplase astăzi. Acest act era absolut fără precedent.

Lordul Chen se gândi că ceea ce vedea dedesubt, zdrobit de pietre, nu erau doar corpurile legislatorilor, ci şi vechea ordine însăşi.

– Trebuie să ne întrunim din nou!

Said striga iar.

– Convocarea trebuie să se reformeze!

Lordul Chen se prezentă împreună cu ceilalţi în sala Convocării. Mobila zdrobită şi împrăştiată zăcea pe podiumul pentru discursuri şi în jurul lui, ca nişte oase vechi. Convocaţii recuperară mobilierul care mai putea fi folosit şi împrumutară altul de la colegii care fugiseră sau muriseră. Lordul Said fu proclamat preşedinte temporar, deşi fu silit să conducă şedinţa fără vergeaua Lordului Suprem, care dispăruse şi nu avea să mai fie găsită niciodată.

Convocarea trecu imediat să voteze verbal o măsură de scoatere în afara legii a Comitetului pentru Salvarea Praxisului, oricine şi oriunde ar face parte din el. Un alt vot proclamă ca pedeapsa pentru a aparţine organizaţiei să fie dezmembrarea. Apoi altcineva sugeră jupuirea, şi fură dezbătute meritele jupuirii şi ale dezmembrării. După

care o doamnă convocat terestră, cu o tunică de uniformă sfâşiată şi un ochi învineţit, se ridică să sugereze că, din moment ce primul grup fusese aruncat de pe o stâncă, şi cu restul ar trebui să se facă la fel.

Convocaţii descoperiră o asemenea fascinaţie în această dezbatere şi în cele vreo zece legi pe care le votară în acea zi, încât trecu o oră întreagă înainte ca cineva să se gândească să sune la Comandament şi să informeze flota despre ameninţarea la adresa imperiului. Şi, odată ce comandantul de flotă Jarlath fu informat, trecu încă o oră până când cineva să se ostenească să-i spună despre nesupunerea escadrilelor naxide.

Imperiul era la fel de lipsit de experienţă în înăbuşirea revoltei, pe cât fusese şi Elkizer în pornirea ei.

Jarlath ordonă imediat celor trei escadrile de crucişătoare ale sale să pornească în urmărirea lui Elkizer. Acestea plecară de pe inel şi ţâşniră spre Vandrith la o acceleraţie de peste 10 *g,* având la bord doar echipaje parţiale, dar trecu mai puţin de o oră până când Jarlath să-şi dea seama că urmărirea era zadarnică şi să recheme navele.

Jarlath începuse să-şi dea seama că s-ar putea să se afle într-o poziţie mult mai periculoasă decât presupusese. Ajunseseră la el câteva informaţii despre ceea ce spusese Akzad în legătură cu Comitetul pentru Salvarea Praxisului, şi înţelese că erau implicaţi un număr mare de naxizi. Şi-l aminti de asemenea pe Elkizer defilând de-a lungul inelului cu un grup de ofiţeri superiori şi de poliţişti militari şi, cu o explozie de uimire, îşi dădu seama că Elkizer repetase abordarea şi capturarea tuturor navelor non-naxide.

Existau trei sute patruzeci şi una de nave în flotă. Dintre acestea, şaizeci şi opt, sau aproape douăzeci de procente, aveau comandanţi şi echipaj naxid – opt escadrile întregi de şase până la zece nave fiecare, plus nava fără soţ aflată ici şi colo, detaşată pentru serviciu. Dintre aceste escadrile, două fuseseră postate pe Zanshaa cu flota locală, două pe Magaria cu flota a doua, una cu flota a patra la Felarus, o escadrilă pe lumea de baştină a naxizilor, Naxas, iar ultima la Comador.

Comunicaţiile laser izbucniră imediat cu mesaje urgente îndreptate către comandanţii de flotă şi de escadrile de pe Harzapid, Felarus şi Comador. Mesaje suplimentare se îndreptară spre navele de la staţii mai îndepărtate. Urma să fie nevoie de zile întregi pentru ca unele dintre răspunsuri să se întoarcă, chiar şi transmise la viteza luminii prin staţiile de releu de la porţile găurilor de vierme, iar Jarlath bănuia că, atunci când vor sosi răspunsurile, n-or să-i placă.

Şovăi înainte de a trimite mesaje către Fanaghee pe Magaria şi către comandantul de pe Naxas. Dar dacă se gândea mai bine, ajunse la concluzia că n-avea nimic de câştigat dacă tăcea. Întrebă Naxus-ul despre situaţia sa, şi îi trimise un mesaj lui Fanaghee spunându-i

despre rebeliunea celor două escadrile, ordonându-i să le intercepteze.

Apoi adună din nou cifrele în minte şi nu-i plăcură cu nimic mai mult decât prima oară.

Magaria era cheia, hotărî el. Dacă Fanaghee şi forţele ei rămâneau loiale, atunci imperiul avea să supravieţuiască încercărilor care aveau să vină.

Dacă nu… Ei, se gândi Jarlath, avea să încerce să păstreze un aer de încredere.

Abia atunci, la nouă ore după ce Elkizer încălcase ordinele şi ocolise Vandrith, îşi aduse aminte Jarlath că rămăsese o navă de război naxidă la staţie, crucişătorul nou-nouţ *Destinul,* care mai avea zece zile până să fie terminat – sau cel puţin aşa susţinuse superintendentul şantierului de peste o lună. *Destinul* avea echipajul şi ofiţerii la bord, dar încă mai trebuia remorcat până în secţiunea de finisare, pentru a-şi primi rachetele şi armele defensive şi pentru a-i fi testate sistemele de propulsie cu primele încărcături de antimaterie.

Jarlath ordonă ca poliţia militară să confişte nava. Aceştia fură întâmpinaţi cu focuri de arme mici din partea ofiţerilor navei. Echipajul de pe *Destinul* ieşi în fugă de pe navă către şantier, unde începură să arunce explozivi şi proiectile incendiare improvizate. Trecură două ore până când fură adunaţi cu toţii şi împuşcaţi. Depozite şi utilaje de şantier în valoare de opt milioane de zeniţi trebuiră trecute la pierderi.

La scurtă vreme după ce făcu raportul asupra incidentului, Jarlath primi o mustrare prin care era acuzat că împuşcase rebelii în loc să-i arunce de pe o stâncă, aşa cum prevedea noua lege votată în acea după-amiază de către Convocare.

Aşa se sfârşi prima zi.

* * *

Mesajul de la Comandament către Fanaghee, pe Magaria, avu nevoie de douăzeci de ore să ajungă. Răspunsul avu nevoie de încă douăzeci de ore ca să se întoarcă pe Zanshaa. Fanaghee îşi exprima îngrijorarea în legătură cu rebeliunea lui Elkizer şi Farniai şi anunţa că trimite flota a doua să intercepteze rebelii.

– Foarte bine, lord comandant, zise lordul convocat Maurice Chen, care, în virtutea faptului că demonstrase talent marţial pocnindu-l pe şeful rebelilor cu scaunul în cap, fusese considerat demn de promovare, de la oceanografie şi silvicultură în Comitetul de Control al Flotei.

– Trebuie să fie o uşurare să ştii că Magaria e în siguranţă, îi spuse el comandantului de flotă Jarlath.

– Nu ştiu, replică Jarlath.

Degetele lui răsuceau mici noduri furioase în blană.

– Nu ştiu dacă să dau crezare raportului lui Fanaghee sau, în fond,

dacă doresc s-o fac.

Îi ordonă lui Fanaghee să furnizeze rapoarte detaliate cu privire la situaţia fiecărei nave de sub comanda ei, şi ca rapoartele să-i fie prezentate în formă video, de către căpitanii fiecărei nave, în persoană. Ceea ce ar trebui să clarifice, se gândi el, dacă aceşti căpitani puteau vorbi fără să fie influenţaţi.

Aşa cum se temea, nu sosi niciun răspuns la acest mesaj. Dacă naxizii le controlau pe toate, forţele lui Fanaghee ar fi acum egale ca număr cu cele cinci escadrile rămase în flota locală, şi odată ce Elkizer şi Farniai i se alăturau, ar fi avut un avantaj.

În care caz, ştia că putea la fel de bine să renunţe la speranţa de a mai recaptura Magaria. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să păstreze Zanshaa.

Următorul buletin veni de la flota a treia de pe Felarus. Escadrila naxidă plecase pe neaşteptate de pe staţie în ceea ce comandantul pretinsese că era un exerciţiu de antrenament, apoi deschisese focul asupra restului flotei a treia, încă ancorată la staţia inelului. Raze de antiprotoni, menite să fie folosite ca apărare antirachetă, fuseseră folosite în ofensivă, de la distanţa de tragere directă. Navele de luptă fură zdrobite, la un loc cu părţi critice ale staţiei de pe inel. Atacul naxizilor nu fusese atât de sever pe cât putea fi, ceea ce indica faptul că se stăpâneau într-o oarecare măsură, poate din compasiune pentru colegii lor, poate pur şi simplu pentru că aveau intenţia să se întoarcă şi să captureze mai târziu inelul Felarusului. În ciuda reţinerii rebelilor, jumătate dintre navele flotei a treia fuseseră distruse, iar restul grav avariate. Din cauza pagubelor suplimentare la instalaţiile de reparaţii de pe staţia inelului, aveau să treacă multe luni până când vreuna dintre navele flotei a treia avea să poată fi folosită împotriva rebelilor.

Un mesaj nedumerit veni de la comandantul staţiei inelului de la Comador. Escadrila naxidă postată aici plecase de la staţie şi pornise pe traiectoria de ieşire din sistem, refuzând comunicarea. Comandantul staţiei dorea să ştie dacă escadrila pleca într-un exerciţiu despre care nu i se spusese.

Jarlath trebuia de asemenea să presupună că escadrila de la Naxas era şi ea pierdută.

Numai de pe Harzapid sosiră veşti bune. Comandantul singurei escadrile naxide, la fel de lipsit de experienţă în privinţa punerii la cale a unei revolte ca oricine altcineva din flotă şi departe de sfaturile consiliului conducător de pe Naxas, intrase cu discipolii săi în comandamentul inelului şi lansase un anunţ public potrivit căruia el era acum la conducere. După ce-şi revenise din surpriză, comandantul flotei a patra organizase grupuri de atac şi recuceri comandamentul inelului. Din nefericire, asta stârni încă o bătălie directă cu raze de anti-protoni, dar de data asta loialiştii nu mai fură prinşi nepregătiţi.

Navele naxizilor fură distruse, cu preţul unei treimi din cele loialiste avariate sau distruse. Rămâneau destule nave pentru a forma două escadrile.

Jarlath ordonă ca orice rebel capturat să fie aruncat de pe o stâncă, dacă exista vreuna la îndemână, altfel să fie împuşcat.

Victoria de la Harzapid îi oferi lui Jarlath încă două escadrile, de data asta navele avariate fură reparate, iar Jarlath mai prinse curaj. Nu numără mai mult de nouăzeci de nave în flota inamică, iar acestea includeau şi navele solitare detaşate pentru serviciu şi escadrila de pe Comador, o staţie atât de îndepărtată, încât escadrila renegată ar avea nevoie de luni de zile până când să ajungă în apropierea unei scene de bătălie de o oarecare perspectivă. Acest total includea de asemenea cele trei escadrile capturate la Magaria, care nu erau echipate pentru naxizi şi astfel vor avea nevoie de un oarecare timp pentru ca cerinţele speciale ale unei specii de centauroizi să fie îndeplinite.

Odată ce Jarlath chema escadrila daimongilor de la Zerafan – la numai zece zile distanţă, dacă ordona o acceleraţie brutală, maximă – urma să aibă cincizeci şi patru de nave în flota locală, ceea ce devenea suficient pentru a apăra Zanshaa până la sosirea altor ajutoare. Escadrila lai-own a comandantului Do-Faq de la Preowin putea ajunge în patruzeci de zile, necesare la o acceleraţie mult mai blândă, din cauza fizicului lai-own mai puţin robust. Nave individuale puteau fi de asemenea chemate, destule pentru a face până la urmă o escadrilă de aparate mici.

Din nefericire, flota a patra de la Harzapid se afla la cel puţin trei luni distanţă. Dar după ce treceau aceste trei luni şi sosea flota a patra, Jarlath putea fi rezonabil de sigur că orice ofensivă ar lansa asupra Magariei ar avea şanse bune de succes.

Între timp, Magaria îl rodea încontinuu. Inelul ei era un arsenal enorm de rachete, componente, şantiere şi baze de antrenament, un complex mult superior oricărui altul pe care-l posedau rebelii. Magaria avea şi şapte porţi de găuri de vierme, care puteau trimite forţe inamice către o mare parte a imperiului. Dacă ar fi putut recuceri Magaria, Jarlath ştia că ar fi retezat din faşă revolta.

În schimb, luă măsuri pentru a apăra Zanshaa. Urcându-se personal la bordul uriaşei sale nave-amiral, chemă toate echipajele şi umplu toate navele cu arme, combustibil şi provizii, lansă escadrilele rămase ale flotei locale, la cinci zile după revolta eşuată a lui Akzad, şi apoi începu să accelereze spre Vandrith. Aceasta nu era o urmărire a escadrilelor fugare ale lui Elkizer, care nu mai puteau fi ajunse, ci o încercare de a oferi flotei locale o viteză iniţială, astfel încât, dacă inamicul ataca, apărătorii să nu fie ţinte sigure şi masacraţi.

* * *

În primele câteva zile ale stării de urgenţă, Sylla se trezi păzind iar un terminal de lift spaţial, deşi de data asta detaşamentul ei era înarmat cu puşti automate în loc de bastoane paralizante, şi un subofiţer mustăcios se ocupa de un tun cu antimaterie montat pe un trepied, menit să lichideze vehicule blindate sau orice altceva. Numai personalul militar cu acte de identificare valide avea permisiunea să urce în cabine, iar naxizilor le era complet interzis să urce în liftul spaţial, indiferent de împrejurări.

Poveştile oficiale transmise erau confuze şi contradictorii, indicând că se întâmplase un lucru pe care cenzorii nu ştiau cum să-l întoarcă. Povestea la care se hotărâră în sfârşit era cea că Lordul Suprem şi un grup de discipoli încercaseră să pună mâna pe guvernare şi uciseseră un număr oarecare de convocaţi, dar că fuseseră aruncaţi rapid de pe o stâncă de către legislatorii indignaţi. Două escadrile ale flotei locale se răsculaseră şi ele, dar acum fugeau. Comandantul de flotă Jarlath şi restul flotei locale aveau să plece curând să se răzbune în numele ordinii consacrate.

Sylla presupunea că cea mai mare parte era adevărată, sau destul de adevărată, în afară de partea cu eroicii convocaţi omorând trădătorii cu mâna lor. Convocarea nu-şi făcuse niciodată singură treburile murdare, îşi zise; de ce să înceapă tocmai acum? Dar uitându-se cu mai multă atenţie pe rapoartele de presă, Sylla îşi dădu seama că era posibil să tragi alte concluzii.

Ştia că cele două escadrile răsculate aveau echipajele formate din naxizi. Lista convocaţilor trădători cuprindea numai naxizi, în timp ce acei convocaţi martirizaţi de trădarea lor erau cu toţii non-naxizi. Din toate acestea, se puteau trage anumite concluzii.

Sylla era mai rapidă la matematică decât Jarlath, şi nici ei nu-i plăcea cum se adunau numerele.

După două zile de stat de pază la terminalul cel mai pustiu al liftului spaţial, primi un apel pe ecranul de pe mânecă de la lordul căpitan Richard Li.

– Te sun ca să reînnoiesc oferta unui loc pe *Neînfricatul,* spuse el. Completăm echipajul, şi mă aştept să plecăm de pe staţie în câteva zile.

Şovăi, apoi adăugă:

– N-am auzit încă nimic oficial, dar sunt zvonuri că rezultatele de la examene urmează să fie anulate. Dacă vrei să iei din nou examenele, va trebui să aştepţi luni de zile şi să te reînscrii.

O amărăciune deznădăjduită puse stăpânire pe Sylla.

– Înţeleg, răspunse ea.

Asta nu-i lăsa prea multe opţiuni, în afară de a accepta oferta lordului Richard şi de a pleca la război. Era clar că cei cu experienţă de luptă vor avea şanse mai mari de a fi observaţi şi promovaţi; să

rateze războiul ar însemna să-şi arunce cariera la gunoi.

Lordul Richard surâse.

– Înainte de a răspunde cu da sau nu, trebuie să-ţi spun şi restul de veşti rele. Nu te pot lua ca locotenent. Lordul comandant Jarlath a insistat ca toate echipajele să fie completate cu ofiţeri cu experienţă – nu vrea ca cineva să înveţe la post, nu când atâtea vieţi ar putea depinde de asta. Trebuie să spun că sunt de acord cu el. Aşa că, dacă vii la bord, o să fie ca pilot de şalupă.

De pe ecranul de la mânecă al lui Sylla, îi aruncă o privire despre care el credea probabil că este încurajatoare.

– O să am grijă să fii promovată cât mai curând posibil, zise el. Data viitoare când unul dintre locotenenţii mei este transferat sau promovat pe altă navă, postul e al tău.

Asta, desigur, dacă supravieţuia carierei de pilot de şalupă. Ceea ce, într-un război adevărat, în care se trăgea, nu era deloc sigur.

Totuşi, o numire sub comanda unui tânăr ofiţer în ascensiune, cu promisiunea unei avansări viitoare, era cea mai bună ofertă pe care urma probabil s-o primească. Cu siguranţă, era mai bine decât să păzească un lift spaţial, în timp ce-şi făcea gânduri negre despre rezultatele la examen, acum pierdute.

Reuşi să zâmbească.

– Sigur, răspunse. Unde mă prezint?

Măcar avea să scape de nesfârşitul proces Blitsharts, care, cu apelurile lui, ar fi putut continua tot deceniul următor.

Indiferent ce sarcină îi dădea flota lui Sylla, în ultima vreme, îi dădea şi o armă pentru ea. Prima sa îndatorire la bordul *Neînfricatului* fu să transforme în sclavi muncitorii civili. Jarlath, aflat de două zile în toiul revoltei, îşi amintise cu furie de experienţa de la docuri – îşi amintise *Disciplina! Ordinea! Supunerea!* pe care le promisese drept cuvinte de ordine ale administraţiei sale – şi-şi dădu seama că are nevoie de *Necruţătorul* şi de capturatul *Destinul* mai mult decât avea nevoie de bunăvoinţa personalului şantierului. Ca urmare, ordonă căpitanilor să ţină la bord muncitorii civili, fără să le îngăduie să plece sau să ia legătura cu prietenii sau cu familiile, până când treaba era terminată, spre mulţumirea căpitanului.

Lordul Richard, aproape copleşit de bucurie la auzul acestui ordin, puse gărzi înarmate la intrările pentru personal şi marfă, şi le spuse muncitorilor că, dacă nu-şi terminau sarcinile înainte de a ordona comandantul de flotă ca *Destinul* să părăsească staţia, vor trebui pur şi simplu să vină la război. Aşa că Sylla îşi petrecu jumătate din fiecare zi făcând de gardă înăuntrul trapei de mărfuri, cu un pistol la şold, în timp ce asculta litaniile motivelor triste, disperate, pentru care o persoană sau alta trebuia să părăsească nava. Succesiunea nesfârşită de scuze plângăreţe îi toci răbdarea şi nu-i lăsă nicio urmă

de milă pentru muncitorii prizonieri; până la urmă, le aruncă doar o privire rece cu ochii ei verzi.

– Există destule şanse să mor în luptă, le zise. De ce să nu iau vreo câţiva dintre voi cu mine?

După asta, o ocoliră.

Jarlath dădu flotei înştiinţarea cu mai puţin de o zi înainte de a pleca de pe Zanshaa, un anunţ care-i făcu pe muncitori să fie cuprinşi de frenezie. Ultima sarcină a lui Sylla înainte de plecare fu să supravegheze muncitorii care duceau cutiile cu plăcile de gresie ale căpitanului în depozit, acolo unde urmau să rămână până când *Neînfricatul* mai prindea câteva săptămâni la docuri. Lordul Richard părea melancolic în timp ce le privea trecând pe lângă el; dalele ultimului căpitan, din material de asteroid, umplute cu pete ţipătoare de pirită sclipitoare, chiar nu erau pe gustul său, iar panourile din cabină, în care lemnul galben de *chesz* era subliniat cu o bordură de pastă stacojie de *ammana,* nu erau nici ele în stilul lui.

Nu trecu mult până ca Sylla să ajungă la concluzia că lordul Richard era un bun căpitan. Vizitase fiecare departament de pe navă şi vorbise politicos cu toată lumea, iar când zâmbea se vedeau ridurile din jurul ochilor. Avea un talent să deosebească lucrurile importante de cele neimportante, şi rareori îşi hăituia echipajul pentru acestea din urmă. Era complet diferit de ultimul ei căpitan, Kandinski, care încerca să pretindă că echipajul nu exista decât ca nişte mecanisme imperfecte menite să-i păstreze panourile şi argintul lustruite, şi care nu vorbea niciodată cu echipajul decât pentru a face reproşuri.

Neînfricatul reuşi să plece de la inelul planetei Zanshaa conform programului, odată cu restul flotei locale. Sylla descoperi că nu regreta că pleacă de pe Zanshaa. Capitala nu-i purtase noroc.

Nu că *Neînfricatul* s-ar fi arătat cu ceva mai bun.

* * *

– Convocarea doreşte să ştie când plănuieşti să lansezi atacul asupra Magariei.

Cel care vorbea era mai vârstnicul comandant de flotă senior Tork, un daimong a cărui faţă prelungă, melancolică, dezminţea râvna care adăuga o asprime monotonă clopoţeilor din vocea lui. Tork era preşedintele Comitetului de Control al Flotei, unul dintre cei cinci militari activi sau în retragere care serveau alături de cei patru politicieni din Comitet.

Jarlath se înclină în cuşeta de acceleraţie de la bordul navei *Gloria Praxisului,* în timp ce imaginile holografice al Comitetului de Control al Flotei pluteau în faţa ochilor lui. Suferind din cauza acceleraţiei intense de patru zile, cu blana vopsită în alb începând să-şi arate rădăcinile negre şi cenuşii, Jarlath ştia că nu se prezenta sub cea mai bună înfăţişare superiorilor săi.

– Inamicul ne depăşeşte ca număr, zise el. Odată ce ni se alătură escadronul de pe Zefaran, o să am cincizeci şi patru de nave. Dar când Elkizer i se va alătura lui Fanaghee, ea o să aibă cincizeci şi nouă, plus că putem fi siguri că escadrilele de pe Naxas şi Felarus vor veni şi ele.

– Presupui că Fanaghee va reuşi să convertească toate escadrilele capturate pentru a fi folosite de naxizi, până când ajungi tu…

– *My lord,* replică Jarlath, nu-mi pot permite să cred altceva.

– Şi mai presupui de asemenea că va reuşi să asigure un echipaj pe toate navele capturate.

O durere de cap pulsa monoton în spatele ochilor lui Jarlath. Trecuse prin asta de zeci de ori cu statul său major.

– Personalul ei va fi suprasolicitat şi prea încordat, dar se poate face, explică el. Dacă lasă o mare parte din staţia de pe inel fără personal, ar avea echipe de luptă corespunzătoare, deşi controlul pagubelor nu va fi la fel de eficient ca al nostru.

– Dar dacă lasă staţia inelului fără personal, replică Tork, nu va avea destui muncitori la docuri ca să reechipeze navele capturate.

– Poate aduce muncitori de pe planetă. Cei mai mulţi dintre locuitorii de pe Magaria sunt naxizi, şi trebuie să presupunem că vor simpatiza cu consiliul inamic.

– Uiţi că ai escadrila de luptă.

Jarlath închise ochii obosiţi.

– N-am uitat.

– Ai şase nave de clasa *Praxis* contra una singură a inamicului. Un ton metalic de triumf se simţea în vocea lui Tork. Fiecare navă de luptă este egala unei escadrile!

Atunci să trimitem navele de război singure, să câştige o victorie glorioasă, îşi zise Jarlath răutăcios, dar îşi înăbuşi mânia. Muşchii obosiţi îi deschiseră pleoapele.

– O lovitură a unei rachete cu antimaterie va distruge o navă de război la fel de uşor pe cât va distruge o fregată, spuse el.

– Eşti prea prudent, *my lord* comandant.

Jarlath lăsă acceleraţia de 2 *g* să-i tragă buzele de pe colţi. Gata, ajunge.

– Dacă Domniile Voastre îmi dau un ordin direct să atac imediat, spuse el, un ordin *în scris,* o să mă supun, desigur.

Urmă o tăcere îndelungată din partea membrilor comitetului. Apoi lordul Chen vorbi.

– Îţi cer să înţelegi că e multă nelinişte în Convocare. Căderea Magariei ne-a separat efectiv de o treime de imperiu. Mulţi dintre noi au prieteni, clienţi şi alte interese în zona controlată de rebeli.

Lordul Chen arăta destul de neliniştit. Jarlath îşi aduse aminte că deţinea o companie de transport, una care avea probabil multe nave

şi încărcături în spaţiul controlat de inamic.

– Şi eu am prieteni dincolo de Magaria, replică Jarlath. Irosirea flotei n-o să le facă niciun bine.

După ce se încheie întâlnirea, Jarlath se întrebă dacă el se înşela şi ceilalţi aveau dreptate. O lovitură puternică la Magaria ar putea foarte bine să pună capăt revoltei. Naxizii s-ar putea să nu fie gata. Jarlath *voia* să pornească acel atac. Dar şansele îl făceau prudent.

Opt zile mai târziu, motoarele ardeau şi sporeau acceleraţia în timp ce Jarlath îşi rotea navele în jurul planetei Vandrith pentru călătoria de întoarcere pe Zanshaa. Zbura cu a paisprezecea parte din viteza luminii, şi avea să continue să accelereze şi să facă manevre de praştie în jurul planetelor sistemului până când avea să ajungă la cel puţin jumătate din viteza luminii, destul de repede ca să evite distrugerea imediată de către oricare dintre navele lui Fanaghee care plecau de pe Magaria cu optzeci la sută din viteza luminii.

Atunci primi veşti despre *Corona* şi despre locotenentul Martinez. După ce scăpase de pe Magaria în sistemul Paswal, Martinez reuşise măcar să-şi trimită raportul printr-o staţie-releu a unei găuri de vierme pe care Fanaghee n-o controla.

Convocarea răspunse la veşti cu o adevărată încântare. Pentru Martinez, *Corona* şi echipajul ei fură votate Mulţumirile Convocării. Fiecare membru al echipajului avea să fie decorat, iar Martinez avea să primească Globul de Aur, decoraţia cea mai înaltă a imperiului, care nu mai fusese acordată de opt sute de ani. Lui Martinez şi descendenţilor lui le fu acordat dreptul de a le fi înmormântată cenuşa în Culcuşul Eternităţii, alături de Marii Maeştri. Iar un monument al *Coronei* va fi ridicat undeva în Oraşul Înalt, într-un loc care urma să fie stabilit.

Convocarea reexamină şi problema salvării căpitanului Blitsharts, şi hotărî că participarea lui Martinez merita Medalia de Merit clasa întâi. Pentru că această decoraţie nu intra în atribuţiunile lor, recomandară ca decoraţia să fie acordată de Comitetul de Control al Flotei.

Convocarea transmise de asemenea Comitetului recomandarea ca lord Gareth Martinez să fie promovat imediat şi să i se dea o funcţie de comandă corespunzătoare noului său grad.

* * *

– Ei bine, zise lordul Chen, îl putem confirma pe *Corona.* E un post vacant, la urma urmei.

– Dar l-ai auzit *vorbind?* protestă lordul comandant Pezzini, singurul membru terestru al comitetului în afară de el. Sună ca cineva… cineva nepotrivit pentru un post de comandă. Un accent ca ăsta n-are ce căuta decât în sălile motoarelor.

– E un pair, indiferent cum vorbeşte, declară lordul comandant

Tork, şi toţi pairii sunt egali în faţa Praxisului.

Pezzini îşi luă o înfăţişare posacă auzind asta, dar învăţase să nu-l contrazică pe Tork în domeniul Praxisului. Ideile lui Tork despre Praxis erau, la fel ca Praxisul însuşi, ferme, neschimbătoare şi de neclintit, la fel de asemănătoare cu ideile lui Tork despre orice altceva.

– În plus, zise lordul Chen, văd din dosar că ultimul lui superior, lordul comandant Enderby, l-a recomandat în testamentul lui final pentru avansare. Din câte înţeleg, este obiceiul acestui comitet să dea curs unor asemenea recomandări de câte ori este posibil.

– Ar fi stânjenitor, rosti o altă voce, dacă nu l-am promova. Cum ar putea atunci să-i mai dea cineva un post? Ce căpitan o să vrea un locotenent care deţine Globul de Aur?

– Să votăm cu privire la recomandările Convocării şi ale lordului comandant Enderby, ceru Tork. Să propunem ca lordul locotenent Gareth Martinez să fie avansat la gradul de căpitan-locotenent, în vigoare de la data revoltei.

Nu există niciun vot împotrivă, deşi Pezzini ridică plictisit din sprâncene.

– Niciunul dintre strămoşii lui nu s-a ridicat vreodată atât de departe în flotă, zise el. Stabilim un precedent aici.

Tork înălţă o mână, trimiţând spre comitet mirosul slab al cărnii sale permanent în putrefacţie. Chen ridică meditativ o mână la bărbie şi inspiră pe ascuns colonia pe care şi-o aplicase pe interiorul încheieturii.

– Să votăm atunci dacă lordul căpitan-locotenent Martinez să primească *Corona?* întrebă Tork. Sau mai discutăm?

– Să-i dăm nava, dacă trebuie, răspunse Pezzini. Am putea însă să-l postăm departe de capitală? Nu vreau să mai aud vreodată vocea aceea, nu dacă pot s-o evit.

Ceilalţi ignorară comentariul şi votară afirmativ.

Comitetul de Control se ocupă repede cu celelalte treburi. Lordul Chen încercă să voteze cu membrii Comitetului care fuseseră cel mai mult pe locurile lor, deşi începea să capete o bănuială că nici ei nu prea înţelegeau ce fac.

Bănuiala era dublă pentru lordul Chen, pentru că, spre deosebire de cei mai mulţi dintre ofiţerii flotei din Comitet, el făcea parte şi din Convocare. Convocarea fusese în sesiune aproape continuă încă din ziua rebeliunii, şi legi semnificative erau votate aproape în fiecare oră. Legiunea Sârguinţei şi forţele locale de poliţie primiseră puteri masive de a aresta şi interoga. Serviciul Antimateriei şi Serviciul de Explorări fuseseră amândouă militarizate şi plasate sub comanda flotei, care era mulţumită să-şi mărească ponderea administrativă, dar nu se hotărâse încă ce să facă în privinţa acestor departamente.

Se acordau sume uriaşe pentru noile contracte militare, nu numai

pentru furnizarea de provizii şi întreţinere pentru nave, dar şi pentru construirea de nave noi, care să le înlocuiască pe cele deja pierdute şi care se vor mai pierde inevitabil în urma bătăliilor. Construirea atâtor nave noi cerea însă extinderea şi întreţinerea vechilor şantiere, plus crearea de noi baze pentru antrenarea echipajelor menite să urce la bordul respectivelor nave. În plus, urma să fie nevoie de noi instalaţii de întreţinere şi de muncitori care să întreţină instalaţiile de întreţinere, şi cum o mulţime de treburi care erau făcute înainte de naxizi trebuiau acum făcute de altcineva, toate astea aveau drept rezultat o mulţime de angajări.

Flota abia dacă începea să facă faţă la toată această generozitate. Sume mari de bani se duceau *undeva,* şi lordul Chen nu putea fi sigur decât că nimic din ei nu ajungea la *el.* Avea şantiere de construcţii de nave perfect capabile să facă nave de război, dar toate se aflau în partea de imperiu despre care se presupunea că se află sub controlul naxizilor. Lumea pe care-o reprezenta în Convocare era acum controlată de rebeli, ca şi cea mai mare parte dintre clienţii şi proprietăţile sale.

Dacă Jarlath nu pornea curând la drum cu flota locală şi nu recaptura ceea ce fusese pierdut, lordul Chen ştia că îl aşteaptă o situaţie care semăna a ruină.

– Pot să ridic problema petiţiilor pe care le primim de la clienţii şi alegătorii mei? întrebă lady San-torath.

Era singura lai-own din Comitet, şi reprezenta în Convocare lumea de origine a lai-own, Hone-bar.

– Hone-bar e la fel de aproape de Magaria ca şi de Zanshaa, zise San-torath. Locuitorii de pe Hone-bar doresc cu disperare să rămână loiali Praxisului, dar se tem de inamic. Flota n-a făcut nimic ca să-i apere – există o singură navă de război în sistemul Hone-bar, un crucişător uşor care trece printr-o revizie şi nu va fi gata vreme de trei luni.

– Dacă apărăm Hone-bar, slăbim Zanshaa, spuse Tork.

– Dacă Hone-bar cade fără luptă, zise femeia lai-own, încrederea tuturor în Convocare şi în administraţia sa – şi încrederea rasei lai-own în special – va fi grav zguduită.

– Nu e doar Hone-bar, zise lady Seekin. Dacă Hone-bar cade, atunci Hotarul Hone este vulnerabil.

Lordul Chen simţi o furnicătură îngheţată pe pielea spatelui. Clanul Chen investise multă vreme sume mari în Hotarul Hone, iar el era patronul câtorva dintre oraşele sale mai mari. Dacă Hotarul Hone era pierdut, clanul Chen trebuia să se aştepte la o prăbuşire uriaşă.

– Hotarul trebuie protejat, zise lordul Chen automat. Nu putem lăsa Hone-bar să cadă.

– N-avem niciun indiciu că rebelii se deplasează spre Hone-bar,

sublinie cineva.

– Cum o să ştim până când se întâmplă? observă lady San-torath. Rebelii n-or să ne trimită un mesaj în care să ne spună unde se duc mai departe.

– Ar putea captura Hone-bar cu o singură navă, iar Hotarul cu o escadrilă mică, spuse lady Seekin. Cu siguranţă ne putem dispensa de câteva nave pentru apărarea lor, mai ales că lordul comandant Jarlath nu face nimic cu ele.

Lordului Chen îi trecu prin minte că lady Seekin, membră a congregaţiei torminel, era de pe Devajjo, chiar din Hotarul Hone. Îşi dădu seama că ei doi erau aliaţi naturali, împreună cu lady San-torath.

Si mai cine? se întrebă. Cine ne mai poate ajuta să apărăm Hotarul Hone?

Lordul comandant Pezzini, îşi dădu el seama. Nepotul lordului comandant, actualul lord Pezzini, era patronul a cel puţin unui oraş de pe Devajjo.

– Cred că ar trebui să-i cerem lordului comandant Jarlath să apere Hotarul Hone, vorbi lordul Chen. În special pentru că nu are intenţia să atace Magaria prea curând.

Pezzini încuviinţă, loial familiei sale, dar nu mai aduse pe nimeni din Comitet alături de el. Deşi patru voturi nu erau suficiente ca să obţină aprobarea Comitetului de nouă membri, Tork fu de acord să transmită îngrijorarea Comitetului lui Jarlath.

– Dacă rebelii trimit nave la Hotarul Hone, îşi slăbesc forţele la Magaria, sublinie Jarlath.

Vorbi cu Tork într-o pauză de masă, când acceleraţia *Gloriei* fusese redusă la 0,8 *g,* şi în corpul şi în mintea lui uşurarea se lupta cu oboseala şi durerea. Stătea pe un scaun confortabil în sufrageria aparţinând parcă unui palat, mâncând într-o singurătate binecuvântată, un fel rafinat din carne slabă, cu o garnitură de ficat şi alta de rinichi tăiaţi cubuleţe, servite la temperatura corpului, în propriul lor sânge aburind.

Tork apăru în formă holografică deasupra umărului drept ai lui Jarlath, un mic spectru enervant. Încă şi mai enervant era intervalul de trei minute dintre cuvintele lui Tork şi propriile lui răspunsuri. Trebuia să-l privească pe Tork cum se foieşte, în timp ce Tork îl vedea pe Jarlath înfulecând carne crudă. Nu era prea comod pentru niciunul dintre ei.

– Rebelii s-ar putea să fie slabi la Magaria şi aşa, zise Tork. Locotenentul Martinez a fost la un pas să lovească toată flota lui Fanaghee cu o rachetă. Poate că a provocat pagube decisive.

– Nu-i nicio dovadă pentru asta.

Tork nu aşteptă să audă răspunsul lui Jarlath înainte de a-l anticipa şi de a adăuga propriul lui post-scriptum.

– Forţele lui Fanaghee n-au răspuns la atacul lui Martinez vreme de zile întregi. Niciuna dintre nave n-a ieşit de la doc.

– Când au acţionat în sfârşit, au tras peste două sute de rachete, replică Jarlath. Asta nu e o acţiune a unei forţe schilodite.

– Numai cele două escadrile iniţiale ale lui Fanaghee au tras. Navele capturate nu erau gata.

– Nu putem presupune că n-ar fi gata *acum.*

Până când sosi răspunsul lordului comandant Tork, Jarlath îşi terminase felul principal şi trecuse la desert, nişte oase suculente cu măduvă. Supse conţinutul şi ronţăi ce mai rămăsese cu molarii din spate. Avea dinţi încă puternici, se gândi; mai avea mulţi ani înainte.

– Lord comandant Jarlath…

Se simţea un clinchet ameninţător, discordant în vocea lui Tork.

– Trebuie să faci *ceva.* Am servit în flotă peste patruzeci de ani, şi îţi înţeleg motivele, chiar dacă nu sunt de acord cu ele. Dar convocaţii nu gândesc la fel ca noi. Vor acţiune *acum,* şi dacă nu le-o oferi, s-ar putea să *ordone,* şi cine ştie ce formă vor lua ordinele lor? Vulnerabilitatea planetei Hone-bar i-a făcut pe unii să intre în panică, şi mă tem că o parte dintre ei – şi chiar dintre cei din Comitet – s-ar putea să nu gândească corect. În după-amiaza asta se aflau la un singur vot distanţă de ordinul de a detaşa o parte a flotei ca să păzeşti Hone-bar.

Tork se aplecă spre microfonul camerei, cu chipul imobil, cenuşiu melancolic, dar vocea îi răsuna cu pasiune înăbuşită.

– Hone-bar ar putea trece de partea rebelilor din pură groază, iar Hotarul Hone va fi următorul, dacă Hone-bar cedează. Pentru numele lui Dumnezeu, trimite o escadrilă să apere Hotarul, sau lansează atacul asupra Magariei şi ai încredere că navele tale de clasă *Praxis* vor anihila inamicul. Aş prefera ultima variantă, dar las la latitudinea ta.

Jarlath cugetă la această rugăminte, în timp ce molarii lui zdrobeau un os cu măduvă, deosebit de delicios. Gravitaţia încântător de joasă şi mâncarea bună îi dăduseră o senzaţie de bine, şi se gândi că ar putea foarte bine să-i lase lui Tork impresia că realizase ceva.

– Vreau să-l întreb chiar eu pe Martinez despre stricăciunile pe care le-ar fi putut provoca, zise el. Între timp, o să ordon o acceleraţie mai mare. Dacă mă duc spre Magaria, o să mă apropii *repede.*

Jarlath dădu ordinele, fără să-şi dea seama că tocmai trecuse o linie invizibilă, linia dintre a refuza total să meargă la Magaria şi a fi dispus să ia în considerare atacul.

Odată ce traversase acea linie, Jarlath găsi din ce în ce mai dificil să se întoarcă.

Treisprezece

Cea mai mare parte a traversării *Coronei* spre Zanshaa fu destul de plăcută. La început existase puţină încordare, când Martinez îşi trimisese raportul staţiei de retransmisie din partea îndepărtată a sistemului Paswal şi ceruse toate ştirile recente. Trecuseră multe ore până la sosirea buletinelor despre revolta eşuată de pe Zanshaa, împreună cu informaţia că flota locală stătea încă între naxizi şi capitală.

Corona avea o casă la care să se întoarcă. Odată ce află asta, Martinez simţi că se putea bucura de noua lui funcţie de comandă.

Organiză carturi şi menţinu nava la gravitaţie parţială în primele şase zile, acordând fiecăruia o şansă de a-şi reveni din epuizarea de după cincisprezece zile de acceleraţie disperată.

În afară de echipajele singuratice de la cele două staţii de întreţinere şi releu de la găurile de vierme, Paswal era un sistem nelocuit, planete moarte înconjurând o stea strălucitoare, cu energie ridicată, în mijlocul unui roi globular. Nu fusese stabilit niciodată cu exactitate unde se afla Paswal în relaţie cu orice alt loc din imperiu sau cu orice moment din timp, practic. Imaginile video ale exteriorului erau spectaculoase, milioanele de stele ale roiului fiind atât de înghesuite, încât arătau ca un perete strălucitor de diamante. Paswal nu avea parte de nimic asemănător cu adevăratul întuneric, numai de un fel de amurg, cu stelele cele mai apropiate arătând ca nişte mari nestemate arzătoare pe fundalul de briliante. Martinez dormea uneori cu un dispozitiv virtual care îi proiecta imaginea exterioară în minte, astfel încât adormirea şi trezirea se petreceau amândouă sub semnul nopţii, şi un milion de stele hoinăreau prin visele lui liniştite.

Trecură trei zile până când cedă tentaţiei de a se uita în dosarul său confidenţial. Cheia lui Tarafah îl deschise, ca şi pe ale tuturor celorlalţi, şi îi trecu prin minte că, dacă avea să fie căpitanul *Coronei,* ar trebui să cunoască bine dosarele echipajului său. Aşa încât, conştiincios, începu cu cadeţii, apoi trecu la aspiranţi şi subofiţeri şi mai departe la recruţi. Nu avu prea multe surprize, deşi îl uimi să descopere că Vonderheydte fusese însurat şi divorţase de două ori de-a lungul scurtei sale cariere care abia însuma trei ani.

După această manifestare de corectitudine, Martinez accesă propriul lui dosar, şi descoperi că Tarafah îl descrisese ca pe un „ofiţer excelent, sârguincios, având totuşi nevoie să se mai cizeleze în societate".

Evaluarea îl enervă. Când se aflase el *vreodată* în societate împreună cu căpitanul? se întrebă. Unde îşi formase Tarafah o asemenea judecată? Se gândi să şteargă ultimul fragment, apoi decise că era prea periculos. Cineva ar putea să se uite la data marcată pe document şi să descopere că raportul fusese modificat

într-un moment când Tarafah se afla în mâinile inamicului.

Iritat, trecu la raportul lui Enderby, care era mai lung şi mai amănunţit. „Un ofiţer cu talent şi aptitudini excepţionale”, conchidea acesta. „Va avea o carieră excelentă dacă îşi poate stăpâni ambiţia de a unelti pentru a obţine recompense care i-ar reveni în mod firesc la timpul cuvenit.”

Ei, *asta,* trebui să recunoască, era corect.

Martinez radia totuşi când citi ultimul testament al lui Enderby, în care acesta cerea Comitetului de Control al Flotei să-l promoveze pe Martinez de îndată ce devenea vacant un post de comandă potrivit. Bătrânul îl plăcuse, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să se asigure că o să fie avansat… *la timpul cuvenit.* Poate chiar şi transferul în flota a doua, la bordul *Coronei,* avea ca scop să-i îmbunătăţească şansele; locurile vacante aveau tendinţa să apară mai des la staţiile mai îndepărtate. Cuprins de iubire pentru tot universul, Martinez ajunse la concluzia că trebuia să fie adevărat.

Valul de plăcere adus de această descoperire îl însoţi în primele câteva zile la comandă.

În cea de-a şaptea zi, hotărî că vacanţa echipajului s-a terminat. Măriacceleraţia până la 1 *g* şi porni o serie regulată de inspecţii, în fiecare departament al navei, pe rând. Stabili pedepse pentru Zhou, Ahmet şi Knadjian, băieţii răi ai navei – trebuiau să repare toate stricăciunile aduse cabinelor căpitanului şi primului locotenent. Cum încăperile fuseseră distruse sistematic în timpul căutării cheilor de comandă, reparaţiile aveau să dureze cel puţin până la sfârşitul drumului – şi desigur că-i puse să facă şi carturile obişnuite, aşa că reparaţiile aveau loc în ceea ce altfel ar fi fost timpul lor liber. Îl numi pe Saavedra, secretarul căpitanului, să răspundă de cei trei pentru această reabilitare, pentru că ştia că pedantul şi pretenţiosul Saavedra era exact genul de persoană ale cărei metode dificile îi vor sâcâi cel mai mult pe infractori.

După câteva zile cu noul regim, fu informat că îi fusese acordat de către Convocare Globul de Aur. Alikhan şi Maheshwari se strecurară pentru câteva ore în atelierul mecanic al fregatei, iar la cină, în după-amiaza aceea, îi organizară lui Martinez o festivitate de prezentare.

Martinez văzuse un Glob de Aur în sala de onoare a muzeului flotei din Oraşul de Jos de pe Zanshaa: un baston ornamentat, în vârful căruia era montată o sferă transparentă umplută cu un lichid dens, auriu, care se învolbura şi se învârtea ca reacţie la mişcare, chiar şi la mişcarea unui cadet care trecea pe lângă vitrină. Desenele din interiorul sferei erau fascinante, complicate, vârtejuri de nori ale unui gigant gazos în miniatură, modele înfăşurate în alte modele, o regresie infinită de fractali.

Ceea ce-l impresionase cel mai mult pe Martinez totuşi era faptul

că ofiţerii superiori – chiar şi *convocaţii* – trebuiau să ia poziţie de drepţi şi să salute un Glob de Aur când purtătorul lui trecea pe lângă ei. Ăsta era genul de putere de care, bănuia el, se putea folosi, de care putea abuza sau de care se putea bucura.

– Dorim să vă prezentăm asta ca mulţumire pentru că ne-aţi salvat pe noi şi nava!

Astfel vorbi Maheshwari, oferindu-i globul lor făcut de mână pe o pernă prea umflată. Acesta nu era globul ornamentat, magic, pe care îl văzuse Martinez în muzeul flotei, ci o sferă simplă în vârful unei vergele aurite, dar chiar şi aşa, simţi un val de încântare când echipajul se ridică în picioare şi izbucni în aplauze.

– Cred că e obiceiul să se ţină un discurs într-o asemenea ocazie, *my lord,* zise Alikhan, cu un surâs enervant de senin, despre care Martinez bănuia că ascunde un impuls sadic.

Aşa că Martinez se ridică şi ţinu un discurs, mai întâi abia ştiind ce spune. Îşi exprimă mulţumirile faţă de echipaj pentru ceremonia lor generoasă şi atentă. Le spuse că, chiar dacă obiectul autentic i-ar fi prezentat de către Convocare în adunarea în plen, n-ar însemna atât de mult ca aceasta. Le mulţumi de asemenea şi pentru că îi ascultaseră ordinele când el, ca fiinţă raţională, ar fi putut trage concluzia că e nebun.

– *Am crezut* că sunteţi nebun, *my lord,* exclamă Dietrich. Dar aveaţi pistolul ăla mare şi grozav, nu-i aşa?

Cu toţii râseră la o asemenea observaţie.

– Ei, replică Martinez neconvingător, dacă nu puteţi respecta ofiţerul, măcar respectaţi-i pistolul.

Alte râsete. Din fericire, era un public îngăduitor.

Martinez se hotărî că venise timpul pentru complimentele directe. Vorbi mai pe larg despre calităţile unui echipaj de luptă, în legătură cu care experienţa lui nu era mai puţin teoretică decât a ascultătorilor săi, calităţi care, considera el, erau curajul, talentul, perseverenţa şi hotărârea în faţa unor şanse copleşitoare şi a morţii aproape sigure. Sugeră că echipajul *Coronei* poseda aceste calităţi din belşug. Spuse că n-ar fi putut realiza niciodată nimic fără sprijinul echipajului, că nu va uita niciodată pe niciunul dintre ei şi că era mândru să-i numească pe toţi camarazii săi.

– Chiar şi pe tine, îi spuse lui Ahmet, spre râsul general.

Termină spunând că spera ca echipajul *Coronei* să poată rămâne laolaltă destul de mult ca să apuce să vadă sfârşitul războiului pe aceeaşi navă, că spera că se vor întoarce cu toţii pe Magaria, îi vor alunga de pe staţie pe naxizii rebeli şi-şi vor elibera căpitanul şi pe ceilalţi de pe *Corona.*

Se auziră aplauze şi mai puternice în timp ce se aşeza la loc pe scaun, apoi se întoarse spre Alikhan şi ordonă să fie deschis din nou

dulapul cu băuturi, pentru ca toţi să poată toasta pentru întoarcerea pe Magaria.

În ziua următoare, Martinez primi vestea că fusese avansat la gradul de căpitan-locotenent şi că i se dăduse comanda *Coronei.* Alikhan făcu rost de epoleţi de la uniformele de rezervă ale lui Tarafah şi-i puse la una dintre jachetele de uniformă ale lui Martinez, pe care i-o prezentă la cină.

– Cred că e obiceiul să se ţină un discurs într-o asemenea ocazie, *my lord,* vorbi el, din nou cu surâsul senin, sinistru.

Am spus deja totul, se gândi Martinez, dar nu avea de-ales decât să se ridice în picioare şi să spună din nou. Făcu echipajul *Coronei* încă şi mai viteaz şi mai sclipitor decât în seara dinainte, primejdiile pe care le înfruntaseră şi mai mari, iar întoarcerea pe Magaria şi mai glorioasă. Apoi, epuizat, ordonă deschiderea dulapului cu băuturi.

În ziua următoare, sosi o nouă veste: Comitetul de Control al Flotei îi acordase Medalia de Merit clasa întâi pentru rolul jucat în salvarea căpitanului Blitsharts şi a *Călătorului Nopţii.*

– *Nu* este obiceiul să se ţină un discurs în asemenea ocazii, îi zise cu fermitate lui Alikhan, însă ordonă oricum deschiderea dulapului cu băuturi, ceea ce stârni aplauze generale.

Ca nu cumva să aibă cineva impresia că transforma *Corona* într-un bârlog de beţivi şi leneşi, scoase la apel tot echipajul în dimineaţa următoare, făcu inspecţie în cabinele lor şi acordă mustrări fără zgârcenie.

Felicitările se revărsară din partea familiei şi prietenilor, retransmise toate prin comunicaţii laser din capitală. Sosi un mesaj demn de la lordul Pierre Ngeni, felicitări de familie de la Vipsania, Walpurga şi de la fratele lui, Roland, un video aiurit de la P.J. şi o felicitare oarecum mai caldă de la Amanda Taen. Scrisoarea video a lui Sempronia avea un ton diferit.

– Mă gândeam să te iert, din moment ce te-ai dovedit un asemenea erou, spuse ea, apoi însă a trebuit să petrec o oră cu P.J. şi m-am răzgândit.

Ridică o mână şi flutură vârfurile degetelor.

– La revedere.

Nimic de la Caroline Sylla. Când nu veni niciun mesaj, îşi dădu seama că se aşteptase la unul, şi-i simţi absenţa cu o putere care-l surprinse.

Ca să se învioreze, Martinez îşi întoarse gândurile spre patronaj. Un căpitan-locotenent avea permisiunea să promoveze în fiecare an un cadet sau un aspirant la gradul de locotenent. Se gândi la Vonderheydte sau la Kelly, şi-şi dădu seama că nu-i cunoştea pe niciunul dintre ei destul de bine ca să-i avanseze, în ciuda faptului că lucrase alături de unul dintre ei vreme de două luni şi că se culcase cu

celălalt.

Kelly, îşi dădu seama dintr-o privire aruncată în dosarul ei, era necorespunzătoare pentru funcţia de locotenent. Deşi arătase un talent neaşteptat ca ofiţer de armament, *Corona* era primul ei post, şi avea nevoie de încă un an sau doi de maturizare înainte de a fi capabilă să se descurce cu îndatoririle de locotenent.

Vonderheydte era mai calificat. Servise ca pilot-navigator şi la departamentul motoarelor, înainte de a trece la comunicaţii ca secund al lui Martinez. Când Martinez fusese supraveghetorul lui, nu avusese niciun motiv să se plângă de Vonderheydte, şi, după cât se părea, nici ceilalţi ofiţeri. Era potrivit să susţină examenele, şi suficient de calificat să stea de cart.

Singurul neajuns al lui Vonderheydte era că provenea dintr-un clan provincial, la fel ca Martinez, şi încă unul de pe Comador, aşa că era puţin probabil ca familia Vonderheydte să poată vreodată să recompenseze clanul Martinez pentru favoarea făcută vlăstarului lor.

Iar lui Kelly ar putea să-i displacă avansarea lui Vonderheydte. Ar fi putut să creadă că el îi datora o consideraţie specială pentru că împărţiseră patul, din motive sentimentale sau din cauza ambiţiei sau…

Lucrurile se schimbaseră atât de mult. Când el şi cu Kelly îşi avuseseră recreaţia, erau doi proscrişi care fugeau de anihilarea din urma lor. Acum, el era căpitan, iar ea era ofiţerul lui cu cea mai mică vechime.

Mintea lui Martinez se învârtea printre toate aceste argumente, când îşi dădu seama la cine ar fi trebuit să se gândească de la început. Îl convocă pe Alikhan în cabina lui şi-i oferi locotenenţa.

– M-am retras, *my lord,* îi atrase atenţia Alikhan. Am treizeci de ani vechime. Îţi servesc de ordonanţă doar pentru a mai câştiga nişte bani în plus, şi ca să am ceva de făcut.

– Bănuiesc că orice cătană bătrână la pensie, fără invalidităţi, o să fie rechemată în serviciu. Aşa că nu se pune problema dacă să serveşti sau nu, ci când şi cu ce grad. Dacă primeşti postul de locotenent, ai putea pune în formă *Corona* cu biciul, iar când te hotărăşti să te retragi o dată pentru totdeauna, vei fi la un nivel mai mare de plată.

Pentru o clipă, Alikhan păru să cugete la ofertă, apoi însă clătină din cap.

– Cu tot respectul, lord *elcap,* nu mă văd la masa de la popotă cu toţi acei tineri ofiţeri. Nu m-aş simţi în largul meu, şi nici ei.

– *Corona* are nevoie şi de un maistru armurier.

– Nu, *my lord.*

Alikhan vorbi mai ferm de data asta.

– Am petrecut treizeci de ani în calele de arme. M-am retras.

– Ei bine, se ridică Martinez, sper cel puţin că o să rămâi în calitatea ta actuală.

– Desigur, lord *elcap.*

Umbra unui zâmbet trecu pe sub mustăţile lui Alikhan.

– Ce m-aş face fără hobby-urile mele?

Martinez, nesigur în legătură cu ce să înţeleagă că ar fi hobby-ul lui Alikhan, îi oferi după aceea postul de locotenent lui Maheshwari, dar inginerul refuză oferta după şi mai puţină gândire decât Alikhan.

– Ofiţerii trebuie să aibă de-a face cu prea multe rahaturi, răspunse el, retezând categoric ultimul cuvânt cu dinţii albi şi egali.

Ceea ce-l lăsă pe Martinez cu Vonderheydte, presupunând, desigur, că urma să avanseze pe cineva.

Îl chemă pe cadet în cabina lui ca să discute despre aşteptările şi capacităţile lui Vonderheydte. Acesta se aştepta să-şi dea examenele în viitorul apropiat, dacă îi vor permite exigenţele serviciului, şi până la rebeliune studiase materiile la care era slab. De atunci, fusese prea ocupat.

– Credeţi că or să mai fie examene de vreun fel, *my lord?* întrebă el.

– Nu ştiu. Dar poate că ar fi mai bine să presupunem că vor fi.

Martinez se oferi să-l ajute pe Vonderheydte să-şi organizeze un program de studii şi să-l ajute la orice materie la care nu se simţea destul de bun, apoi îl lăsă să plece fără să se hotărască în legătură cu promovarea. În schimb, o chemă pe Kelly pentru aceeaşi conversaţie, în mare parte, şi sugeră ca ea şi cu Vonderheydte să încerce să-şi facă timp să studieze împreună.

Surâsul ei orbitor îi lumină faţa.

– Când? Facem de cart unul după altul.

– Adevărat, recunoscu Martinez şi adăugă: o să vă ajut când pot. Şovăi, apoi adăugă: din nefericire, cu atât de multe locuri libere, nu te pot avansa sublocotenent, pur şi simplu nu ai destulă experienţă.

– Oh, bine, înălţă ea din umeri. Păcat că rebelii n-au aşteptat încă un an…

Ridică ochii spre el.

– Te gândeşti să-l avansezi pe Vonderheydte?

– Nu sunt sigur că-l cunosc destul de bine. Tu ce părere ai?

Fusese pe *Corona* încă de la absolvire, şi-l cunoştea pe Vonderheydte mai bine decât el.

– Von ar fi un bun locotenent, răspunse ea. E destul de conştiincios, şi te admiră.

– Aşa?

Martinez simţi un val de vanitate. Apoi se gândi la cele două foste soţii ale lui Vonderheydte şi întrebă:

– Ştii ceva despre viaţa lui personală? Despre căsătoriile lui?

– Mai mult de una?

Kelly era surprinsă.

– Vorbeşte numai despre ultima, bănuiesc.

Începu să vorbească, apoi şovăi.

– Aş prefera să nu repet nimic din ceea ce mi-a spus în mod confidenţial, zise ea.

– Nu ţi-aş cere să-i înşeli încrederea, spuse Martinez. Dar nimic din ce ţi-a spus nu s-ar opune avansării?

Ea păru uşurată să nu fie silită să continue cu asta.

– Nu, lord *elcap,* răspunse ea.

– Bine, zise Martinez. Mulţumesc.

Şi înainte de a apuca să se gândească prea mult la asta, adăugă:

– Ar trebui probabil să stăm de vorbă… Despre recreaţia de acum câteva zile.

Ea zâmbi, cu buzele lipite, ca pentru ea însăşi.

– Mă întrebam dacă… ei bine, continuă tu.

– Dacă eu ce?

Kelly clătină din cap.

– Începeţi dumneavoastră, *my lord.*

El se uită la ea.

– Păi, întrebă el, vrei s-o facem din nou?

De data asta se declanşă surâsul, alături de hohotul neîncrezător de râs pe care-l mai auzise când o întrebase prima oară. Apoi se stăpâni, luându-şi o înfăţişare solemnă.

– Păi, lord *elcap…* începu ea. Aşa cum cred că am mai pomenit, am un tip pe Zanshaa. Şi ne apropiem de el.

– Aşa e.

– Şi acum sunteţi căpitan, şi…

Îşi muşcă buza.

– Asta-i altceva, nu?

– Da, este.

Urmă un interval de tăcere.

– Credeţi-mă, sunt tentată, continuă ea. Dar mai bine nu.

Mândria rănită se amestecă în inima lui Martinez cu uşurarea. Prefera să se socotească irezistibil, şi nu-i plăceau dovezile contrarii. Îi plăcea Kelly, dar o iubită la bord ar fi provocat probabil mai multe complicaţii decât ar fi vrut cu adevărat.

– Câştigi puncte la maturitate, cred, replică el.

Dă dovadă de multă maturitate, scrise mai târziu Martinez în dosarul ei. Exercitându-şi puterea de patronaj pentru prima oară, trimise şi o recomandare către flotă ca Kelly să fie decorată pentru sângele rece şi curajul cu care doborâse rachetele, şi sugeră Premiul pentru Vitejie.

Încă nu luă nicio hotărâre în legătură cu postul de locotenent.

Caroline Sylla dăinuia în gândurile lui. Avea nevoie de promovare şi de un patron în Serviciu, iar dosarul ei era exemplar.

Dar era greu să promovezi pe cineva care nu vorbea cu tine. Se gândi să-i trimită oferta, dar era îngrozit de refuzul ei, sau, mai rău, de tăcere.

Până la urmă, flota îi forţă mâna. Primi vestea că îi numiseră un efectiv complet, mai ales soldaţi vechi, rechemaţi de la pensie, şi recruţi noi, proaspăt ieşiţi din şcolile de antrenament, dintre care cei mai mulţi nu absolviseră încă, de fapt. Cu toţii se adunau acum pe Zanshaa şi urmau să vină la bord de îndată ce ancora. Martinez nu ştia nimic despre doi dintre cei trei locotenenţi care-i fuseseră repartizaţi, dar îl cunoştea pe al treilea, Sibbaldo, alături de care servise când era cadet. Îl cunoştea ca pe un om certăreţ, neprietenos şi sarcastic, ignorant în privinţa îndatoririlor sale şi cu un talent de a face greşeli şi de a arunca apoi vina asupra altora.

Martinez trimise un mesaj flotei că tocmai îl avansase pe cadetul Vonderheydte la gradul de locotenent şi că, deşi ar fi încântat să-i accepte pe primul şi al doilea ofiţer, regreta că nu avea loc pentru locotenentul Sibbaldo. Apoi se duse în cabina de comandă ca să-l informeze pe Vonderheydte despre noua lui poziţie.

În după-amiaza aceea, Vonderheydte fu cel care ţinu discursul. Martinez păru extrem de încântat. Nu deschise dulapul cu băuturi, dar se dovedi că nu conta.

– Cred că Thou şi Ahmet au un alambic, *my lord.*

Raportul lui Alikhan sosi în dimineaţa următoare, când împacheta rufăria lui Martinez.

– Cumpără rămăşiţe de la bucătari şi le pun la fermentat.

– Folosind profiturile de la jocul de zaruri…

Lui Martinez i se spusese deja despre acea ocupaţie.

– Fără îndoială, *my lord.*

– Mă întreb când mai dorm.

Martinez cugetă pentru o clipă la zurbagiii *Coronei.*

– În afară de cazul în care beţia devine o problemă, sugerez să nu găsim alambicul decât spre sfârşitul călătoriei. Atunci o să împărţim pedepse şi amenzi cu severitate, iar profiturile jocului de zaruri or să intre la fondul de relaxare.

Zâmbetul lui Alikhan părea să-l aprobe.

– Foarte bine, *my lord.*

– Dacă găseşti o cale să-i uşurezi pe bucătari de câştigurile *lor* ilicite, anunţă-mă.

Surâsul se amplifică.

– O să vă anunţ, *my lord.*

Mai trecură douăzeci şi una de zile până când sfera găurii de vierme numărul doi din sistemul Paswal să înghită *Corona,* iar ultima

parte a călătoriei fu petrecută în decelerare. Martinez plănuia o întoarcere pe Zanshaa mult mai blândă decât plecarea pe care fusese silit s-o execute de pe Magaria şi, în afară de cazul în care flota ordona altfel, urma să zboare cu o decelerare plăcută de 1 *g* tot drumul.

Din sistemul Paswal, *Corona* trecu în Loatyn, un sistem locuit de opt miliarde de cetăţeni răspândiţi pe două planete şi trei sateliţi. *Corona* se află în sistem vreme de numai opt zile, de care avu nevoie ca să traverseze de la gaura de vierme numărul doi la numărul trei, şi în acest scurt interval reprezenta singura forţă loialistă înarmată din sistem, din moment ce fregata *Mentor* plecase spre Zanshaa la începutul situaţiei de urgenţă.

În timpul ultimei ore de tranzit către gaura de vierme numărul doi, *Corona* fu martora invaziei inamice, când opt nave de război apărură din gaura de vierme numărul unu. Navele sosiseră de fapt cu paisprezece ore mai devreme – distanţa de la gaura de vierme unu la doi depăşea puţin paisprezece ore-lumină – şi se apropiau repede, cu aproape patruzeci la sută din viteza luminii. O privire la harta găurilor de vierme arătă că nou-veniţii trebuiau să fie escadrila naxidă de pe Felarus, cartierul general al flotei a treia.

Cenzorii împiedicaseră răspândirea veştilor despre ceea ce se întâmplase cu flota a treia, dar acum, că Martinez vedea escadronul naxid, simţea că ar putea ghici.

Sosirea lor fu un şoc dureros, dar calculă că nu-l puteau prinde decât dacă l-ar fi urmărit pe tot drumul spre Zanshaa, în care caz s-ar fi trezit în luptă cu flota locală, care-şi mărea viteza acum în accelerări frenetice în jurul sistemului. Prin staţiile de releu ale găurilor de vierme trimise vestea către Zanshaa despre sosirea escadrilei de pe Felarus.

Corona se cufundă în gaura de vierme numărul doi şi se trezi în Protipanu, un alt sistem nelocuit. Protipanu era o pitică brună abia detectabilă în spectrul vizibil. Într-un stadiu mai timpuriu, de gigantă roşie, îşi înghiţise planetele interioare, transformase planetele mediane în pietriş din cauza tensiunii gravitaţionale şi evaporase atmosfera îngheţată a celor patru planete exterioare, lăsând în urmă doar pietre goale. Rezultatul era un sistem interior absolut pustiu şi nişte inele de pietre şi gheaţă, risipite la hotarele îndepărtate.

Lucrul cel mai impresionant legat de Protipanu era totuşi norul de un roşu strălucitor, cu nuanţe de violet şi albastru, care ocupa o întreagă treime din cer. Acesta era rămăşiţa unei supernove care se extindea spre Protipanu şi care era aşteptată să ajungă peste încă opt mii de ani. Norul forma pe cer un gigantic cerc de flăcări, ca o gură deschizându-se să consume pitica brună, şi fusese numit Mâncăciosul.

Corona se afla în sistemul Protipanu pentru numai patru ore, timpul

scurt de care avea nevoie ca să treacă de la o gaură de vierme la alta. Personalul de pe cele două staţii de releu ale găurilor de vierme fu avertizat că veneau naxizii, deşi numai cei de la gaura de vierme numărul doi, de la capătul îndepărtat, ar fi avut o şansă să scape din sistem înainte ca naxizii să-i copleşească. Martinez nu ştia ce făceau naxizii cu staţiile de releu, dar presupunea că le ocupau, când era posibil, ca să folosească sistemul de comunicaţii care ţinea imperiul laolaltă.

De la Protipanu, *Corona* mări viteza, petrecând două zile în Seizho înainte de a se îndrepta, prin gaura de vierme numărul patru din Seizho, către Zanshaa, către flota locală şi către siguranţă.

Martinez hotărî atunci că era momentul să găsească alambicul ilicit de pe *Corona.*

* * *

Vor sosi în treizeci de ore, se gândi Shushanik Severin. *Am acest timp ca să le pregătesc o surpriză neplăcută.*

– Aici aspirant Severin de la Protipanu doi, răspunse el prin comunicaţiile laser. Mulţumesc pentru avertisment, căpitane Martinez. Felicitări dumneavoastră şi *Coronei,* şi mult noroc tuturor.

Severin nu-l putea învinui pe Martinez că fugea din faţa unei escadrile inamice care-l depăşea cu opt la unu. Era păcat totuşi că el însuşi rămânea la pândă.

Severin avea douăzeci şi opt de ani şi comanda staţia de releu a găurii de vierme. El şi echipa lui de şase oameni întreţineau puternicele lasere de comunicaţii care transmiteau mesaje prin sistem, ca şi giganticele lansatoare de masă care menţineau stabilă gaura de vierme. De obicei, petreceau patru luni pe staţie şi patru luni acasă, şi tocmai îşi începuseră noul tur, când izbucnise rebeliunea. Acum, programele se năruiseră complet, aşa că nu era prea limpede cât timp aveau să rămână.

Staţiile găurilor de vierme aparţineau de Serviciul de Explorări, o organizaţie cu o istorie glorioasă, dar care nu prea mai explora nimic, cu bugetele reduse încetul cu încetul de-a lungul secolelor, pe măsură ce shaa îmbătrâneau şi mureau şi-şi pierdeau interesul în expansiunea imperiului. Întreţinerea găurilor de vierme şi a sistemului de comunicaţii erau acum principalele sarcini ale Serviciului, iar cele două aparate de explorare rămase aveau echipajele formate din cadeţi care-şi oţeleau spiritul reconstituind descoperirile eroice ale trecutului.

Lui Severin i-ar fi plăcut să comande trimiterea unei sonde prin nou-descoperita gaură de vierme, dar adevăratul motiv pentru care intrase în Serviciul de Explorări era mătuşa lui, un comandant care îi putea garanta promovarea rapidă. Salariul era bun şi putea economisi uşor bani, din moment ce nu avea cheltuieli în timpul perioadelor de

patru luni din staţie. Era un serviciu bun, şi toţi cei postaţi la Seizho se cunoşteau şi se simpatizau între ei.

Severin nu ştia ce să creadă despre faptul că Serviciul fusese militarizat şi anexat la flotă pe durata situaţiei de urgenţă. Socotea că ar fi putut trăi cu asta dacă n-ar fi trebuit să primească prea multe ordine idioate de la un cârd de pairi inutili.

Cele mai multe găuri de vierme, aceste rămăşiţe stranii de pe urma formării universului, erau sferice, având înfăţişarea familiară de peisaj stelar inversat într-un acvariu rotund care constituia ilustraţia standard din textele elementare. Alte găuri de vierme erau tetraedrice, octaedrice sau cilindrice. Protipanu doi era singura gaură de vierme toroidală, cu un gol în mijloc, care chiar era folosit. Faimosul pilot de iaht Minh îşi cufundase cândva aparatul de mai multe ori în mijloc, înfăşurându-se prin ea ca şi cum ar fi cusut o butonieră gigantică. Lui Severin îi plăcea să se uite prin hublourile mari ale centrului de comandă la priveliştea stranie, la cercul ciudat format de stelele unui alt sistem care plutea în spaţiu. Era într-un fel mândru, fiind paznicul unei găuri de vierme unice în tot imperiul.

Totuşi, acum, că exista o urgenţă, Severin descoperi că abia aştepta să-şi facă partea. În zilele de demult, Serviciul de Explorări ar fi fost în primele rânduri la orice acţiune împotriva rebelilor. Aşa încât, când semnalul *Coronei* îl anunţă că naxizii erau pe drum şi cât timp mai avea până soseau, convocă o şedinţă a echipei sale.

– Cred că ar trebui să atacăm inamicul, zise el. Cred că ar trebui să facem ceva demn de tradiţiile Serviciului.

– Cum ar fi?

Aspirantul clasa a doua Gruust era sceptic.

Severin îi oferi lui Gruust o bucăţică din cârnatul cu usturoi din care mânca atunci când sosise mesajul.

– Cred că ar trebui să mutăm gaura de vierme, zise el.

O parte din misiunea staţiei de la gaura de vierme era s-o menţină stabilă. Găurile de vierme se puteau destabiliza cu timpul, dacă trecea o masă mai mare într-o direcţie decât în alta, o problemă care nu prea existase la vremea când prin ele nu trecea decât vântul solar şi câteva fărâme de praf cosmic. Navele, totuşi, erau o altă problemă. Dacă treceau mai multe nave într-o direcţie, atunci gaura de vierme se putea deforma, se putea deplasa în derivă sau chiar putea să colapseze.

Din fericire pentru stabilitatea imperiului, remediul era simplu: trebuia pur şi simplu să arunci destulă materie în cealaltă direcţie pentru a restabili echilibrul. Fiecare staţie de gaură de vierme era echipată cu un lansator de masă, care putea arunca bucăţi colosale de material de asteroid învelit în oţel, prin gaură şi pe orbită în jurul stelei celuilalt sistem, de unde putea fi recuperat la nevoie şi lansat

înapoi. Proiectilele erau atât de masive, încât lansatorul nu le mişca prea repede, dar viteza nici nu era foarte necesară – se cerea doar un grad oarecare de sincronizare, pentru ca o navă care se îndrepta spre gaura de vierme să nu întâlnească un bolovan venind din cealaltă direcţie.

– Să mutăm gaura de vierme? întrebă Gruust. Putem să facem asta?

– Mă aştept să putem.

Gruust mestecă melancolic din cârnatul cu usturoi.

– Asta chiar le-ar da programul peste cap. Ar rata gaura de vierme, şi nu sunt planete acolo în jurul cărora să se rotească. Le-ar lua luni de zile să decelereze şi să se întoarcă.

Severin trecea deja la pasul următor.

– Ce-ar fi să te duci cu ceilalţi să pregăteşti naveta de salvare, iar eu o să încălzesc bobinele.

Examenele pe care le luase Severin ca să-şi câştige gradul incluseseră o mulţime de teorie a găurilor de vierme, iar acum porni să o folosească. Începu să tragă cu bilele lui grele şi lente de bowling către torul uriaş, şi abia după aceea se apucă să calculeze unde-ar trebui să lovească pentru a face să alunece gaura de vierme pe cer. Îşi imagina că primele câteva lovituri vor destabiliza gaura de vierme numai puţin şi vor face restul sarcinii mai uşoară.

Odată ce termină de calculat efectele şi ştiu unde să ţintească, începu un baraj regulat, lansând un bolovan după altul. Abia atunci luă legătura cu superiorii săi din sistemul Seizho ca să ceară permisiunea pentru ceea ce făcea.

Fu nevoie de patru ore pentru ca superiorii din Seizho să răspundă, interzicându-i categoric lui Severin să destabilizeze gaura de vierme. Până atunci, aruncase sute de mii de tone de materie densă prin tor, şi începuse să detecteze mişcarea.

Mirosul de usturoi i-o luă înainte lui Gruust în centrul de comandă.

– Naveta de salvare e gata, raportă el.

Se uită prin uriaşele ferestre plane ale lansatorului de masă când un alt bolovan uriaş ţâşni de pe şine către entitatea spectrală în formă de inel din depărtare.

– Ce-ar fi să te ocupi tu de lansator pentru o vreme, zise Severin. Vreau să fiu sigur că obiectele mele personale sunt pe navetă.

Naveta nu era atât de înghesuită cum ar fi putut sugera numele; era proiectată să ducă în mod confortabil un echipaj întreg pe drumul înspre şi dinspre staţie, o călătorie care putea să ia o lună sau mai mult. Exista o bucătărie complet aprovizionată, aparate de exerciţii şi o bibliotecă cu filme, cărţi, muzică şi alte distracţii.

Severin adăugă o rezervă de haine izolante, de pături termice şi de şosete călduroase, apoi se întoarse la centrul de comandă.

– Gaura de vierme se mişcă! exclamă Gruust.
– Ştiu.
Când Severin termină de lansat se mişcase cu şapte diametre pe o traiectorie în diagonală faţă de planul eclipticii, iar mesajele de la superiori, care detectau uriaşii bolovani de mărimea unor trenuri de marfă zburând în sistemul lor, erau din ce în ce mai înnebunite. Până la urmă mesajele se stinseră; cu gaura de vierme mişcându-se, laserele de comunicaţii nu mai erau aliniate.
Severin şi echipajul lui luară ultima masă în staţie, tăiţei în sos tomat, foarte picanţi datorită ardeilor iuţi uscaţi, însoţiţi de o bere neagră, cu gust de prăjit, pe care unul dintre membrii echipajului o făcuse din orz adus pe staţie.
Serviciul de Explorare compensa de obicei singurătatea cu mâncare bună.
– Ştii, zise Severin, încep să cred că n-ar trebui să plecăm din sistemul Protipanu.
– Dacă rămânem, replică Gruust, or să ne ia pur şi simplu prizonieri.
– Nu vreau să rămân aici, continuă Severin. Nu pe staţie. M-am gândit să luăm naveta de salvare şi să o agăţăm de unul dintre bolovanii aceia mari de pe orbită. În felul ăsta putem ţine inamicul sub observaţie şi, dacă flota se întoarce, le putem da informaţiile. Iar dacă rebelii pleacă, putem pur şi simplu să reocupăm staţia.
– Vorbeşti de luni de zile, comentă cineva.
Urmă o discuţie despre asta. Severin nu voia să petreacă trei sau patru luni cu un echipaj căruia nu-i plăceau ordinele care-l ţineau acolo. Până la urmă însă, obţinu ce voia şi fără să facă apel la grad; ceilalţi erau obişnuiţi să petreacă timpul împreună, în izolare, şi fură de acord că încurcarea planurilor inamicului merita disconfortul şi timpul suplimentar.
– O să fie frig, din nefericire, continuă Severin. Ca să evităm detecţia, o să trebuiască să pornesc sistemele navei cât mai puţin posibil.
– Ar trebui să luăm la bord pături termice, sugeră cineva.
– Am adus deja.
Urmă un moment de tăcere.
– Ei, măcar la întoarcere o să ne aştepte un teanc mare de bani, zise Gruust plin de speranţă.
Mutară în navetă provizii pe şase luni şi decolară. Severin alesese deja bolovanul, un asteroid de fier numit 302948745AF – bulgării mai mici de piatră şi metal din sistemul Protipanu erau bine cartografiaţi, din moment ce toţi constituiau potenţiale surse de muniţie pentru lansatoarele de masă.
Flotila naxidă făcu saltul în sistem înainte ca naveta de salvare să

se fi agăţat de noua lui casă, dar Severin prevăzuse asta şi făcuse decelerarea principală înainte de sosirea lor. Acum plutea încetişor către 302948745AF. Ştia că ar trebui să reuşească să se lipească strâns de asteroid doar cu propulsoarele de manevră, fără să atragă atenţia prin pornirea motorului cu antimaterie.

Plutind în imponderabilitate în staţia de control a navetei, urmări jeturile lungi de antimaterie gonind către gaura de vierme. Naxizii veneau în viteză, decelerând dar având încă aproape jumătate din viteza luminii. Severin calculă traiectoriile şi descoperi că erau pe traseu… către locul unde *fusese* gaura de vierme.

Era perfect posibil pentru ei să afle că gaura de vierme se mutase. O puteau detecta vizual sau puteau scana curbura spaţio-temporală. Dar gaura de vierme fusese în acelaşi loc încă de la descoperire, iar naxizii n-aveau niciun motiv să suspecteze că fusese trasă de acolo.

Totuşi, pe măsură ce minutele se scurgeau şi impulsurile se apropiau rapid, Severin îşi simţi gura uscată şi fu cuprins de crampe la mâinile încleştate de barele de stabilizare de pe panoul de control. Ar fi fost nevoie doar de o corecţie minusculă a cursului ca să nimerească gaura de vierme, una pe care-o puteau face în orice clipă…

Îşi ţinu răsuflarea. Iar escadrila naxizilor trecu pe lângă gaura de vierme, ratând-o clar. Echipajul micii navete de salvare izbucni în urale. Severin îşi putea doar închipui consternarea din centrele de comandă ale rebelilor, când îşi dădură seama ce li se întâmplase.

În timp ce naxizii intensificau decelerarea, Severin îşi dădu seama că le întârziase planurile, oricare-ar fi fost ele, cu cel puţin trei luni, dacă nu cu mult mai mult.

Simţi un triumf tăcut. Adusese o pagubă inamicului, o făcuse fără să aibă o singură armă cu care să tragă şi, cu puţin noroc, se va afla în postura să le mai aducă una.

* * *

În zilele care urmară discuţiei cu Tork, Jarlath şi echipa lui lucrară fără încetare la planurile pentru atacul Magariei, şi cu cât contempla posibilităţile mai intens, cu atât mai puţin reuşea să le reziste.

Raportul video al lui Martinez, livrat după o întârziere de transmisie de câteva zile, oferea puţine informaţii solide despre pagubele loviturii sale cu racheta, dar îl convinse pe Jarlath că racheta trebuie să fi făcut *ceva.* Aproape toate scuturile de pe o staţie de inel erau pe marginea exterioară, îndreptate spre soare în timp ce inelul se rotea, pentru a proteja locuitorii de radiaţia solară, iar racheta *Coronei* lovise nordul marginii interioare. Fluxul de neutroni şi razele gamma puternic încărcate energetic, eliberate de explozie, probabil că nu provocaseră pagube durabile navelor, dar echipajele şi personalul inelului care nu se aflaseră într-un adăpost întărit absorbiseră în mod sigur o doză

fatală de radiaţii.

Martinez ar fi putut provoca un masacru în rândurile inamicului, ca şi în ale personalului civil de la bordul inelului. Pierderile printre muncitorii de la docuri şi alţi specialişti de care depindea flota ar fi putut fi ridicate. Deşi echipamentul militar întărit supravieţuise probabil destul de bine, aparatura electronică obişnuită de pe staţia inelului ar fi putut foarte bine să fie topită – totul, de la comunicaţii la lumină şi la energia pentru vagonetele electrice folosite la transportul proviziilor spre nave şi dinspre ele. Asemenea pagube ar fi afectat grav încercările naxizilor de a reechipa navele capturate.

Dacă intra repede, se gândea Jarlath, dacă flota locală se năpustea atât de iute încât Fanaghee să nu aibă timp să-şi modifice ordinele, ar putea foarte bine s-o prindă adormită. Singurul mod în care ar putea ţine piept sosirii bruşte şi devastatoare a flotei locale ar fi să-şi supună echipajele la aceleaşi acceleraţii necruţătoare la care îşi supusese şi el propriul personal. Dar Jarlath avea echipaje complete – oamenii lui avuseseră măcar parte de *puţină* odihnă –, în timp ce dacă Fanaghee pusese pe navele capturate echipaje luate de pe cele naxide, atunci toate navele ei ar fi avut numai un schelet de echipaj. Până să-i întâlnească în luptă, îşi zise Jarlath, aveau să fie striviţi într-o protoplasmă nediferenţiată din cauza a peste o lună de acceleraţii intense şi de carturi continue, incapabili să întreacă soldaţii lui în eficienţă şi pregătire de luptă. Nu vor avea nicio capacitate reală de control al pagubelor. La urma urmei, cele trei escadrile constau în nave ce fuseseră adaptate abia de curând la specia lor, şi ale căror comenzi şi posibilităţi nu le erau familiare.

Pe de altă parte însă, ar avea avantajul poziţiei. Două planete mari din sistemul Magaria, Barbas şi Rinconell, ajunseseră din întâmplare de-o parte şi de alta a găurii de vierme Magaria unu, cu un interval de patruzeci de minute-lumină între ele. Fanaghee îşi putea ţine escadrilele în manevre permanente de praştie între cele două planete, sau între Barbas, Rinconell, Magaria şi soarele Magariei, menţinându-şi navele la viteză mare şi într-o poziţie din care să se năpustească asupra flotei lui, odată ce ieşea din gaura de vierme.

Echipa lui Jarlath calculase totuşi o serie de manevre care să reducă la minimum acest avantaj.

Principala lui îngrijorare, după cum vedea el lucrurile, era că ar putea fi depăşit numeric. Dar apoi Jarlath auzi de la Martinez că escadrila inamică de la Felarus nu se afla la Magaria ci la Protipanu, şi îşi dădu seama că nu toate navele inamice i se alăturau lui Fanaghee. Naxizii păreau să-şi disperseze forţele în loc să le concentreze.

Acum părea mai important ca niciodată să captureze Magaria, pentru a împiedica inamicul să se concentreze.

* * *

Apariţia escadrilei de la Felarus în sistemul Protipanu aruncă întreaga Convocare într-o stare paroxistică. Dacă rebelii îşi dispersau forţele, atunci totul era ameninţat. Convocarea ceru Comitetului de Control al Flotei să ia măsuri.

– Să protejeze *totul,* mormăi Tork, şi continuă observaţia cu o obscenitate.

În consecinţă, se decise să fie trimise trupe la Hone-bar, ceea ce ar reduce la tăcere măcar unii dintre critici. Escadrila lai-own de la Preowin, care nu ajunsese încă pe Zanshaa, fu însărcinată cu această misiune, ca şi escadrila improvizată obţinută prin rechemarea navelor singuratice împrăştiate în vecinătatea capitalei. Aveau să fie conduse de crucişătorul naxid capturat *Destinul,* acum adaptat pentru echipajul torminel care urma să fie îmbarcat în curând.

La acest escadron avea să se alăture şi *Corona,* aparţinând eroicului şi până acum mult-decoratului căpitan-locotenent Martinez.

Paisprezece

Martinez stătea în faţa Convocării şi lăsa uralele şi aplauzele să se reverse asupra lui. Ridică Globul de Aur – de data asta obiectul autentic, bastonul greu cu lichidul învolburat care sclipea şi curgea în capcana lui de sticlă – iar Convocarea vui din nou ca răspuns la salutul lui.

Globul îi fusese înmânat, într-o casetă sclipitoare acoperită cu pietre preţioase, de către lordul comandant de flotă Tork, preşedintele Comitetului de Control al Flotei, urmat de un discurs de prezentare din partea patronului familiei sale, lordul Pierre Ngeni. Familia Martinez, fratele şi surorile lui, stăteau în galeria vizitatorilor şi aplaudau împreună cu ceilalţi.

Martinez încercă să nu-şi lase zâmbetul, despre care spera că radiază încredere şi înţelepciune, să se transforme într-un rânjet larg şi imbecil; credea că izbutise, în cea mai mare măsură.

Cu timpul, aclamaţiile se stinseră, iar Martinez îşi dădu seama dintr-odată cât de tare îi bătea inima. Trase aer în piept, şi apoi îşi adună curajul. Se întoarse spre noul Lord Suprem, lordul Said.

– Cred că este obiceiul să se ţină un discurs în asemenea ocazii, *my lord.*

În închipuirea lui, auzea echipajul *Coronei* ovaţionând la cuvintele familiare.

Lordul Said păru surprins de existenţa unui asemenea obicei, dar consimţi politicos.

– Lord Gareth, eşti binevenit să te adresezi acestei adunări de pairi.

Martinez se întoarse cu faţa spre public, convocaţii în uniformele de culoarea vinului, familia şi ofiţerii flotei de la galerie, Lordul Suprem şi comandantul de flotă Tork stând în aşteptare chiar în faţa lui, cu toţii transformaţi în siluete întunecate de către reflectoarele strălucitoare înşirate deasupra platformei. În spatele tuturor acestora, desigur, se aflau miliardele nevăzute care urmau să privească acest moment pe video.

După ani de străduinţă, după toată munca şi schemele şi pericolele, Martinez atinsese în sfârşit acest moment de glorie. Momentul în care tot imperiul îl aştepta doar pe el.

Şi nu putea scoate un cuvânt. Frazele elegante pe care le avusese în minte cu o clipă în urmă dispăruseră, şi tot ceea ce simţea era greutatea copleşitoare a aşteptării, prezenţa personajelor importante ale imperiului, cu toţii pândindu-l să vadă dacă face vreo greşeală, dacă se dovedeşte a fi nulitatea provincială care era.

Tăcerea zăbovea în faţa lui în timp ce inima îi bubuia în urechi. Îşi sili gura să se deschidă şi sunetele să iasă pe gât.

– Lorzilor convocaţi, începu el, iar ochii lui căutară cu disperare în public să dea peste Said şi peste comandantul de flotă Tork.

– Lord Suprem, reuşi să rostească, *my lord* comandant…

Ochii îi fugiră către galerie.

– Prieteni… continuă el.

Şi apoi, odată ce se convinsese că putea cu adevărat să vorbească în faţa acestui public, cuvintele i se eliberară în minte. La început, numai câteva fraze plutiră către suprafaţă, dar, odată ce le rosti, urmară altele, apoi mai multe. Avea noroc că ţinuse deja discursul de două ori – asta îl ajuta să intre în ritm. Nu era greu să-şi exprime aceleaşi sentimente pentru Convocare; ascultătorii lui purtaseră propria lor bătălie, chiar în acest loc, şi le putea atribui acelaşi curaj, aceeaşi iscusinţă şi acelaşi geniu rar pe care le acordase echipajului *Coronei.*

Spre sfârşit, frazele îi curgeau firesc de pe buze, ca şi cum s-ar fi adresat Convocării toată viaţa.

– Ştiu asta în adâncul inimii, încheie el. Cu înţelepciunea şi îndrumarea acestei adunări şi cu un asemenea curaj şi pricepere cum au fost demonstrate de echipajul *Coronei,* nobila noastră cauză nu poate pierde!

Sala erupse în ovaţii şi aplauze care ţinură mai mult decât prima oară. Martinez încercă să surâdă în felul lui înţelept, încrezător, şi îi salută din nou cu globul.

Iar dacă nu vă place accentul, îşi zise, *n-aveţi decât să-l înghiţiţi pe nemestecate!*

După aceea, avu loc o recepţie la palatul Ngeni. Locul era înmiresmat cu parfumul a sute de buchete de flori şi strălucea de atâtea ornamente luminoase în formă de fulgi de zăpadă, între care nu existau două la fel, atârnând dedesubtul tavanului înalt şi aruncând raze argintii peste mulţimea adunată. Zăpada, cea adevărată, pudra pervazurile geamurilor pe dinafară şi sclipea viu pe arborii din curte. Convocaţii, membrii de rang înalt ai flotei şi funcţionari superiori ai administraţiei umpleau camerele şi galeriile.

Nimeni nu mai era în doliu. Convocarea hotărâse să anuleze perioada de doliu pentru ultimul Mare Maestru şi, odată cu aceasta, restricţiile obişnuite în legătură cu amploarea evenimentelor sociale. Oficial, asta se întâmpla din cauză că revolta avea prioritate faţă de tristeţe, deşi, dacă Martinez ar fi fost convocat, ar fi vrut să anuleze doliul din motive de confuzie, pentru că nu mai era posibil să ştii dacă ţineai doliu pentru Marele Maestru, pentru victimele de război, pentru rebelii naxizi morţi sau pentru stabilitatea şi pacea vechii ordini imperiale.

Ne mai trebuind să-şi facă griji în legătură cu *care* douăzeci şi două de persoane să fie invitate la fiecare recepţie, societatea îşi scoase fericită corsetele şi începu să se bucure pe cât putea de iarnă şi de revoltă.

În orice caz, Martinez era încântat să poarte din nou verde.

– Nu ştiam că o să ţii un discurs, comentă lord Roland, fratele mai mare al lui Martinez.

– Plănuiesc să fiu chiar eu convocat într-o zi, replică Martinez. M-am gândit să le fac cunoscut că pot vorbi în public, şi că pot fi folositor, şi că laredanii nu vorbesc prostii, nu se foiesc şi nu intră în criză când sunt nervoşi.

– De fapt, *eu* plănuiam să fiu primul convocat cooptat de pe Laredo, zise Roland.

Era puţin mai înalt decât Martinez, ca urmare a picioarelor lui mai lungi. Avea un accent pronunţat de pe Laredo.

– Sper că vei ţine cont de vârstă.

– Poate că da, răspunse Martinez. Dar dacă nu, o să muncesc mult să te aduc şi pe tine. Acum e momentul; sunt locuri libere.

Nu ştia cât de mult să-şi ia în serios propriile cuvinte. Lord convocat căpitan-locotenent Martinez? Părea cu siguranţă posibil, într-o zi ca asta. Convocarea era într-o dispoziţie generoasă. Dăduse deja şantierelor de pe Laredo o comandă de trei fregate şi garantase un profit substanţial pentru clanul Martinez şi pentru cei care depindeau de ei.

Poate că, după atâta timp, planurile tatălui său dădeau cu adevărat roade. Marcus Martinez fusese luat peste picior în flotă şi pe Zanshaa, şi se întorsese pe Laredo hotărât să devină atât de bogat, încât nimeni să nu îndrăznească să-l mai ia peste picior vreodată. *Devenise* ridicol de bogat, chiar şi după standardele pairilor, iar copiii făceau parte din schema de a lua cu asalt oraşul şi de a-i doborî pereţii sociali. Dar până acum, Martinez nu se gândise că era posibil *să cumpere* respect, nu de la familii atât de vechi ca Ngeni şi Chen.

Până acum. De la revoltă încoace, tot soiul de lucruri păreau posibile.

Sosi lordul Ngeni şi ridică paharul către Martinez, în semn de salut al Globului de Aur. Martinez înălţă globul în semn de răspuns, apoi observă o bucată din carnea comandantului de flotă Tork atârnând de baston, o desprinse şi o lăsă să cadă.

– Discutam, zise Martinez, despre felul în care primul convocat de pe Laredo ar trebui să fie unul dintre clienţii dumneavoastră.

Lordul Pierre şovăi. *El* reprezenta teoretic Laredo în Convocare, prin intermediul relaţiei patron-client cu clanul Martinez, deşi, desigur, lordul Pierre nu fusese niciodată pe Laredo şi n-avea să se ducă niciodată.

– Sunt sigur de asta, zise el în sfârşit.

– Nu puteţi avea niciodată prea mulţi aliaţi în Convocare, zise Martinez.

Lordul Pierre se întoarse spre Roland.

– Acum, că şantierele voastre au căpătat contractele alea, întrebă el, o să te întorci acasă?

– Mi-ar lua trei luni să ajung acolo, răspunse Roland, iar până atunci fregatele vor fi pe jumătate terminate. Nu-i nevoie să mă aflu la faţa locului – tatăl meu se poate descurca şi singur cu toate astea. Nu, surâse Roland, voi rămâne în capitală pentru destulă vreme. Probabil pentru câţiva ani…

Lordul Pierre nu părea prea încântat de idee. Se întoarse spre Martinez.

– Dar tu, lord căpitan, trebuie să pleci în curând.

– În două zile, să completez escadrila asta nouă. Abia dacă mi-am cunoscut noii ofiţeri.

Şi ceea ce văzuse nu-l încurajase: o femeie locotenent căruntă, care nu mai fusese avansată de şaisprezece ani, şi un tânăr cu caş la gură, cu o vechime doar cu puţin mai mare decât a lui Vonderheydte. Era clar că urma să aibă multă bătaie de cap.

– Crezi că Jarlath o să atace Magaria? întrebă lordul Pierre. Toată lumea pare să creadă c-o s-o facă.

– Nu cred că are numărul de nave necesar, răspunse Martinez.

Roland zâmbi uşor.

– Credeam că ai zis că nu putem pierde.

– Putem, dacă încercăm.

Mai târziu, în timp ce muzica plutea către mulţime dinspre orchestra din sala de bal, Martinez se trezi cu o dorinţă puternică de a o ţine în braţe pe Amanda Taen. Dar aspirantul Taen era plecată cu nava ei, reparând sateliţi pentru toată luna următoare, iar Martinez nu avea timp să-şi facă o nouă relaţie, nu dacă n-o făcea acum.

În timp ce se îndrepta către sala de bal, Martinez ajunse lângă P.J. Ngeni. Melancolia părea să fi devenit un accesoriu permanent pe faţa lungă a lui P.J., iar Martinez socoti că aceasta era o consecinţă a contactului frecvent cu surorile lui. Ştia, mai mult sau mai puţin, cum trebuie să se simtă.

– Ascultă, Gareth, vorbi P.J.

– Da?

– Grozav discurs ai ţinut azi-dimineaţă.

– Mulţumesc.

– M-a făcut să vreau… să *fac* ceva, dacă ştii ce vreau să spun. Să fac ceva folositor în război.

Martinez se uită la el.

– Să te înrolezi în flotă?

– Nu prea cred că eu…

Şovăi.

– Ei, să fac *ceva.*

P.J. îşi atinse gulerul cu mâna.

– Mă întreb dacă ţi-aş putea cere sfatul. Într-o problemă mai importantă.

Martinez ridică din sprâncene.

– Desigur.

– Mă întreb dacă este normal ca cineva de pe Laredo – o tânără, de exemplu – să păstreze, ăă, un soi de independenţă socială şi emoţională.

Martinez îşi ascunse un zâmbet.

– Desigur, răspunse el. Laredanii sunt renumiţi pentru independenţa lor, atât a gândurilor cât şi a caracterului.

– A, mă întrebam… Pentru că, ştii… se încruntă P.J. Abia dacă apuc s-o văd vreodată. Pe Sempronia, adică. La ocazii oficiale, da, şi-mi dă un sărut pe obraz şi…

Vocea i se stinse, apoi reluă.

– Dar are propriii ei prieteni, îşi petrece timpul cu ei, iar eu niciodată…

Încercă din nou.

– E la şcoală, desigur, şi spune că vrea să se bucure de prietenii de şcoală cât mai poate. Nu pot să am nimic împotrivă, pentru că am avut şi eu prieteni de-a lungul anilor, şi…

Sprâncenele i se uniră în semn de nedumerire.

– Dar atât de mulţi dintre prietenii ei sunt ofiţeri… Iar *ei* nu sunt la şcoală.

Pentru o clipă, Martinez aproape că simţi o umbră de părere de rău pentru P.J. Ngeni. Apoi îşi aduse aminte cu cine vorbea, iar părerea de rău se risipi ca florile de cireş primăvara.

– Cred că ar trebui doar să ai răbdare, îi zise el. Sempronia e răsfăţata familiei, e obişnuită să facă numai ce vrea ea.

Îl bătu uşor pe braţ pe P.J., consolator.

– Cât despre ofiţeri – ei, sunt sigur că nu vrea decât să profite de compania lor înainte ca ei să plece la război.

– Hmm…

Aceste gânduri traversau unul după altul faţa lui P.J.

– Bine. Presupun…

Martinez află mai multe despre cel puţin unul dintre ofiţeri în dimineaţa următoare, după micul dejun. Îşi împacheta trusa de noapte, pregătindu-se să plece la o întâlnire solicitată de noul lui comandant de escadrilă, căpitanul Farfang de pe *Destinul,* când auzi o bătaie nesigură în uşă.

– Da?

– Eu sunt.

Vocea lui Sempronia, înăbuşită de uşa din lemn de tek.

– Intră.

Sempronia, cu nesiguranţă pe chip, împinse spre interior uşa

groasă şi intră. Îl văzu în tunica descheiată şi se apropie să-i încheie nasturii de argint, cu dinţii muşcând uşor din buza de jos şi cu ochii căprui încrucişaţi în mod comic, în timp ce se concentra asupra a ceea ce făcea. Termină cu ultimul nasture, îi îndreptă gulerul, apoi făcu un pas în spate ca să examineze rezultatul.

– Mulţumesc, zise Martinez.

– Cu plăcere.

Ea încrucişă braţele şi se încruntă în direcţia lui. El se duse la măsuţa de toaletă şi luă de pe ea discul auriu agăţat de o panglică pe care îl putea purta dacă n-avea de gând să care după el Globul de Aur.

– N-o să iei globul cu tine?

Martinez îşi puse discul la gât.

– Să iau globul în alte împrejurări decât cele oficiale ar însemna vanitate.

– Dar, Gareth, protestă Sempronia, tu *eşti* vanitos.

Martinez decise că înţelepciunea superioară consta în a nu răspunde la o asemenea acuzaţie. Se întoarse spre ea.

– Şi motivul pentru care ai venit aici, Proney…?

– O, şovăi ea. Voiam să vorbesc cu tine despre unul dintre ofiţerii tăi.

– Unul dintre ofiţerii *mei!*

– Nikkul Shankaracharya.

– A…

Acesta era al doilea locotenent, pe care-l cunoscuse doar cu două zile în urmă şi cu care schimbase probabil treizeci de cuvinte. Un sublocotenent cu mai puţin de şase luni vechime, cu o mustăcioară subţire şi o comportare şovăitoare. La prima întâlnire, Shankaracharya nu prea făcuse impresie, deşi Martinez avea un sentiment puternic că lucrul ăsta, probabil, avea să ceară multă muncă.

– E un prieten de-al tău? întrebă Martinez.

O nuanţă slabă de roşu aprinse obrajii lui Sempronia.

– Da. Speram că ai putea, ei bine, să ai grijă de el.

– Asta-i treaba mea, zise Martinez. Dar se poate ca Shankaracharya să aibă nevoie de prea multă grijă?

Îmbujorarea lui Sempronia se accentuă.

– Cred că e foarte talentat. Dar e timid şi nu se pune în valoare. Ai putea să calci peste el pe punte, fără măcar să observi că e acolo.

– Ei, îţi promit să nu calc peste el pe punte.

Se întoarse cu mintea spre trecut, descoperi o amintire despre Sempronia vorbind cu un ofiţer brunet la recepţia familiei pentru Caroline Sylla.

Ochii ei se mutau de la un colţ al încăperii la celălalt.

– Te admiră foarte mult. A tras sforile prin patronul lui, lordul

Pezzini, ca să ajungă la bordul *Coronei.*

Strâmbă din buze.

– Sigur, el nu te cunoaşte la fel de bine ca mine.

Martinez se apropie de Sempronia, întinse o mână să-i ridice bărbia, astfel încât să-i poată vedea ochii nemişcaţi.

– Este Shankaracharya *foarte* important, Proney?

Buzele ei se subţiară până rămaseră doar o linie şi dădu din cap. El o sărută pe frunte.

– Foarte bine atunci, promise el. O să fac tot ce pot pentru ofiţerul tău.

Braţele ei îl înconjurară scurt, într-o îmbrăţişare înflăcărată.

– Bine atunci, zise ea. Dacă ai grijă de Nikkul, s-ar putea să te iert pentru P.J.

Ţâşni apoi afară din încăpere, iar el termină de împachetat şi chemă servitorii să-i care bagajele la taxiul care trebuia să-l ducă la staţia trenului cu levitaţie magnetică. Alikhan nu era disponibil – lui Martinez îi plăcea să creadă că avea grijă de *Corona* în absenţa lui. Aruncă haina de iarnă pe un braţ, luă Globul de Aur în caseta lui de voiaj, coborî scara lată către hol şi-şi luă la revedere de la familie.

Afară, zăpada licărea albă sub cerul verde-închis de pe Zanshaa. Inelul de antimaterie se arcuia deasupra, cu docurile şi escadrila improvizată din care făcea parte şi *Corona.* Escadrila urma să plece mâine, în misiune specială. Martinez nu ştia încotro se îndreptau, ştia doar că nu vor face parte din flota locală, pentru că fuseseră repartizaţi sub comanda lai-own-ului Do-faq, şi nu a lui Jarlath. Presupuse că vor urma multe zile de acceleraţie până când va afla, în afară de cazul în care căpitanul Farfang prefera să-şi informeze căpitanii la întâlnirea din ziua aceea.

Dar se dovedi că Farfang nu le putea spune nimic, pentru că era mort.

– *Destinul* termina convertirea dintr-o navă naxidă într-una pentru un echipaj torminel…

Informaţiile veneau de la Dalkieth, primul lui locotenent, femeia între două vârste. Glasul ei emoţionat era ascuţit şi totuşi plăcut, aproape sâsâit, un glas de copil care contrasta cu faţa ridată.

– Lucrul s-a încheiat lăsând cabinele echipajului la sfârşit, aşa încât cuşetele fuseseră depozitate pe staţie şi au venit la bord abia aseară ca să se facă ultimele reglaje la mediul navei. Şi ştiţi că tormineliii preferă o temperatură mai scăzută decât naxizii, din cauza blănii.

– Deci n-a fost sabotaj?

– Dacă a fost, sabotorul făcea parte din echipaj şi a murit odată cu toţi ceilalţi. Pentru că atunci când au programat noile temperaturi, cineva a uitat undeva o virgulă la zecimale, şi mediul de pe *Destinul* a fost răcit la o zecime din cât trebuia să fie.

Martinez era năucit.

– Dar schimbarea de temperatură trebuie să fi fost destul de treptată pentru ca… Oh!

– Da, spuse Dalkieth. Torminelii au un reflex de hibernare. Când se face frig, intră pur şi simplu într-un somn adânc. Dar nici chiar hibernarea nu-i apără de un mediu sub temperatura de îngheţ.

Martinez se cutremură.

– Au murit cu toţii?

– Toţi. O sută douăzeci şi ceva, morţi în paturile lor.

– Şi garda de la ecluză?

– *Destinul* nu trebuia să intre în serviciu până astăzi. Gărzile erau furnizate de Biroul Poliţiei, nu de nava însăşi. Nimeni n-a intrat sau n-a ieşit din *Destinul* până azi-dimineaţă devreme… când au găsit pereţii acoperiţi cu gheaţă şi torminelii congelaţi, cu chiciura sclipindu-le în blană…

Martinez ar fi vrut să se rezeme în scaun şi să se minuneze, înfiorat, de lovitura oribilă, capricioasă, a sorţii care lipsise escadrila atât de nava cea mai mare, cât şi de comandant. Dar erau prea multe de făcut; două treimi din echipaj erau străini, o cifră care includea şi ofiţerii. Până acum, din câte ştia, *Corona* şi escadrila ei încă pleca din staţie mâine.

– Cine e la comanda escadrilei? întrebă.

– Kamarullah e căpitanul senior. Nu s-a spus totuşi nimic oficial.

El se ridică din spatele biroului, conştient de trofeele de fotbal care erau încă fixate de peretele din spatele lui. Apartamentul lui Tarafah fusese în sfârşit reconstituit, iar el se mutase acolo, după ce insistase asupra unor lacăte şi zăvoare de rezistenţă triplă la dulapul de băuturi.

– Bine, zise el, inspecţia departamentului la 26:01.

– Foarte bine, lord căpitan-locotenent.

Luă cu el la inspecţie Globul de Aur – nu pe cel pe care i-l înmânase Convocarea cu o zi în urmă, ci versiunea mai primitivă pe care-o făcuseră Maheshwari şi Alikhan în atelierul mecanic al fregatei. Dacă echipajul trăgea concluzia că aprecia darul lor mai mult decât pe cel al Convocării, el n-ar fi fost dezamăgit.

Rezultatele inspecţiei fură puţin mai bune decât se aştepta, dar nu terminase decât jumătate când Vonderheydte îl informă că un mesaj urgent, personal, fusese primit de la comandantul de escadrilă Do-faq. Martinez lăsă cocârjaţii să plece, inclusiv pe cei pe care nu apucase să-i inspecteze, şi preluă comunicarea în birou.

Comandantul de escadrilă junior Do-faq comanda escadrila de crucişătoare Lai-own care se îndreptase spre Zanshaa dinspre Preowin de la începutul revoltei. Oasele goale ale Lai-own nu puteau suporta mult mai mult de 2 *g,* şi accelerase toată ziua. Acum, că Do-faq

ajunsese pe Zanshaa, nu avea intenţia să încetinească; avea să continue un circuit larg, excentric al sistemului până când se va repezi către ce gaură de vierme îl trimitea flota, iar între timp avea să comande escadrila lui uşoară, care includea *Corona,* de la distanţă.

Cum avea să-şi coordoneze Do-faq escadrilele dacă ar fi trebuit vreodată să lupte, rămânea o întrebare deschisă, având în vedere caracteristicile lor de performanţă complet diferite. Pe de altă parte, se presupunea că lai-own erau tacticieni diabolic de subtili, aşa cum arătaseră performanţele lor în războiul lai-own, iar Martinez îşi spuse că oricum nu era treaba lui să-şi facă griji pentru asta.

Martinez îşi folosi cheia de căpitan ca să decodeze mesajul comandantului de escadrilă, care traversase cele şase minute-lumină dintre Zanshaa şi escadrila lai-own. Când imaginea se limpezi pe ecran, văzu că Do-faq era un lai-own tânăr pentru funcţia lui, aşa cum era demonstrat de părul negru cu aspect de fulgi de pe o parte şi de alta a capului turtit, păr pe care lai-own îl pierdeau la deplina maturitate. Ochii depărtaţi erau aurii, iar gura largă, garnisită cu dinţi ascuţiţi, arăta ridurile obosite care vorbeau despre aproape treizeci de zile de acceleraţie continuă.

– Lord căpitan Martinez, vorbi el. Îngăduie-mi să te felicit pentru avansare şi pentru primirea Globului de Aur. Sper să am onoarea de a te întâlni personal într-o zi, dacă restricţiile serviciului o vor permite.

Martinez descoperi că aceste politeţuri îl încălzeau. Era întotdeauna plăcut să descoperi că ofiţerii tăi superiori aveau o părere bună despre tine şi erau dispuşi s-o declare. Era mai obişnuit cu superiori care pretindeau că el nu exista.

Do-faq închise membranele nictitante peste ochi.

– Pierderea *Destinului* m-a silit să iau un număr de decizii dureroase, printre care şi concluzia, fără tragere de inimă, că lordul căpitan Kamarullah nu este potrivit pentru comanda escadrilei.

Martinez se uită fix la ecran, copleşit de surpriză, şi atinse tasta de control.

– Membrul echipajului Alikhan în biroul căpitanului…

Do-faq continuă, cu voce obosită:

– Ceilalţi căpitani cu vechime mai mare decât a ta ar fi, sunt sigur, destul de potriviţi pentru sarcină. Dar le lipseşte experienţa de luptă – *tuturor* ne lipseşte o asemenea experienţă. Tuturor, în afară de tine.

Membranele nictitante se ridicară de pe ochii lui Do-faq, şi Martinez se trezi privind în ochii aurii strălucitori ai lordului comandant.

– Sunt dispus să te numesc la comanda escadrilei uşoare, lord căpitan Martinez, continuă Do-faq. Îmi dau seama că ai putea socoti asta ca pe o povară nemeritată, având în vedere problemele cu care te confrunţi probabil acum pe *Corona,* cu atâţia membri noi în echipaj şi cu celelalte greutăţi ale unei funcţii noi de comandă. Poţi refuza

funcţia fără niciun prejudiciu…

Martinez întrerupse mesajul când auzi un ciocănit la uşă. Îi spuse lui Alikhan să intre şi, când ordonanţa intră, întrebă:

– Ce e între Do-faq şi Kamarullah?

Alikhan se opri o clipă, apoi închise fără zgomot uşa în urma lui.

– Asta datează de la manevrele din şaptezeci şi trei, *my lord,* răspunse el. A fost o neînţelegere a unui ordin care a dus la eşecul manevrelor. Flota a dat vina pe Do-faq, iar Do-faq a dat vina pe Kamarullah, care la vremea aceea era ofiţer tactic pe *Gloria.*

Iar acum eu sunt la mijloc, se gândi Martinez. Gândul nu reuşi să-l deprime.

Şi nici gândul la echipajul său nou şi neîncercat, la ofiţerii pe care nu-i cunoştea, la perspectiva de a supăra căpitanii pentru că se trecuse peste ei şi la mânia sigură a lui Kamarullah. Simţea în schimb un val de entuziasm, clocotul sângelui şi al minţii când începu să evalueze provocările presupuse de oferta lui Do-faq.

– Mulţumesc, Alikhan, spuse.

Şi după ce Alikhan plecă, ceru panoului de comunicaţii:

– Răspuns, personal comandantului de escadrilă Do-faq, şi apăsă cheia de cifrare.

Se aprinse lumina care arăta că este înregistrat, şi privi în cameră cu o faţă care spera că transmite sinceritate.

– Deşi mă tem că-mi acordaţi mult prea multă încredere, vorbi el, sunt cu toate acestea onorat să accept numirea. Eu şi escadrila vă vom aştepta ordinele.

Aproape că spusese escadrila *mea,* dar se oprise în ultima clipă.

Asta, decise el, ar însemna vanitate.

* * *

Următorul apel veni de la căpitanul-locotenent Kamarullah. Avea chipul pătrăţos, mustăţi şi tâmplele încărunţite care sugerau că mânia lui Do-faq trebuie să-i fi afectat cu adevărat cariera – căpitanii-locotenenţi erau în general promovaţi mult înainte de a avea şansa să încărunţească.

– Puteai refuza comanda, zise Kamarullah.

– Îmi pare rău, căpitane, replică Martinez, dar ştii că Do-faq ar numi pur şi simplu pe altcineva.

– Puteaţi să refuzaţi *toţi,* insistă Kamarullah. Dacă toată escadrila ar fi rămas unită împotriva lui, n-ar fi avut de ales.

– Regret situaţia, continuă Martinez, dar am acceptat oferta lordului comandant.

Buzele lui Kamarullah se strâmbară.

– *Regret,* repetă el. Nu mă îndoiesc.

Martinez se uită la el cu răceală.

– Întâlnirea căpitanilor la micul dejun, pe *Corona,* la 06:01, spuse

el. Îţi poţi aduce locotenentul senior.

Avea să scoată Globul de Aur din cutie, se gândi el, pe cel adevărat, ca să-şi demonstreze autoritatea.

Şi dacă asta nu mergea, l-ar fi putut folosi ca să-l pocnească pe Kamarullah în cap.

Cu două ore înainte de întâlnirea de la micul dejun, Martinez fu trezit de un mesager care avea ordine sigilate de la Comitetul de Control al Flotei. Îşi puse halatul, semnă pentru ordine, rupse sigiliul şi citi destinaţia escadrilei.

Hone-bar. Do-faq ducea două escadrile la Hone-bar, la peste o lună distanţă. Asta avea să-i dea timp să-şi pună la punct nava şi escadrila, să le aibă pe amândouă gata în momentul în care ajungeau cu toţii.

Îl chemă pe intendent şi comandă cafea.

Apoi începu să facă planuri.

* * *

Flota locală îşi continua colosalele ei curse de accelerare, descriind circuite între Zanshaa şi Vandrith, apoi făcând rotaţii încă şi mai largi pentru a include alte planete şi Shaamah, soarele sistemului. I se alătură escadrila daimongilor de la Zerafan, care zbura deja cu viteză la sosire şi care fu integrată fără probleme în forţele lui Jarlath.

Sosi şi escadrila lai-own a lui Do-faq de pe Preowin, care urma să servească la apărarea capitalei cât timp flota locală era plecată. După o lună de accelerări brutale amestecate cu şedinţe de planificare cu echipa şi (prin video) cu căpitanii săi, lui Jarlath nici nu-i mai trecea prin minte să-şi reţină răzbunătorii înarmaţi. Gândul că toată munca şi suferinţa s-ar fi putut pierde degeaba era prea revoltător ca să fie luat în considerare. Ceru permisiunea să atace Magaria, iar permisiunea îi fu acordată cu plăcere.

La patruzeci şi patru de zile după plecarea de pe Zanshaa, zburând cu 0,56 din viteza luminii, flota locală se roti în jurul planetei Vandrith pentru ultima oară şi se îndreptă spre gaura de vierme numărul trei din sistemul Zanshaa, în drum spre Magaria. Avea să continue să accelereze tot drumul şi ar fi trebuit să ajungă la peste 0,7 din viteza luminii când avea să izbească prima oară flota lui Fanaghee.

Jarlath era obosit şi avea dureri, dar era mulţumit de planurile sale. Ştia că îl aştepta o luptă grea, dar toate îndoielile dispăruseră, iar el ştia că victoria avea să-i aparţină.

Ceea ce el şi toţi ceilalţi informaţi despre planurile lui nu-şi dădeau seama era faptul că planurile flotei locale contau pe greşelile făcute de inamic, pe presupusele pierderi critice de personal şi de echipamente pe care le-ar fi suferit, sau pe incapacitatea de a reechipa navele şi de a le asigura echipaje.

Toate acestea erau presupuneri periculoase, în special când îţi aminteai că naxizii îşi plănuiseră rebeliunea de foarte multă vreme.

* * *

Fanaghee se descurcase bine cu timpul pe care-l avusese la dispoziţie. Lovitura la limită a rachetei lui Martinez o afectase grav, dar nu fatal. Impulsul electromagnetic provenit de la explozie se abătuse asupra reţelei de comunicaţii de pe staţia inelului şi o topise. Toate navele în afară de *Ferogash* se aflaseră în dană şi erau conectate prin cabluri la comunicaţiile staţiei, iar impulsul arsese cablurile pe toată lungimea şi defectase şi dispozitivele de comunicaţii ale navelor.

Reţeaua de comunicaţii militare ar fi trebuit să fie întărită împotriva unui asemenea atac, iar staţia *fusese* întărită la vremea când fusese construită. Dar secolele de improvizaţii ale întreţinerii ocoliseră multe dintre sistemele de siguranţă, iar rezultatul îi lăsa pe naxizi literalmente fără cuvinte.

Proiectul sigur al comandamentului inelului fusese compromis mai recent, la o reparaţie care lăsase o ţeavă de răcire conectată la exterior fără protecţii potrivite împotriva exploziilor. Deşi comandamentul inelului era înconjurat de plăci de ecranare anti-radiaţie care ar fi trebuit să protejeze pe toată lumea, rezervorul de răcire şi radiatorul se aflau în afara comandamentului propriu-zis şi nu aveau nicio apărare împotriva valului de neutroni şi de raze gamma de înaltă energie generat de racheta cu antimaterie a lui Martinez. Lichidul de răcire se evaporă instantaneu, explodă în comandamentul inelului şi pârjoli mortal fiecare persoană prezentă, inclusiv pe căpitanul senior Deghbal. Catastrofa fu descoperită cu multe ore mai târziu, când personalul naxid, incapabil să ia legătura cu comandamentul inelului după ce repararseră sistemele de comunicaţii, intraseră în adăpostul întărit şi îi descoperiseră pe Deghbal şi pe oamenii ei întinşi pe locul unde-i prinsese erupţia de otravă.

Totuşi, doar ăsta fu lucrul cel mai rău. Staţia era în stare de alertă, tot personalul esenţial se afla în adăposturi întărite fie pe staţie, fie la bordul navelor, şi niciunul dintre celelalte adăposturi nu avea aceleaşi erori de proiectare care făcuse comandamentul inelului vulnerabil. Victimele radiaţiilor se rezumară la câţiva civili răzleţi, la prizonieri de pe vehiculele capturate, care fuseseră mânaţi la bazele liftului spaţial şi aşteptau să fie transportaţi la suprafaţă şi la paznicii lor. *Ferogash* îşi pierdu senzorii dar nu şi comunicaţiile, deşi, din moment ce nu era nimeni care să răspundă, mesajele luară în curând un ton plângăreţ.

Fanaghee însăşi nu suferi nimic altceva decât umilire. Se afla într-un vagon de lift spaţial, gonind dinspre planetă spre inel, când comenzile se defectară, blocând-o fără comunicaţii în troposfera Magariei vreme de unsprezece ore.

Dar comunicaţiile cu restul flotei sale se reluară în numai câteva ore. După câteva zile, cele trei nave trimise de Premierul Axiom de pe

Naxas ancoră la staţia inelului, debarcând sute de naxizi pentru echipajele navelor capturate. Majoritatea erau tineri şi relativ lipsiţi de experienţă sau veterani rechemaţi de la pensie, şi li se spusese doar cu câteva ore înainte că acum nu mai serveau Comandamentul sau Convocarea, ci Comitetul pentru Salvarea Praxisului.

La sosirea recruţilor, echipele lucrau deja la convertirea navelor capturate pentru folosirea lor de către naxizi. Era vorba de mai mult decât să smulgă scaune şi să le înlocuiască cu canapele; încăperile protejate contra radiaţiei care urmau să adăpostească echipajul în timpul luptei trebuiau să fie complet reproiectate pentru a găzdui forma naxizilor.

Fanaghee şi cele două escadrile iniţiale se separară de staţie la două zile după sosirea întăririlor şi, începând din acel moment, ea controlă treburile din nava-amiral, *Măreţia Praxisului.* Ea şi cu escadrilele din subordine începură o serie de acceleraţii intense între Magaria, Barbas şi Rinconell, cu intenţia de a furniza un bastion împotriva oricăror represalii din partea flotei locale de pe Zanshaa. Cele două escadrile de sub comanda lui Elkizer sosiră şi ele, deja zburând cu mare viteză. Şi, una câte una, escadrilele capturate îşi terminară reechiparea şi se alăturară lui Fanaghee în cercul ei defensiv.

Escadrilele de pe Felarus şi Comador aveau îndatoriri în altă parte, dar Naxas trimise jumătate din escadrila sa de zece nave pe Magaria, păstrându-le pe celelalte ca să apere capitala, şi câteva nave mici, individuale veniră de pe unde fuseseră trimise în misiune, oferindu-i lui Fanaghee un total de şaptezeci de nave. Calculă că Jarlath avea probabil pe Zanshaa vreo cincizeci şi cinci, dacă îi chemase pe daimongi de pe Zerafan, şi se gândea să preia ofensiva. Asasinarea convocaţilor naxizi o jignise enorm, şi voia să se răzbune pe răzvrătiţii pe care inamicul îi proclamase eroi, iar pentru pedepsirea lor se gândea la ceva mai colorat decât aruncarea de pe o stâncă. Singurul lucru care-o ţinea pe loc erau navele re-echipate, pe care nu avusese timp să le aducă la aceeaşi viteză cu restul forţelor ei – odată ce avea să le aibă pe toate zburând cu aceeaşi viteză, avea să solicite Comitetului permisiunea de a captura Zanshaa.

Între timp, îşi pregăti apărarea. Fură lansate momeli şi repartizate astfel încât să imite escadrile întregi – pentru cineva care intra în sistem şi se uita la ecranele radar, spaţiul dintre Rinconell şi Barbas ar fi părut la început ocupat de o flotă de trei ori mai mare decât în realitate. Toate navele primiră instrucţiuni să zboare fără radar – dacă un nou-venit voia să le găsească, trebuia să aştepte ca un impuls radar să le atingă şi apoi să se reflecte, un proces care ar fi cerut ore întregi. Fanaghee îşi aranjă escadrilele pe traiectoriile lor circulare în aşa fel încât orice inamic care ieşea din gaura de vierme numărul unu

să fie prins între două focuri, o escadrilă în faţă, una în spate.

Navelele capturate, cu noile lor echipaje, prinseră treptat viteză. Fanaghee voia să trimită Comitetului petiţia pentru permisiunea de a lansa atacul asupra capitalei peste mai puţin de o zi, când sosi vestea de la staţia de releu aflată în partea îndepărtată a găurii de vierme numărul unu că flota locală era pe drum, şi se apropia rapid.

La puţine ore după aceea, flota locală sosise, iar planurile lui Fanaghee erau puse la încercare.

Cincisprezece

Sylla se luptă să-şi recapete cunoştinţa, cu un ton insistent răcnindu-i în urechi şi cu inima cuprinsă de panică. Pentru o clipă, se zbătu, simţind perna sufocantă apăsată pe faţă, apoi mintea i se limpezi şi-şi dădu seama că se afla în şalupă, cu computerul cerându-i să ia o hotărâre. Îşi încleştă muşchii maxilarului, forţând sângele să urce la creier, şi încercă să-şi concentreze asupra ecranelor luciditatea care-i renăştea. Trecu pe virtual cu ecranul principal de navigaţie, şi i se păru că universul îi fusese pictat pe dinăuntrul craniului, un univers ciudat de gol, cu un singur soare şi câteva planete şi asteroizi, şi cu nişte mici impulsuri colorate, abstracte, ici şi colo, care reprezentau nave, alături de pachetele de date care se derulau, informând-o despre direcţie, viteză, masă şi rata acceleraţiei.

Spre surpriza ei, plutea imponderabilă în centuri. Motorul aparatului ei se oprise. Clipi, scutură din cap ca să şi-l limpezească, încercă să priceapă ceea ce-i spunea computerul.

Momeli. Ea şi barajul ei de douăzeci şi patru de rachete fuseseră trase spre momeli, iar computerul, analizând transferurile tot mai mari de date care se revărsau dinspre senzori, tocmai îşi dăduse seama de asta.

La naiba! Dacă era să moară – un eveniment extrem de probabil – i-ar fi plăcut să ia câţiva inamici cu ea.

În faţă, zbura stolul de rachete, acceleraţia lor mai mare asigurând faptul că se îndepărtau de ea chiar dacă motoarele li se opriseră atunci când se descoperise înşelătoria. Îi cereau instrucţiuni. Examină ecranele şi încercă să găsească o altă ţintă. Un număr uluitor de posibilităţi roia în faţa ochilor ei. Câte dintre ele erau adevărate?

Mirosul acru al propriului corp devenise o prezenţă permanentă în costumul de vid. Aproape două luni de accelerare o zdrobiseră şi o umpluseră de vânătăi, îi storseseră energia şi o lăsaseră apatică. Ceilalţi cadeţi făceau glume pe seama ei pentru că-şi administra medicamentele împotriva acceleraţiei cu ajutorul plasturilor în loc să şi le injecteze în gât; îi spuneau „Domnişoara Plasture”. Din fericire, Jarlath decretase două zile de zbor aproape în imponderabilitate la sfârşitul lungii perioade de accelerare către Magaria, o şansă pentru ca personalul flotei locale să-şi adune puterile şi inteligenţa de care urma să aibă nevoie în bătălia ce se apropia. Sylla şi le petrecuse între reverificarea obsesivă a diagnosticelor şalupei şi simpla plutire extatică în pat, simţindu-şi muşchii şi ligamentele, încordate până atunci ca o funie răsucită, începând să se destindă încetul cu încetul, un proces aproape la fel de dureros ca şi acceleraţia.

Acum nu prea erau destinse, nu după orele de accelerări care duseseră la saltul flotei prin gaura de vierme spre Magaria, doar pentru a fi urmate de accelerarea nemiloasă, aproape mortală, care

urmase după lansarea ei de pe *Neînfricatul.* Acum, că imponderabilitatea îi trimitea din nou sânge în corp, membrele se trezeau de durere. Încercă să nu bage în seamă durerea şi să-şi îndrepte în schimb mintea spre ecrane, dar îi venea greu să se concentreze asupra năucitorului val de date.

Ultima oară când se aflase într-o navetă, fusese încuiată vreme de multe zile nesfârşite cu un mort. Era greu de uitat aşa ceva, chiar şi în împrejurările actuale. Fusese un act de curaj să intre în şalupă şi să închidă trapa după ea.

Îşi sili mintea să se îndrepte spre ecrane.

Escadrila de crucişătoare numărul doi, formată din nouă crucişătoare grele, printre care şi *Neînfricatul,* conducea atacul flotei, şi ieşea acum din câmpul de plasmă în expansiune creat de barajul iniţial de acoperire al lui Jarlath – rachete trase prin gaura de vierme ca să explodeze în faţa flotei şi să înnebunească ecranele radarelor inamice. Barajul servea unui scop dublu: să împiedice rachetele rebele să depisteze navele şi să ascundă manevrele de ultima clipă, care spera că îi vor lua pe naxizi prin surprindere. Jarlath voise nave cu mare putere de foc în faţă, aşa încât crucişătoarele grele ale escadrilei a doua erau urmate de cele zece crucişătoare mai vechi din escadrila numărul unu, care tocmai se iveau şi ele din norul de radiaţie, pe o traiectorie uşor divergentă faţă de escadrila a doua. În spatele lor, încă neieşită complet din norul de plasmă, restul flotei locale era încadrată de turnurile de flăcări reprezentând escadrila de nave de luptă numărul unu, cele şase nave de clasă *Praxis* cu care Jarlath spera să copleşească inamicul.

În faţă erau naxizii, un şir uluitor de formaţii intersectându-se şi tăindu-şi calea unele altora, între Barbas şi Rinconell. Până acum, numai câteva apăreau limpede; naxizii nu foloseau radare active, iar loialiştii flotei locale trebuiau să aştepte ca propriile lor radare să găsească inamicul şi ca semnalul să ajungă înapoi, abia după aceea putând să obţină o indicaţie clară a poziţiei duşmanului.

O mare parte din ceea ce detectau părea să fie momeli, exact la fel cu aceea pe care Sylla fusese trimisă s-o urmărească. Trecu în revistă imaginile senzorilor, înapoi în timp, şi descoperi că grupul ei de momeli făcuse manevre încă de când *Neînfricatul* şi celelalte crucişătoare ieşiseră din ecranul de plasmă, iar ea şi barajul său de rachete fuseseră lansate spre ceea ce părea o escadrilă de nave mici organizându-se pentru a se năpusti asupra flancului lor.

Radarele flotei locale dezvăluiau treptat formaţiuni ale inamicului, iar Sylla calculă traiectorii către cea mai apropiată dintre ele. Dar cele două divizii de crucişătoare aruncau deja baraje de rachete către aceşti inamici, iar pentru ea părea oarecum redundant să adauge la acestea forţa de care dispunea. Se hotărî să meargă mai departe pe

traiectorie şi să aştepte o ocazie. Singurul ordin pe care-l dădu fu ca mănunchiul propriu de rachete să se rotească şi să aprindă pentru scurt motoarele, ca să se apropie de ea în loc să se îndepărteze.

Din poziţia din care privea, văzu bătălia desfăşurându-se, văzu tot mai multe escadrile inamice apărând pe ecrane şi nori de plasmă şi de radiaţii gamma arzătoare când rachetele începură să explodeze. Văzu nave şi formaţiuni de rachete mortale manevrând în spatele perdelelor tot mai întinse de radiaţii. Văzu rachete ieşind din spatele norilor şi fulgerele scoase de fasciculele de antiprotoni traversând spaţiul care le despărţea.

Cele două escadrile de crucişătoare grele manevrară greoaie, apropiindu-se de inamic, două escadrile naxide pe care senzorii lui Sylla le recunoşteau acum ca fiind cele optsprezece nave comandate de dezertorii din flota locală, Elkizer şi Farniai. Forţele adversare se aflau pe traiectorii care urmau să se intersecteze, amândouă îndreptându-se spre Barbas ca să execute manevra de praştie în jurul planetei gigant şi să se îndrepte spre interiorul sistemului.

– Dispersie spaţială, se trezi Sylla murmurând. Dispersie *acum!*

Dar crucişătoarele îşi menţinură formaţia, la fel şi inamicul. Spaţiul dintre escadrilele pe cale să se întâlnească era un clocot continuu de radiaţii prin care radarele duşmane căutau în zadar. Fulgerele fasciculelor de antiprotoni şi de lasere se transformară într-o pulsaţie constantă de foc, ca nişte salve de focuri de artificii luminând cerul.

– Dispersie *acuml*

Ca şi cum ar fi auzit-o, crucişătoarele începură să se despartă, navele să se rotească, cu motoarele arzând în direcţii diferite. Sylla nu zări venind ultimul baraj de rachete, numai fulgerele strălucitoare care-i arseră toţi senzorii de la tribord. Cea mai mare parte a simbolurilor de pe ecran se stinseră, înlocuite de simbolurile mai puţin viu colorate reprezentând o poziţie pur teoretică. Pentru Sylla fu la fel de şocant ca o palmă peste faţă. Când o parte din universul schematic din capul ei se stinse, fu ca şi cum jumătate din creierul ei ar fi murit.

– Computer, suprapune contorul de radiaţie! ceru ea.

Detectă în propria ei voce un strop de panică şi încercă să o înăbuşe.

Contorul de radiaţii măcar funcţiona încă, şi arăta valuri repetate de radiaţii gamma, de neutroni, şi de mezoni pi cu viaţă scurtă, fructele stranii ale ciocnirii dintre antihidrogen şi materia normală. Apărea o succesiune de vârfuri când explodau rachetele, zeci deodată.

Aşteptă ca radiaţia să se risipească, apoi comută pe sistemele alternative de detecţie – proiectanţii şalupei *presupuseseră* că şi-ar putea pierde senzorii şi instalaseră sisteme multiple de rezervă. Senzorii arătau că şalupa ei era înghiţită de norul de plasmă cumplit

de fierbinte, în expansiune, provocat de loviturile numeroase ale rachetelor. Ar fi putut fi şi alte vehicule în nor, dar, dacă era aşa, erau ascunse de furtuna electromagnetică din jurul ei.

Pulsul îi bubuia în urechi în timp ce încercă să-şi forţeze simţurile, prin simpla putere a voinţei, să pătrundă prin nor. Cu siguranţă existau supravieţuitori. Cu siguranţă existau nave prietene în nor, nave care poate că îşi pierduseră senzorii sau alte sisteme electronice, dar aveau echipajul încă la adăpost, în carcasele întărite…

Minutele treceau. Sylla îşi linse buzele uscate cu limba ca de glaspapir. Norul de plasmă se împrăştie, îşi pierdu densitatea şi se răci, iar raza senzorilor crescu treptat. Şi apoi şalupa ieşi pe neaşteptate din nor, iar universul creat de radar se aprinse brusc în craniul ei.

Inima ei îşi înteţi bătăile când un alt vehicul apăru din nor, pe o traiectorie care trebuia să fie a escadrilei de crucişătoare numărul doi. Aparatul fu urmat de altul. Sylla trecu de la radar la imaginea optică şi încercă să se uite cât mai de aproape la cele două nave. Privea cu o speranţă şi mai încordată decât muşchii ei chinuiţi; cu siguranţă una dintre ele era *Neînfricatul.*

Nu reuşea să le recunoască. Detaliile optice erau neclare; computerul completa cu elemente bazate pe speculaţie acolo unde cele optice lipseau. Imaginea era stranie. Amândouă navele păreau să *licărească,* de parcă ar fi tras după ele cozi de cometă din scântei pâlpâitoare.

Abia când trecu pe infraroşu deveni totul limpede. Cele două crucişătoare erau *fierbinţi,* energia termică le făcuse să se încingă, într-un contrast absolut cu disperarea rece care începea să-i înfioare trupul. Nu cunoştea temperatura de topire a carcaselor dure, din materiale răşinoase, ale crucişătoarelor, dar bănuia că fusese depăşită. Dacă ar fi existat oxigen în spaţiu, carcasele ar fi fost în flăcări. Chiar dacă echipajul ar fi fost în adăposturi, probabil că membrii acestuia fuseseră carbonizaţi de vii când fierbinţeala radiase spre interior.

Sylla tresări când nava din frunte explodă şi combustibilul de antimaterie împroşcă încă un nor de radiaţii gamma. Îşi opri senzorii la timp, pentru a împiedica avarierea lor şi, când contorul arătă că radiaţiile scăzuseră, le porni din nou, cu prudenţă. Prima navă fusese nimicită, iar a doua fusese lovită de o sfărâmătură mare, sau poate doar de către barosul masiv de radiaţii gamma şi de neutroni, pentru că se dădea acum peste cap, neîncetat.

Nimic altceva nu mai ieşi din norul de plasmă pe cale să se răcească, în afară de rămăşiţe.

Niciun supravieţuitor, se gândi Sylla. Nouăsprezece nave ale flotei

locale tocmai fuseseră nimicite. Că optsprezece dintre cele rebele fuseseră şi ele distruse nu părea să conteze prea mult.

Sylla plutea în chingi şi încerca cu disperare să asimileze această informaţie. Nu apucase să-şi cunoască prea bine camarazii în cele câteva săptămâni în care fusese la bord, cu toată lumea legată în chingi în cuşetele de acceleraţie şi luptând pentru fiecare răsuflare. Nu putea pretinde că pierduse vreun prieten. Şi totuşi, *Neînfricatul* era lucrul cel mai apropiat de o casă pe care-l avea, iar acum se dusese, împreună cu echipajul lui de patru sute de oameni.

Şi lordul căpitan Richard Li se dusese. Fusese omul cel mai apropiat de un patron pe care-l avusese, şi putea să-şi ia adio de la gradul de locotenent promis.

M-a suit pe primul meu ponei, îşi zise Sylla, apoi râse amar.

Uită de ponei şi grade de locotenent. Nimic din toate astea nu va mai conta dacă nu supravieţuia îi următoarele câteva ore.

Chiar în timp ce lua această hotărâre, o parte a minţii ei făcea calcule. Cele cincizeci şi patru de nave ale flotei locale scăzuseră acum la treizeci şi cinci. Inamicul începuse cu ceva între şaizeci şi nouăzeci de nave – cu radarul limitat la viteza luminii, nu apăruseră încă toate pe ecrane – şi acum fusese redus undeva între patruzeci şi şaizeci. Să zicem deci cincizeci, în medie.

Cincizeci şi patru împotriva a şaptezeci însemna şanse mai mari decât treizeci şi cinci împotriva a cincizeci. Sylla nu putea să alunge sentimentul că tocmai văzuse flota locală intrând în agonia morţii.

În faţa ei, pornindu-şi rotaţia în jurul lui Barbas, se afla o escadrilă grea a naxizilor prezentând un impuls radar suspect de mare, despre care Sylla presupunea că era nava-amiral a inamicului, *Măreţia Praxisului.* Acum decelerau, cu intenţia evidentă de a lăsa ce mai rămăsese din flota locală să-i ajungă din urmă şi să provoace o confruntare. Sylla se gândi să-şi trimită rachetele după ei, dar bănuia că ar fi inutil. Nu putea ataca o escadrilă întreagă de una singură, iar flota locală se afla undeva în urma ei, ascunsă de norul de plasmă tot mai împrăştiat, pe cale să se răcească, care marcase distrugerea *Neînfricatului.*

Programă o accelerare modestă de 2 *g,* atât pentru ea cât şi pentru rachetele ei, având intenţia să se apropie de flota locală, în timp ce încerca să se lămurească ce să facă mai departe.

În timp ce se desfăşura accelerarea, două escadrile de nave mici, fregate şi crucişătoare uşoare, ieşiră din norul de plasmă din spatele ei. Senzorii înregistrară bombardamentul radarelor lor pe suprafaţa aparatului ei. Apoi un crucişător uşor aruncă rachete în spaţiu. Rachetele chimice pâlpâiră şi se stinseră; făcliile strălucitoare de antimaterie se aprinseră. Sylla le urmări traiectoriile, şi văzu că un baraj se îndrepta spre momelile care fuseseră iniţial ţinta ei. Un alt

baraj se îndrepta spre un alt grup de momeli.

Şi un al treilea se îndrepta direct spre ea.

Scoase un strigăt de protest surprins, în timp ce inima îi bubuia epuizant. Fără să se gândească, smuci şalupa în jurul centrului de greutate şi forţă motorul la o acceleraţie constantă de 6 *g.* Carcasa gemu când motoarele se luptară cu inerţia, iar costumul i se strânse cu blândeţe în jurul braţelor şi picioarelor. Abia atunci trimise un mesaj, prin comunicaţiile laser, către nava care trăsese, un crucişător uşor care conducea o divizie de fregate.

– Aici lady cadet Sylla de pe *Neînfricatul!* vorbi ea. Aţi deschis focul asupra mea! Dezactivaţi rachetele!

Încercă să-şi ascundă isteria din voce, dar se îndoia că reuşise.

Rachetele continuau să se apropie, strâns înmănuncheate într-o acceleraţie furioasă pe care şalupa fugară nu o putea egala. Şi mai multe rachete zburară dinspre escadrilă, ţintite asupra a orice puteau detecta senzorii, indiferent de raza de acţiune. Oricine era pe postul de ofiţer la controlul tactic îşi pierduse, evident, capul.

Sylla se puse în mişcare, vocea şi mâinile dând ordine propriilor ei rachete. Trei dintre cele douăzeci şi patru ale sale porniră în forţă să intercepteze ameninţarea. Oricine le controla, văzu pericolul pentru barajul lui şi ordonă rachetelor atacatoare să se împrăştie. Ea contraatacă, ordonând celorlalte rachete să se îndepărteze în viteză de flota locală, apoi începu o accelerare despre care ştia că o va face să-şi piardă cunoştinţa. În timp ce gravitaţia o sufoca, îşi putu simţi inima bătând neregulat, cuprinsă de panică. Reuşi să-şi scoată senzorii din funcţiune înainte ca ea şi groaza care-o cuprinsese să piardă amândouă lupta împotriva leşinului.

Când accelerarea programată se încheie, o amintire reziduală a fricii o ajută să se agaţe de abisurile de catifea neagră ale inconştienţei. Costumul îi eliberă treptat braţele şi picioarele. Contorul de radiaţie arăta urmările unor explozii masive, iar indicaţiile aparatelor arătau că şi carcasa şalupei era foarte fierbinte. Sylla auzea zumzetul sistemului de răcire al cabinei. Din cauză că nu vedea nimic, ordonă încă o acceleraţie brutală şi, când se trezi din nou, atât radiaţia cât şi căldura scăzuseră. În acest moment, îndrăzni să activeze câţiva senzori şi văzu în urmă masa imensă şi fierbinte a unei explozii care părea să ocupe jumătate din spaţiu. Nu părea s-o urmărească nicio rachetă din nor, şi singurele rachete pe care le putea găsi pe ecran erau ale ei.

Lăsă motorul să meargă până când norul începu să se risipească, moment în care îl opri, în speranţa că o şalupă fără acceleraţie nu merita osteneala de a trage în ea. Simţea urme de transpiraţie la subraţ, între picioare şi între sâni, iar inima încă îi bătea în piept, ca şi cum ar fi îndemnat-o să fugă de acolo cât mai repede posibil.

Aparatele din fruntea flotei locale apărură încet prin ceaţa risipită de radiaţii. Crucişătorului-amiral i se alăturase întreaga escadrilă la aruncarea de baraje de rachete, de data asta spre escadrila grea a naxizilor din faţa lor. Sylla nu avea o părere prea bună despre şansa lor de succes, în special pentru că rachetele o luau pe drumul cel mai lung, în jurul lui Barbas, urmărind inamicul prin spate în loc s-o ia pe scurtătură, ceea ce ar fi putut de fapt să aibă vreun sens.

Şi apoi o altă salvă de rachete săltară de pe şine şi-şi luară zborul.

Spre Sylla. *Din nou.*

O furie sumbră, hotărâtă, străbătu nervii lui Sylla când îşi programă din nou rachetele pentru intercepţie. De data asta mesajul ei era transmis fiecărei nave din cele două escadrile uşoare, şaisprezece nave în total.

– *Ascultă, imbecil nenorocit!*

Cuvintele ieşeau cu forţa din diafragmă, în timp ce puterea acceleraţiei creştea.

– Aici lady Sylla de pe *Neînfricatul,* iar tu tocmai ai tras asupra mea *pentru a doua oară!*

Se uită cu furie în cameră şi răcni:

– *Arăt ca un blestemat de naxid, rahat de şoarece ce eşti?* Încetează să mai intri în panică, stăpâneşte-te şi recheamă-ţi rachetele!

Cu o mână, făcu un gest obscen către cameră.

– *Sper să supravieţuiesc destul ca să mă trimiţi la curtea marţială pentru asta, ticălos bun de nimic!*

Se simţi mai bine pentru că-şi vărsase mânia, dar rachetele tot mai veneau. Programă o accelerare puternică şi opri senzorii. În timp ce capul îi pulsa pe căptuşeala din spatele căştii şi simţea vălurele ciocănindu-i spatele, îşi încleştă dinţii şi luptă împotriva beznei înăbuşitoare care pornise să i se târască prin minte…

Cunoştinţa îi reveni mai încet de data asta, o ridicare lentă din uitarea înrudită cu moartea. Sylla avu nevoie de un timp ca să se concentreze asupra ecranelor, chiar dacă erau proiectate asupra centrilor vizuali. Contorul de radiaţii arăta valori mari, şi la fel era şi temperatura carcasei, dar niciuna atât de intensă ca după primul baraj.

Totuşi, era recunoscătoare pentru panourile de ecranare faţă de radiaţii care înconjurau cabina de comandă.

Când porni senzorii, văzu norul de plasmă în spate, ascunzându-i din nou priveliştea luptei. Nu venea nicio rachetă spre ea, şi îi mai rămăseseră optsprezece. Când norii se risipiră în sfârşit, escadrilele uşoare păreau să-şi fi pierdut interesul pentru ea; acum toate navele trăgeau asupra naxizilor din faţă. Zona din partea îndepărtată a planetei Barbas era o fierbere continuă, pentru că rachetele naxide se

întâlneau cu cele ale loialiştilor.

Sylla îşi programă propria rotire în jurul planetei Barbas, dar acceleraţia violentă pentru a scăpa de rachetele care o atacau o aruncase de pe ruta cea mai eficientă. Descrise un cerc larg şi fu nevoită să forţeze intens ca să ajungă pe linia spre soarele Magariei, următorul pas în bucla din jurul sistemului.

Trecuseră peste două ore de când traversase gaura de vierme. Îşi îngădui o înghiţitură de apă şi mâncă jumătate de baton din raţie. Era aromat cu ceva ce reprezenta ideea unui chimist despre căpşuni, iar gustul n-o încurajă să termine a doua jumătate. Trebui să deschidă vizorul de la cască pentru ca să mănânce, iar interiorul cabinei mirosea a încins, ca şi cum cineva uitase să oprească o sobă de metal.

Cele două escadrile uşoare, luând-o pe traseul interior în jurul lui Barbas, i-o luaseră înainte. În spatele lor veneau cele şase nave uriaşe ale lui Jarlath, iar după ele o divizie de crucişătoare grele şi uşoare, toate confruntându-se cu urmăritori, judecând după exploziile de rachete din urma lor.

Escadrilele uşoare trăgeau acum mai puţin regulat, ceea ce sugera că trebuie să-şi fi dat seama că muniţiile nu erau nelimitate, dar spaţiul dintre ele şi escadrila lui Fanaghee era încă opac din cauza exploziilor, o răbufnire de plasmă după alta.

Dezastrul se produse atât de repede, încât Sylla abia avu timp să înregistreze ce se întâmpla înainte ca escadrilele loialiste să fie înghiţite de flăcări, o succesiune de explozii colosale înăuntrul lor şi printre ele.

Nimic nu apăru pe partea cealaltă a sferelor de plasmă care se dilatau. Şaisprezece nave tocmai fuseseră făcute bucăţi.

Uluirea copleşitoare a lui Sylla fu urmată de o izbucnire de mânie. Îi venea să ţipe, să izbească cu pumnul pereţii blindaţi ai cabinei. În schimb, îşi sili mintea să se ocupe de ceea ce tocmai se întâmplase.

Se părea că rachetele zburaseră nedetectate prin ecranul de plasmă. Apoi ajunse la concluzia că nu asta se întâmplase. Rachetele nu acceleraseră. Erau lansate, aprindeau motoarele pentru scurtă vreme, cât timp semnătura lor era ascunsă de exploziile de plasmă, iar apoi aşteptau doar, plutind în derivă către navele care se apropiau. Dacă escadrilele uşoare le-ar fi văzut cât de cât, ar fi văzut ceva ce arăta ca nişte rămăşiţe. Rachetele lăsau escadrilele uşoare să treacă peste ele, apoi detonau.

Aşa lovise Martinez inelul Magariei, îşi aduse aminte Sylla, lăsase rachete cu motoarele oprite să plutească în timp ce nu se uita nimeni. Fanaghee învăţase o şmecherie de la inamic.

Acum şansele se întorseseră complet împotriva flotei locale, nouăsprezece nave împotriva a aproximativ cincizeci, iar Jarlath

trebuia să-şi dea seama. Escadrila de nave de război se separă în două divizii de câte trei nave şi începu accelerări masive pentru a o ajunge din urmă pe Fanaghee, a cărei navă *Măreţia* sprijinea opt crucişătoare grele. Sylla privi uluită în timp ce calcula viteza crescândă; toată lumea de la bordul navelor de război trebuia să fie fără cunoştinţă, iar computerele pilotau.

Ceea ce încerca Jarlath părea demn de ajutorul ei. Divizia de nave de război trebuia să elimine escadrila grea a inamicilor, sau nimeni nu mai scăpa viu din sistemul Magaria. Sylla îşi programă propria acceleraţie şi porni un curs de intercepţie către escadrila naxidă, cu rachetele răspândindu-se într-un val în faţa ei. Din nou, motoarele cu antimaterie se aprinseră, turtind-o în cuşetă. Din nou, luptă împotriva leşinului până când se prăbuşi în beznă.

Fu trezită de un vuit în urechi şi de o durere în piept. În timp ce încerca cu lăcomie să respire, îşi dădu seama că durerea era provocată de încercarea de a respira în ciuda apăsării gravitaţiei.

Treptat, redeveni conştientă de ceea ce o înconjura. Se uită la luminile roşii de pe ecran şi văzu că înregistrau propriile ei semne vitale.

Sylla se ridică înjurând, uitând că ecranele erau în capul ei şi că nu se putea uita mai bine la ele aplecându-se. Aşteptă să i se limpezească mintea, apoi citi că acceleraţia fusese oprită când costumul ei detectase un vârf al tensiunii sanguine, mult peste nivelul periculos chiar şi pentru cineva cu sănătate bună. Corpul ei ceda sub apăsarea acceleraţiei prea puternice.

Se uită la indicaţiile prezente şi le găsi în intervalul normal. Imponderabilitatea pusese capăt stării primejdioase, deşi cu siguranţă n-ar fi trebuit să-şi pună norocul la încercare prea curând, cu o acceleraţie ridicată. Apoi verifică situaţia din afara aparatului şi îşi descoperi rachetele încă arzând în faţă, în direcţia inamicului.

Dar rachetele păreau în plus acum. Jarlath şi escadrila de nave de război intraseră deja în luptă cu duşmanul, şi aruncau valuri uriaşe de rachete. Fiecare navă din clasa *Praxis* avea peste şaizeci de lansatoare, şi trăgeau toate, scoţând salvele teribile una după alta din magaziile gigantice.

Navele lui Fanaghee trăgeau şi ele. Era imposibil să ţii vreo socoteală a rachetelor – trebuiau să fie sute, şi pe sute de traiectorii diferite, unele directe, altele ocolind ca să atace din unghiuri ciudate.

Sylla puse rachetele ei să înceteze acceleraţia. Avea să le ţină în rezervă pentru o lovitură finală împotriva inamicului, dacă era nevoie de un asemenea lucru.

Flancurile navelor lui Jarlath pulsau cu strălucirea fasciculelor de antiprotoni, iar navele începură să facă manevre separat unele de altele. Învăţase ceva din pierderea celor două escadrile, şi tot ce arăta

a sfărâmături în calea sa era spulberat.

Două dintre navele lui Jarlath muriră primele, iar Sylla scoase un strigăt de furie şi de disperare când văzu mingile de foc erupând în jurul lor. Dar nava-amiral a lui Fanaghee sucombă următoarea, îngropată într-un val de lovituri de rachete, şi trei dintre crucişătoarele din apropierea ei fură distruse în aceeaşi salvă necruţătoare.

După aceea, ambele părţi îşi pierdură capacitatea de a se apăra împotriva atacurilor. Rachetele se revărsau spre ele. Furia, triumful, tristeţea şi disperarea o hărţuiau pe Sylla în timp ce exploziile de antimaterie nimiceau prieteni şi duşmani laolaltă.

Până la urmă, nu mai rămase nimic. Escadrila de nave de război numărul unu încetase să existe, şi la fel şi navele grele ale lui Fanaghee. Se părea că numai Sylla mai rămăsese, ea şi cu cele optsprezece rachete ale sale, plutind spre soarele Magariei.

Era clar că venise timpul să părăsească bătălia. Mai rămăseseră cel puţin patruzeci de nave ale naxizilor, şi nu mai mult de treisprezece supravieţuitori în flota locală – poate mai puţini, din moment ce în urma ei se zărea o vâlvătaie continuă stârnită de luptă. Trebuia să se rotească în jurul soarelui Magariei, apoi în jurul planetei Rinconell, în drum spre gaura de vierme numărul unu şi spre Zanshaa. Singura ei contribuţie la bătălie, se părea, avea să rămână folosirea a şase rachete pentru a se apăra împotriva unui atac inutil lansat de propria ei tabără.

Ura trezită de propria-i inutilitate îi înţepa gâtul. Clipi, stăpânindu-şi lacrimile de frustrare şi de furie. Totul în jur era numai moarte şi ruină, la care nu fusese participantă, ci doar o martoră mânioasă. Într-un fel, era mai rău decât moartea. Chiar şi anihilarea îi fusese refuzată.

Trecură ore nesfârşite. Sylla mâncă batoane din raţie ca să-şi păstreze forţele şi bău un supliment electrolitic ca să înlocuiască ceea ce pierduse prin transpiraţie. Alunecă la marginea inconştienţei în accelerarea din jurul soarelui, dar reuşi să rămână trează, gândindu-se cu amărăciune că nu folosea la nimic.

Bătălia din spatele ei se stinse. Poate că toţi cei implicaţi rămâneau fără rachete. Detectorii îi arătară şase nave ale flotei locale supravieţuitoare, urmărite de un roi de inamici.

Şase nave, se gândi, din cincizeci şi patru. Lumi întregi se sfârşeau astăzi.

Inclusiv a ei. Detestase flota cel puţin la fel de mult pe cât o iubise, dar aceasta îi oferise siguranţă, stabilitate, continuitate şi tradiţie, pe lângă lucruri mai lumeşti ca mâncarea şi un salariu modest. Toate dispăruseră acum. Sylla era suspendată deasupra vidului, înconjurată numai de o cochilie subţire şi precedată de un roi de optsprezece rachete mortale, bune de nimic.

O disperare neagră o acoperi. Îi putea simţi degetele reci

atingându-i faţa. Tot ceea ce făcuse, tot ceea ce fusese, era doar pentru asta.

Moartea îi era *datoare,* se gândi ea. Moartea îi datora mai mult decât această cursă solitară, acest circuit în jurul unei pustietăţi a nimicirii.

Ea şi cu Moartea se cunoscuseră de multă vreme. I se părea că Moartea ar trebui să-i fie o prietenă mai bună de-atât.

* * *

Când Gredel se întoarse, după ce deschisese contul pe numele lui lady Sylla, o găsi pe Caro bâjbâind cu o mână tremurătoare după prima ceaşcă de cafea. După ce Caro luă cafeaua în baie, pentru timpul îndelungat pe care avea să-l petreacă în cadă ca să-şi dizolve alcoolul răsuflat din pori, Gredel înlocui portofelul lui Caro, apoi deschise conexiunea la computer şi transferă puţin din banii lui Caro, doar zece zeniţi, în noul ei cont, numai ca să se asigure că mergea.

Mergea perfect.

Tocmai am comis un act criminal, se gândi. *Un act criminal care poate fi urmărit până la mine.*

Orice-ar mai fi făcut înainte, nu fusese aşa ceva.

După ce Caro îşi termină baia, ea şi cu Gredel se duseră la o cafenea pentru micul dejun, iar Gredel îi vorbi despre Lamey, care era fugar, şi întrebă dacă se putea muta cu Caro, astfel încât el să poată trimite după ea. Caro era extaziată. Nu mai auzise niciodată în viaţa ei de ceva atât de romantic.

Romantic? se întrebă Gredel. Era sordid mai presus de orice închipuire.

Dar Caro nu fusese în cămăruţa sufocantă din cartierul lai-own, cu mirosul de amoniac în nări în timp ce sudoarea lui Lamey se scurgea pe ea. Las-o să-şi păstreze iluziile, îşi spuse Gredel.

– Mulţumesc, zise ea.

Dar ştia că, odată ce s-ar afla alături de Caro, n-ar dura prea mult până când Caro s-ar plictisi de ea, ar deveni nerăbdătoare, sau furioasă. Orice-ar vrea să facă, trebuia să facă repede.

– Nu ştiu cât de des o să trimită Lamey după mine, zise ea. Dar sper că n-o să fie de ziua ta. Mi-ar plăcea ca tu şi cu mine să sărbătorim împreună.

Chipul lui Caro se încruntă imediat, aşa cum prevăzuse.

– Ziua mea? Ziua mea a fost astă-iarnă.

Se încruntă şi mai tare.

– Atunci a fost ultima oară când Sergei şi cu mine am fost împreună.

– Ziua ta? continuă Gredel, cu accentul ei de pe Pământ. Am vrut să spun ziua ta *terestră.*

Si când fruntea lui Caro începu să arate primejdios, adăugă repede:

– Ziua ta în ani pământeşti. Am făcut calculele, vezi tu, e un fel de joc. Iar ziua ta terestră e săptămâna viitoare – o să împlineşti cincisprezece ani.

Gredel zâmbi.

– Aceeaşi vârstă ca şi mine. Am împlinit cincisprezece ani tereştri chiar înainte de a te cunoaşte pe tine.

Nu era adevărat, nu chiar – ziua terestră a lui Caro era peste trei luni – dar Gredel ştia că prietena ei n-o să calculeze niciodată, poate că nici nu ştia *cum* să facă.

Erau atât de multe lucruri pe care Caro nu le ştia. Această cunoaştere îi provoca lui Gredel o plăcere crudă. Caro nu ştia *nimic,* nu ştia nici măcar că cea mai bună prietenă a ei o ura. Caro nu ştia că îi furase banii şi identitatea numai cu o oră în urmă, şi că putea s-o facă din nou ori de câte ori voia.

Zilele treceau, şi erau chiar plăcute, într-un fel straniu, detaşat. Gredel crezu că înţelege în sfârşit cum era să fii Caro, să nu ai nimic care să te ataşeze de ceva, să ai ore lungi de umplut şi nimic cu care să le umpli, în afară de cine ştie ce impuls îi rătăcea prin minte. Gredel se simţea şi ea la fel – din punct de vedere mental, cel puţin, îşi reteza propriile legături, toate, plutind liberă de tot ce cunoscuse.

Ca să scape de necazuri, Gredel se dădea peste cap s-o mulţumească pe Caro, iar Caro reacţiona la asta. Era într-o dispoziţie fericită, râdea şi glumea şi o îmbrăca pe Gredel ca pe o păpuşă, aşa cum făcuse întotdeauna. În spatele măştii sale dornice să placă, Gredel o dispreţuia pe Caro pentru că era atât de uşor de manipulat. *Eşti atât de proastă,* gândea ea.

Dar încercarea de a o mulţumi pe Caro aducea necazurile ei, pentru că atunci când băiatul lui Lamey veni după Gredel, ea stătea în ploaie, într-un cartier torminel, încercând să-i cumpere lui Caro un cartuş cu analog de endorfină – cu afacerea lui Lamey în eclipsă, nu mai putea face rost de substanţă de la Panda.

Când Gredel intră în sfârşit în legătură cu cel care trebuia s-o ducă şi ajunse în locul unde se ascundea Lamey – măcar se întorsese în Fabricile terestre –, el o aştepta de ore întregi, şi răbdarea îl părăsise. O trânti în pat şi o plesni o vreme, spunându-i că era vina ei, că trebuia să fie acolo unde o putea găsi când avea nevoie de ea.

Gredel stătea întinsă pe spate în pat, lăsându-l să facă ce voia, şi se gândea: *aşa o să fie toată viaţa mea, dacă nu plec de-aici.* Se uită la pistolul pe care Lamey îl lăsase pe noptieră, aşteptând pe oricine ar fi putut doborî uşa, şi se gândi să apuce arma şi să-i zboare creierii lui Lamey. Sau propriii ei creieri. Sau doar să iasă cu pistolul pe stradă şi să zboare creieri la întâmplare.

Nu, îşi zise. Ţine-te de plan.

Lamey îi dădu după aceea cinci sute de zeniţi. Poate că era o

scuză.

Stând mai târziu în maşină, cu obrazul învineţit, cu banii mototoliţi în mână şi cu murdăria lui Lamey încă prelingându-i-se pe coapsă, se gândi să sune Legiunea Sârguinţei şi să-i informeze unde se ascundea Lamey. În schimb, îi ceru băiatului s-o ducă la o farmacie de lângă locuinţa lui Caro.

Găsi o cutie de plasturi care avea să-i absoarbă vânătăile şi o duse la ghişeul pentru medicamente din spate. Femeia mai în vârstă din spatele ghişeului se uită la chipul ei cu simpatie de cunoscător.

– Altceva, drăguţo?

– Da, răspunse Gredel. Două fiole de fenildorfin-z.

Se ceru să semneze în registrul narcoticelor pentru analogul de endorfină, şi numele pe care-l mâzgăli fu *Sylla.*

* * *

Caro fu indignată de vânătăile lui Gredel.

– Dacă mai vine Lamey pe-aici, o să-i dau un picior în boaşe! exclamă ea. O să-l lovesc cu un scaun!

– Las-o baltă, răspunse Gredel obosită.

Nu voia demonstraţii de loialitate din partea lui Caro în momentul ăsta. Sentimentele ei erau destul de confuze; nu voia să înceapă să trebuiască să-i placă din nou de Caro.

Caro o trase pe Gredel în dormitor şi îi curăţă faţa, apoi tăie plasturii ca să se potrivească pe vânătăile lui Gredel şi îi aplică. În ziua următoare, când plasturii fură scoşi, vânătăile dispăruseră în cea mai mare parte, lăsând doar o decolorare uşor de acoperit cu farduri. Pe Gredel o durea totuşi toată faţa, la fel şi coastele şi plexul solar, acolo unde o lovise Lamey.

Caro îi aduse micul dejun de la cafenea şi rămase pe lângă ea până când lui Gredel îi veni să ţipe.

Dacă vrei să ajuţi cu ceva, îşi îndreptă gândul spre Caro, *ia-ţi locul la academie şi scoate-ne pe amândouă de aici.*

Dar Caro nu răspunse la comanda mentală. Iar solicitudinea ei se potoli până după-amiază, când deschise prima sticlă a zilei. Era vodcă parfumată cu iarba-zimbrului, ceea ce explica izul straniu de alcooluri aromatice pe care le simţise Gredel pe pielea lui Caro în ultimele câteva zile. Până la jumătatea după-amiezii, Caro consumase cea mai mare parte a sticlei şi se prăbuşise adormită pe canapea.

Gredel simţi un mic triumf îngheţat. Era bine să-şi aducă aminte de ce îşi ura prietena.

În ziua următoare era falsa zi terestră a lui Caro. *Ultima şansă,* gândi Gredel către ea. *Ultima şansă să pomeneşti de academie.*

Dar cuvântul nu trecu niciodată de buzele lui Caro.

– Vreau să mă revanşez pentru tot ce-ai făcut, spuse Gredel. Ziua ta terestră e pe socoteala mea.

Îşi puse braţul în jurul lui Caro.

– Am totul plănuit.

* * *

Începură la barul lui Godfrey pentru tratamentul complet – masaj, tratament facial, păr, de toate. Apoi, prânzul la un bistrou cu grilaje de alamă, la sud de galerii, brânză frământată la grătar pe o friptură rară de *vash* şi pâine crocantă, cu salată de flori marinate. Spre surpriza lui Caro, Gredel ceru o sticlă de vin şi turnă din el în propriul ei pahar.

– Bei! exclamă Caro, încântată. Ce te-a apucat?

– Vreau să toastez de ziua ta terestră, răspunse Gredel.

Ar putea să fie mai uşor dacă sunt beată, îşi zise.

Gredel umplu continuu paharul lui Caro, în timp ce sorbea dintr-al ei, apoi o duse pe Caro la galerii. Îi cumpără o rochie de vară de mătase cu un model cu păsări şi flori exotice, o jachetă sclipitoare cu paiete aurii şi verzi – asortate la părul şi ochii lui Caro – şi două perechi de pantofi. Cumpără haine şi pentru ea.

După ce duseră comorile acasă la Caro, unde aceasta luă câteva înghiţituri de vodcă de iarba-zimbrului, se duseră să cineze la unul dintre cluburile-restaurant exclusiviste ale lui Caro. Din clubul acesta nu fusese încă aruncată, dar şeful de sală era avertizat şi le aşeză la distanţă bunicică de oricine altcineva. Caro comandă cocktailuri şi două sticle de vin şi băuturi de desert. Lui Gredel i se învârtea capul chiar şi numai după cele câteva înghiţituri mici pe care le luase; nu-şi putea închipui cum trebuia să se simtă prietena ei. Caro avu nevoie de o doză de benzedrină ca să ajungă la clubul de dans pe care-l pusese Gredel pe listă după aceea, deşi nu avu nicio problemă să se ţină pe picioare, odată ajunsă acolo.

După ce dansară o vreme, Gredel spuse că era obosită; concediară admiratorii masculini pe care-i adunaseră şi luară un taxi spre casă.

Gredel se cutremură când Caro se îndreptă din nou spre vodca de iarba-zimbrului. Benzedrina îi dăduse multă energie, pe care-o folosi ca să termine sticla. Gredel se schimbă în costumul de casă din mătase pe care i-l cumpărase Caro în prima zi pe care-o petrecuseră împreună, şi puse cele două fiole de analog de endorfine într-un buzunar.

Caro era pe canapea, acolo unde-o lăsase Gredel. Avea ochii strălucitori, dar când vorbi cu Gredel, vorbele rostite erau neclare.

– Mai am un cadou, zise Gredel.

Băgă mâna în buzunar şi scoase cele două fiole.

– Cred că sunt din cele care-ţi plac. N-am fost prea sigură.

Caro izbucni în râs.

– Ai grijă de mine toată ziua, iar acum mă ajuţi să dorm!

Se întinse şi puse braţele în jurul lui Gredel.

– Eşti cea mai bună soră, Pământeanco!

În îmbrăţişarea lui Caro, Gredel putea simţi mirosul de iarba-zimbrului, de sudoare şi de parfum, toate amestecate, şi încercă să-şi stăpânească ura cu fermitate, chiar şi când i se rupea inima în piept.

Caro îşi descărcă injectorul medical, puse în el una dintre fiolele de fenildorfin-z şi o folosi imediat. Pleoapele i se zbătură în timp ce endorfina îi inunda creierul.

– Oh, ce bine, murmură ea. Ce soră bună…

Luă încă o doză după câteva minute. Scoase câteva vorbe moi, dar vocea i se îndepărta încet. Îşi administră o a treia doză şi adormi, cu părul auriu căzându-i peste faţă, în timp ce zăcea pe pernă.

Gredel luă injectorul dintre degetele inerte ale lui Caro. Întinse mâna şi dădu la o parte părul de pe faţa acesteia.

– Mai vrei? întrebă. Mai vrei, soră Caro?

Caro scoase un murmur uşor, neclar. Buzele i se curbară într-un surâs. Când Gredel îi injectă încă o doză în carotidă, surâsul i se lărgi, şi se ghemui între pernele canapelei ca un căţel fericit.

Gredel se întoarse cu spatele la ea şi se îndreptă spre computerul portabil al lui Caro. Apelă fişierele bancare ale lui Caro şi pregăti un formular prin care să închidă contul şi să-i transfere conţinutul în contul pe care-l deschisese Gredel. Apoi pregăti încă un mesaj către fondul la termen al lui Caro de pe inelul planetei Spannan, dând instrucţiuni ca orice plăţi viitoare să fie făcute tot în noul cont.

– Caro, zise Gredel, Caro, am nevoie de amprenta ta aici, bine?

O mângâie pe Caro ca să se trezească şi reuşi s-o facă să se aplece deasupra consolei destul cât să-i apese degetul mare. De două ori, pe cititorul de amprente digitale. Apoi Gredel îi dădu injectorul lui Caro şi o privi cum îşi mai face o doză.

Acum chiar sunt o criminală, gândi ea. Lăsase o pistă formată din date care arăta direct spre ea.

Dar chiar şi aşa, nu se putea hotărî să se dedice complet acestui curs al acţiunii. Îşi lăsa o cale de ieşire. *Caro trebuie să vrea,* îşi zise. *N-o să-i mai dau dacă spune nu.*

Caro oftă, se cufundă şi mai mult în perne.

– Ţi-ar mai plăcea? întrebă Gredel.

– Mmm, mormăi Caro, şi zâmbi.

Gredel îi luă injectorul din mână şi îi mai dădu o doză.

După o vreme, termină prima fiolă şi o începu pe a doua. Înainte de fiecare doză, o scutura pe Caro şi o întreba dacă mai vrea. Caro ofta, sau râdea, sau murmura, dar nu spunea niciodată nu. Gredel injecta doză după doză.

După ce a doua fiolă se termină, începu sforăitul. Răsuflarea lui Caro se înălţa către cerul gurii, plămânii pompau cu greutate, câteodată cu un fel de sughiţ. Gredel îşi aduse aminte de sunetul din ziua în care Caro luase prea multă endorfină, şi amintirea o făcu să

sară de pe canapea şi să păşească foarte repede prin apartament, frecându-şi braţele ca să lupte împotriva fiorului brusc.

Sforăitul continuă. Gredel simţea nevoia să facă ceva, aşa că se duse la bucătărie şi pregăti o cafea. Apoi sforăitul se opri.

Un fior de gheaţă alunecă de-a lungul nervilor lui Gredel. Se duse la uşa bucătăriei şi se uită către camera din faţă, la părul auriu răvăşit care atârna peste marginea canapelei. *S-a terminat,* se gândi ea.

Apoi capul lui Caro se rostogoli, şi lui Gredel îi îngheţă inima când îi văzu mâna ridicându-se şi pieptănându-şi părul cu degetele. Urmă un geamăt bolborosit, apoi sforăitul se reluă.

Gredel stătea în uşă, şi o groază rece îi pulsa prin vine. Dar îşi spuse: *Nu, nu poate să mai dureze mult.*

Şi, dintr-odată, nu mai putu să stea liniştită; se mişcă repede prin apartament, aranjând şi făcând ordine. Hainele cele noi fură puse în dulap, pantofii pe rafturile lor, sticla goală la gunoi. Oriunde se ducea, sforăiturile o urmăreau. Câteodată se opreau pentru câteva secunde paralizante, apoi reîncepeau.

Pe neaşteptate, Gredel nu mai putu suporta să stea în apartament. Îşi puse o pereche de pantofi, se duse la ascensorul de marfă şi îl luă până la subsol, unde căută unul dintre cărucioarele cu motor pe care le foloseau ca să care bagaje şi mobilă. Erau o mulţime de lucruri în apartament, lucruri care fuseseră abandonate sau uitate, iar Gredel găsi nişte frânghie solidă din fibre vegetale şi un compresor vechi, o piesă masivă de bronz, destul de grea ca să ancoreze o ambarcaţiune mărişoară.

Puse toate acestea în cărucior şi îl împinse către ascensor. Apropiindu-se de uşa lui Sylla, auzi sforăiturile lui Caro prin oţelul emailat. Degetele lui Gredel tremurau când apăsă butoanele codului la încuietoare.

Caro zăcea pe canapea, şi încă respira. Gredel aruncă o privire insistentă spre ceas. Nu mai rămăseseră prea multe ore de întuneric, şi avea nevoie de întuneric pentru ceea ce se va întâmpla mai departe.

Gredel se aşeză la picioarele lui Caro, strânse la piept o pernă şi o privi respirând. Pielea lui Caro era palidă şi părea lipicioasă.

– Te rog, o imploră Gredel în şoaptă. Te rog, mori acum. Te rog.

Dar Caro nu murea. Răsuflările hârâiau în continuare, până când Gredel începu să le urască cu o ranchiună amară. Era atât de *tipic,* gândi ea. Caro nu putea nici măcar să *moară* fără să facă totul greşit.

Gredel se uită la ceasul de pe perete, şi acesta o fixă ca ţeava unui pistol. Apar zorile, îşi zise, şi pistolul se declanşează. Sau putea sta toată ziua în apartament cu un cadavru, iar acesta era un gând pe care nu-l putea înfrunta.

Răsuflarea lui Caro rămase din nou suspendată, iar Gredel simţi

propria ei răsuflare oprindu-se timp de o clipă lungă de încordare. Apoi Caro trase în piept o altă înghiţitură de aer, prelungă, hârâită, şi Gredel simţi că i se strânge inima. Ştia că uneltele o trădaseră. Avea să fie nevoită să termine singură asta.

Toată mânia dispăruse până acum, toată ura, toate emoţiile, în afară de o greaţă obosită, o dorinţă de a termina odată. Ţinea deja perna la piept, o alinare caldă în camera plină doar cu sforăiturile chinuite, exasperante, ale lui Caro.

Îi aruncă lui Caro o ultimă privire, i se adresă în gând încă o dată: *Te rog, mori,* dar Caro nu răspunse mai mult decât răspunsese la oricare dintre dorinţele neexprimate ale lui Gredel.

Gredel se întinse brusc peste canapea, cu corpul mişcându-se fără vreo comandă conştientă, parcă din instinct. Apăsă perna pe faţa lui Caro şi apoi se lăsă cu toată greutatea ei.

Te rog, mori, gândi ea.

Caro abia dacă se luptă. Trupul i se contorsionă pe canapea şi i se ridicară amândouă mâinile, dar acestea nu se luptară, căzură doar peste spatele lui Gredel ca într-o îmbrăţişare fără tragere de inimă.

Gredel s-ar fi simţit mai bine dacă prietena ei s-ar fi luptat. Ar fi dat urii sale ceva de care să se agaţe.

În schimb, din cauza apropierii dintre trupurile lor, simţi pulsaţia presantă a diafragmei lui Caro când încerca să tragă aer, pulsaţia repetată la nesfârşit. Repede, apoi încet, apoi repede. Picioarele lui Caro fură cuprinse de un spasm. Gredel simţi mâinile lui Caro tremurând pe spatele ei. Lacrimi i se revărsau din ochi.

Spasmele încetară. Tremurul se opri.

Gredel apăsă pe pernă încă o vreme, doar ca să fie sigură. Perna era udă de lacrimi. Când dădu în sfârşit perna deoparte, aceasta dezvălui un obiect palid, rece, care nu semăna câtuşi de puţin cu Caro.

Acum, Caro era o greutate, nu o persoană. Asta făcu mult mai uşor ceea ce urmă.

Manevrarea unui corp inert era mult mai dificilă decât şi-ar fi închipuit Gredel vreodată. Până când reuşi să o urce în cărucior, începu să gâfâie, cu răsuflarea tăiată, şi ochii o usturau de transpiraţie. O acoperi pe Caro cu un cearşaf şi adăugă în cărucior şi câteva valize goale. Duse căruciorul la liftul de marfă, apoi ieşi pe platforma de încărcare din spatele clădirii.

– Sunt Caroline, lady Sylla, rosti ea cu voce tare, repetându-şi povestea. Mă mut altundeva pentru că iubitul meu mă bate.

Ar fi avut nevoie de actul de identitate ca să-şi dovedească afirmaţia, de ceea ce rămăsese din vânătăi şi de valizele care să arate obişnuit alături de obiectele acoperite care nu erau la fel de obişnuite.

Gredel nu avu nevoie să-şi folosească povestea. Străzile erau pustii

în timp ce coborî panta alături de căruciorul care scotea un zgomot, către râul Iola.

Străzile mergeau mult mai sus de nivelul râului pe ambele părţi, cu rampe care coborau către cheiul întunecat, de jos, de lângă râu. Gredel conduse căruciorul în josul rampei, către mal. Aceasta era partea cea bună a oraşului Maranic, şi nu existau aici nici ambarcaţiuni locuite, nici cerşetori, oameni fără adăpost sau – la această oră – pescari. Singurele întâlniri de care se temea erau cu îndrăgostiţii adăpostindu-se sub poduri, dar acum era atât de târziu, încât până şi îndrăgostiţii se duseseră la culcare.

Fu la fel de greu s-o dea jos din cărucior pe Caro cum fusese şi s-o urce. Dar când ajunse în sfârşit în râu, legată de compresor, apele întunecate se închiseră deasupra ei aproape fără nicio undă. Într-o dramă video, Caro ar fi plutit puţin, chinuitor, luându-şi rămas-bun de la lume, dar aici nu se întâmplă nimic asemănător, doar scufundarea tăcută, întunecată şi undele care se stinseră repede, duse de curent.

Caro nu fusese niciodată amatoare de despărţiri lungi.

Gredel merse alături de cărucior înapoi la Volta. Câteva maşini încetiniră şi şoferii o priviseră, dar trecură mai departe.

În apartament, încercă să doarmă, dar parfumul lui Caro umplea patul, şi fu imposibil să doarmă acolo. Caro murise pe canapea, iar Gredel nu voia să se apropie de ea. Prinse câteva ore de odihnă intermitentă pe un scaun, apoi femeia pe nume Caroline Sylla se ridică şi-şi începu ziua.

Primul lucru pe care-l făcu fu să expedieze confirmarea înscrierii la academia Cheng Ho.

* * *

Împachetă două valize, le duse în portul Maranic, la bacul pe pernă de aer care urma s-o ducă dincolo de marea Krassow, către Vidalia. De acolo, luă trenul expres în sus pe coasta Hayakh, până pe platoul Quaylah, unde altitudinea ridicată îmblânzea arşiţa subtropicală a continentului ecuatorial. Inelul de antimaterie al planetei se arcuia aproape drept deasupra capului.

Paysec era o staţiune de iarnă, dar ninsoarea nu avea să înceapă înainte ca musonul să se mute spre nord-est, aşa încât găsi un preţ bun pentru un mic apartament în Lus'trel şi îl închirie pentru două luni. Îşi cumpără câteva haine – nu veşmintele extravagante care se vindeau în galeriile din oraşul Maranic, ci haine practice de ţară şi ghete pentru umblat. Găsi un croitor şi începu să adune garderoba bogată de care urma să aibă nevoie pentru academie.

Nu voia ca dispariţia lui lady Sylla din oraşul Maranic să provoace vreo nelinişte oficială, aşa că trimise un mesaj tutorelui oficial al lui Caro, Jacob Biswas, spunându-i că găsea că Maranic îi distrăgea prea mult atenţia şi că venise în Lus'trel ca să se concentreze asupra

pregătirii pentru academie. Îi spuse că renunţa la apartamentul din Maranic şi că putea strânge tot ce lăsase acolo.

Din cauză că nu avea încredere că ar fi reuşit să se dea drept Caro faţă de cineva care-o cunoştea bine, nu folosi videoul; tipări mesajul şi-l trimise doar pe hârtie.

Biswas o sună înapoi aproape imediat, dar ea nu-i primi apelul, nici pe celelalte care urmară. Răspundea cu mesaje tipărite, spunând că-i părea rău că fusese plecată când o sunase, dar că petrecea foarte mult timp în bibliotecă, tocind.

Asta nu era departe de adevăr. Cerinţele pentru Serviciu erau postate pe reţeaua de computere, şi cele mai multe dintre cursuri erau disponibile în fişiere video, şi ştia că avea lipsuri mari aproape la fiecare materie. Muncea din greu.

Răspunse la un singur apel când se întâmplă să fie acasă, ascultă robotul care răspundea şi îşi dădu seama că cel care suna era Sergei. Răspunse şi-i trânti toate cuvintele murdare la care se putea gândi, iar după ce furia iniţială i se risipi, începu să-şi aleagă cuvintele mai atent, biciuindu-l de viu cu fraze bine alese, una după alta. La sfârşit, plângea, înghiţindu-şi hohotele care răsunau în receptor.

Îi prindea bine, îşi zise.

Lamey o îngrijorase mai mult decât Sergei sau Jacob Biswas. În fiecare zi aproape că se aştepta să se năpustească pe uşă şi să-i ceară să i-o arate pe Pământeancă. Nu apăru niciodată.

În ultima zi pe Spannan, Biswas insistă să se întâlnească cu ea, împreună cu alţi membri ai familiei, la liftul spaţial. Îşi tăie părul foarte scurt, îmbrăcă uniforma de toate zilele de la Cheng Ho şi-şi acoperi practic faţa cu farduri. Dacă lui Biswas îi părea o altă fată, n-ar fi fost de mirare.

El fu amabil şi plin de căldură şi nu puse nicio întrebare, îi spuse că arăta foarte matură şi că era mândru de ea. Ea îi mulţumi pentru bunătate şi pentru că avusese grijă de ea. Îi îmbrăţişă, pe el şi pe fiicele lui prezente la despărţire.

Soţia sa, sora lui Sergei, avusese bunul-simţ să rămână deoparte.

Mai târziu, când liftul spaţial o duse pe inelul lui Spannan şi acceleraţia constantă o apăsă în scaun, îşi dădu seama că era ziua terestră a lui Caro, cea adevărată. Ziua terestră pe care Caro n-o va vedea niciodată.

* * *

Sylla se trezi tresărind dintr-un vis dătător de fiori, şi pentru o clipă mirosul lui Caro păru să umple şalupa. În ochii lui Sylla erau lacrimi, şi când şi-i şterse, văzu ceva nou pe ecrane.

Cinci obiecte, făcând rotaţia dinspre partea îndepărtată a planetei Barbas. Cinci nave cu acceleraţie intensă, venind pe lângă planeta cea mare într-un unghi neobişnuit. Sylla se întrebă dacă se îndreptau

spre Magaria. Nu – trecuseră de acel punct.

– Aha, îşi zise ea.

Înconjurau Barbas pentru a zbura spre Rinconell. Şi în acest moment, Sylla îşi dădu seama ce intenţionau.

Voiau să intre între gaura de vierme numărul unu şi cei şase supravieţuitori ai flotei locale. Ar urma o coliziune arzătoare când drumurile li s-ar încrucişa, iar ultimele nave din flota locală ar fi anihilate. Cele cinci nave naxide ar putea fi şi ele distruse, dacă loialiştilor le mai rămăseseră destule rachete, dar în orice caz ultima rămăşiţă din flota locală ar fi distrusă.

Frenetic, Sylla începu să calculeze traiectorii. Propriile ei rachete se aflau la o treime de minut-lumină în faţa ei, şi ar fi nevoie de timp ca instrucţiunile să ajungă la ele. Nu voia să manevreze unde inamicul le-ar fi putut vedea, şi singurul mod de a face asta era să pornească motoarele când se aflau în spatele uriaşului gigant gazos Rinconell.

Avu nevoie de aproape trei ore ca să calculeze traiectoriile, să verifice de trei ori şi să transmită instrucţiunile rachetelor, prin laserele de comunicaţii. Apoi îşi calculă propria traiectorie şi propria acceleraţie. Din cauză că nu putea suporta acceleraţiile imense ale rachetelor, nu putea rămâne pe acelaşi curs – urma să fie din nou spectator, orice s-ar fi întâmplat.

După care aşteptă. Trecură nouă ore până când roşiaticul gigant gazos Rinconell deveni o semilună mare pe ecranele ei, înainte ca cele optsprezece rachete să execute pivotări precise şi să se lanseze în acceleraţia violentă care le puse pe noile traiectorii. Şi mai multe secunde trecură până când propriul ei motor o izbi şi o aruncă într-un somn de coşmar.

Dar aşteptarea merită. În rotaţia lor turbată în jurul lui Barbas, navele naxide ieşiră cu o viteză de aproape 0,7 din viteza luminii. Viteza de apropiere fu atât de mare, încât naxizii nu-şi dădură probabil niciodată seama de ceea ce se îndrepta spre ei şi avură cel mult câteva secunde de avertizare, nu destule ca să-şi activeze defensiva.

O bucurie sălbatică, furioasă o inundă pe Sylla când privi cele optsprezece rachete explodând în navele naxide şi printre ele. Nu rămase nimic din inamic în afară de ioni răzleţiţi care luminară orbitor şi scurt în noaptea adâncă, pustie, şi-apoi se stinseră.

Întinse mâna spre comunicator şi deschise radioul cu un pumn, transmiţând pe canalul inter-nave către naxizi, către supravieţuitorii flotei locale, către atomii risipiţi şi reci care fuseseră *Neînfricatul* şi *Gloria Praxisului,* şi toate celelalte presărate şi pierdute în moartea şi mânia de la Magaria.

– *Sylla!* strigă în emiţător. Sylla a făcut asta! *Amintiţi-vă numele meu!*

Îşi programă acceleraţia către gaura de vierme, către scăpare.

Şaisprezece

La cinci ore după ce traversase gaura de vierme numărul unu dinspre Magaria, şalupa lui Sylla fu recuperată de *Bombardamentul Oraşului Delhi.* Ieşi obosită din micul vehicul şi, când oamenii de la întreţinere o ajutară să iasă în camera de serviciu, văzu în lumina slabă de urgenţă că o aştepta cineva. Inima îi tresăltă când îl recunoscu pe Martinez, şi apoi îşi dădu seama că o amintire se suprapusese peste mintea ei istovită, o amintire a momentului când Martinez o întâmpinase, după salvarea *Alergătorului Nopţii.*

Persoana făcu un pas înainte, şi în faţa ei văzu o altă amintire, cea a lui Jeremy Foote.

– *Tu!* exclamă ea, şi începu să râdă.

Foote se uită la ea cu nerăbdare. Era considerabil mai puţin imaculat decât ultima oară când îl văzuse Sylla, la petrecerea pe care-o dăduse pentru a-şi sărbători promovarea; era fără jacheta de la uniformă, iar cămaşa îi era murdară şi ruptă. Coama de păr părea unsuroasă. Avea mânecile suflecate, iar pe unul dintre braţe era mânjit cu ceva, o pată care-şi avea perechea pe frunte, unde se ştersese de sudoare.

Muncitorii îi luară casca şi-i desigilară mănuşile.

– Am nevoie de fişierele tale de date, vorbi Foote, cu vorba mai puţin tărăgănată decât de obicei. Primul locotenent m-a trimis.

– Le-am uitat în şalupă, răspunse Sylla. Scuză-mă.

Se întoarse să intre din nou în tubul de andocare.

– Le iau eu, se oferi Foote. Nu-i nimic.

Se lăsă să alunece în tubul de andocare şi dispăru pentru câteva clipe. Muncitorii îi ridicară braţele lui Sylla deasupra capului şi-i scoaseră jumătatea de sus a costumului. Nasul i se strâmbă simţind mirosul înţepător al propriului ei corp, toată transpiraţia stătută şi groaza şi adrenalina arsă. Muncitorii începură să lucreze la jumătatea de jos a costumului de vid.

Foote apăru din tubul de acces.

– Întoarce-te cu spatele, îi ceru Sylla.

Foote o privi supărat.

– Am mai văzut femei până acum, comentă el.

– Nu m-ai văzut niciodată *pe mine,* sublinie Sylla, şi nici n-o să mă vezi.

– Se spune „întoarce-te cu spatele, *my lord”,* rosti tărăgănat Foote, dar se întoarse oricum.

Muncitorii tăcuţi îi scoaseră costumul lui Sylla şi îi dădură o pereche de indispensabili sterili.

– Am uitat despre promovarea ta, *my lord,* scuză-mă.

Sylla îmbrăcă indispensabilii şi strânse şnurul din talie.

– Trebuie să fie de vină emoţia de a te revedea.

Fu răsplătită cu o reacţie pe chipurile inexpresive ale muncitorilor de la întreţinere. Îi făcu cu ochiul celui mai apropiat şi fu răsplătită în continuare cu un zâmbet surprins.

Foote aruncă o privire iritată peste umăr, văzu că era îmbrăcată şi se întoarse cu faţa la ea.

– Primul ofiţer spune că te propune pentru o decoraţie, o anunţă el. Spune că ne-ai salvat.

– Transmite-i mulţumirile mele, zise Sylla. Dar nu căpitanul e cel care face recomandările?

– Căpitanul e mort, replică scurt Foote.

Căpitanul mort trebuie să fi fost căpitanul Foote, pilotul de iaht, care i-ar fi asigurat tânărului Jeremy promovarea continuă.

– Îmi pare rău pentru unchiul tău, Foote.

El dădu energic din cap.

– Suntem destul de rău loviţi, zise el. O să avem nevoie de tine la controlul pagubelor, dacă nu eşti rănită.

– Am nevoie de nişte pantofi, răspunse Sylla, apoi îţi stau la dispoziţie.

Bombardamentul Oraşului Delhi îşi pierduse căpitanul, pe al doilea şi al treilea locotenent, şi pe toţi ceilalţi din cabina de comandă. Treimea din faţă a navei îşi pierduse aerul, mai erau doar vreo douăsprezece rachete rămase în magazie şi o singură şalupă – a lui Sylla.

Dar Sylla îşi aduse aminte că *Delhi* era totuşi în formă mai bună decât toate celelalte nave ale flotei locale, în afară de cinci dintre ele.

Vreme de două zile, lucră încontinuu la peticit, reparat, înlocuit şi testat. Către sfârşitul celei de-a doua zile, grupul ei reuşi să refacă presiunea în zona din jurul cabinei de comandă şi să pătrundă în cabina de comandă să recupereze cadavrele căpitanului Foote şi ale celorlalţi. Muriseră din cauza focului – nu prin asfixiere, pentru că aveau căştile pe cap, ci din cauza căldurii necruţătoare. Nimic din cabina de comandă nu era inflamabil, dar chiar şi fierul ardea dacă era suficient de încins, iar cabina de comandă se încinsese chiar foarte mult. O ploaie de metal încins brăzdase pereţii ca nişte lacrimi.

Rămăşiţele rigide ale morţilor, ca nişte coji de carbon ghemuite în poziţie de fetuşi, fură băgate în saci şi duse la ecluza de mărfuri. Sylla se simţea ciudat de în largul ei printre morţi. Se uită la cărbunele din palme. Scoate apa, se gândi ea, şi asta-i tot ce suntem…

Găsi descoperirea consolatoare.

– Viaţa e scurtă, dar Praxisul e etern, citi primul locotenent din serviciul funerar. Să ne găsim cu toţii mângâierea şi siguranţa în înţelepciunea faptului că tot ceea ce este important este cunoscut.

Morţii fură aruncaţi în spaţiu. După aceea, primul locotenent o luă deoparte pe Sylla şi-i spuse că fusese promovată la gradul de

sublocotenent de către comandantul de escadrilă, pentru a umple unul dintre locurile libere de pe *Delhi.*

Adevărat, se gândi ea, sunt răsplătită pentru cele mai extraordinare lucruri.

O zi mai târziu, zăcând epuizată în pat, auzi din întâmplare pe unul dinte ceilalţi cadeţi, o femeie, vorbind despre rezultatele de la teste. Cadetul se descurcase bine şi era mulţumită că va fi avansată în curând şi că nu va mai trebui să fie invidioasă pe Sylla.

Sylla se uită la femeie şi crezu că şi-o aminteşte.

– Stai puţin, zise ea. N-ai dat examenele odată cu mine, pe Zanshaa? Cele care n-au nicio importanţă?

Cadetul se uită surprinsă la ea.

– N-ai auzit anunţul? Consiliul a hotărât că examenele *vor conta.* Au prea mare nevoie de ofiţeri. În loc de examenul la Praxis, se bazează pe declaraţiile de loialitate din partea superiorilor.

– Aha, comentă Sylla.

Se aruncă în faţa celui mai apropiat ecran de computer, solicită rezultatele şi descoperi că obţinuse primul loc.

Se gândi la Caro Sylla alunecând în râul Iola, la apele brune şi reci ridicându-se în jurul ei, înecându-i nasul şi gura, şi se întrebă dacă ecuaţia se echilibrase acum. O carieră exemplară şi câteva mii de naxizi morţi erau echivalente cu o fată bogată şi inutilă, care murise?

Toate lucrurile importante sunt cunoscute. Cumva, acesta nu părea să fie unul dintre ele.

Mai târziu în acea zi, supraveghea un grup care întindea la loc cablurile electrice scurtcircuitate în timpul bătăliei. Fuseseră nevoiţi să scoată parchetul căpitanului Foote de pe un întreg coridor ca să ajungă la spaţiul instalaţiilor de dedesubt, apoi trebuiau să fie foarte atenţi când păşeau în echilibru pe grinzile punţii, pentru a evita contactul cu ţeava de lichid de răcire supraîncălzit, care se întindea alături de mănunchiurile de cabluri. Lichid de răcire care ducea căldura motoarelor la compresoare şi la schimbătorul de căldură…

Sosi prânzul şi treaba nu era terminată. Sylla îşi trimise grupul la masă, apoi se lăsă în jos pe una dintre grinzi. Dogoarea se înălţa din ţeavă şi o făcu să simtă usturimea transpiraţiei pe faţă. Stătu acolo în echilibru pentru o clipă şi se uită la mâna dreaptă, la spiralele amprentelor trădătoare, periculoase, ale lui Gredel.

Sudoarea i se prelingea pe obraz. Trase adânc aer în piept, se aplecă şi-şi apăsă pe ţeavă degetul mare de la mâna dreaptă.

M-am împiedicat pe grinzi şi am căzut, făcu ea repetiţie. *A fost un accident.*

Îşi ţinu degetul pe ţeavă până când simţi mirosul cărnii arse, şi abia atunci îşi îngădui să ţipe.

* * *

Cenzorii nu erau obişnuiţi cu nenorocirile şi nu ştiau cum să manevreze veştile de pe Magaria. Raportul iniţial pe care-l primi Martinez spunea că bătălia fusese un triumf glorios în care Magaria se întâmplase să nu fie capturată, şi asta făcuse Zanshaa să se mobilizeze la maximum. Trimise un mesaj către Comitetul de Control al Flotei spunându-le că, în calitate de comandant de escadrilă angajat într-o acţiune ofensivă, avea nevoie să ştie ce se întâmplase cu adevărat.

Îi spuseră. După ce-şi reveni din şoc, făcu vreo câteva calcule şi află de cât timp vor avea nevoie naxizii să ajungă pe Zanshaa. Vor trebui să decelereze şi să ancoreze la inelul Magariei ca să îmbarce noi provizii de armament şi combustibil, apoi să accelereze din nou.

Trei luni. Trei luni, poate ceva mai mult, până ce flota naxidă putea începe bătălia pentru Zanshaa.

Corona şi escadrila lui uşoară erau dincolo de jumătatea drumului spre Hone-bar. Ar fi luat prea mult ca să decelereze şi să se întoarcă. În schimb, escadrila putea să se rotească în jurul soarelui sistemului Hone-bar şi al planetelor mari şi să execute o manevră de praştie, pentru a ajunge înapoi pe drumul spre capitală.

Şi să ajungă chiar înaintea naxizilor, după cât se părea. Ale căror nave cunoscute depăşeau ca număr întreaga flotă loialistă.

Trimise un mesaj îndemnându-i pe Roland şi pe surorile lui să se îmbarce pe următoarea navă spre Laredo, după care se concentră asupra organizării escadrilei. Decretase o întreagă serie de manevre virtuale, cu echipajele fiecărei nave conectate simultan la acelaşi scenariu. Îi făcu să lupte unii împotriva altora, împotriva unor escadrile naxide ipotetice. Îi puse să muncească foarte mult, destul de mult încât Kamarullah să înceapă să se plângă de el celorlalţi căpitani. Poate că ceilalţi căpitani se puteau consola cu faptul că totuşi *Corona,* cu echipajul său nou, neobişnuit cu nava sau cu ofiţerii, nu reuşea de obicei să se distingă în aceste exerciţii, executând manevrele destul de prost pentru a-l face pe Martinez să scrâşnească din dinţi. Nici nu era singurul membru al echipajului atât de afectat; îl auzi pe Ahmet plângându-se lui Knadjian de blestemaţii de nou-veniţi care cârpăceau totul, stând în drum şi făcând nava să arate prost.

Măcar dacă Dalkieth ar fi fost un locotenent mai energic, mai ambiţios… Măcar dacă Shankaracharya şi Vonderheydte ar fi avut mai multă experienţă… Măcar dacă n-ar fi trebuit să se împartă atât între a conduce nava şi a face pe şeful escadrilei…

Ceea ce puse capac la toate fu descoperirea lui Saavedra că două tone de făină destinate popotei, pentru care Martinez semnase, erau de fapt ulei de maşină folosit, în mare nevoie de a fi reciclat. Cineva scotea profituri frumoase, după cât se părea, vânzând provizii flotei, dar acea persoană nu era Martinez.

Martinez îşi pierdu minţile pentru scurt timp. Urletele de mânie, în timp ce defila din birou până la magazia de alimente şi înapoi îi alungau până şi pe cocârjaţii oţeliţi din calea lui, făcându-i să caute un loc unde să se ascundă până când trecea el, tropăind.

Când îşi făcu însemnarea de seară în jurnal, văzu lumina pentru mesaje clipind şi descoperi, spre surpriza lui, că era un video de la Sylla.

Purta epoleţi de sublocotenent, observă el; trebuie să fi luat examenul. Avea o mână bandajată şi sprijinită pe celălalt braţ.

Avea chipul uşor îmbujorat şi fără cusur, şi asta îi tăie răsuflarea. În ochii ei verzi se simţea o intensitate stranie, un soi de febră. Poate că avea dureri.

– Aşadar, vorbi ea, sunt în viaţă. Sunt singura supravieţuitoare de pe nava mea. Am fost culeasă de *Delhi,* şi ei au pierdut o mulţime de oameni.

Făcu o pauză, şi, cu un şoc, Martinez îşi dădu seama că ea trebuie să fi fost pilotul de şalupă care distrusese o întreagă escadrilă inamică. Raportul pe care-l primise de la flotă nu pomenise niciun nume.

Sylla îşi linse buzele cu limba, şi apoi continuă:

– Aşadar, iată ce am aflat: sunt a doua cea mai norocoasă persoană din univers. Şi ştii cine-i cea mai norocoasă?

Ochii de un verde intens licăriră.

– Tu eşti, zise Sylla. Tu eşti, Gareth Martinez. Tu. Comandant al *Coronei,* deţinător al Globului de Aur. Tu.

Buzele i se strânseră într-un surâs.

Nici măcar n-a auzit că sunt comandant de escadrilă, nu s-a anunţat. Martinez reuşi să formuleze acest gând, în ciuda uimirii.

– Când mi-am dat seama de asta, mi-am zis că trebuie să iau nişte hotărâri, vorbi Sylla mai departe. Şi iat-o pe prima: *gata cu văicărelile.* Gata cu plângerile despre superiorii mei sau despre lipsa unui patron sau despre faptul că nu am prea mulţi bani în comparaţie cu oricare alt ofiţer din flotă. Gata cu văicăreala despre… – şovăi – despre trecutul meu. De ce m-aş plânge? Sunt cea de-a doua persoană norocoasă din imperiu.

Se aplecă spre cameră.

– Şi nici tu n-ar trebui să te plângi. Eşti foarte amuzant când o faci, şi râd, dar n-ai avut niciun motiv înainte, şi, naiba să te ia, n-ai niciunul acum. Eşti cea mai norocoasă persoană din univers, aşa că pentru ce te-ai plânge?

Se rezemă, iar mişcarea trebuie să-i fi provocat durere, pentru că tresări puţin şi-şi susţinu mâna rănită cu mai multă grijă. Aruncă spre cameră o privire indescifrabilă.

– A doua mea hotărâre, spuse, este să vin să te caut în clipa în care

soarta şi flota îmi vor îngădui. Doi oameni norocoşi ca noi ce n-ar putea face?

Ochii i se întoarseră puţin de la cameră, şi rosti:

– Sfârşitul transmisiei.

Nereuşind să-şi stăpânească gândurile destul de repede, Martinez privi pentru multă vreme simbolul de *Sfârşitul transmisiei.* Întinse o mână ca să salveze mesajul video şi să-l ruleze din nou, apoi şi-o trase înapoi.

Se gândi să răspundă, dar nu avea nici cea mai mică idee ce să spună.

Comunicatorul îi semnaliză.

– Aici Martinez, zise el, şi se uită la chipul hărţuit al lui Kelly.

– E un adevărat măcel în cala armelor, *my lord.* Chau a zăpăcit complet unul dintre roboţi în timpul unei reîncărcări şi acum e arestat pentru că i-a tras un pumn lui Tippel peste fălci, dar tot nu ştim ce să facem cu robotul, blochează totul şi e prea mare ca să-l împingem din drum.

Şi ce naiba ar trebui să fac eu în legătură cu asta? Ar fi vrut Martinez să strige.

Apoi însă îşi zise: *gata cu văicărelile,* se ridică de la birou şi se duse la treabă.

* * *

Mâncăciosul se căsca larg şi roşu, şi dădea o nuanţă de sânge dantelei fine a gheţii care urcase până la jumătatea ferestrei cabinei din naveta de salvare. Aspirantul Severin se obişnuise cu frigul, se obişnuise cu răsuflarea îngheţându-i în faţă şi cu faptul că îi curgea nasul tot timpul. Se obişnuise să poarte straturi de haine chiar şi în pat şi să se înfăşoare într-o pătură termică ori de câte ori se ridica, aşa că arăta ca un cort ambulant. Era obişnuit cu umezeala care se condensa pe pereţii navetei şi cu activităţile escadrilei naxide din sistemul Protipanu.

Cele opt nave îşi terminaseră foarte lunga decelerare şi reintrau în sistem, rotindu-se tacticos pe orbită în jurul piticei brune şi al planetelor exterioare. Ştiau unde era acum gaura de vierme, dar nu arătau niciun semn că ar fi vrut să treacă prin ea. Orice planuri ar fi avut cândva, acum se schimbaseră.

Naxizii primiseră întăriri. Încă două nave de luptă şi două nave bondoace de marfă, care aruncaseră containere mari pe orbită în jurul soarelui, pentru ca navele de război să le culeagă, containere despre care presupunea că erau pline cu mâncare şi combustibil. Navele de marfă plecaseră apoi să se întâlnească cu cele două staţii de releu şi să le ocupe. Severin n-avea să scoată prea curând mesaje din sistem.

Naxizii lansaseră momeli; un tipar complicat fusese trimis pe orbită în jurul sistemului Protipanu. Oricine ar fi intrat, ar fi avut o perioadă

confuză până să distingă ţintele adevărate de cele false, o perioadă poate fatală.

Naxizii puneau ceva la cale. Severin privea totul pe ecrane şi lua notiţe.

Duşmanul avea planuri. Şi Severin trebuia să descopere care erau.

Măcar dacă ar fi reuşit să nu îngheţe…

O notă despre calendar

„Anul” shaa este, din câte ştie toată lumea, o perioadă de timp arbitrară, fără legătură cu orbita oricărei planete sau cu măsurarea a orice din lumea naturală. Constă în 0,84 ani tereştri sau cu 306,6 zile terestre. Caroline Sylla, în vârstă de douăzeci şi trei de ani după măsura shaa, are douăzeci după socoteala vechiului Pământ.

Planetele din imperiul shaa au fiecare propriul lor calendar local după care stabilesc anul local şi anotimpurile; dar toate treburile oficiale sunt dirijate în raport mai curând cu calendarul imperial decât cu cel local.

Anul shaa este împărţit în unităţi la fel de arbitrare care demonstrează dragostea shaa pentru numere prime. Anul shaa este împărţit în unsprezece luni de câte 27,9 zile terestre fiecare, şi fiecare lună este împărţită în douăzeci şi trei de zile shaa, fiecare având 1,21 zile terestre. Ziua shaa este împărţită în douăzeci şi nouă de ore, fiecare a câte 59,98 minute; iar orele sunt împărţite în cincizeci şi trei de minute, fiecare lung de câte 67,9 secunde terestre. Un minut shaa constă în 101 secunde, fiecare a câte 0,67 secunde terestre.

Nu există un echivalent shaa pentru „săptămână”, deşi multe planete au o asemenea perioadă în propriile lor calendare locale.

Măsurile de timp, în această lucrare, în afară de cazul în care se specifică altfel, sunt numai în măsuri shaa. Cititorii ar putea să se consoleze cu faptul că, deşi ziua shaa este puţin mai mare decât ziua de douăzeci şi patru de ore a Pământului, orele şi minutele sunt aproximativ echivalente.